

КЛАЙВ КЪСЛЪР, ДЪРК КЪСЛЪР ЧЕРНО МОРЕ

Част 24 от „Приключенията на Дърк Пит“

Превод от английски: Асен Георгиев, 2017

chitanka.info

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА В „ЧЕРНО МОРЕ“

1917

Вадим Ростов — капитан на руския разрушител „Керч“

Сър Лий Хънт — британски специален пратеник и бивш генерален консул при Британското посолство в Санкт Петербург.

1955

Дмитрий Сарков — пилот на руския бомбардировач „Туполев“, Ту-4

Иван Медев — втори пилот на руския бомбардировач Ту-4

Александър Крайевски — член на екипажа на руския бомбардировач Ту-4

2017

Екип на НАВПД

Дърк Пит — директор на Националната агенция за водно и подводно дело

Ал Джордино — директор на „Подводни технологии“ в НАВПД

Бил Стенсет — капитан на изследователския кораб на НАВПД

Хайрам Йегър — директор на „Компютърни ресурси“ на НАВПД

Руди Гън — заместник-директор на Националната агенция за водно и подводно дело

Самър Пит — директор на „Специални проекти“ на НАВПД и дъщеря на Дърк Пит

Дърк Пит-младши — директор на „Специални проекти“ на НАВПД и син на Дърк Пит

Джак Далгрен — специалист по подводни технологии на НАВПД

Джеймс Сандекър — вицепрезидент на САЩ и бивш директор на Националната агенция за водно и подводно дело

Официални лица, агенти и военни офицери

Ана Белова — специален следовател в Европейската полицейска агенция (Европол)

Петър Ралин — лейтенант в Дирекцията за борба с организираната престъпност, Българска национална полиция

Максим Федоров — директор „Чуждо разузнаване“ в Главното разузнавателно управление (ГРУ) на Русия

Виктор Мансфилд — агент на ГРУ

Арсений Маркович — командир на 24-ти украински полеви батальон

Мартина — агент на ГРУ

Владимир Попов — капитан на руската ракетна фрегата „Ладни“

Дебора Кенфийлд — първи офицер на американския разрушител „Тръкстън“ — част от системата „Иджис“ за защита от междуконтинентални ракети

Уейн Валеро — капитан на кораба на Съединените щати „Констълейшън“ и моряците доброволци

Александър Водоков — Министерство на външните работи, Руско посолство, Мадрид

Историци, експерти и медицински лица

Георги Димитров — археолог от българското Министерство на културата

Д-р Антон Кромер — главен архивист в руския Държавен исторически музей

Д-р Стивън Милър — ортопед-травматолог в Мънси, Индиана

Сейнт Джулиън Пърлмутър — морски историк и дългогодишен приятел на Дърк

Д-р Чарлз Трехорн — професор по морска археология в Оксфорд

Сесил Хокър — майор, историк на полка, Кралски гибралтарски полк

Други

Мартин Хендрикс — холандски индустриалец, собственик на Корпорацията за надзор „Перегрин“

Валентин Манкедо — собственик на „Тракия — спасителни операции“

Иля Васко — съсобственик на „Тракия — спасителни операции“

Брайън Кенеди — ловец на стриди в залива Чесапийк и собственик на рибарския скипджак^[1] „Лорейн“

[1] Вид рибарски кораб за лов на стриди в плитките води на залива Чесапийк. — Б.пр. ↑

ПРОЛОГ

В страховита тишина почива^[1]

Февруари 1917

Черно море

По хоризонта играеха като фарове на смъртта бели светлини. Капитан Вадим Ростов от руската имперска флота преброи пет. Всяка от тях представляваше отомански боен кораб, преградил входа на Босфора. Заповедите му в тази хладна нощ бяха прости. Трябваше да нападне със своя разрушител врага и да разкъса преградата. Знаеше, че задачата е самоубийствена — все едно да минеш през клетка с тигри с вързано на гърба агне.

Той захапа по-здраво края на турската пура с кривите си зъби. Тъмните сурови очи на обветреното лице бяха виждали вече последствията от лошо замислени планове на сражения: по време на Руско-японската война през 1904 и отново в кампанията в Черно море през последните четири години. Ростов беше изкарал трийсет години служба в руския императорски военен флот, но всичко, което беше познавал и в което бе вярвал през тези десетилетия, сега се разпадаше. Може би с една самоубийствена мисия кариерата му нямаше да завърши толкова безславно.

Той нареди на един млад лейтенант да му намери сигналист, после се обърна към живата сянка до себе си. Гостът беше висок войник, който се пъчеше гордо в униформата на лейбгвардеец от елитния Преображенски полк на Императорската гвардия.

— Скоро замислите на съдбата ще станат ясни и безполезността на мисията ни ще бъде потвърдена — каза Ростов.

— Няма да има отклонение от заповедта — отговори войникът.

Ростов не можеше да не му се възхити. Откакто се качи в Одеса на кораба със заповедите, лейбгвардеецът стоеше като стълб до него, стиснал здраво пушката. Капитанът забеляза, че заповедите са

подписани не от друг, а лично от адмирал Колчак — командващия Имперската флота. Помисли си, че войникът сигурно познава висшите ешелони на властта, но е невеж за действителния свят. Скоро Руската империя щеше да бъде само спомен, победена от революционните сили. Мястото на гвардееца във вселената също щеше да изчезне. В Одеското пристанище се говореше, че болшевиките вече са подписали мирен договор с Централните сили, включително с Турция. Ростов се изсмя вътрешно. Може би отоманските кораби пред тях щяха да ги пропуснат и да ги залееят с вино и смокини, докато се разминават.

Тези мисли обаче бяха разпръснати от слабо свирене над главите им, след което сто двацет и пет милиметров корабен снаряд се стовари в морето зад тях.

— Турските артилеристи не са толкова опитни колкото германските — отбеляза Ростов, — но скоро ще се научат.

— Неприятелят е посредствен, а вие сте опитен тактик — отговори войникът.

Ростов се усмихна.

— Един опитен тактик би избягал от толкова неравно сражение, за да оцелее.

Появи се корабният сигналист.

— Господин капитан? — попита той.

— Подайте сигнал до нашия придружител. Кажете им да продължат своята мисия, докато ние се опитваме да увлечем врага на запад. И им пожелайте късмет.

— Слушам, господин капитан! — И войникът напусна мостика.

Ростов се обърна към гвардееца.

— Може би някой ще пожелае и на нас късмет?

Гвардеецът изгледа капитана със стоманен поглед, но нищо не каза.

Ростов излезе на крилото на мостика, за да види как сигналистът предава съобщението с прожектора на ниско лежащ съд откъм левия им борд. Когато долетя мигащият отговор от другия кораб, през главата му профуча призракът на смъртта. Всичко това беше лудост. Може би трябваше да направи пълен завой и да тарани другия кораб. Просто да го потопи, знаейки какво носи. Колко хора още трябва да умрат заради царското тщеславие?

Прокле собствената си глупава чест. Истината беше, че в редовете на флота не бе останала вярност. Бунтът на „Потьомкин“ го доказваше. И това беше десетилетие преди днешната революция. Много от корабите във флота вече се бяха заклели във вярност на болшевиките. Верността на неговия собствен екипаж беше под въпрос, но поне не бяха показали никакви признаци за предстоящ метеж. Засега. Знаеха не по-зле от него, че с имперския флот е напълно свършено. Ростов поклати глава. В Одеса трябваше да слезе от кораба и да изчезне в Карпатите, както бяха направили някои мъдри офицери.

Над главите им прелетя още един снаряд. Под неприятелския огън дългът взе превес и Ростов се върна с твърди стъпки на мостика. Дълг, помисли си той. Още една дума за смърт.

Екипажът на мостика стоеше по местата си и го гледаше с очакване.

— Дайте ми максимална скорост — нареди той на един от младшите офицери. — Кормчия, курс два-четири-нула градуса.

— Господин капитан, батареите докладват, че са готови.

Лейтенантът дръпна месинговата дръжка на корабния машинен телеграф, за да предаде промяната на скоростта в машинното.

— Предайте на всички батареи да се прицелят в последния кораб от преградата в източна посока — заповяда Ростов.

Димоходът на руския разрушител започна да бълва черни кълба дим. „Керч“, както се наричаше, затрепери от напрежението, когато парните му турбини се завъртяха с максимални обороти.

Смяната на курса и скоростта го измъкна от неприятелските оръдия и техните снаряди падаха безвредно зад него. Ростов се вторачи в светлините на турските кораби, които сега се появиха откъм левия борт, докато разрушителят плаваше под пълна пара на запад. Пет срещу един, помисли си той. Когато преди няколко дена отплаваха от Одеса в компанията на „Гневни“, друг лек разрушител, неравенството не беше толкова застрашително. Но „Гневни“ бе получил проблем с вала и се беше върнал обратно. Ростов нямаше толкова късмет. Налагаше се сам да се изправи срещу врага.

Капитанът изчака с откриването на огъня, докато следващият снаряд не се стовари във водата на десет метра от мидела^[2] на кораба, заливайки палубата с морска вода. В отговор всички четири 101-

милиметрови оръдия на разрушителя стреляха залпово, изригвайки пламъци към нощното небе.

Благодарение на уменията и на късмета един от руските снаряди улучи целта си и пробви муниционния склад на кораба. Ростов вдигна бинокъла си, когато от изоставащия отомански кораб се издигна огнено кълбо.

— Съсредоточете огъня върху следващия съд западно от нас — нареди той на лейтенанта.

Попадението беше изключителен късмет. Неговата стратегия — и молитва — беше да повреди двата кораба, които охраняваха източния маршрут, след това да подмами останалите два в преследване. Това беше единствената надежда мисията да успее.

Нощта се освети от огън, придружен от боботене. Останалите отомански кораби откриха огън първо от единия си борд, след това от другия. Разрушителят също им се противопоставяше със залпове. Руският кораб се оказа изненадващо бърз и поддържаше здравословна дистанция между себе си и турските артилеристи. Но разстоянието намаля, когато два от турските кораби завиха, за да се доближат до „Керч“.

— Попадение! Във втория кораб! — извика лейтенантът.

Ростов кимна. Той разполагаше с най-опитните артилеристи в Черноморския флот и това си личеше. Обърна се към лейбгвардееца, който се взираше в далечния ад.

— Може вашата царска одисея да има някакъв шанс.

Мъжът леко се усмихна. Това беше първата му човешка проява от два дни насам. Точно в този момент изчезна в облак черен дим.

Турски снаряд бе улучил релинга в лявата част на палубата и намиращите се на мостика бяха повалени на пода, когато отдолу изригна огнен стълб.

— Кормчия! — извика Ростов, преди отново да се изправи на крака. — Курс три-нула-шест градуса! — Вляво от него гвардеецът лежеше на палубата, а от гърба му стърчеше извито парче шрапнел.

Кормчията повтори заповедта, изправи се, опирайки се на щурвала, и го завъртя докрай надясно. Спасителната маневра обаче се оказа твърде закъсняла. Турците най-накрая се бяха прицелили точно и върху „Керч“ се стовари втори залп. Първият снаряд разруши носа му, а следващият улучи мидела и разкъса корпуса. Корабът се разтресе,

когато водата нахлу в предните отсеци, повдигайки кърмата с нейните въртящи се винтове във въздуха.

Ростов намери един мегафон и заповяда на екипажа да напусне кораба. Лейтенантът хукна да спуска спасителната лодка откъм десния борд. Когато се върна на мостика, Ростов откри кормчията да стои като закован към щурвала с побелели от усилието кокалчета на фона на дървените спици.

— Саша, намери си спасителна жилетка и слизай от кораба — нежно каза Ростов. Той пристъпи и докосна момчето по бузата с опакото на ръката си.

Изтръгнат от пристъпа на страх, кормчията излезе със залитане от мостика, като мълвеше:

— Да, капитане! Да, капитане!

Ростов стоеше сам на мостика, когато силен гръм близо до кърмата разтърси кораба. Един резервоар беше избухнал и лумнал в пламъци. Ростов залитна да запази равновесие и заопипва палубата за бинокъла. Вдигна го до възпалените си от дима очи и се вторачи през стената от пламъци назад към една точка в далечината.

Видя я само за миг. Една-единствена мачта, стърчаща сякаш направо от водата, оставяше бял килватер на път към Босфора. Над главата му се чу усилащо се свирене, докато капитанът кимна на изчезващия призрак.

— Изпълних дълга си — измърмори той.

Секунда по-късно два снаряда отнесоха мостика и изпратиха разбития корпус на военния кораб към морското дъно.

[1] Стих от химна на САЩ „Знаме обсипано със звезди“. Автор е Френсис Скот Кий. — Б.пр. ↑

[2] Средата на корпуса. — Б.пр. ↑

Април 1955

Черно море

Пред уморените очи на Дмитрий Сарков проблесна леденосиня светкавица. Пилотът прогони с примигване точките, които заиграха пред очите му, и отново насочи вниманието си към обширното приборно табло, осеяно с датчици и циферблати. Стрелката на висотомера се колебаеше около отметката на две хиляди и шестстотин метра. Неочакван порив блъсна самолета и дръпна щурвала и за по-малко от миг голямата машина изгуби трийсет метра височина.

— Проклетата буря — изруга вторият пилот, кръглолик мъж на име Медев, и се зае да бърше разлятото кафе от крачола си.

Сарков поклати глава.

— И метеорологичната служба нарича това „лек фронт с ниско атмосферно налягане“.

Големи капки дъжд блъскаха по стъклата, превръщайки нощното небе около тях в непрозрачна стена.

— Не различават гръмотевична буря от хрчка. Истински гении — да ни пратят на тренировъчен полет при това време. Особено като се има предвид какво носим.

— Ще се спусна на петстотин метра, за да видим дали там времето не е по-спокойно. — Сарков натисна щурвала.

Двамата се носеха бавно през бурята в своя Ту-4^[1], масивен четиримоторен бомбардировач с размах на крилете колкото висока сграда. Въпреки рева на двигателите се чуваше пукотът и скърцането на фюзелажа. Неочаквана турбуленция раздруса самолета и на приборното табло веднага светна червена лампа.

— Вратата на бомбения отсек — каза Сарков. — Вероятно сензорът е получил сътресение.

— Или причината е в нашата обикновено скапана електроника. — Медев се обади на бомбардировача, но не получи отговор. — Василий вероятно отново е заспал. Ще отида отзад да хвърля един поглед. Ако вратата на бомбения отсек е отворена, може да го изритам през нея.

Сарков пусна тънка усмивка.

— Стига да не изхвърлиш нещо друго.

Медев стана от седалката си и се запромъква назад във фюзелажа. След няколко минути се върна в пилотската кабина.

— Вратите са затворени и изглеждат наред. Товарът е в безопасност. Василий наистина беше заспал. Сега вече има отпечатък от ботуша ми на задника.

Изведнъж самолетът силно се накрени и започна да пропада. От задната част на машината се чу силен гръм, а Медев беше запратен в приборното табло на тавана на кабината. Вторият пилот се стовари на седалката си, а краката му се заплетоха в лостовете на дроселите за деснобордовите двигатели.

— Иван? — извика Сарков. По челото на Медев течеше струйка кръв. Дмитрий се протегна и опита да дръпне назад лостовете, но борейки се с тежестта на изгубилия съзнание втори пилот и заклещените му в тясното пространство на пилотското място крака, не постигна много.

Светът на Сарков започна да се разпада. Приборното табло оживя от мигащи лампички и аларми, шлемофонът се пръскаше от виковете на екипажа. Бомбардировачът бе навлязъл в най-лошата част от бурята и тя го заблъска от всички страни. Докато се бореше с щурвала, Сарков усети пареща миризма.

Какофонията от гласове в слушалките му се смени с един-единствен паникьосан глас:

— Капитане, говори навигаторът. Горим! Повтарям — пожар в спомагателния генератор. Навигационният пост и радиостанцията са...

— Навигаторе, чуваш ли? Василий? Фодорски?

Нямаше отговор.

В пилотската кабина започнаха да нахлуват кълба дим, изгаряйки очите на пилота. През мъглата видя да примигва нова редица предупредителни лампи. Работещите на максимални обороти деснобордови двигатели опасно прегряваха, подпомогнати от прекъснат маслопровод.

Сарков насочи самолета надолу, същевременно дърпайки с все сила лостовете на дроселите за десния борд срещу отпуснатите крака на Медев. Гледаше как самолетът се спуска, като държеше под око висотомера. Имаше намерение на хиляда метра да изравни бомбардировача с хоризонта, за да може екипажът да го напусне. Но яркият проблясък, който видя през страничния прозорец, диктуваше нещо различно. Останал без масло и прегрял, двигателят от вътрешната страна на дясното крило изригна в ярки пламъци.

Сарков дръпна назад дроселите на лявобордовите двигатели, но не постигна голям резултат. Докато се спускаше, турбуленцията се усилваше. Той извика в микрофона на екипажа да напуска самолета, но нямаше представа дали някой може да го чуе. Когато стигна до отметката хиляда метра, кабината се напълни с черен дим. На петстотин метра височина Сарков започна да усеща горещината от пламъците зад пилотската кабина.

От челото му капеше пот — не от горещината, а от стреса да контролира големия самолет при бързото му спускане. Не му минаваше мисълта да напусне машината. Не и при тази стена от пламъци, която трябваше да прекоси отзад, и необходимостта да остави Медев. Единствената му мисъл беше да спусне самолета с усилие на волята, защото се страхуваше, че ще изгуби контрол над вертикалния стабилизатор и елероните, когато пламъците се докопат до тях. Той натисна още щурвала, опитвайки се да слезе под бурята и да намери място за приземяване.

На сто метра височина включи светлините за кацане, но силният дъжд закриваше всичко долу. Над земя ли се намираха? Стори му се, че зърна черна плоска равнина.

Пламъците нахлуха в кабината и подпалиха летателните планове, които се полюшваха от един планшет. Сарков си пое дълбоко дъх и намали още мощността на трите останали двигателя, оставяйки самолета да се спусне още надолу.

Отдалеч бомбардировачът приличаше на ярка комета. От средната му част изригваха яростни пламъци. Огнената топка се спусна в черната влажна нощ. После се гмурна в морето и изчезна, сякаш самолетът никога не беше съществувал.

[1] Самолетът е точно копие на американския „Боинг“ Б–29. — Б.пр. ↑

ЧАСТ I
МЪГЛЯВИНИ В ДЪЛБИНИТЕ

Юли 2017

Черно море

Мъждукащо сияние осветяваше южния хоризонт подобно блед емайл. Макар Истанбул да беше на повече от осемдесет километра, електрическият блясък, произведен от неговите повече от четиринайсет милиона жители, осветяваше нощното небе като море от китайски фенери. Един очукан черен товарен кораб пореше неспокойното море на път за светлините. Беше потънал до ватерлинията във водата и от време на време някоя голяма вълна заливаше палубата му.

На широкия мостик кормчията натискаше щурвала към левия борд, борейки се със силния вятър.

— Скорост?

Въпроса зададе брадат мъж, наведен над масата за карти. Сивите му очи бяха изцъклени и кървясали, а говорът — леко завален. Дрехите му, покрити с петна от пот, подсказваха приоритети, различни от хигиената. Напълно според очакванията на екипажа два дни след като излязоха от пристанището капитанът вече беше отворил трета бутилка водка.

— Осем взела, капитане — отговори щурманът.

Капитанът изръмжа и започна да пресмята колко време ще им отнеме да минат през Босфора.

Вратата към крилото на мостика се отвори и през нея влезе въоръжен мъж в кафява бойна униформа. Той се обърна към капитана с изцъкления поглед със смесица от загриженост и презрение:

— Морето става все по-бурно. Вълните заливат палубите.

Капитанът вдигна поглед и се изкиска.

— Сигурен ли си, че не те, а твоята повърня ми цапа палубите?

Мъжът, който вече беше позеленял, не видя нещо смешно в отговора.

— Аз отговарям за товара. Може би трябва да се приближим до брега.

Капитанът поклати глава. Когато минути преди да отплават от Севастопол, собственикът на кораба му се обади, за да му нареди да изчакаат закъсняла доставка, той изпита безпокойство. Малката група въоръжени мъже, която пристигна в очукан микробус, само засили подозренията му, докато я гледаше да разтоварва голям метален сандък. Той протестира, когато те настояха да го сложат в машинното отделение, но възраженията му преминаха в мърморене под нос, щом му дадоха чанта с чисто нови рубли. Сега стрелна с гневен поглед един от двамата въоръжени мъже, които придружаваха тайния товар.

— Махай се от мостика ми, глупако. Това е море за деца. „Кримска звезда“ може да пори пет пъти по-големи вълни и пак да закара скъпоценния ви товар без повреда.

Въоръженият възстанови равновесието си след поредната вълна и пристъпи към капитана.

— Товарът трябва да пристигне по разписание, инак ще се погрижа да чистиш висулки на някой ледоразбивач в Мурманск.

Мъжът излезе на крилото на мостика. Там се изпъчи предизвикателно, защото свежият вятър му помогна да потисне морската болест.

Капитанът не му обръщаше внимание, а изучаваше картите си, проследявайки напредъка на кораба.

Товарният кораб продължи да се клатушка кротко напред в продължение на още двацет минути, преди щурманът да извика:

— Капитане, приближава ни съд, който сякаш държи курс, успореден на нашия.

Капитанът стана от масата и отиде при щурвала. Погледна екрана на радара, на който се виждаше зелената примигваща точка на съд, който ги приближаваше откъм кърмата. Малка, бледа зелена точка се показва за кратко пред по-голямата.

— Щурвал надясно, курс два-три-нула.

— Щурвал надясно, курс два-три-нула градуса. — Кормчията завъртя щурвала.

Товарният кораб с лекота пое по новия курс. Няколко минути по-късно стана ясно, че следващият ги съд е поел по същия курс.

Капитанът се смръщи.

— Вероятно някой неопитен капитан, който си търси водач да го преведе през пролива. Дръж курса.

Миг по-късно над вълните се понесе дълбок тътен, последван от лека вибрация, която разтърси палубите.

— Какво беше това? — попита въоръженият.

Капитанът се вторачи през прозореца на мостика, опитвайки се да се съсредоточи върху източника на шума.

— Капитане, взрив във водата — щурманът посочи с ръка към носа. — Право пред нас.

Капитанът фокусира мястото и успя да види падащ обратно воден гейзер на сто метра пред кораба.

— Двигател една трета напред. — Той се протегна за бинокъла.

Нямаше върху какво да го фокусира, като се изключи кипящият водовъртеж точно по техния курс. Той погледна през задния прозорец на мостика и забеляза, че светлините на съпътстващия ги кораб са се приближили. Всъщност бяха два плавателни съда: влекач, който теглеше шлеп.

Парлива миризма обгърна мостика. Първо слаба, после съкрушителна. Въоръженият мъж, застанал близо до вратата, първи почувства въздействието ѝ. Започна да кашля и да се дави, после изпусна оръжието си и падна на колене. Щурманът го последва, взе да се задушава и се стовари на палубата.

С притъпени от алкохола сетива, капитанът не почувства веднага невидимото нападение. Когато двамата му другари на мостика замлъкнаха и повече не помръднаха, той започна да схваща какво се случва. Някъде наблизо чу изстрел, после усети гърлото си да се свива. Пулсът му се ускори, докато се опитваше да диша. Залитна към щурвала, хвана микрофона на радиостанцията и с продран глас каза в него:

— Мейдей! Мейдей! Кораб „Кримска звезда“. Нападнати сме, моля, помогнете!

Объркването и страхът бяха изместени от всепоглъщаща болка. Капитанът се залюшка в продължение на няколко секунди, микрофонът падна от ръката му и той се свлече на палубата мъртъв.

— Капитане, никой не отговаря по канала за спешни случаи. — Младоликият трети офицер вдигна глава от комуникационния пост и се вторачи в слабия мъж, който изучаваше екрана на радара.

Дърк Пит кимна в знак, че е разбрал, но не отмести очи от екрана на радара.

— Добре, Чавес. Предай, че сме на път. После върви да събудиш капитана.

Пит се изправи в пълен ръст и се обърна към щурмана.

— Още не сме влезли в Босфора, така че можеш да ускориш. „Кримска звезда“ трябва да е на трийсет мили пред нас. Дръж курс нула-пет-пет градуса и изстискай всички сили от нея.

Кормчията кимна в знак, че е разбрал, и Пит звънна в машинното отделение, за да нареди на главния инженер да изцеди и последната конска сила за двата винта на кораба им. Понесе се нисък вой и корпусът на океанографския изследователски кораб потрепери, когато двата му дизелови двигателя заработиха с максимални обороти. Няколко минути по-късно капитанът на кораба — едър мъж с пясъчноруса коса — Бил Стенсет се появи на мостика. Следваше го третият офицер Чавес, който се върна на мястото си при комуникационния пост.

Стенсет потисна прозявката си.

— Имало мейдей?

— Един-единствен сигнал за бедствие от кораб на име „Кримска звезда“ — обясни Пит. — Записан е като плаващ под румънски флаг бълкер^[1]. Изглежда държи курс право към проливите. Намира се на трийсетина мили пред нас.

Стенсет погледна в екрана на радара, после усети как неговият собствен кораб увеличава скоростта.

— Знаем ли какъв е проблемът им?

— Чухме един-единствен сигнал за бедствие. Чавес направи няколко опита да се свърже с тях, но не получи отговор. — Пит почука

с пръст по екрана. — Изглежда ние сме най-близкият плавателен съд в този район.

— Може турската брегова охрана да има наблизко средства за бързо реагиране. Чавес, обади им се.

Пит грабна едно преносимо радио от стойката за зареждане и тръгна към вратата, водеща в крилото на мостика.

— Чавес, когато свършиш с тях, би ли звъннал на Ал Джордино да му кажеш, че ще го чакам на кърмовата палуба след десет минути. Ще приготвя „Зодиака“^[2], в случай че има нужда от нас на борда. Обади се, когато можем да потеглим към тях.

— Тъй вярно — отговори Чавес.

Докато Пит се готвеше да излезе, Стенсет присви очи, за да фокусира закачения на стената хронометър. Стрелките показваха два сутринта.

— Между другото, какво правеше на мостика по това време?

— В стената на кабината ми се блъсна откачил се котвен кран и ме събуди. Обезопасих го и се качих тук, за да видя къде сме.

— Шесто чувство, бих казал.

Докато излизаше от мостика, Пит се усмихваше. Изглежда през годините бе развил способност да открива проблеми наоколо. А може би те го откриваха...

Директорът на Националната агенция за водно и подводно дело се спусна две равнища надолу и тръгна по главната палуба на изследователския кораб към кърмата. Ревът от машинното отделение показваше, че „Македония“ развива максималната си по документи скорост от седемнайсет възела, вдигайки бяла пяна покрай тюркоазните си бордове. Тя беше един от многото плавателни съдове на НАВПД, на които се възлагаше проучването на световните океани. От ветрилообразната кърма на „Македония“ Пит освободи въжетата на един „Зодиак“, обезопасен на специална стойка, и свали мушаменото му покривало. Провери дали резервоарът е пълен, после го закачи за въжето на лодбалката^[3]. Доволен от подготовката, се облегна на релинга и загледа напред, за да открие далечните светлини на „Кримска звезда“.

Дори не трябваше да съм тук, помисли си Пит. Беше се качил на „Македония“ предния ден в Истанбул, след като пристигна със самолет от офиса си във Вашингтон. Дошлата в последен момент молба на

българското Министерство на културата да помогне при откриването на останките на отомански кораб, го беше примамила от другия край на света.

Двайсет минути по-късно изследователският кораб на НАВПД застана успоредно на черния бълкер, който дрейфаше тихо, подобно на осветен призрачен кораб. От мостика на „Македония“ капитан Стенсет оглеждаше търговския кораб с бинокъл за нощно виждане.

— Плавателният съд продължава да не отговаря — обади се Чавес. — Турските власти съобщиха, че един катер е вече на път, а от Истанбул ще изпратят спасителен хеликоптер с приблизително време на пристигане след двајсет и шест минути.

Стенсет кимна, като продължаваше да притиска бинокъла към веждите си. На кораба не се виждаха никакви признаци на живот. Той стрелна поглед към екрана на радара. На около осемстотин метра от бълкера се отдалечаваше малка зелена точка. Насочи бинокъл в тази посока и видя очертанията на плавателен съд без светлини. Взе преносима радиостанция.

— Мостик до Пит.

— Пит слуша.

— Товарният кораб продължава да дрейфа и не се виждат признаци на живот. Не виждам следи от крен или физически повреди. В случай че искаш да останеш на мястото си, турската брегова охрана и спасителен хеликоптер са на път.

— Не, може да има застрашен живот. С Ал ще се опитаме да се качим на борда. Край.

Пит се обърна към niskия мъж със сънливи очи, който стоеше до моторната лодка.

— Да я спуснем.

— Дано тревогата е истинска, защото се бях сгушил удобно на койката и точно сънувах, че съм в истанбулски харем и скоро воалите ще паднат...

Пит се усмихна.

— Момичетата от харема ще са ми благодарни.

Спуснаха зодиака отстрани на борда, слязоха по пилотския трап и освободиха повдигателното въже. Пит запали извънбордовия двигател и даде газ. Надуваемата лодка се завъртя и се понесе по развълнуваното море към товарния кораб. Пит подкара по протежение

на корпуса и попадна на спуснат задборден трап близо до кърмата, към който насочи лодката.

— Мило от тяхна страна да оставят спуснатата стълба за добре дошли. — Джордино скочи на най-долното стъпало и върза зодиака за перилата. Подуши въздуха и се смръщи.

— Май великденският заек ни е оставил кошница с развалени яйца.

— Може би нещо в товара му? — предположи Пит. Обаче миризмата сякаш не идваше от кораба.

Двамата изтичаха нагоре по стъпалата, качиха се на борда и откриха, че противната миризма постепенно намалява. Под ярката светлина на палубните светлини коридорите изглеждаха празни, докато се придвижваха напред към жилищната надстройка. Палубните люкове бяха затворени и обезопасени и както беше казал Стенсет, корабът изглеждаше наред.

Когато стигнаха до трапа, който водеше до мостика, се поколебаха. На входа лежеше остриган млад мъж в черна бойна униформа. Сковано от смъртта, на лицето му бяха изписани смесица от объркване и болка, а отворените му сини очи сякаш търсеха причината. Вкочанените му ръце още стискаха АК-47.

— Стрелял е по някого. — Пит пристъпи внимателно към купчинката гилзи на палубата.

Джордино освети трупа с фенерче.

— Няма видима причина за смъртта му.

Прекачиха трупа и продължиха нагоре по стъпалата към мостика, който беше на петото равнище. Тук попаднаха на друга страховита сцена. Въоръжен мъж в бойна униформа беше проснат до моряк близо до щурвала. По-възрастен мъж с брада, вероятно капитанът, беше рухнал близо до масата с картите. Джордино провери за признаци на живот, но изскочилите очи, посинялата кожа, изкривените устни бяха свидетелство за бърз, но болезнен край.

— Никакви външни рани — каза Джордино. — Точно като мъжа в подножието на трапа.

Пит подуши миризма на сярта и отвори един от прозорците на мостика.

— Може би изтичане на газ? Защо не провериш в жилищната надстройка за оцелели? Аз ще съобщя на „Македония“ какво

намерихме и ще гледам да подкарам този плаващ ковчег.

Джордино се спусна до каютите на екипажа, които бях под мостика. Пит докладва на Стенсет, после пусна двигателите на товарния кораб и пое курс към Истанбул, съпровождан от „Македония“.

Бълкерът бавно набра скорост и започна да цепи безкрайните редици големи вълни, докато плаваше на юг. Пит точно проверяваше за някакво движение на кораба наблизо, когато откъм кърмата се чу силен трясък. Съдът се разтърси, а по командното табло на щурвала засвяткаха червени лампички.

— Какво беше това? — Гласът на Джордино беше накъсан от пукота на преносимата радиостанция.

— Малка експлозия на кърмата.

— Някой се опитва да го потопи?

— Възможно е.

Пит се зае да изучава навигационния монитор. Най-близката суша беше на осем мили. Той измени курса, надявайки се, че ако се наложи, може да остави кораба да заседне. На конзолата светнаха още червени лампички, което му подсказа, че няма да успеят. Някакви документи се плъзнаха от ъглова работна маса, потвърждавайки нарастващия крен, който усещаше под краката си.

— Корабът потъва — съобщи той по радиото на Джордино. — Ти как се справяш?

— Двама моряци мъртви на койките си. Мисля, че има още каюти на долното равнище.

Пит долови нещо с крайчеца на очите си. До него беше екранът на охранителната система, на който се виждаха на живо кадри от носа, кърмата и машинното отделение. Беше забелязал някакво движение точно там. Когато се вгледа по-внимателно, успя да различи просната фигура в края на монитора.

— Ал, свършвай и ме чакай след пет минути на палубата. Отивам да проверя машинното отделение.

Конзолата на щурвала грееше ярко от проблясващите лампички, докато водата напредваше в най-долните кухни на кораба. Носът вече беше започнал да се издига към небето, а кърмата да потъва. Пит хвърли поглед към далечните светлини на сушата, после изскочи от мостика. Стигна до главната палуба и по един трап се запуска към

машинното отделение. Откри, че подът му вече е покрит с вода, но двигателите продължаваха да работят с оглушителен рев. На премигващото осветление видя фигурата, просната върху сив сандък зад един генератор. Пит нагази във водата и откри млад мъж в омаслен комбинезон. Краката му се поклащаха в надигащата се вода. Лицето му имаше вече познатия му син оттенък, а очите му го гледаха с празен поглед, докато изведнъж примигнаха.

— Дръж се — каза Пит, — ще те измъкна оттук.

Прегърна омаломощения човек и го задърпа нагоре по стълбите. Огледа се за още оцелели, но машинното беше празно. С усилие се заизкачва с допълнителната тежест, а кренът на кораба го затрудняваше все повече. Стигнаха до врата, която Пит ритна, за да се отвори, а зад тях един генератор с пращане спря да работи, залят от надигащата се вода.

Джордино стоеше близо до релинга и се впусна да помогне.

— Това корито е на път да потъне. От „Македония“ ни наредиха веднага да го напуснем.

За кратко ги ослепи мощният прожектор на изследователския кораб на НАВПД, който плъзна лъча си по наклонената палуба. Пит погледна към кърмата. Вълните вече прехвърляха фалшборда. Метално скърцане и стържене звучеше отвсякъде, от време на време примесено с трясъци от разместващия се товар. Товарният кораб щеше да се задържи само секунди на повърхността.

Пит и Джордино повлякоха мъжа по задбордния трап. Силният крен на бълкера го беше издигнал в почти хоризонтално положение. Джордино започна пръв да слиза, държейки пострадалия за краката, а отзад Пит го държеше за яката. До тях корпусът на товарния кораб трепереше, сякаш се бореше да остане на повърхността.

— Имаме проблем — каза Джордино.

Пит погледна към зодиака. Той се беше изправил почти вертикално, а една част беше под водата. Когато корабът се беше наклонил, долният край на задбордния трап се бе озовал под водата, а въжетото, с което бяха вързали надуваемата лодка, я беше повлякло, оставяйки я да подскача изправена във водата като коркова тапа.

Товарният кораб отново се накрени, носът му се стрелна към небето, а кърмата започна да потъва във водата. Можеха да изчакат още няколко секунди и просто да стъпят във водата, но така рискуваха да

бъдат всмукани от потъващия кораб. Дори да успееш да се измъкнат с плуване, човекът от машинното, който беше в полусъзнание, щеше да се удави.

— Дръж го, аз ще измъкна зодиака — извика Пит. Направи крачка в празното и се гмурна в морето.

Заплува към стърчащия вертикално от водата „Зодиак“ и студената вода го накара да настръхне. Когато заработи с крака, за да се гмурне, усети до себе си корпуса от фибростъкло на надуваемата лодка. Тя изведнъж отскочи от него, когато бълкерът започна последното си пътуване. Пит зарита силно, за да се издигне, търсейки опора по повърхността на надуваемата лодка. Протегна ръка в черната вода и усети заострения ѝ нос. Хвана се за него и се изтегли напред, докато с другата ръка потърси носовото въже.

То беше здраво обезопасено във вътрешността на лодката, така че единствената му надежда беше да го отвърже бързо от корабния трап. Започна да се издърпва с ръка срещу водното течение, а множеството мехурчета затрудняваха и без това слабата видимост. Нарастващото водно налягане стисна ушите и белите му дробове, докато се насилваше да се спуска надолу по въжето. Протегнатата му ръка най-сетне се удари в стърчащата площадка на задбордния трап и стисна клина, за който беше вързано въжето. То бе опънато от налягането, но той намери края му и започна да го разхлабва, докато не се освободи с рязко дръпване.

Трапът го блъсна отстрани, когато зодиакът се стрелна към повърхността. Ударът едва не му изкара въздуха, но въпреки това Пит не изпусна въжето. Товарният кораб продължаваше да се плъзга край него, затова той не усещаше, че изплува, докато ушите му не заглъхнаха. Секунда по-късно беше изстрелян над вълните от инерцията на изплуващата надуваема лодка. След като се съвзе, доплува до борда на зодиака. Подгизналият Джордино протегна ръка над борда и му помогна да се прехвърли вътре. Там му се усмихна:

— Радвам се, че не изчака да удари дъното, докато освободиш въжето.

Пит пусна изтощена усмивка.

— Искан да ти осигуря малко забавление. Как е нашият приятел?

— Ако говориш руски, той може лично да ти каже. Глътна малко морска вода, докато бяхме във водата, но всъщност изглежда по-добре,

след като повърна.

Морякът седеше на пода на зодиака и се държеше за една от пейките. Макар кожата му да беше бледа, очите му изглеждаха ясни и дишаше с лекота. Той погледна към Пит и му кимна.

Около тях водата беше покрита с най-различни останки от кораба. Наблизо се чу шум от двигатели. Вторият „Зодиак“ на „Македония“ ги наближи бързо и взе лодката им на буксир, за да ги върне в изследователския кораб. Членът на екипажа на товарния кораб бързо беше закаран в болничното отделение, а Пит и Джордино се качиха на мостика.

Капитан Стенсет ги поздрави с две големи чаши горещо кафе.

— Момчета, май си оставихте твърде малко време за напускане на кораба.

Джордино отпи с наслада от топлата напитка.

— Времето беше добро за нощно къпане, затова решихме да се гмурнем.

— Само един оцелял?

— За съжаление — отговори Пит. — По другите членове на екипажа нямаше следи от рани. Приличаше на изтичане на някакъв химикал или газ.

— Това има ли нещо общо с взрива?

— Не съм сигурен — каза Пит. — Беше доста зад трюма.

— Не изглеждаше толкова стар, че да става дума за застрахователна измама — отбеляза Джордино. — Ако е така, остават нещастен случай или осуетено отвлечане.

Разговорът им беше прекъснат от обаждането на приближаващия се хеликоптер на Турската брегова охрана.

Стенсет се обърна към Чавес.

— Кажете им, че „Кримска звезда“ потъна и се намираме на мястото, където това стана. Ще се радваме на помощта им за издирване на оцелели.

Миг по късно се чу плющенето на витлата на спасителния хеликоптер. Пит и Джордино излязоха на крилата на мостика, докато от машината оглеждаха малкото петно с плаващи отломки от кораба. Яркият му прожектор се съсредоточи върху няколко трупа във водата.

Джордино поклати глава.

— Целият екипаж е загинал, с изключение на един.

Вторачен в търкалящите се по повърхността вълни, Пит кимна.

— Да, кораб на смъртта, който отнесе своята тайна със себе си.
Поне засега.

[1] Съд за превозване на насипни товари в трюм, т.е. без опаковка. — Б.пр. ↑

[2] Надувна лодка с твърдо дъно, винаги положителна плавателност и мощен извънбордов двигател. — Б.пр. ↑

[3] Желязна греда на борда за издигане и спускане на лодки. — Б.ред. ↑

— Искаш ли последното парче баница?

Ана Белова погледна към мазното пликче, протегнато към нея, и поклати глава.

— Не, благодаря. Дори да исках нещо за хапване в полунощ, нямаше да си запушвам артериите с това.

Нейният партньор, добродушен мъж на име Петър Ралин, пъхна ръка в пликчето между автомобилните седалки, измъкна печивото с ябълкова плънка и го пъхна в устата си. Изглежда, помисли си Белова, българският полицай никога не пътува без пликче с хляб или сладки, но въпреки това успява да запази стройната си фигура.

Той бръсна троха от ризата си.

— Информаторът на дирекцията явно е пълен провал. През този пункт от два часа не е минавал камион.

Ана надникна през предното стъкло на тяхната „Шкода“ към граничния пункт „Малко Търново“. Най-малкият от няколкото гранични контролно-пропускателни пункта на границата между Турция и България обслужваше лекия автомобилен и туристически трафик по Черноморското крайбрежие. Откъм българската страна на границата господстваше неравната линия на горите в природен парк „Странджа“, а откъм турската — селски пейзаж.

Паркирала на турска територия, на по-малко от петдесет метра от границата, Ана наблюдаваше как млад мъж на мотоциклет приближава пропускателния пункт. Когато пресече границата, тя видя, че носи малко прасе в кафез, вързан на задния калник.

— Продукти за полунощно барбекю? — подхвърли Ралин.

— По-скоро сутрешно. — Ана потисна прозявката си. — Мисля, че пропиляхме достатъчно време и излапахме достатъчно баница, за да сложим край.

— Чакай малко. Идва още нещо.

По хълмовете заигра мътна жълта светлина, превръщайки се в ярки лъчи от фарове, щом возилото наближи и спря на граничния пункт. Беше очукан камион с дървена каросерия и брезентово

покривало. Мръсният черно-бял номер говореше за турска регистрация.

— Защо не се увериш, че граничарят е буден, а аз през това време ще проверя регистрационния му номер.

Ралин пъкна последното късче баница в устата си, а Ана насочи бинокъла и записа номера. Смени бинокъла с лаптоп и тъкмо набираше номера на машината, когато чу рязък вик.

Камионът потегли, граничният полицаи отстъпи в пункта, без да успее да го провери и да го задържи, за да може и Ралин да го огледа, както се бяха разбрали. Ана беше прекалено далеч, за да види балата валута, която издуваше предния джоб на митничаря.

Ралин извика на камиона да спре. С протегнатата лява ръка като катаджия, той тършуваше с другата за служебния пистолет. Вместо да спре, шофьорът на камиона ускори срещу него. Полицейският агент трябваше да отскочи, за да не го сгазят. Калникът го закачи по краката и го запрати на земята.

Ана се прехвърли на шофьорската седалка и завъртя ключа на запалването. Блъсна лоста на скоростите на първа и натисна газта, но изруга, защото в този момент камионът отмина, преди да успее да го блокира. Тя се поколеба за миг, защото погледна към Ралин. Агентът се държеше за глезена, но се обърна и ѝ махна да продължи без него.

Гумите на шкодата изсвириха, когато Ана завъртя волана и натисна педала на газта до края. Камионът не беше успял да стигне далеч, защото само след секунди успя да го настигне. Докато гледаше как брезентовото покривало се ветрее, тя се помоли каросерията да не е пълна с въоръжени бандити. Когато камионът мина под една улична лампа, видя купчина дини в него. Обаче шофьорът не караше като земеделец.

Машината се стрелна надолу по виещия се около хълма път и влезе в центъра на Малко Търново — прашно българско земеделско градче на около четиридесет километра от Черно море. От него до следващото селище се простираха с километри черни вълнообразни хълмове. Ана не би искала сама да арестува хората в камиона посред откритото поле. Натисна газта и се опита да се промъкне край него. Шофьорът забеляза това и зави рязко, затваряйки пролуката. Ана трябваше да набие спирачки, за да избегне паркирала кола, докато

камионът продължаваше да се придържа към разделителната линия. Нямахме как да мине край него.

Тя си припомни плана на града и се сети, че освен главната улица, която минаваше през центъра му, имаше и две успоредни павирани улици, които се пресичаха от около осем преки. Когато стигна една пряка, натисна спирачките и зави наляво. Даде газ до следващата, зави надясно и се озова успоредно на главната улица. Ускори още, като сменяше рязко скоростите и седанът политаше във въздуха при всяка по-голяма неравност.

Шкодата бързо излапа пет преки, докато Ана се опитваше да си сложи колана в движение. Зави надясно в последната от уличките, задницата на колана занесе и блъсна няколко кофи за боклук, докато взимаше завоя. Сънливи граждани надничаха през прозорците си към летящата сива кола, чийто двигател ревеше така, сякаш щеше да гръмне.

Когато Ана наближи главната улица, фаровете на камиона се показаха отдясно. Тя го беше изпреварила с малко, но не достатъчно, за да може безопасно да завие и да се озове пред него. Прецени разстоянието и натисна газта за още секунда, после наби спирачки. Когато колата се задрусва под въздействието на антиблокиращата система, Ана завъртя волана наляво. Шкодата леко се завъртя, преди да се ударят. Задната ѝ броня се блъсна в предното ляво колело на камиона. От трясъка стъклата на прозорците, гледащи към улицата, зазвънтяха. Капакът на шкодата изчезна под камиона, който се плъзна към бордюра, защото предното му колело беше отнесено. От инерцията му двете превозни средства продължиха да се плъзгат, скочиха на тротоара и накрая се удариха в една улична лампа.

Докато шофьорът се опитваше да се съвземе от удара, парлив дим започна да изпълва кабината.

— Йосифе? — повика той другаря си, който лежеше неподвижно върху арматурното табло — изгубил съзнание или мъртъв. Шофьорът не си направи труда да проверява, отвори смачканата си врата и падна на улицата, готов да побегне. Тогава стрелна поглед към потрошената „Шкода“. На волана лежеше изпусната въздушна възглавница, но от шофьора нямаше и следа. Обърна се и се озова срещу дулото на автоматичен пистолет „Зиг Зауер“ P228.

С драскотини от въздушната възглавница по лицето и дишайки тежко, Ана стоеше с протегнати напред ръце, опряла оръжието в бузата на мъжа.

— На колене, ръце на главата — нареди тя с дълбок глас, с който се опитваше да замаскира шока. Смаяният шофьор с готовност се подчини.

След по-малко от минута Ралин и граничарят долетяха с рев в кола на граничната полиция. Ралин изскочи, накуцвайки, от автомобила и насочи пистолета си към шофьора на камиона.

— Добре ли си?

Ана кимна и остана да гледа как колегата ѝ слага белезници на шофьора, а после го хвърля на задната седалка на колата.

Граничният полицай провери пътника в кабината на камиона и се върна, клатейки глава.

— Другият е мъртъв.

Ралин прегърна Ана през раменете, защото тя леко залитна, докато прибираще оръжието си.

— След като те блъсна, просто реагирах. Не исках да избяга.

— И успя. — Ралин стрелна поглед към смачканата „Шкода“. — Но не вярвам шефът на отдела да се зарадва, че си пожертвала нова кола на агенцията заради товар дини.

— Дини ли? — измърмори Ана. Тя се качи в каросерията на камиона и започна да разбутва дините. Ръцете я заболяха, докато стигне дъното на каросерията, където откри три дълги дървени сандъка.

Ралин ѝ помогна да измъкнат единия на улицата. Намери щанга за гуми и с нея откърти капака. Вътре имаше спретнато подредени АК-47 албанско производство, предназначени за черния пазар.

— Точно както ни каза. Точка за нашия платен информатор.

— Предполагам, че заплащането ще бъде намалена присъда — отбеляза тя. — Не е от големите пратки с оръжие, но да се надяваме, че сме спасили поне няколко невинни живота.

— И осигурихме достатъчно положителна реклама за отдела, за да ни дадат нова кола.

След час пристигнаха представители на общинската и държавната полиция, за да арестуват контрабандиста и приберат доказателствата. Ана почиваше в колата на митничаря, опитвайки се да

не заспи, след като вълнението от преследването отмина. На разсъмване пристигнаха два камиона на „Пътна помощ“, за да вдигнат двете превозни средства от улицата.

Ралин надникна през отворения прозорец на колата.

— Ана, току-що говорих с управлението в София. Изглежда днес следобед трябва да сме в Истанбул.

— Не може ли да почака? Имам нужда от малко сън.

— Очевидно става дума за задача с предимство, основаваща се на информация от Украйна.

— Контрабанда на оръжие?

— Не мисля. Изглежда нещо по-важно.

Тя се усмихна насила.

— Предполагам, че в такъв случай трябва да ни дадат кола.

— Не мисля, че при тази задача колата ще ни е от полза.

— Защо? Пратката по въздуха ли ще дойде или с влак?

— Нито самолет, нито влак. Става дума за потънал кораб.

Следобедният въздух беше влажен от краткия дъжд въпреки умерената температура на пристанището Истиние на юг от Истанбул. Докато крачеха бавно из малката marina, Ана и Ралин видяха онова, което търсеха: яркия тюркоазен корпус на океанографския изследователски кораб, швартован на най-голямата стоянка.

Нисък, плещест мъж, който вдигаше на борда някакъв сандък, ги гледаше, докато приближаваха.

— Това ли е „Македония“? — попита Ана на английски.

Ал Джордино оглеждаше непознатата. Дългата ѝ черна коса беше опъната назад в кок, разкривайки нежно лице. Имаше високи славянски скули, омекотени от малък нос и уста. Вниманието му привлякоха лъчистите ѝ сини очи. Джордино видя, че тя е едновременно решителна и уязвима.

— Да, това е — отговори той.

— Аз съм Ана Белова, специален агент на Европол, а това е лейтенант Петър Ралин от българската Главна дирекция за борба с организираната престъпност. Ние разследваме потъването на „Кримска звезда“.

Джордино се представи.

— Европол. Това клон на Интерпол ли е?

— Не, Европейската полицейска служба е агенция на Европейския съюз. Нашата основна задача е борбата с организираната престъпност и тероризма.

— Качете се на борда. Ще ви заведа да говорите с началството.

Джордино ги заведе в каюткомпанията на „Македония“, където Пит и капитан Стенсет проучваха една карта. Джордино ги представи. После поднесоха кафе на следователите, преди всички да седнат на масата.

— С какво можем да ви помогнем? — попита Пит. — Вече предоставихме подробен доклад на турската брегова охрана.

На Ана ѝ се струваше, че тъмнозелените му очи гледат през нея. Почувства с изненада как пулсът ѝ се учести, докато слуша този висок

здравеняк.

— Агенциите, които представляваме, са загрижени заради загубата на „Кримска звезда“. Какво можете да ни кажете за потъването ѝ?

Пит описа събитията от предната нощ и завърши със спасяването на втория инженер.

— Смятате ли, че взривът на кърмата е бил преднамерен? — попита Ралин.

— Подозирам, че е така, но нямам доказателства. — Пит се втренчи в полицаите. — Бихте ли ни казали защо проявявате интерес към потъването на този кораб?

— Причините са три — каза Ана. — Първо, научихме, че корабът е бил нает от руска фирма на име „Немко холдинг“. Подозираме „Немко“ във връзки с руската мафия. Смятаме, че е набъркана в контрабанда на оръжия за Африка и Близкия изток. Успяхте ли да погледнете в корабния трюм?

— Не, останахме много малко време на борда. Получихте ли корабния манифест?

— Електронната документация сочи, че е превозвал селскостопанско оборудване за Александрия в Египет.

— Някакви химикали или торове сред товара?

— Не са посочени в списъка. Но не мога да кажа, че вярваме напълно на този манифест, особено като се има предвид, че корабът е отплавал от Севастопол. Защо питате?

— Подозираме, че изтичане на химикал може да е причинило смъртта на екипажа.

— Идваме от болницата „Мемориал Шишли“, където е приет вторият инженер — намеси се Ралин. — Патологът каза, че тестовете, проведени върху починалите моряци, показват, че смъртта е причинена от излагане на въздействието на водороден сулфиден газ^[1]. Той подозира изтичане на природен газ.

— Когато се качихме на кораба, усетихме миризма — каза Джордино, — но не можахме да установим откъде идва. Природният газ изглежда вероятен източник, но „Кримска звезда“ е бълкер, а не танкер за превоз на втечен газ.

— Това е така — кимна Ана. — Основната ни грижа е свързана с друго — оцелелия втори инженер.

— Как е младият мъж? — попита Пит.

— Много добре. Излагането му на хидроген сулфид е било ограничено, вероятно защото е бил в машинното отделение. Очакват да се възстанови напълно. Лекарите обаче откриха друг проблем, той е по-смущаващ. Изглежда тестовете на инженера за радиоактивност са положителни. Равнището на заразяване е минимално.

— Радиоактивност? — възкликна Джордино. — Може да е работил на атомен кораб, преди да се прехвърли на „Кримска звезда“.

— Проучихме тази и няколко други възможности, но не открихме да е работил в близост до радиоактивни материали или атомен реактор.

— Смятате, че е имало нещо на кораба? — попита Пит.

— От това се боим — отговори Ралин. — Имаме информация, че „Кримска звезда“ е използван за контрабанда на радиоактивни материали за продажба на черния пазар.

Ана се обърна към Пит.

— Петър и аз сме част от работна група, чиято задача е да предотвратява контрабандата на оръжие и ядрени материали в Черноморския район.

— Тук още ли има неотчетени ядрени материали?

— За съжаление — да — отговори Ана. — Рухването на Съветския съюз през 1991 отприщи контрабандата на ядрени материали в продължение на много години. Днешният по-строг контрол я намали значително, но все още на черния пазар има тревожно голямо търсене. Той се охранява с материали, откраднати още преди години. Може би с изненада ще научите, че всяка година в Черноморския район арестуват повече от дузина лица за ядрена контрабанда. Разпространението на ядрени материали си остава сериозен риск, особено със засилването на екстремизма в Близкия изток.

— Подозирам, че раздираната от война Украйна не помага особено.

— Така е. Затова „Кримска звезда“ ни безпокои. Европол издирва контейнер с високообогатен уран, изчезнал от севастополския Институт по атомна енергия по време на руското нахлуване в Крим.

Пит кимна.

— Това обяснява как е бил облъчен вторият инженер.

— Колкото и да е малка, това е възможност, която трябва да проучим. Ако уранът е бил съхраняван в машинното отделение или близо до неговата каюта, би могъл да е причина за минималните количества радиация в организма му.

— Какво значение има дали уранът е високообогатен или не? — попита Джордино.

— ВОУ, както го наричат, е уран, в който чрез изотопно обогатяване е увеличено процентното количество на уран-235. Това е формата на урана, която се използва в най-мощните ядрени устройства — независимо дали са ракети, бомби или ядрени централи.

— Значи възниква въпросът — отбеляза Пит — дали „Кримска звезда“ не е бил преднамерено потопен от някой, който е искал да се сдобие с ВОУ?

— Очевидно поехме по пътя на различни предположения — вметна Ралин, — но косвените доказателства са убедителни.

— Мисля, че имате основателни причини за загриженост.

— Господин Пит — попита Ана, — бихте ли ни казали каква е целта на вашето посещение в този район?

— НАВПД беше поканена от българското Министерство на културата да участва в издирването на кораб от късната отоманска епоха, потънал край българския бряг в края на осемнайсети век.

Ана погледна Ралин, после отново се обърна към Пит.

— Бихте ли се съгласили да забавите вашия проект с ден-два, за да ни помогнете?

— Какво имате предвид?

— Бих искала да разберете дали на „Кримска звезда“ има високообогатен уран.

— Ако е бил изобщо на кораба — отбеляза Пит, — може би онези, които го потопиха, вече са го прибрали.

— Напълно е възможно — каза Ралин. — Да се надяваме обаче, че вашето идване им е попречило.

— Защо не използвате местни ресурси? — попита Пит. — Турският военен флот със сигурност разполага с нужната техника.

— Да, турският флот наистина може да помогне, но не по-рано от седмица — отговори Ана. — Турция не е част от Европейския съюз и тук нямаме особени пълномощия. Ако високо обогатеният уран е още на борда, може да не остане там за дълго. В момента на мястото

още има спасителни екипи, но довечера ще бъдат изтеглени. Искаме корабът да бъде проверен колкото може по-скоро. — Сините й очи срещнаха тези на Пит. — Може ли да се върнете на мястото на катастрофата и да проверите кораба за нас?

Пит се обърна към Джордино и Стенсет.

— Вече сме закъснели с един ден. Мястото, където „Кримска звезда“ потъна, ни е почти на път. Нашият потънал отомански кораб няма да избяга. Мисля, че можем още малко да отложим историческия си лов. — После се обърна към Ана. — Между другото ще ни е от полза да имаме приятел в Европол.

По лицата на Ана и Ралин се изписа облекчение. Тя се протегна през масата и потупа Пит по ръката.

— Вече имате.

[1] Съпътстващ продукт при добива на петрол и газ. — Б.пр. ↑

Безпилотникът се наклони в мързелив завой, а силният вятър поддържаше дългите му тънки криле. Двете камери с висока резолюция на фюзелажа му сканираха земята километър и половина напред по маршрута му. За секунди бордовите компютри регистрираха право пред него малко летище, заобиколено от зелените кръпки на поля с люцерна.

Операторът на дрона наблюдаваше видеозаписа на голям екран пред себе си. Камерите се съсредоточиха върху дузината военни транспортни самолети, паркирани близо до един хангар, а после се насочиха към голям черен автомобил. С едно натискане на клавиша изображението се увеличи и се видя лимузина ЗИЛ, руско производство. Пътниците на задната седалка бяха с военни униформи.

Операторът активира прицела, наслагвайки върху изображението на автомобила пулсиращ червен кръг с мерник в средата. Набитият мъж в син костюм, който стоеше до него, проучи монитора, после изкомандва:

— Огън.

Мерникът се оцвети в зелено и от компютъра се чу бръмчене.

Мъжът в синия костюм се извърна от монитора и извика към зила, паркиран на няколко метра от него.

— Генерале, със съжаление трябва да ви съобщя, че вие и майорът току-що бяхте изпарени от удар на ракета, изстреляна от безпилотник. — В гласа на мъжа ясно се долавяха нотки на удовлетворение.

Захарин, руският генерал от военновъздушните сили, възрастен мъж с нездрав вид, слезе от колата и заоглежда сивото небе над главата си. Не видя, нито чу нещо.

— На юг е, генерале.

Руснакът се завъртя на токове и се втренчи в южна посока. Няколко секунди по-късно се видя сивият дрон, който се спусна за кацане на пистата, рулира по нея и спря до лимузината. Малко по-

дълъг от колата, безпилотникът имаше тясна конструкция с двоен фюзелаж, която леко напомняше на катамаран с криле.

— Почти безшумен е — отбеляза Захарин, пристъпвайки, за да го огледа отблизо.

— Това беше една от конструктивните цели на „Перегрин“ — каза Мартин Хендрикс. Холандецът със закръглено лице, тъмнорижава коса и отривист властен глас се вторачи с гордост и примирение в своето творение. Костюмът от „Армани“ и изправената му стойка свидетелстваха за неговия успех, но в тъмносините му очи се четеше скръбна интелигентност.

— „Предатор“ и „Рийпър“ на американците са по-големи и по-тежковъоръжени — обясни Хендрикс, — но са сравнително шумни и лесно откриваеми с радар. Стават, ако воюваш срещу партизани на коне в Афганистан, но не са толкова резултатни срещу технологично по-развит противник. — Той посочи острите ъгли на фюзелажа и крилете на дрона. — Моля, обърнете внимание на профила на „Перегрин“. Формата му е такава, за да отклонява радарните сигнали. Повърхността му е покрита с материал, който поглъща радиовълните. Това му позволява да лети почти невидим за наблюдатели от земята и радари.

Захарин сложи ръка върху повърхността на безпилотника. На пипане беше като гума.

— Прилича на покритието на нашия нов изстребител — каза той. — Как успяхте да го направите толкова тих?

Хендрикс посочи мотогондолите на двойния фюзелаж, които имаха големи овални отвори в двата края.

— „Перегрин“ се задвижва от два електрически турбовентилаторни двигателя, които работят като реактивни минимотори. При излитане причиняват шум от вибрация, но щом апаратът излети и се озове на оперативна височина, са почти безшумни. Електродвигателите и бордовата електроника се захранват от водородни горивни клетки, които се допълват от соларни панели на крилете. Щом излети, „Перегрин“ може да остане във въздуха до две седмици, а когато е слънчево, и по-дълго. За сравнение американските дроне могат да изкарат във въздуха само половин ден. — Хендрикс се усмихна. — А това е само постигнатото с този прототип. Очакваме

чрез допълнителен напредък в съхраняването на енергия и подобрене на авиониката да увеличим този срок.

Генералът кимна.

— Невидимостта и издръжливостта не могат да бъдат заменени с нищо. Разкажете ми за въоръжението.

— „Перегрин“ разполага с гъвкави оръжейни възли — на тях могат да бъдат закачени няколко ракети въздух-земя или конвенционални оръжия. Бяха конструирани за оръжия по натовските стандарти, но лесно могат да бъдат модифицирани. Генерале, само назовете желаното от вас оръжие и ние ще го направим.

— Разбирам. Мартин, хайде да се скрием от вятъра и да обсъдим всичко на чашка.

Захарин заведе холандеца във взет под наем офис в хангара, където ги очакваха бутилка „Столичная“ и две чаши. Руснакът наля в чашите, после каза „Наздраве“ на своя гост.

Мартин гаврътна половин чаша водка и седна на оръфано кожено кресло.

— И така, какво е вашето мнение за „Перегрин“? — попита той, защото генералът не беше успял да скрие своя интерес.

Захарин изпразни чашата си, сякаш пиеше вода, после напълни и двете чаши.

— Може да бъде полезен инструмент в неспокойните райони близо до границата. Вероятно дори в Украйна. Мога да си представя военновъздушните сили да формират малка ескадрила. Трябва обаче да ви предупредя, че нашите изследователски организации са на път да построят руски дрон.

— Вашият дрон „Алтиус“^[1] е тлъсто, посредствено копие на американския „Рийпър“. — Хендрикс, който рядко се усмихваше, сега го направи. — Първият му изпитателен полет се провали, а и изостава с месеци от разписанието.

Захарин повдигна вежди.

— Изглежда сте добре информиран — отбеляза той, осъзнавайки, че току-що е изгубил всякаква възможност да оказва натиск в преговорите. — Вашият „Перегрин“ може наистина да запълни тази временна празнина в нашите разузнавателни средства. Обаче изпитвам известна загриженост по отношение на сделката.

— Каква по-точно?

— Доколкото знам, вие сте продали вашата компания за авионика. За няколко милиарда долара, ако вестниците не лъжат.

Хендрикс се вторачи в покрития с линолеум под и кимна.

— Да, наскоро продадох компанията си, освободих се и от останалите си бизнес интереси. — Той несъзнателно бръкна в страничния джоб на самото си и пръстите му заровиха за малък метален предмет.

— Отваряте нова страница в живота си?

Хендрикс не каза нищо. Скрытите в джоба му пръсти стискаха острия метал, докато не започнаха да треперят.

— Макар да изглеждате твърде млад за пенсия — продължи генералът, — аз съм на мнение, че човек трябва да се наслаждава на спечеленото от работата си, докато може. Моите поздравления. Ето какво искам да кажа обаче. Моето правителство дълги години купува електронно оборудване от вас. Не бих се чувствал удобно да купя „Перегрин“ от нови собственици. Разбира се, съществува и въпросът за законността при придобиването на тази технология.

— Конструкцията на „Перегрин“ е моя лична собственост с лицензионни права през следващите три години — обясни Хендрикс. — Може да се каже, подарък за пенсионирането от фирмата. Така ще заключите сделката с мен.

— А вашето правителство? Европейският съюз няма да разреши износа на такъв продукт в Русия точно сега.

— Не и в тази форма — призна Хендрикс. — Лесно можем да заобиколим Съюза. Ние ще ви изпращаме части от източници в различни страни, а сглобяването им може да стане тук. Дори ще изпратя екип, който да го направи за вас.

Захарин обмисля известно време отговора му, после кимна.

— Да, това е възможно. Но ми е любопитно защо не продавате „Перегрин“ на страните от НАТО?

Пръстите на холандеца отново заопипваха предмета в джоба му.

— Въпрос на проста сметка. Американските продукти ще ограничат продажбите ми на НАТО. Мисля, че мога да продам много повече на вас.

— Нищо не мога да гарантирам.

— Не съм тук, за да искам гаранция. Но има нещо друго, което се надявам да обмислите. Мога да ви предложи лична комисиона от пет

процента за всеки дрон, продаден на руското правителство.

Хендрикс знаеше, че Захарин беше получил чина си с връзки, а не заради умения. В руската йерархия колкото по-нагоре по командната верига се изкачваш, толкова повече корупцията процъфтява. Без да се изненада, забеляза как очите на генерала се разшириха в очакване.

— Каква е продажната цена? — попита той.

— Първата партида ще бъде по дванайсет милиона евро парчето. По-малко при закупуване на по-голямо количество. Вашата комисиона ще ви бъде изплатена във валута по ваш избор и сметка, която посочите.

— Веднага ще обсъдя въпроса с дирекция „Материално-техническо снабдяване“. Уверен съм, че ще успеем да уредим поне закупуването на минимално количество. — Захарин огледа бутилката с водка за по една празнична глътка.

— Чудесно — отговори Хендрикс без особено вълнение. — Имам още една молба, ако е възможно. Ще бъде голяма чест, ако уредите за президента демонстрация, подобна на днешната.

— За президента Вашенко? — Захарин се вторачи в тавана. — Това ще бъде много трудно. От друга страна, той цени високо новите технологии и може би ще му бъде приятно. Все пак моето влияние е ограничено, тъй като съм само скромен военен.

— Разбирам. Въпреки това бих се радвал да му покажа възможностите на „Перегрин“. — Хендрикс намигна. — Това може да увеличи покупките.

— Да, разбирам ползата от подобен изпитателен полет. Ще направя каквото мога. — Генералът погледна часовника си. — Е, Мартин, надявам се, че ще имаме възможност да продължим нашето приятелство. Бях още капитан, когато преди много години започнахте да продавате цифрови самолетни прибори на „Аерофлот“. Оттогава поддържахме взаимноизгодно сътрудничество.

— Вярно е — кимна холандецът, спомняйки си, че дачата на Захарин край Сочи поне отчасти е финансирана с подкупи от собствената му компания. — Генерале, зная за отлична възможност за бизнес, която може да ви заинтересува. — Той замълча, за да даде възможност на руснака да захапне примамката.

— Така ли? И каква е тя? — попита Захарин, преди да гаврътне трета водка.

— Наскоро бях в Париж, там срещнах стари колеги. Един от тях наскоро беше посредничил за купуването на два бойни хеликоптера за охраната на сенегалския президент. Но не успели да купят муниципии за летателните апарати и търсят дузина леки ракети въздух-земя. Чувал съм, че вашата „Вихър“ с лазерно насочване ще пасне отлично на средствата, с които разполагат.

— Склонни ли са да платят комисиона?

— Мисля, че е шестцифрена.

Генералът остави чашата на масата.

— Е, сигурен съм тогава, че мога да открия дузина ракети в складовата наличност, които могат да бъдат изписани за учебни стрелби. Проблемът обаче е в транспорта.

— Чух, че ако успеете да ги доставите в Украйна, те ще се погрижат за превоза им до Африка. Може ли един от техните представители дискретно да се свърже с вас?

— Да, да, разбира се. — Захарин стана със замъглени очи. — Ще ви се обадя за „Перегрин“.

— Генерале, благодаря ви!

Захарин отиде при лимузината и тя го откара от летището.

Хендрикс се върна при своя технически помощник, който прибираше преносимия контролен пулт на „Перегрин“.

— Тук ли ще оставите безпилотника? — попита той Хендрикс.

— За да може да ни изкопират до последната бурма? Не. Наредете да го разглобят, да се натовари на камиона и веднага да бъде върнат във фабриката.

— Да, господине. Ще се погрижа.

Хендрикс прекоси пистата до чакащия го частен реактивен самолет. Когато се качи на борда, пилотът го поздрави.

— Имаме разрешение за излитане в посока Амстердам, когато ви е удобно.

Хендрикс се тръшна на една от кожените седалки.

— Започни изпълнението на летателния ни план до Амстердам. Щом излезем от руското въздушно пространство, се отклони към Киев. Преди да се приберем у дома, трябва да се отбия там.

Няколко минути по-късно самолетът с рев се издигна във въздуха, оставяйки зад себе си руското летище близо до Москва, скрито от черни облаци. Хендрикс се беше вторачил през илюминатора с чувство на неясно облекчение. Това беше първото проблясване на удовлетворение, което беше изпитал през последните три години.

[1] От мотото на Олимпийските игри *Citus, altius, fortius* (по-бързо, по-високо, по-далече). — Б.пр. ↑

„Македония“ излезе от Босфора на разсъмване в още сивото утро и пое курс обратно до мястото, където беше потънал товарният кораб. Срещнатата по пътя турска фрегата на бреговата охрана им съобщи, че операцията по издирване и спасяване е била прекратена още предишната вечер, защото не били открити други оцелели.

Пред тях се появиха неподвижните светлини на друг плавателен съд.

— На местопроизшествието още има някой — каза капитан Стенсет, докато се пресягаше за бинокъл.

Ана и Ралин стояха до Пит на мостика. Всички се бяха вторачили в премигващите светлини, които пронизваха утринния мрак.

— Кораб на бреговата охрана? — предположи Ана.

Стенсет избягна отговора, докато не се приближиха достатъчно близо, за да видят на мястото някакъв вид влекач и спасителен кораб, на който крановете изобилстваха. Опърпано българско знаме в бяло, зелено и червено се вееше на мачтата на мостика. Странно, но върху борда липсваше име.

— Възможно ли е да са следователи по застрахователни измами? — попита Ана.

— Да — кимна Пит, — но е невероятно, че вече са на мястото.

— Значи нямат право да са тук — заяви Ралин. — Мога ли да използвам корабната ви радиостанция?

Стенсет му подаде микрофона и полицейският агент повика безименния кораб.

— Говори инспектор Петър Ралин от българската национална полиция на борда на кораба „Македония“ на НАВПД. Моля, идентифицирайте се и посочете причината да се намирате на това място.

Минута по-късно от високоговорителя на радиостанцията се понесе раздражен глас:

— Това е частен кораб за морско спасяване. Занимаваме се с изваждането на останките на „Керч“. Моля, стойте настрана.

— Намирате се близо до корабни останки под полицейска власт — обяви Ралин. — Идентифицирайте се и се дръпнете настрана.

Този път нямаше отговор.

Пит се зае да оглежда една морска карта.

— Прав е в едно. Има отбелязани корабни останки на по-малко от осемстотин метра от мястото, където потъна „Кримска звезда“. — Върху навигационния екран на щурвала мястото беше отбелязано с червен X.

Пит се обърна към Стенсет:

— Все още сме малко далече оттам.

— Те близо ли са до координатите на „Кримска звезда“? — попита Ана.

— Близо до тях — обясни Стенсет. — Сякаш са малко по на запад... и се отдалечават в тази посока.

Докато се отдалечаваше, Пит успя да различи в сумрачната утринна светлина множеството кранове на палубата на кораба. Спасителният кораб продължи още малко напред и застана на няколко метра от тях точно над мястото, където на картата бяха посочени останките на кораб. Пит седна пред настолния компютър отстрани и набра името „Керч“.

— Бил е разрушител в Руския имперски флот, построен през 1916. — Той щракна върху снимката на кораба. — Пише, че е потънал по време на сражение с отоманския флот през февруари 1917 пред Босфора.

— Мислите ли, че наистина работят върху „Керч“, а не върху останките на „Кримска звезда“? — попита Ралин.

— Едва ли, но има начин да разберем — отговори Пит. — На кого му се плава с подводница?

Лицето на Ралин стана безизразно, а на това на Ана се изписа бледа усмивка.

— Значи дамата е готова — каза Пит. — Моля, госпожице Белова, последвайте ме за потапяне в дълбокото с екскурзовод.

— Ще я върнете ли? — попита само наполовина шеговито Ралин.

Пит му намигна.

— Още никога не съм губил плащач клиент.

Четиридесет минути по-късно сърцето на Ана започна да блъска, когато морската вода заля наблюдателния купол от акрил на малката триместна подводница на НАВПД. Седнала отзад, тя гледаше над раменете на Пит и Джордино потока мехурчета, който се разтвори в мътната зелена вода. Обхвана я лека клаустрофобия, когато установи, че видимостта не е повече от няколко метра.

— Водата не става ли по-чиста? — попита тя.

— Много скоро гледката ще стане по-хубава — обеща Пит. — По-дълбоките води на Черно море всъщност са аноксични^[1] или лишени от кислород, което ги прави кристално прозрачни за наблюдателя. Няма да се спуснем много дълбоко, но въпреки това ще можем да се възползваме от това явление.

Джордино наблюдаваше монитора на сонара и обяви:

— След сто метра ще стъпим в калта.

Скоро думите на Пит се потвърдиха. Сякаш някой дръпна завесата и гледката пред тях се разкри на повече от петнайсет метра напред, подпомагана от ярките прожектори с течни кристали, закрепени към външната страна на подводницата.

С появата на видимостта и заради явното спокойствие на двамата мъже зад контролните уреди, Ана почувства, че сърцето ѝ успокоява ритъма си.

— Когато бях малка, моите родители ме водеха в Румъния да плувам в Черно море, но винаги ме е било страх от морските създания.

— В Черно море няма много такива, от които човек да се тревожи. Може би като изключим медузите — каза Пит. — Родена сте в Румъния?

— Да. Израснах в Букурещ. Баща ми беше учител по история, а майка ми — шивачка. Летните ваканции прекарвахме в Констанца. Баща ми много обичаше да плува и да се гмурка с шнорхел и го правеше всеки ден.

— Звучи ми като мой тип човек — отбеляза Пит. — И как така се озовахте с пистолет и значка?

— Когато бях в гимназията, брат ми беше убит от наркотрафикант. — Болката от случилото се още се долавяше в гласа ѝ. — Няколко години по-късно се озовах в полицейската академия, може би като някакъв подсъзнателен подтик да отмъстя за неговата смърт.

Скоро открих, че предизвикателствата на работата ми допадат. След няколко години в румънската полиция бях прехвърлена в Европол и оттогава съм там. Приключението е напълно удовлетворително. — Тя посочи с ръка купола. — Човек никога не знае къде ще го отведе работата му.

Между пръстите на ръката ѝ се поява слаба далечна светлина.

— Какво е това? — попита Ана.

— Вероятно безпилотник или подводница от спасителния кораб — обясни Джордино. — Може би наистина се занимават с другите останки.

Когато наближиха дъното, светлината отслабна. От дясната им страна съвсем наблизко се показва тъмната сянка на „Кримска звезда“. Пит изравни баластните цистерни, докато не увиснаха на няколко метра над морското дъно. След това включи водометните двигатели. Няколко секунди по-късно се доближиха до страната на корабния корпус близо до носа.

Товарният кораб стоеше изправен на дъното и изглеждаше почти невредим. Кърмата на кораба се беше блъснала и забила в дъното, което си личеше по щръкналия под наклон нос. Корабът изглеждаше странно без водорасли, отлагания и оплетени по него рибарски мрежи, типични за повечето корабни останки.

Пит се приближи към кърмата на кораба и се насочи към лявата ѝ страна, за да проучи отблизо взрива.

— Сигурен ли си, че беше от тази страна на кораба? — попита Джордино.

Пит кимна, докато промъкваше подводницата покрай корпуса.

— Основните поражения вероятно са скрити в пясъка. — Той присви очи през купола. — Виж онези плочки от обшивката.

Завъртя подводницата така, че външните прожектори осветиха тази страна от корпуса. Виждаше се малка празнина между хоризонтална плоча от обшивката и морското дъно.

— Да, прав си. Изкривени са — каза Джордино. — Ако съдим по това колко бързо потъна, вероятно има много по-големи повреди, скрити в пясъка.

— Има ли начин да се установи дали е бил преднамерено потопен? — попита Ана.

— Не и без малко разкопаване — отговори Пит. — Застрахователят на кораба може да реши, че си заслужава, ако реши да избегне плащането.

Джордино кимна.

— Когато са набъркани пари, истината изведнъж става важна.

Пит включи водометните двигатели и подкара подводницата нагоре, докато не се озоваха над главната палуба на товарния кораб. Когато подводницата мина над релинга, той я накара да увисне под жилищната надстройка. Огледаха предната част на палубата и видяха четирите големи трюма на кораба напълно открити. Капаците на люковете лежаха настрани, прехвърляйки десния фалшборд.

— Отворени ли са били, или са зейнали при удара? — попита Ана.

— Изглеждат твърде спретнато подредени, за да са се отворили случайно — отговори Джордино.

Пит насочи подводницата към най-близкия капак на люк и започна да оглежда боядисаната му повърхност. По краищата ясно се виждаха пресни следи от къргене.

— Като гледам тези вдлъбнатини — отбеляза Джордино, — някой ги е разбил съвсем наскоро.

— Спасителният кораб разполага със средствата да го направи — подхвърли Пит. — Да видим дали са оставили нещо.

Той се насочи към първия трюм. Отворът на люка беше почти два пъти по-голям от подводницата и Пит с лекота вкара плавателния съд в трюма. На дъното му имаше жълт трактор, привързан към палубата, заобиколен от различни земеделски уреди.

Джордино се усмихна.

— Все едно отново сме в хамбара на стария Макдоналд.

— Товарът изглежда напълно изправен — каза Пит. — Той изкара подводницата и с ход на коня като в шаха влизаха и излизаха от останалите три трюма. Всички изглеждаха еднакво — завързан за трюма трактор и други земеделски машини. Всичко изглеждаше непипнато.

Джордино се обърна към Ана.

— Изглежда, че корабният манифест е бил законен.

— Да — кимна Ана, — но хората от спасителния кораб явно са се интересуваха от нещо друго.

— Ако ВОУ е бил пренасян на борда — попита Пит, — кутия или сандък с каква големина биха били нужни?

— В зависимост от количеството, но не много големи. Ако са били взети мерки за безопасност, трябва да е бил поставен в защитна туба, която на свой ред е стояла в малък обезопасен сандък. Това, че вторият инженер е бил изложен на радиоактивно облъчване, може би е указание, че ВОУ не е бил достатъчно защитен. Вероятно е бил замаскиран като обикновена стока.

— Тогава сигурно е в машинното — реши Пит. Той обърна подводницата и пое назад, заобикаляйки жилищния отсек, за да излезе на късата задна палуба. За разлика от носовата част кърмата беше повредена: сега представляваше сплетена маса от извита стомана. Край един от по-ниските трапове зееше дупка, откривайки задната част на машинното отделение.

— Пробили са си път в машинното — тихо отбеляза Ана.

— Направо магистрала — подхвърли Джордино. — Обаче не изглежда да са използвали експлозиви.

— Може би с грайфер — предположи Пит.

Джордино изсумтя.

— Предизвикали са големи разрушения. Ако е било само за ВОУ, можеха да го извадят един-двама водолази.

Пит придвижи подводницата до назъбения отвор и я наклони към него. Прожекторите на плавателния съд осветиха палубата на машинното отделение, разкривайки чисто и неповредено помещение. — Тази гледка събуди паметта му. — Сандъкът. Трябваше да се сетя. В машинното имаше сив сандък. Когато намерих втория инженер, той лежеше проснат върху него.

Те огледаха отделението, но сивият сандък на Пит не се виждаше никъде.

— Това са търсели — заключи Джордино. — Може би във вашата история за урана има зрънце истина.

— Надявах се да греша — отговори младата жена.

Пит подкара подводницата нагоре и за момент увисна над задната палуба на „Кримска звезда“. Погледна цифровия компас и насочи плавателния съд в западна посока.

— Ще изплаваме ли?

— Малко ще заобиколим по пътя си обратно — отговори той.

Джордино вече беше започнал да оглежда терена пред тях. След като минаха около хиляда метра, той махна на Пит.

— Възможна цел вляво пред нас.

Пит видя черно петно в далечината и зави към него. Малко покъсно се появиха ръждясалите останки на „Керч“. Съвсем не приличаше на гордия боен кораб, който беше разгледал на снимката. Лежеше с кила нагоре, опрян върху голяма пясъчна дюна, която покриваше частично кърмата му. Носът се беше сплескал от удара в дъното, докато централната част на кораба представляваше кафява маса от покрита с утайки ръждясала стомана.

Пит насочи подводницата към мидела на кораба, където по останките на надстройките се виждаха още по-големи разрушения. Той забеляза очевидна разлика в преплетения метал, който беше извит отстрани на мостика, където зееше дупка. Там се виждаха множество скорошни вдлъбнатини.

— И тук са поработили — отбеляза той. — Тези бразди със сигурност не са от 1917 година.

Той проследи повредите до задната част на надстройката, където беше направена дори по-голяма дупка в една преграда, разположена по-ниско.

Джордино посочи черен предмет, който стоеше на палубата под отвора.

— Да хвърлим едно око на това.

Пит спусна подводницата до равнището на палубата и я обърна към предмета. От едната страна свършената му квадратна форма се нарушаваше от ръкохватка и шайба.

— Това е сейф! — възкликна Ана.

— Вероятно за заплатите на екипажа — предположи Пит. — От спасителния кораб са го измъкнали от кабината на капитана.

— Все още е заключен и запечатан — каза Джордино. — Чудя се защо ли са го оставили тук?

Изведнъж подобно на астероид от небесата отгоре се спусна слаба светлина, която постепенно се усилваше. Светлината се превърна в половин дузина ксенонови прожектори, които блестяха на върха на огромен грайфер. Масивната щипка се спря на половината път между подводницата и сейфа, полюшвайки се половин метър над

палубата. Уредът бавно извади покритите си с титанови върхове щипци подобно на котка, която се готви да си остри ноктите.

Ана гледаше очарована.

— Достатъчно големи са, за да повдигнат кола.

— Или да разпорят корабна палуба — отговори Пит.

Сякаш по своя собствена воля щипците се спуснаха върху сейфа, използвайки за придвижване няколко водометни двигателя по рамата им. Поколебаха се, после изведнъж забързаха към подводницата. Пит беше видял мощните движители върху рамата на щипците и незабавно реагира. Подкара подводницата към кърмата на „Керч“ странично над палубата.

— Какво прави? — попита Ана.

— Искане да се ръкува с нас. — И Пит даде пълен напред на своите водни двигатели.

Аеродинамичните щипци бързо полетяха странично в преследване на подводницата, насочвани от своите многобройни видеокамери.

Когато приближиха останките от релинга, Пит нямаше друг избор, освен да се издигне. С това движение изгуби толкова от скоростта, че позволи на грайфера да ги настигне. Когато двете машини се плъзнаха над релинга, грайферът разтвори щипците си, за да хване подводницата.

Шум от драскане по метал отекна във вътрешността, когато щипците стиснаха горната част на подводницата. Пит натисна джойстика, с който контролираше движителите напред, в опит да се спусне надолу. За миг драскането престана, но после чува повторен металически екот. Подводницата се наклони напред, разтресе се и спря. Ана изпищя.

Пит даде газ и се опита да се откъсне напред, но по-тежкият грайфер се противопостави със собствените си движители. Издигащите се щипци се завъртяха и запратаха подводницата срещу корпуса на „Керч“. Тя се удари силно с носа си в него и се плъзна настрани.

Щипците веднага се завъртяха в другата посока.

Пит контрира със собствената си мощност, но не беше достатъчно. Подводницата бе завъртяна и запратена с кърмата срещу

останките. Метален звук разпени водата, когато главният двигател бе откъснат и разбит на парчета.

Джордино се протегна назад и стегна предпазния колан на Ана колкото можеше по-силно.

— Дръж се сестро, сега ще се повозим.

Безсилни да се противопоставят на грайфера на спасителния кораб, Пит, Джордино и Ана се вкопчиха в седалките си, докато подводницата беше блъскана насам-натам. Няколко пъти тя се удари в стария кораб и корпусът ѝ заприлича на очукано войнишко канче. Едва когато светлините ѝ примигнаха и угаснаха, а към повърхността се понесе струя от мехурчета, хидравличният грайфер прекрати блъскането и щипците се разтвориха.

След това се върна при „Керч“ и щипците стиснаха сейфа. Когато плячката му се оказа на сигурно място, грайферът се стрелна към повърхността. Докато се издигаше от дъното, камерите му зърнаха за последен път подводницата на НАВПД. Тя лежеше обърната и неподвижна, оставена на мълчанието на тъмните дълбини до бойния кораб, мъртъв от дълго време.

[1] Бедни на кислород. — Б.пр. ↑

Единственото, което Пит можеше да вижда, беше червено. Не беше кръв, а малка червена светлинка за спешни случаи, която премигваше близо до лицето му. Той игнорира пронизващата болка в главата и рамото и извика в тъмната вътрешност:

— Добре ли сте всички?

— Аз съм добре — отговори Ана със страх в гласа.

Джордино изсумтя.

— Предполагам, че оцеляхме при преобръщането сухи. — Подобно на Пит беше изхвърлен напред от седалката си, когато подводницата се преобрърна, и сега лежеше прострян на тавана ѝ. Той се изправи на колене и разплиска водата наоколо.

— Не ми харесва този звук — каза Пит, който усети, че краката му са мокри.

Бяха застанали неудобно, а водата им стигаше до глезените. Около тях се носеше съскане и пукот, както и острата миризма на изгоряло.

Пит намери фенерче и освети вътрешността на кабината, докато Джордино помагаше на Ана да се освободи от седалката.

— Изглежда здравият корпус^[1] издържа — каза Пит. — Сигурно е някоя пукнатина с дебелината на косъм или уплътнение на наблюдателния купол.

— Слава богу, че не сме триста метра по-дълбоко — отбеляза Джордино. Той знаеше, че на такава дълбочина подобно нарушение на целостта щеше да доведе до светкавичното наводняване на подводницата.

Макар Пит и Джордино да обсъждаха положението с небрежно спокойствие, Ана разбра, че нещата са зле.

— Лошо ли е положението ни?

— Още няма нужда да си слагаме банските — отговори Пит с успокояваща усмивка. — Разполагаме с малко количество ток, но в момента е ограничено само до няколко консуматора. Ал ще прокара няколко кабела, за да продължат работата нашите филтри за въздуха.

— Не можем ли да се обадим на „Македония“?

— В момента до комуникационните ни системи не стига ток. Освен това сме с дъното нагоре. Комуникационният ни транспондер е монтиран на върха на купола и сега е погребан под нас. Може да нямаме достатъчно силен сигнал за излъчване. Но това няма значение, защото скоро „Македония“ ще започне да ни търси.

— Не можем ли сами да изплуваме?

— Обикновено бихме могли с помощта на двигателите или баласта. Но движителите ни бяха откъснати, а съскането, което чуваш, идва от пукнатината в нашата баластна цистерна.

— Все пак ни остава възможността да изхвърлим баласта за извънредни случаи.

Пит посочи нагоре.

— Сега е над нас. Не можем да го изхвърлим от долу нагоре.

Ана я побиха студени тръпки.

— Колко време можем да останем тук долу?

— Ако филтрите продължат да работят, най-малко двайсет и четири часа.

Джордино се изкашля.

— Имаме прекъсване на рециклирането.

— Поправимо ли е? — попита Пит.

— Резервоарите с кислород бяха откъснати от рамката. — Джордино каза това някак си мимоходом, за да не разтревожи Ана, като признае сериозността на положението. При нападението запасите на подводницата от кислород бяха откъснати и сега лежаха безполезни на морското дъно.

— За филтрите няма ток, но аз ще се опитам да измисля нещо.

В сумрака Пит забеляза, че Джордино леко поклати глава. Значи нямаше надежда за ремонт.

Пит започна усилено да мисли. Скъсаните връзки означаваха, че нямат достъп до пресен кислород. Когато филтрите за прочистване на въглеродния двуокис престанат да работят, въздухът в подводницата щеше да стане смъртоносен. Не му трябваше сметачна машинка, за да изчисли времето. Нямаше да отнеме дълго с трима души в това тясно пространство.

Пит не се съмняваше, че „Македония“ ще ги намери. Бяха достатъчно близо до повърхността, за да могат водолази да закачат

повдигателно въже и да ги изтеглят на борда. Но сега техен враг беше времето. Екипажът на „Македония“ щеше да мисли, че са все още при потъналия товарен кораб. Ако маякът им за спешни случаи е приглушен, ще минат часове, може би дори цял ден, преди да бъдат спасени. Повече време, отколкото имаха на разположение.

— Какво ще кажеш за една друга идея — започна той. — Ще я обърнем. Или поне наполовина. Това ще е достатъчно да изхвърлим баласта за извънредни случаи.

Джордино светна с фенерчето през наблюдателния купол и освети покрита с ръжда и наслоявания стоманена плоча. Лежаха върху неравна пясъчна повърхност до корпуса на „Керч“.

— Можем да се движим само настрани — каза той — от корабните останки.

Пит почука по стоманата над главата си.

— Имаме две баластни цистерни. Ако успеем да прехвърлим вода в цистерната откъм левия борд, може би тежестта ѝ ще ни обърне.

— Заслужава си да опитаме... стига помпите още да работят. Ще видя дали не мога да им влея малко ток.

Той отвори един панел с бушони и нападна милионите кабели вътре. След няколко минути извика на Пит:

— Можеш да опиташ.

Пит протегна ръка покрай пилотската седалка и щракна ключовете на помпите, за да прехвърли вода в баластната цистерна откъм левия борд. Над главите им се чу бръмчене, после закъркори вода.

— Добра работа, Спарки — кимна Пит.

Докато баластната цистерна се пълнеше, почувстваха как подводницата леко помръдна. Скоро цистерната се напълни, помпите се изключиха, но плавателният съд си остана обърнат. Опитаха се да помогнат, като и тримата застанаха до левия борд. Джордино дори подскочи един-два пъти трупешката, но подводницата не помръдна.

Ана въздъхна тежко.

— Ще си останем на дъното.

Джордино изрови отнякъде кутия с инструменти и водолазни принадлежности и ги струпа на левия борд.

— Боя се, че няма нищо друго, което да не е закрепено на място и би ни помогнало да се обърнем.

Пит обмисли казаното от него.

— Всъщност нямаме нужда от още тежест, а просто от друга ръка. Протегнатата.

В първия момент Джордино само го изглежда, но после се усмихна.

— Разбира се, можем да опитаме да се избутаме обратно. — Той се промуши покрай Пит към панела с бушони и започна да проследява кабелите.

— Какво искате да кажете? — попита Ана.

— Подводницата има роботизирана ръка, монтирана на дъното ѝ — обясни Пит. — Ако Ал успее да изцеди малко ток, можем да се отгласнем от „Керч“ и да се обърнем.

Във вътрешността на подводницата беше станало студено, а въздухът определено по-застоял, когато няколко минути по-късно Джордино обяви, че е успял да намери електричество.

— С баластните помпи източихме доста от резервната енергия за извънредни случаи — каза той. — Вероятно няма да можеш да работиш дълго с нея.

— Трябва ни само едно отписване — отговори Пит. — Той се наведе през преобърнатата пилотска седалка, протегна се към конзолата с джойстика и активира ръката. Пит я протегна под носа на подводницата и я издължи, докато щипците ѝ се удариха в корпуса на „Керч“. Ана и Джордино заеха местата си откъм левия борд и затаиха дъх.

Пит превключи електронната ръка на пълна мощност и също застина. От хидравликата се дочу далечно шумолене, а червеното аварийно осветление помръкна заради увеличената консумация на ток. После откъм корпуса на подводницата се чу скърцане и тя започна да се наклонява. Пит продължи да бутта с манипулатора и подводницата полегна настрани, докато инерцията не сработи. Плавателният съд се преобърна бавно и лесно и пътниците в кабината с труд отново си стъпиха на краката. Над конзолата се плисна вода и контролните уреди изгаснаха.

— Предполагам, че токът беше дотук — отбеляза Пит. — Мисля, че е време да изплаваме.

Той отвори капака, който покриваше пода, бръкна вътре и завъртя чифт Т-образни болтове. В долната част на подводницата две

оловни баластни тежести паднаха от своите гнезда и тупнаха на морското дъно.

Въпреки че беше наполовина наводнена, подводницата на НАВПД се откъсна от пясъка и започна да се издига. Ана се усмихна, когато Пит светна с фенерчето през наблюдателния купол и двамата можаха да видят как корпусът на „Керч“ започна да се отдалечава под тях. Черната вода, която ги заобикаляше досега, скоро започна да се оцветява и Ана с облекчение видя отново мътната зелена супа, която при спускането я беше уплашила.

Минути по-късно подводницата изскочи на повърхността в бурно море, поливано от постоянен дъжд. Надничайки през наблюдателния купол, Ана скоро забеляза „Македония“, която се полюшваше на вълните на около половин миля от тях. Джордино не направи опит да се опита да прехвърли ток на радиостанцията, защото видя, че корабът се насочва към тях на пълна скорост, оставяйки широка пенеста следа.

Петър Ралин крачеше напред-назад по кърмовата палуба, когато подводницата беше закачена за крана и вдигната на борда. Лицето му се разтопи от облекчение, когато Ана, Пит и Джордино излязоха през люка.

Стенсет им помагаше да стъпят на палубата.

— По-дълъг престой под водата от предвиденото — отбеляза той. После посочи очукания корпус на подводницата и откъснатите стойки на водометните дюзи. — Да не срещнахте долу някакво морско чудовище?

— Срещнахме нещо, което имаше яки щипци. — Пит огледа сивите облаци. — Нашите приятели от спасителния кораб се заинтересуваха специално от нас. Още ли са наоколо?

— Отплаваха преди около час.

Ралин направи крачка напред и прегърна Ана.

— Толкова се тревожихме за теб. — Тогава забеляза прясното ожулване на челото ѝ. — Какво стана?

— Сграбчиха ни с техния грайфер и започнаха да ни блъскат в борда на „Керч“, после ни обърнаха. Реших, че сме загубени, но хладнокръвните умове победиха — каза тя и кимна към Пит и Джордино. — Петре, трябва да намерим този спасителен кораб, преди да е влязъл в пристанище.

— У тях ли е ВОУ?

Тя погледна към Пит и той отговори вместо нея:

— Доста сериозна причина да се опитат да ни убият. — И плъзна ръка по вдлъбнатините в корпуса на подводницата.

Ана се обърна към Стенсет.

— Можем ли да ги хванем или поне да проследим накъде са се отправили?

— Те имат голяма преднина, но със сигурност ще се опитаме. За съжаление заради времето видимостта е малка, а и покритието на радара също.

Групата се качи на мостика, където Стенсет нареди на щурмана да мине на пълен ход. Той се присъедини към Пит, който беше застанал пред екрана на радара.

— Отпрати се на югозапад.

Пит увеличи обхвата на радара максимално и се зае да проучва екрана. Покриваха го големи бели петна, те представляваха проливен дъжд. В далечния ъгъл на екрана от време на време пулсираше малка точка.

— Може да са те — каза Пит. — Посока два-четири-нула градуса.

— Насочили са се към проливите. — Стенсет нареди на щурмана да промени курса.

— Госпожице Белова, господин Ралин — започна Пит, — бихте ли опитали да накарате турската брегова охрана временно да затвори проливите?

— Нека минем на „ти“. Аз съм Ана, а това е Петър. И да, можем да направим това. Благодаря ти.

Ралин се обади и след няколко минути съобщи:

— Бреговата охрана има плавателен съд на котва близо до моста „Султан Явуз Селим“, който наблюдава трафика на юг. Щом се появи, ще го задържат.

— Ще направим всичко възможно да не ги изпуснем.

Успяваха да следят целта си до Босфора, но я изгубиха сред трафика, който влизаше или излизаше от пролива. Продължаващият силен дъжд само увеличаваше объркването, защото множество мигащи точки се появяваха и изчезваха сред големите бели петна на лошото време. Най-накрая екипажът на НАВПД успя да открие две цели,

които плаваха на юг и навлизаха в Босфора, и се опита да се доближи до тях.

Когато плавателните съдове намалиха скоростта си в пролива, дъждът отслабна. Докато „Македония“ надвишаваше разрешената скорост от десет възела, първата цел от екрана се появи — беше руски бълкер. „Македония“ се плъзна покрай по-бавния кораб в опит да настигне първия съд.

Сред падащите водни капки се видя модерният висящ мост „Султан Явуз Селим“ точно когато един стар товарен кораб се плъзна под него.

— Това ли беше първият кораб? — попита Ана.

— Боя се, че да — кимна Пит.

Обаждане по радиостанцията от бреговата охрана потвърди тяхното разочарование. Спасителният кораб не се беше появил.

— Къде може да са отишли? — учуди се Ана.

— Завили са близо до устието на Босфора — предположи Пит, — за да се изгубят в оживения трафик и лошото време. Не се знае къде са отишли.

— Ние ще поемем отгук — каза Ралин. — Ще вдигнем тревога в приятелските пристанища по черноморското крайбрежие. Разполагаме с приблизително описание. Корабите от този вид едва ли са много. Все някъде ще се появи.

— Мисля, че си на прав път — кимна Пит.

— Вече сме почти в Истанбул. Можем да ви оставим там — предложи Стенсет.

— Това би било чудесно. — Ана се обърна към Пит. — Не можем да ви благодарим достатъчно за това, което направихте за нас. Сигурна съм, че скоро ще открием кораба.

— Ще ми направите лична услуга, когато ги окошарите — усмихна се Пит. — Особено след стореното с нашата подводница.

Ана се усмихна.

— Пътуването с подводницата беше по-вълнуващо, отколкото ми се искаше. Но ми се струва, че с удоволствие бих го повторила.

— Значи можем да кажем, че нашият набег в дълбините е бил успешен. Следващия път, когато ти се прииска да видиш морското дъно, знаеш къде да ме потърсиш.

— Няма да го забравя. Довиждане.

Ана и Ралин се спуснаха на главната палуба и зачакаха „Македония“ да пристане на истанбулския търговски кей. Щом стъпи на брега, тя се закле в себе си никога повече да не се качва на плавателен съд.

[1] Подводницата има двукорпусна конструкция. Външен (мек корпус) от стомана с дебелина 3–8 мм и вътрешен здрав от високолегирана стомана с дебелина 18–22 мм. — Б.пр. ↑

Преди близо век това водно такси беше превозвало дипломатите от истанбулския Златен рог до техните къщи по високите части край Босфора. Чудесният му махагонов корпус сега беше покрит с дебел слой остаряла черна боя, а прозорците на пътническия навес бяха заменени с потъмнени стъкла. Малкото оцелели месингови орнаменти бяха потъмнели и оксидирани. Единственият оцелял разкош от построената в Италия красавица се криеше в машинния отсек. Оригиналните осемцилиндрови редови двигатели светеха от полаганите с любов грижи и мъркаха като нови.

Древната лодка се понесе през външното пристанище на Бургас, когато сумракът започна да се спуска върху този български град. Нейната цел, спасителният кораб „Бесо“, стоеше закотвен на половин миля от брега. Когато лодката намали и застана успоредно на кораба, двама дългоси членове на екипажа хванаха въжетата ѝ и я вързаха. След това спуснаха задбордния трап за единствения пътник, който излезе от каютата.

Валентин Манкедо се изкачи по трапа със сигурните крака на моряк, прекарал по-голямата част от живота си в морето. Стегнатото му, но грубо тяло подхождаше на изпънатото му брадато лице. Прехвърли се целеустремено на борда и без да обръща внимание на двамата членове на екипажа, тръгна право към щурманската рубка. Мина през отворената врата и се озова пред мускулест гологлав мъж, който оглеждаше пристанището с бинокъл. Скалпът, вратът и ръцете му бяха покрити с татуировки.

Той стрелна поглед към натрапника.

— Утре сутринта щях да дойда при теб.

— Играем си с огъня, Иля Васко — каза Манкедо и се втренчи хладно в него. — В тази операция няма място за грешки. А сега ми разкажи какво се случи.

— „Кримска звезда“ беше нападната успешно точно по плана. Всичко мина добре, като се изключи това, че от мостика успяха да изпратят кратък сигнал за помощ. Нищо не можехме да направим, за

да го предотвратим. — Гологлавият се почеса по врата, докосвайки главата на татуиран октопод, който се катереше нагоре по рамото му. — Беше само един сигнал за помощ, но някакъв американски изследователски кораб, „Македония“, който случайно се оказа наблизо, се отзова. Когато реагира, го наблюдавахме с радара. Качихме се на борда, но не можахме да намерим сандъка. Не беше на мостика, както бяхме подведени да си мислим. Точно тогава сякаш от нищото изникна изследователският кораб.

— Нашият информатор от севастополското пристанище невинаги е бил точен — каза Манкедо. — Защо не се свърза с американците от бълкера, за да им кажеш, че тревогата е била фалшива?

— От изследователския кораб се свързаха с турската брегова охрана и знаехме, че те скоро ще пристигнат и ще проведат подробно разследване.

Манкедо се вторачи в него с черните си очи, които блестяха от напрежение, но нищо не каза.

— Свалих екипа за нападението от товарния кораб, закачих отвън на кърмата експлозиви и се отдалечих — продължи да разказва Васко. — От „Македония“ изпратиха няколко човека да се качат на борда и те се опитаха да подкарат бълкера към Истанбул. Взривът на бомбата сложи край на този опит. Всъщност тези хора ни направиха услуга, защото закараха кораба в по-плитки води, преди да потъне.

— Те ли намериха и отнесоха сандъка?

Васко поклати глава.

— Не са знаели, за да го търсят, нито имаха време да го направят. След експлозията трябваше да напуснат кораба, защото започна бързо да потъва.

— Значи сте наблюдавали мястото?

— Хвърлихме котва на десет мили оттам, когато пристигнаха спасителните кораби и започнаха през деня работата си. Върнахме се обратно и спряхме над останките на „Керч“, за да тренираме, докато се стъмни и спасителните кораби се махнат.

— „Керч“?

— Не помниш ли? Работихме тук преди десет години. Доколкото си спомням, извадихме котва и кондензатор на пара. Това е руски разрушител. Потънал е през Първата световна война. Намира се на по-

малко от километър от „Кримска звезда“. Имам нещо от него, което искам да ти покажа долу в работилницата.

— Не ме интересува това — каза Манкедо. — Какво стана с урана?

— Изгубихме много време да го търсим из трюмовете, докато един от нашите водолази не го откри в машинното отделение. Обаче му беше дошло време да изплува, затова пратихме долу още двама души. Междувременно на радара се появи контакт, който се приближаваше към мястото. Не исках отново да си тръгна с празни ръце, затова спуснах грайфера и отворих кърмовата палуба. Водолазите влязоха, изнесоха го на удобно място и ние го хванахме с щипците.

— У теб ли е?

— Трябваше да бързаме. Едва успяхме да приберем водолазите, когато видяхме, че приближаващият се съд беше същият американски изследователски кораб — „Македония“. Свързаха се с нас по радиото и казаха, че българската полиция е на борда им. Вдигнахме набързо грайфера, който още стискаше сандъка и се преместихме над „Керч“, за да изчакаме. Спуснаха подводница и взеха да душат около товарния кораб.

— Какво искаш да кажеш?

— Спуснахме грайфера отново над „Керч“, а подводницата беше там и душеше. Сигурно са видели повредите по кърмата на „Кримска звезда“ и са разбрали, че сме взели нещо. Реших, че трябва да спечелим време, затова разрушихме подводницата и отплавахме от мястото. Времето беше лошо, престорихме се, че плаваме право към проливите, преди да завием на север. Радарът показва, че никой не ни е проследил до Бургас.

Манкедо прехапа долната си устна.

— Могат да идентифицират „Бесо“.

— Ще са прекалено заети да вадят подводницата и мъртвите й пасажери. Ще се отървем от сандъка, преди да успеят да ни намерят, а след това вече ще бъде твърде късно. Какво може да имат? Никакви доказателства за каквото и да било. Бяхме там, за да работим върху „Керч“. И аз ти донесох нещо оттам, което го доказва.

Манкедо махна с ръка на този коментар.

— Не ни трябва някой да проследява „Бесо“. Нито сега, нито в бъдеще. Инвестирах много пари в кораба. Не мога да си позволя да го скрия или преместя в Грузия за месеци наред.

— Когато направим доставката, ще можеш да си купиш три нови кораба — каза Васко.

— Покажи ми урана.

— В момента не мога. — Той посочи към палубата. — Когато хвърлихме котва, взех грайфера и спуснах сандъка на морското дъно през кладенеца^[1]. Ако някой реши да претърси кораба, той ще е на безопасно място. Щом дойде време за доставката, можем бързо да го вдигнем и да отплаваме.

— Сигурен ли си, че беше обогатеният уран?

— Не сме отваряли цилиндъра, който беше в сандъка, но той беше сребрист, както ни беше описан, а на външния сандък имаше знаци за радиоактивни материали. — Той сниши глас. — Свърза ли се с иранците?

Манкедо кимна бавно.

— Трябва да си благодарен, че размяната ще се проведе в открито море, а не в някое пристанище. — Той извади парче хартия от джоба и го даде на Васко. — Ето координатите на мястото на трийсет мили от Синоп. Размяната ще се проведе след около три дни. Ще ти съобщя точното време, когато го потвърдят.

— В замяна ще качим товар ракети земя-земя „Фатех-110“?

— Дванайсет броя. Ще бъдат скрити в баржа, за която ти ще се погрижиш. След това ще се насочиш към украински териториални води близо до Севастопол и там ще изчакаш допълнителни инструкции.

— Обратно на мястото, откъдето дойде уранът, а?

— Да, но от другата страна на оградата.

— Чакам с нетърпение деня, когато ще се разплатим.

Манкедо кимна, а по устните му се появи намек за усмивка.

— Възнаграждението за всички ни ще бъде щедро.

Той пристъпи към прозореца на мостика и се загледа в първите трепкащи светлини на града по протежение на брега.

— Тук е прекалено опасно. Преди изгрев се придвижи нагоре по брега и застани на котва в открито море. Не се набивай на очи, докато направим сделката.

— Да, Валентин, както кажеш. Има нещо от „Керч“, което трябва да ти покажа, преди да си тръгнеш.

Той поведе Манкедо от мостика до една препълнена работилница на задната палуба. До няколко бутилки с ацетилен стоеше покритият с утайки сейф на „Керч“.

— Пясъците напълно са се разместили, откакто работихме по останките през 2003 — обясни Васко. — Сега бакът^[2] е почти изцяло открит. Поработихме малко с грайфера, докато чакахме бреговата охрана да си замине, и открихме сейфа на капитана. Момчетата смятат, че все още е водонепроницаем, но аз се съмнявам. Накарах един от хората да отреже ключалката, но реших да не го отварям, докато не дойдеш.

След това взе един кози крак и го подаде на Манкедо, който оглеждаше сейфа. През целия му живот негова страст беше претърсването на морското дъно за скрап и съкровища. Тя се роди още докато ловеше риба на брега на Бургас като юноша и влакното му се закачи на дъното. Когато скочи във водата с пропускаща маска за гмуркане, той намери кукичката си закачена за релинга на потънал траулер. След още дузина гмуркания, като едва не се удави през това време, успя да откърти малката медна камбанка на съда и да я извади на повърхността. Тази плячка разбуни душата му и той започна да претърсва родните води от сутрин до вечер.

В началото живееше скромно, нае своя братовчед Васко и го научи да се гмурка, сприятели се с местните рибари, които знаеха къде лежат всички добри останки. Но цените на скрапа паднаха, след като започна вносът на евтина стомана от Китай. С разпадането на Съветския съюз контрабандирането стана много доходно, а той имаше познанията и ресурсите да си създаде печеливша ниша по бреговете на Западното Черноморие. Пистолетите и наркотиците бяха неговата прехрана, но контактите с посредник от Близкия изток и богат холандски клиент, набъркан в украинския конфликт, издигнаха бизнеса му на по-високо ниво.

Фирмата на Манкедо за морско спасяване остана действаща главно като прикритие за контрабандата, но и като негова вкоренена любов. Подобно на всички добри спасители, ако от морското дъно можеха да се изкарат пари, той неизменно първи се озоваваше на

мястото. Реликвите от морето винаги разтърсваха неговата душа, без значение дали са ценни или не.

Той се доближи до сейфа с блеснали очи. Забеляза белега, оставен от окислена, където пламъкът беше срязал езиците на касовата брава, вкара там тънкото на козия крак и натисна. В първия момент вратата се опъна, но после поддаде с ръждиво скърцане.

Двамата мъже се приведоха напред, за да надникнат вътре. За тяхна изненада вътрешността беше безупречна — сейфът беше останал водонепроницаем в продължение на цял век. Вълнението им спадна, когато установиха, че е празен с изключение на една тънка папка. Манкедо я отвори и откри доклад, написан на руски.

— Боя се, че няма да получим пари за това — поклати той глава.
— Дори за капитана няма да има няколко извънредни рубли.

Васко не успя да скрие разочарованието си.

— Предполагам, че са само указания за плаването — Той изруга.
— Съжалявам, Валентине. Мислех, че ни очаква сейф, пълен със злато.

Манкедо хвърли настрана козия крак.

— Богатството не идва лесно. Да се съсредоточим върху възнаграждението, което ни очаква. Иля, не се показвай, докато сделката не мине. Скоро ще забогатеем.

Той си тръгна от спасителния кораб, напускайки външното пристанище под прикритието на мрака. Докато гледаше как светлините на Бургас се приближават, отвори указанията за плаването на „Керч“. Съдържанието го удиви и той се зае да го проучва, за да се увери, че всички детайли са верни. Извади мобилния си телефон и набра един номер.

— Да? — обади се сънен глас.

— Валентин се обажда. Искам да ми намериш всичко, което имаш за руските подводници в Черноморския флот по време на Първата световна война и за един разрушител на име „Керч“. Като казвам всичко, наистина искам всичко.

След това прекъсна връзката, без да изчака отговор.

Може би, помисли си той, Васко е намерил нещо много повече от сейф, пълен със злато.

[1] Сондажните, изследователските и спасителните кораби имат отвор в кила, през който се спускат различни съоръжения. — Б.пр. ↑

[2] Надстройка на носа. На кърмата е известна като ют. — Б.пр. ↑

Ралин едва беше успял да сложи глава на възглавницата, когато телефонът му започна да вибрира. Нямаше нужда да поглежда екрана, за да разбере кой се обажда.

— Добър вечер, Ана.

— Петре, след колко време можеш да тръгнеш за Бургас?

— Пет минути.

— Ще бъда при теб след три.

Ралин се надигна, облече се бързо и излезе от апартамента. Ана вече го чакаше на улицата пред входа. Той се усмихна, докато се качваше в сив седан „Шкода“, подобен на онзи, който беше разбила преди две вечери.

— Нима искаш да ми кажеш, че директорът вече ти е поверил нова държавна кола?

— Това беше първата ми спирка, когато се върнахме в София.

— И какво, каза „да“?

— Не точно — сви рамене Ана, — но позволих на началника на гаража да ме заведе на обяд в замяна на колата.

— На това му се вика изнудване — той се засмя. — И за какво е тази среднощна екскурзия?

— Нашият спасителен кораб май се е появил. Пристанищният капитан на Бургас е видял кораб във външното пристанище, който отговаря на нашето описание. Смята, че е пристигнал само преди няколко часа.

— Може вече да са разтоварили ВОУ, ако въобще е бил у тях.

— Възможно е. Надявам се фактът, че не са пристанали на кея, да означава, че все още е у тях.

— Какъв е нашият план? Имаме ли разрешение да се качим на борда?

— Бургаската полиция наблюдава кораба. Току-що събудих някои хора от правния отдел и им наредих да вземат заповед за обиск. Предлагам да се качим на борда на разсъмване и да го претърсим от горе до долу.

— Скъпа, ти разчиташ на чудеса.

— Не смяташ, че има възможност, макар и малка, ВОУ да е все още на борда?

— Не, не е това — поклати той глава. — Да получиш заповед за обиск от български съдия преди съмване? Спасителният кораб може да отплава за Антарктида и да се върне, преди това да се случи.

— Петре, кога стана такъв песимист?

Той се усмихна.

— Когато станах полицай.

След като излязоха от София, Ана подкара бързо в нощта и след три часа пристигнаха в пристанищния град Бургас. Полетяха по пустите улици, стигнаха до брега и поеха към терминала на търговското пристанище. На пропуска един сънлив пазач ги упъти към патрулния катер, пристанал наблизко. В щурманската рубка имаше двама униформени от охранителната полиция, които наблюдаваха с бинокли един кораб в далечината.

— Аз съм лейтенант Дуков — представи се по-възрастният. Той освободи своя подчинен, който се качи на кея.

— Къде е пристанал спасителният кораб?

— Той е най-големият в средата на залива. — Полицаят посочи към корабните светлини на около половин миля от брега.

Ана различи множество кранове под светлините на кораба.

— Прилича на него. Откога е там?

— Охраната на пристанището каза, че го е идентифицирала тази вечер към шест. Вече е бил на котва, затова не сме сигурни за часа на пристигането му. От седем и половина е под наблюдение. — Той потисна една прозявка. — Капитанът на пристанището смята, че това е местен плавателен съд на име „Бесо“.

— Някакви дейности?

— На смрачаване малък катер беше вързан за него в продължение на около час.

— Разтовариха ли нещо от кораба?

— Не видяхме подобно нещо. На борда се качи мъж, после си тръгна отново сам. Не забелязахме прехвърлянето на някакви стоки.

— Проследихте ли катера?

— Не. Той излезе от пристанището, а аз нямах ресурси, за да го последвам. — Когато почувства как очите на Ана се забиват в него,

полицаят махна към пейката под широкия прозорец. — Защо не седнете, разположете се удобно. В камбуза има кафе.

Ана и Ралин се настаниха на пейката и се заеха да наблюдават „Бесо“, докато се наливаха с кафето на Дуков.

В три и половина Ралин прочисти гърло.

— Виждам черен пушек от димохода. Мисля, че са запалили двигателите.

Ана изду устни и извади мобилния си телефон. След бърз разговор тя поклати глава и погледна към Ралин.

— Все още няма съдебна заповед.

Ралин изучаваше кораба с бинокъла.

— Виждам моряк на палубата. Досега беше пуста. Мисля, че се готвят да отплават.

Дуков кимна.

— Може да се премести на друго място, но се съмнявам. Половин час, за да подгрее двигателите, и ще вдигне котва.

— Къде е останалата част от екипа ви?

Дуков си погледна часовника.

— Хората ми трябваше да се съберат на пропуската в четири и половина.

— Може ли да ги повикате сега?

Дуков я изгледа със съмнение в очите.

— Поне мога да опитам.

Ралин продължи да оглежда спасителния кораб.

— Може просто да го проследим, докато получим съдебната заповед.

— С това нямаме голям радиус на действие — отговори Дуков, потупвайки щурвала на катера. — В открито море може да стане сложно, особено ако времето е лошо.

— Изглежда на мостика кипи работа — обяви Ралин.

— Не бива да ги оставим да отплават. — Ана се вторачи в Дуков. — Закарайте ни при тях.

— Не можем да се качим без заповед — възрази той. — Освен това сме твърде малко, за да ги щурмуваме.

— На моя отговорност. Просто ни качете на борда, без да ни забележат, ако е възможно.

Дуков погледна Ралин, но той беше видял решителността в очите на Ана и само кимна.

Дуков хвърли въжетата в патрулния катер, запали двигателя и се откъсна от кея. Той описа голям полукръг в пристанището с изгасени навигационни светлини, за да се приближи към спасителния кораб откъм кърмата. На сто метра от кораба превключи на празен ход.

На кърмата на „Бесо“ нямаше жива душа, докато я приближаваха крадешком. С точни движения Дуков прилепи катера странично към кърмата, което позволи на Ралин да скочи на борда от покрива на рулевата рубка. Ана му хвърли едно от въжетата и той завърза катера към близкия кнехт. Агентката на Европол се качи на палубата с изваден пистолет, а малко по-късно я последва и Дуков.

Направиха няколко крачки напред и спряха в сянката на голям генератор. Ана направо подскочи, когато машината оживя, изплювайки облак черен дим. Пред тях светнаха подредени в полукръг прожектори, които осветиха кръглия кладенец в средата на кърмовата палуба. Над него на дебело стоманено въже, навито на барабана на кран, се полюшваше огромният грайфер. На далечната палуба в стъклена будка седеше гологлав мъж, който управляваше крана и грайфера.

— Хайде да изчакаме минутка, за да видим какво се готви да направи — предложи Ралин.

Тримата полицаи останаха в сянката на генератора. Изведнъж светнаха прожекторите, наредени по рамата на грайфера, и механизмът тръгна да се потапя в кладенеца.

— Това ли е устройството, което нападна подводницата? — попита Ралин.

Ана кимна, докато гледаше как изчезва във водата.

— Грозна гледка — отбеляза той.

Те изчакваха, докато гологлавият управляваше грайфера с помощта на цяла редица монитори. Появиха се двама души от екипажа с непромокаеми якета и застанаха до кладенеца. След няколко минути барабанът на крана се завъртя обратно и започна да прибира въжетото. Малко по-късно грайферът излезе от водата. Между щипците си държеше сив сандък с размерите на масичка за кафе.

Ралин бутна Ана с лакът.

— Сигурно е това — прошепна той.

Ана кимна и я побиха ледени тръпки. Интуицията ѝ се оказа безпогрешна. „Бесо“ не само беше прибрал ВОУ, но и бяха скрили плячката така, че при претърсване на кораба да не бъде намерена. Тя гледаше как грайферът се спуска и оставя сандъка на палубата и двамата моряци тръгнаха към него.

— Да го приберем — каза Ана.

Тя излезе от сянката с изваден пистолет. До нея крачеше Ралин. Дуков завършваше процесията, като междувременно се беше обадил по преносимата радиостанция в пристанищната полиция да поиска подкрепления.

Агентите се приближиха към близкия край на кладенеца, преди морякът от другата му страна да ги забележи.

— Полиция! — извика Ана.

Морякът се хвърли зад сандъка, но преди това успя да нададе предупредителен вик. Партньорът му се завъртя на пети, измъкна едно късоцевно „Узи“ изпод якето си и откри огън.

Полицаяте, които не очакваха моряците да са въоръжени, не реагираха достатъчно бързо. Ралин даде два бързи изстрела и се хвърли на палубата до Ана.

Дуков остана прав, докато се занимаваше с радиостанцията си, и си плати за това. Стрелецът отпусна спусъка, прицели се отново и даде втори откос. Българският полицай пое с гърдите си цялата порция олово. Той залитна една-две крачки назад, после рухна мъртъв на земята.

Ана и Ралин бяха залегнали на голата палуба и отвърнаха на огъня. Изстрелите им накараха моряка с автомата да се скрие зад един кнехт. Ралин забеляза голяма кутия за инструменти на метри от тях. Той смущка Ана и посочи натам.

— Когато започна да стрелям, тичай натам — извика, надвиквайки шума на раздвижилия се отново грайфер.

Изправи се на коляно и изпразни пълнителя си срещу въоръжения моряк, който се гърчеше зад кнехта за прикритие, но веднага отвърна на огъня. Прицелът на Ралин беше по-точен и той улучи мъжа във врата с последните си два изстрела. От устата му бликна кръв и умиращият стрелец не успя да отмести пръст от спусъка, изпразвайки целия пълнител по Ралин, докато се свличаше на

земята. Прицелът му беше твърде нисък, въпреки това един от куршумите рикошира в палубата и улучи полица в крака.

Ана беше изминала половината разстояние до кутията за инструменти, когато забеляза, че колегата ѝ се изправи и залитна.

— Петре! — изпищя тя, без да обръща внимание на черната размазана сянка до нея.

Ралин вдигна ръка, за да я спре, докато залиташе напред.

— Не! — Очите му се разшириха от ужас. Викът му не беше заради раната, а за да спре Ана. Опита се да ѝ махне да се връща, но кракът му поддаде и той падна с главата напред в кладенеца.

Ана се хвърли напред в опит да го хване, а през това време нещото в периферното ѝ зрение стана огромно. Тя погледна настрани твърде късно и видя грайфера. Разлюлян като махало, огромният механизъм летеше право към нея.

Ана се хвърли на палубата, но беше късно. Външният ъгъл на една от щипците на грайфера я бръсна по рамото и главата. Тя полетя към другия край на кораба, а светът около нея потъна в мрак, преди още да се стовари на палубата.

Тялото на Ана пулсираше от леките вибрации, които усиливаха пронизващата болка в главата ѝ. Тя започна бавно да се връща в съзнание и накрая вдигна ръка, за да напипа пулсиращата бучка на тила. Трябваше да използва лявата си ръка, защото цялата дясна половина на торса ѝ беше безчувствена. Бавно отвори едното си око, после и другото. Замъгленото ѝ зрение постепенно се фокусира върху токовете на издраскания чифт ботуши, поклащащи се пред нея.

Когато сетивата ѝ се подредиха, осъзна, че се люшка главата ѝ, а не човекът с ботушите. Причината беше лекото вълнение и тя усети смесена миризма на морска вода и дизелови отходни газове. Вибрациите бяха причинени от двигателите на „Бесо“, които разтърсваха студения метален капак на люка за зареждане с гориво, върху който лежеше. Тя се опря на здравия си лакът, разтърси глава, за да прогони замайването, и се огледа.

Множеството големи прозорци и сиянието на високо разположения екран на радара ѝ подсказаха, че се намира на мостика на спасителния кораб. Мъжът с ботушите тихо разговаряше с друг човек, който стоеше зад щурвала.

Съзнанието на Ана се проясни и тя си спомни за Ралин. Мъртъв ли е? Картината в паметта ѝ как пада в кладенеца, я накара да потрепери. Тя протегна ръка към кобура на кръста си.

Празен.

Морският бриз от отворената странична врата разроши косите ѝ и Ана видя, че е само на крачка от нея. Бягството е най-добрата възможност, реши тя със замъглено съзнание. Откъм щурвала продължаваха да се носят тихи гласове, което ѝ подсказа, че моряците са още заети. Тя се обърна на една страна и запълзя към вратата със скоростта на костенурка, за да не я забележат. Успя почти да стигне до нея, когато дълбок глас прониза въздуха:

— За къде си се забързала?

Ана вдигна очи и видя мускулестия гологлав мъж, същия, който управляваше грайфера, да пристъпва към нея. Опита се да избяга, но

той вече беше над нея, сграбчи задната част на якето ѝ и с рязко дърпане я изправи на крака.

Силна болка прониза дясната ѝ ръка и рамо, заби се в мозъка ѝ и Ана едва не припадна.

Той се ухили.

— По-добре ли си, след като се целуна с грайфера?

Ана трепна заради вонята на гранясало, която лъхна от устата му. Видя само злоба в матовите му черни очи, рамкирани от назъбен белег, който пресичаше челото му. Пипалата на октопода, татуиран на тила му, сякаш се протягаха за нея. Тя потисна желанието си да извие от болка.

— Аз съм офицер от Европол — каза тя. — Веднага ме освободете.

Васко я хвана под ръка и я стисна в желязна хватка.

— Да те пусна? — Той се засмя, отравяйки въздуха с дъха си. — Ние се отплащаме на любопитните натрапници на борда на кораба ни по друг начин.

Тя извърна глава от внушителното му лице и погледна към щурмана — също толкова корав тип, който ѝ се усмихна с кафяви зъби. До него върху конзолата на щурвала лежеше нейния пистолет „Зиг Зауер“ — дразнещо близо.

— Върнете веднага този кораб в Бургас — нареди Ана, изненадвайки се от силата на своя глас. Адреналинът прогони замайването и тя подчерта нареждането си, като замахна с коляно към слабините на Васко и същевременно се опита да му нанесе удар в гърлото.

Бързите рефлексии на плешивия предотвратиха и двата удара. Когато се обърна към него, той просто я бутна силно. Изгубила сили и извадена от равновесие, тя се стовари върху масата за картите. Успя да се хване за плота и забеляза чифт месингови пергели, които лежаха на нея. Преди да успее да се съвземе, Васко я хвана за гърба на якето и я дръпна рязко към себе си.

Ана се протегна назад и сграбчи пергела, криейки го отстрани на тялото си, когато той я завъртя към себе си.

Хванал я изотзад, Васко плъзна лявата си ръка и я стисна за гърлото, като с другата докопа скалпа и дръпна главата ѝ назад.

— Какво правиш на моя кораб? — Устните му бяха на сантиметри от нейното лице.

Болката надмина страха, защото Ана се опитваше да си поеме дъх. Васко бавно разхлаби хватката, за да ѝ позволи да си поеме въздух.

Тя изчака нервите ѝ да се успокоят, преди да отговори.

— Обогатеният уран от „Кримска звезда“. Знаем, че е у вас.

Васко не реагира.

— Била си на борда на кораба на НАВПД?

Ана го изгледа студено.

— Бях на борда на подводницата, която се опитахте да разрушите.

Тя улови проблясване в очите му.

— Бъркаш. Урана го нямаше на борда. Търсихме го, но не можахме да го намерим. — Той издаде брадичката си напред и я лъхна с натрапчивата си воня. — Качвайки се на борда ни, ти си виновна за смъртта на своите двама другари.

Той пусна шията ѝ и я отблъсна от себе си. Грубата му сила я запрати в краката на щурмана.

— Заклучи я в някоя празна каюта.

Щурманът я сграбчи с вълча усмивка и я повлече извън мостика. Ана се уплаши да не ѝ се случи най-лошото, но той просто я заведе до една гола каюта и я заключи вътре.

Морякът се върна на мостика и зае мястото си зад щурвала. После погледна Васко.

— Какво ще я правим?

Васко се беше вторачил през прозореца на мостика, а лицето му бе застинало в маска на съсредоточаване.

— Същото, каквото ще направим с нейния мъртъв колега на кърмовата палуба — отговори той, свивайки безразлично рамене. — Ще изчакаме, докато се озовем на петнайсет мили от брега, и ще я изхвърлим във водата.

Имаше усещането, че пада в кладенец, облечен в усмирителна риза. Светът му изведнъж стана черен и студен. Не можеше да диша, а май не можеше и да мърда. Смъртта го потупа по рамото, но той прогони нежеланото привидение. Петър Ралин още не беше готов да умре.

Разумът му започна да работи, след като се отърси от шока, че го простреляха и падна в корабен кладенец. Направи усилие да раздвижи крайниците си. Усещаше лявата си ръка като оловна, но краката му реагираха. Зарита и загреба с една ръка, за да стигне до бледата светлина, която трепкаше над главата му. Разстоянието бързо се скъсяваше, но той спря.

Светлината идваше от кладенеца на „Бесо“. Не можеше да изплува там, защото щяха да го хванат. Обърна се, но трябваше бързо да изплува. От липсата на кислород дробовете го боляха. Ритна по-силно, но в този момент се блъсна в кила на „Бесо“. Продължи да плува въпреки новата пронизваща болка. Придвижваше се по протежение на корпуса и накрая успя да изплува до него, лягайки във водата.

Зяпайки за въздух колкото може по-тихо, чуваше шумове и движение по палубата, но не и изстрели. Дуков със сигурност беше мъртъв, а Ана? Трябваше да ѝ помогне, но в момента това не беше възможно. Дори и да искаше, нямаше достатъчно сили, за да се качи на борда. Не, трябваше да се опита да извика помощ.

Изчака, докато палубата утихна и пулсът му се успокои, отгласна се от кораба и започна да гребе с една ръка към брега. Светлините на Бургас бяха на по-малко от километър, но със същия успех можеха да са и на хиляда. Само след секунди му се зави свят. Едва имаше сили да напредва срещу слабото течение. Заля го вълна от умора заради кървящата рана на крака. Устоя на подтика да се предаде и потъне, и продължи да плува.

Някакъв жълт предмет привлече вниманието му. Разпозна буй за швартовка. Това беше неговото спасение. Той доплува до металната

сфера и се хвана за нейната верига. Стисна я отчаяно и зачака да дойде дружеска вълна, която да го повдигне. Използва инерцията ѝ, за да прехвърли торса си на голямата метална топка, и се простря на нея като удавен плъх.

Вдигна глава и със замъглени очи се вторачи във „Бесо“, закотвен съвсем наблизко, после изгуби съзнание.

Георги Димитров се спря да избърше потта от челото си, докато разглеждаше варненския търговски кей, спирайки очи на „Македония“ в далечната Стоянка. Закръгленият български археолог мина покрай някакви тежки машинарии и струпани стоки, преди да се заклати като патица към изследователския кораб. Под едната си мишница стискаше картина, а в другата носеше износена кожена чанта.

Един от моряците го посрещна на борда и го съпроводи до кърмовата палуба, където висок мъж с шлем за заваряване ремонтираше пукнатината в един от шевовете на малка подводница.

Пит загаси електрожена и вдигна визьора.

— Доктор Димитров? — попита той.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, господин Пит. — Археологът пусна чантата на земята и двамата се здрависаха. — За мен е чест, че получих подкрепата на Националната агенция за водно и подводно дело за моя проект. — Димитров стрелна поглед към миниподводницата. — Повредена ли е?

Джордино изскочи от люка на машината, стиснал сноп електрически кабели, и се представи.

— Малко е поочукана, но повредите не са толкова страшни, колкото изглеждат. След като сменим водометните двигатели и проведем няколко изпитания за безопасност, ще е готова за използване. Най-много след четиресет и осем часа.

Пит кимна.

— Извадената временно от строя подводница няма по никакъв начин да повлияе на вашето проучване.

— Радвам се да го чуя — отговори Димитров, — защото зная, че времето ви в Черно море е ограничено.

Пит огледа картината и чантата на мъжа, после посочи към мидела на кораба.

— Георги, хайде да идем на сянка и ще можеш да ни разкажеш за „Фетхие“^[1].

Те се събраха в близката лаборатория, където Джордино помогна на българина да облекне картината на една от водонепроницаемите прегради.

— Не пътувате с малко багаж — отбеляза той.

Димитров се усмихна.

— Това е единственото известно изображение на „Фетхие“. Нарисувано е по време на спускането му на вода през 1766 г. Уредникът на българската Национална художествена галерия е мой приятел и ми позволи да я взема назаем.

Пит се зае да изучава картината, на която беше изобразена тримачтова фрегата, излизаща от Златния рог, вдигнала всички платна. От стълба на кърмата се вееше голям червен флаг^[2], определяйки кораба като част от отоманската флота.

— Чудесен кораб. Какво можете да ни разкажете за него? — попита Пит.

— Построен е като бърза фрегата за подкрепа на по-големите кораби в бойната линия. Изглежда е бил стационариран в Александрия, преди да се върне отново на служба при султана.

— Как така е потънал в Черно море? — любопитства Джордино.

— В началото на Руско-турската война руската армия напредва през онова, което днес са Украйна и Молдова, и печели голяма победа в Кагулската битка^[3]. Една от жените на султан Мехмед III била в близката крепост Измаил, за да посети ранения си син, когато фронтът се приближил. Султанът изпратил от Константинопол „Фетхие“, за да ги вземе. Султанският антураж се качил на кораба и поел надолу по Дунав през август 1770. Повече никой не ги видял.

— Руснаците ли са го потопили? — попита Пит.

— Някои историци смятат, че е така, но няма документи, които да го потвърждават. Повечето, както и аз, мислят, че е бил изгубен по време на буря някъде до българското крайбрежие.

Пит поклати глава.

— Това звучи като твърде голям район на проучване.

— Знаете по-добре от мен колко е трудно да се намерят корабни останки — каза Димитров. — Истината е, че „Фетхие“ може да се намира в район с размери петдесет хиляди квадратни мили. Може да прекарам остатъка от живота си в гонитба на нейния килватер.

Наскоро обаче открих малко допълнителна информация, която смятам, че ще ни осигури плодотворно търсене. — Димитров отвори кожената си чанта и извади от нея фотокопие на ръкописна страница от дневник.

Пит видя, че е на турски, и предположи, че съдържа данни за времето.

— Бележка в корабен дневник?

— Точно така — кимна Димитров. — Принадлежал е на османската търговска шхуна „Сеяс“. Учен от Българската академия на науките попаднал на него в архивите на едно училище и любезно ми го предостави.

— Какво пише? — попита Джордино.

Димитров започна да превежда ред по ред.

— „Умерен вятър от югозапад, вълнението отслабва. На обед, когато времето се подобри, вдигнахме котва от убежището ни под нос Ерулска и продължихме плаването си за Галац. След час наблюдателят съобщи за струпване на отломки откъм подветрената страна, включително част от мачта с червено знаме и тугра на него.“

— Отбелязали ли са своето местоположение? — попита Пит.

— За съжаление не. — Димитров извади карта на Черно море и я разгъна на масата.

— Нос Ерулска представлява затруднение, защото няма модерни податки за подобно място по крайбрежието. Наложил се известно географско дирене, но най-накрая го открихме в древна бележка за селище северно от Варна.

— Вероятно са хвърляли котва близо до брега, когато са искали да изчакат буря откъм югозапад — предположи Пит.

— Знаем, че са отплавали от това място и покрай брега са се отправили към Румъния — продължи Димитров, — така че можем да направим разумно догадките за тяхната посока.

— Обаче въпросът колко път са изминали за един час покрай крайбрежието, ще ни прати в света на догадките — подхвърли Пит.

— Точно така. Ние не знаем тяхната скорост, така че сферата на предположенията се увеличава. Търговска шхуна от този вид вероятно е развивала осем до десет възела, а това ни дава добра изходна позиция.

— Онова, което не знаем, е кога е потънал „Фетхие“ — каза Пит — и колко дълго са дрейфали отломките, преди пътищата им със

„Сеяс“ да се пресекат.

— Още едно предположение в нашия модел. От записа в корабния дневник се разбира, че отломките са били концентрирани, което ме кара да смятам, че фрегатата е потънала малко преди това. Знаем състоянието на морето и вятъра, така че в предположението включих малко дрейф. Разбира се, това си е чист хазарт. — Димитров се усмихна. — Но успех да свия района за проучване до сто квадратни мили, където смятам, че най-вероятно се е намирал корабът.

— Струва ми се логично — кимна Джордино, който беше оглеждал зацрихования в червено участък. — Защо сте сигурен, че останките са точно от „Фетхие“?

— Добър въпрос. Ключът към отговора е червеното знаме — каза Димитров. — Обърнете внимание на главната мачта.

Джордино кимна.

— На нея се вее вимпел с нещо завъртяно на него.

— Това завъртяно нещо се нарича тугра. Представлява калиграфският монограм на султана и е символ на неговата власт. Само личните кораби на султана биха издигнали подобно знаме. Затова са сметнали, че си заслужава да бъде отбелязано в корабния дневник. Те специално споменават тугра. Видяната във водата мачта със сигурност е била на „Фетхие“.

— Добре, приемам го — каза Джордино. — Откъде ще започнем издирването?

— Чудесно — плесна Димитров с ръце. — Предлагам да започнем от северозападния ъгъл на координатната мрежа. Той е само на няколко мили нагоре по крайбрежието.

Пит изглежда нетърпеливия археолог.

— Изглежда се сдобихме с работен план за издирването. Готов ли сте да останете при нас през цялото проучване?

Димитров отвори чантата си и показа натъпканите вътре книги с меки корици.

— Чувал съм за суката по време на подводни проучвания — отговори той с усмивка.

След час „Македония“ прибра швартовъчните въжета и заплава край българското крайбрежие. На смрачаване пристигнаха при координатната решетка на Димитров. Корабът спря, а Джордино спусна през борда подводен дрон. Корпусът на безпилотника с

формата на торпедо беше натъпкан с електронни сензори и можеше да плува над морското дъно по предварително зададен маршрут. Пит допълни работата на дрона, като пушна зад кърмата сонар, вързан за „Македония“. И двата подводни уреда съдържаха многолъчеви сонарни системи, които можеха да покажат изображение на корабни останки и всеки друг по-голям обект на морското дъно.

Димитров се качи заедно с Пит и Джордино на мостика, за да наблюдава в реално време резултатите от работата на влачения зад кораба сонар. След няколко часа гледане на мрачното вълнообразно морско дъно, което минаваше пред очите му на големия монитор, той стана и извади една книгите, които носеше.

— Лека нощ, господо.

Джордино повдигна вежди.

— Какво, вече се отказвате от борбата?

— Само временно, приятелю. Само временно. „Фетхие“ почива на дъното повече от два века. Сигурен съм, че и утре ще бъде тук за издирването. — След тези думи археологът се поклони, излезе през вратата на мостика и потъна в нощта.

[1] Име на известен турски средиземноморски курорт. — Б.пр. ↑

[2] Султаните използват различни знамена. Червеното знаме с бели полумесец и звезда е прието за официално по време на реформите на Танзимата през 1844 г. — Б.пр. ↑

[3] През 1777 г. при река Кахул (на руски — Кагул) в Молдова. — Б.пр. ↑

Думите на Димитров се оказаха верни, но само отчасти. В пет сутринта Джордино управляваше вързания за „Македония“ сонар, когато през монитора мина назъбен издължен силует. Той запази изображението и продължи проучването, докато два часа по-късно Пит и Димитров се качиха на мостика.

— По време на изследването на последната редица от решетката попаднах на интересен обект — обяви Джордино, докато Пит му подаваше чашата горещо кафе.

— Можете ли да ни го покажете? — Димитров се приближи до монитора.

Джордино потърси изображението, увеличи го и се видяха подробности от корабни останки, в голяма степен запазени.

Очите на археолога се разшириха, но после поклати глава.

— Вярно, това е платноход, но по-модерен. Виждате лебедката и мачтата, паднала върху палубата. В прекалено добро състояние за потънал преди двеста и петдесет години кораб. Въпреки това интересни останки.

— На каква дълбочина са? — попита Пит.

— Малко по-малко от седемдесет метра.

— Това е приблизително аноксичната зона — намеси се Пит. — По-дълбоките части на Черно море са лишени от кислород и заради това в тях няма разрушителни морски организми. На тази дълбочина бяха открити няколко отлично запазени кораба. Ако този, който търсим, лежи в зона с ниско кислородно съдържание, може да се окаже, че „Фетхие“ е добре запазен.

— Размерите се доближават до спецификацията на „Фетхие“ — отбеляза Джордино. — Определено прилича на тримачтова фрегата.

— Да, виждам — отговори Димитров с нарастващо вълнение. — Би било цяло чудо, ако е истина. Можем ли да го проучим отблизо?

— Със сигурност заслужава внимание — кимна Пит. — Ал, какви са възможностите?

— Подводницата е в сух док, докато не получим частите от Щатите. Значи можем да спуснем дрон или няколко водолази на газова смес.

— Гласувам за последното — каза Пит с блеснали очи. — Ще се присъединиш ли към купона?

Джордино се усмихна.

— Като гуляйджия в навечерието на Нова година.

Димитров сякаш се изненада.

— Искате да кажете, че вие двамата ще се спуснете при останките?

— Защо да оставяме забавлението и славата на друг? — попита Пит.

„Македония“ се върна до началото на решетката за още няколко преминавания, за да отбележат по-точно разположението на потъналия кораб. След това екипажът извади сонара и спусна буй на мястото. Корабът се отдалечи и спря на безопасно място на няколкостотин метра оттам, за да изчака връщането на дрона.

Облечени в сухи неопрени за студена вода, Пит и Джордино се качиха на един „Зодиак“, който вече беше спуснат на вода. Пит бързо подкара лодката с надуваеми бордове към буя. Джордино я върза за него. Двамата си сложиха акваланги „Дрегер“ Мк 25 със затворен цикъл, които ги освобождаваха от нуждата да носят множество кислородни бутилки със смесен газ, като същевременно увеличаваха времето за престой под водата.

Джордино топна маската си във водата, преди да я сложи.

— Мислиш ли, че Димитров извади късмет?

— На екрана на сонара изглежда много добре, но дъното на Черно море е осеяно с останки. Така или иначе, съвсем скоро ще разберем.

— Много се вълнува. Сигурен ли си, че няма съкровище на борда?

— В историческите трудове не се споменава нищо за това.

— Обзалагам се на по бира, че в тези останки има нещо интересно.

Пит кимна.

— Добре, хайде да отидем да видим какво е. — Той пъкна регулатора в устата си и се претърколи назад през борда на зодиака във

водата. След като провери дали дрегерът работи, както трябва, напълни баластния компенсатор и бавно се плъзна под вълните. Миг по-късно Джордино разплиска водата до него и двамата заритаха към дъното.

Когато стигнаха отметката трийсет метра, водата потъмня и стана студена. Двамата светнаха едновременно фенерчетата си. Бяха неподатливи на потискащото въздействие на черните дълбини, защото вече бяха преживели стотици гмуркания при всички възможни условия. Пит почувства вълнение от възможността да проучи корабни останки, лежали неоткрити в продължение на повече от две столетия.

Те следваха въжето, което се спускаше от буя до дъното и го стигнаха на малко повече от шейсет метра. На тази дълбочина разполагаха с по-малко от двацет минути за работа.

Пит забеляза черна сянка встрани от тях и заплува натам, реейки се половин метър над калното безформено морско дъно. Светлината от фенерчето му освети голям издължен предмет. Той се приближи и видя, че е котва. Все още свързана с дебела верига, черната желязна грамада висеше от червеникав корпус. Котвата и останките бяха покрити с дебел слой кафява тиня.

Пит заплува по протежение на веригата към релинга на носа и плъзна лъча на фенерчето по палубата. Въпреки дебелия слой тиня се виждаше, че става дума за стар, отлично запазен платноход. Джордино се присъедини към Пит, когато ритна с крака, за да стигне до падналата мачта, и махна утайките. На палубата лежах парчета от въжета и платна, частично запазени в бедната на кислород вода.

Джордино пусна малката видеокамера, закачена за раницата на акваланга със затворен цикъл, и започна да снима части от останките, докато се придвижваха към кърмата. На главната палуба вниманието му привлякоха няколко богато резбовани врати на каюти с инкрустации от стъкло. През това време Пит разглеждаше въртящо се оръдие, монтирано върху релинга на левия борд. Бяха удивени от състоянието на кораба, защото повечето дървени съдове само след няколко години се превръщат в купчина отломки. Тъй като видя много малко метални арматури, Пит разбра, че корабът е на много повече от двеста години.

Двамата се срещнаха при щурвала на шканеца^[1], оглеждайки се за голямата награда. Въпреки че бяха добре запазени, идентифицирането на дървените останки с малко характерни черти

беше трудна задача. Можеше да им помогне корабната камбана, на която обикновено се гравираше името.

Откриха големия щурвал все още със спиците си, закачен за конзолата си, но до него не се виждаше камбана. Джордино усети потупване по ръката и видя Пит да сочи към главната палуба. Близко до преградата лежеше нещо с конусообразна форма. Сигурно беше камбаната, откъснала се от разпадналата се стойка под въздействието на собствената си тежест.

Пит стигна преди партньора си до предмета, изправи го и махна с ръка утайките. Когато калта се утаи, Джордино приготви камерата. Показа се бронзова камбана с арабски букви в основата. Той я засне от всички страни, после вдигна палец по посока на Пит.

Пит погледна оранжевия циферблат на своя водолазен часовник „Докса“ и видя, че времето им на дъното е почти изтекло. Посочи нагоре към повърхността, изчака Джордино да потвърди, след това ритна с крака и започна да се отдалечава от шанеца. Плъзна лъча на фенерчето за последен път по останките и се поколеба при вида на нещо върху кърмовата палуба. Когато се обърна и заплува към предмета, Джордино го последва, притеснен от човешките му форми.

Оказа се наистина труп, леко покрит с тиня. Когато го наближи, Пит махна с ръка над него, за да вдигне тънкия слой утайки. Вероятността да намерят човешки труп на палубата на фрегатата след повече от двеста и петдесет години беше направо астрономически нищожна. Въпреки това не можеше да спре да си представя как пред тях ще се окаже моряк от осемнайсети век в риза с широки ръкави, шалвари и обувки с извити нагоре носове.

Когато водата се избистри обаче, той се озова срещу трупа на синеок летец, който гримасничеше насреща му в своя летателен костюм от XX век.

[1] Издигната палуба в кърмовата част на кораба, откъдето капитанът управлява кораба си. — Б.пр. ↑

Първото нещо, което Ана направи, беше да повърне. Страхът, напрежението и стресът в съчетание с люлеенето на кораба бяха предизвикали конвулсии в стомаха ѝ. Малката мивка в каютата побра съдържанието му. Беше благодарна, че можа да наплиска лицето си със студена вода. Чувстваше се изтощена, но спокойна и се зае да огледа обстановката.

Заклучената каюта нямаше прозорци и не беше по-голяма от килер. Две вградени койки и мивката изпълваха квадратното пространство. Главата ѝ все още пулсираше, но тя успя да стигне до долната койка, да легне на тънкия като вафла дюшек и да затвори очи.

Главоболието ѝ малко намаля и това ѝ позволи да прецени положението си. Най-вероятно спасителният кораб беше извадил обогатения уран. Защо иначе качването им на кораба би предизвикало толкова яростна съпротива? Тя изстена, когато си спомни как Ралин падна в кладенеца. Гологлавият татуиран бандит, който командваше кораба, изглеждаше способен на всичко, след като бе убил колегата ѝ с такава лекота. Само българският отряд на ГДБОП да беше успял да пристигне! С подходящ екип нещата щяха да се развият по съвсем различен начин! Знаеше, че е виновна за прибързаната атака без подкрепления. Сега пристанищният полицаи и Ралин бяха мъртви. При тази мисъл ѝ се наложи да преглъща сълзите си.

След малко отвори очи и се вторачи в прашното дъно на горната койка. Знаеше, че и тя е обречена. Нямаше да я оставят жива, защото беше свидетел на убийството на полицаия и Ралин. Ана си пое няколко пъти дълбоко дъх и пулсирането в черепа ѝ бавно намаля, като отстъпи мястото си на острата болка в гърба. Иглата на пергела, който беше задигнала от мостика, я беше пронизала. Тя извади инструмента, вдигна го пред лицето си и докосна върха на иглата. Като оръжие не беше кой знае какво, но можеше да послужи за инструмент. Стана от койката и се зае да изучава ключалката на вратата. Беше обикновена с резе и върток. Остана вторачена в нея, докато обмисляше възможностите. Нямаше смисъл да се бави. Бяха я затворили в каютата

като временна мярка. Може би ѝ оставаха дни живот, а може и само няколко часа. Нямахме смисъл да чака и да се покорява на съдбата.

Разтвори пергела, заби иглата му в ключалката и започна да върти и натиска. Мъчи се в продължение на двацет минути, докато не осъзна, че иглата на пергела трудно ще отключи ключалката. Измъкна пергела, запрати го на леглото и тегли здрав ритник на вратата.

Тя се разтрака и заклати окуражаващо. Ана притисна глава о вратата и я удари с гърба на дланта си.

Чу се слабо ехо, придружено с лека вибрация на ръката ѝ. Показа се евтина картонена врата с дървена рамка. Ана се усмихна, когато разбра какъв късмет има.

Седна за малко на койката, за да обмисли следващите си действия. Сърцето ѝ започна да блъска заради предстоящата опасност, но беше ясно, че ще е много по-зле, ако не предприеме нещо. Залепи отново ухо на вратата, за да се увери, че коридорът е празен. Отстъпи назад в малката каюта и си пое дълбоко дъх. Втурна се напред в тясното пространство, подскочи и с краката напред се стовари върху картона.

Вратата се нацепи, но остана на мястото си. Ана се изправи на крака и зачака някъде да се отвори врата на каюта, но нищо не наруши царящата тишина. След още един силен ритник върху вратата в близост с въртока рамката се откачи от бравата и зейна широко. Ана излезе в коридора, събра отломките и намести вратата на мястото ѝ. Ако се случеше някой случайно да мине, на пръв поглед изглеждаше наред. Тръгна назад към отворена странична врата, през която отвън нахлуваше хладен вятър. Залиташе с люлеенето на кораба, докато я приближаваше, и надникна навън.

Под увиснали ниско облаци безкрайният простор на Черно море се простираше отвъд релинга на кораба. На хоризонта се виждаше неравната линия на земя, което означаваше, че или плават покрай крайбрежието, или наскоро бяха излезли от външното пристанище на Бургас.

Показа глава през отвора на вратата, за да огледа палубата, и едва не я блъсна в минаващ моряк. Младият мъж носеше омазан с грес гащеризон на инженер и държеше кутия с инструменти. Той се вторачи изненадан в Ана.

Готова за нападение, тя го хвана за реверите и го тласна настрана. Повлечен от тежката кутия с инструменти мъжът се препъна в нея и се стовари тромаво върху палубата. Ана подскочи и го ритна силно в брадичката. Зашеметен, той не успя да се предпази от последвалите допълнителни ритници и загуби съзнание.

Зяпайки за въздух, тя се завъртя на пети, очаквайки, че краткият сблъсък е привлякъл нечие внимание. Но палубата беше празна. Ана хвана моряка за краката и го издърпа в коридора.

Знаеше, че сега времето ѝ е още по-малко. Втурна се на палубата и тръгна към кърмата в търсене на гумена или спасителна лодка. От дясната ѝ страна се показва плискащият се кладенец. От другата страна видя лодка с твърд кил и надуваеми бордове, обезопасена върху стойка. Все още не се виждаше никой и тя спринтира, за да заобиколи кладенеца. Измина половината разстояние, но се закова на място.

Ето го там.

Вторачи се в сивия сандък, изваден от „Кримска звезда“, в който вероятно беше ВОУ. След спешното отплаване от Бургас екипажът не си беше дал труд да го прибере. А може би го бяха оставили тук, за да го спуснат отново на дъното, ако стане нужда. Ана хвана сандъка и го разклати, усещайки нещо тежко вътре.

Сърцето ѝ отново заблъска. Тя пристъпи към надуваемата лодка, освободи я от стойката и я свали на палубата. Провери вътрешността, видя, че резервоарът е пълен, и свърза гумения му маркуч с малкия извънбордов двигател. От другата страна на палубата имаше голяма лебедка с желязно въже, чиято кука още беше закачена за кафеза. Но беше твърде очебийна, за да я използва. Близо до релинга откри малка палубна лебедка, вероятно предназначена за спускане на лодката. Подозрението ѝ се потвърди, когато видя резета на релинга, които позволяваха част от него да се сваля на палубата.

Бързо дръпна резетата, свали релинга и се върна при лебедката. Откри конзолата с лостовете за управление, включи машината, намери лостчето за вдигане на кабела и го включи на преден ход. Заобиколи лебедката, хвана развиващото се въже с куката и го задърпа през палубата. Изтегли го покрай надуваемата лодка с твърд кил по посока на сандъка с ВОУ, около който още беше вързано въжетото, с което го бяха извадили от водата. Тя откачи въжетото на голямата лебедка и на негово място закачи куката, която беше издърпала до мястото, след

това се втурна обратно при конзолата за управление. Започна да прибира освободеното въже и гледаше как то влачи сандъка по палубата. Придърпа го близо до зодиака, след това изключи лебедката.

Вдигна сандъка в надуваемата лодка, откачи куката от сандъка и я закачи за въжето за повдигане на плавателния съд. Върна се при конзолата, повдигна малката лодка от палубата, прехвърли я през отворения релинг и тя увисна над водата. Точно започна да я спуска, когато зад нея отекна вик.

Долята от другата страна на палубата и съвсем не беше приятелски. Морякът, който по-рано беше стрелял с узито, сега я сочеше и крещеше. Не беше въоръжен, но я изгледа заплашително, преди да се втурне към нея. Ана натисна бутона за скоростно развиване на въжето и пристъпи към релинга.

Не се спря да изчака, докато лодката падне в морето, нито се бави на релинга. Имаше само един шанс и не се поколеба. Стъпи на ръба на палубата, хвана развиващото се въже и скочи.

Беше скок от пет и половина метра височина, при който надуваемата лодка първа стигна до водата. Тя се стовари тежко, потрепери силно, преди да отскочи назад от борда на кораба. Ана падна секунда по-късно, улучвайки момента, когато лодката беше на гребена на вълната.

Опита да се изправи и да хване отново въжето, но лодката се понесе към борда на кораба и я повали на колене. Въпреки развиващото се въже инерцията на кораба рязко повлече гумената лодка като пиян воден скиор. Ана се изправи на колене, сграбчи куката на въжето, но напрежението беше твърде голямо и въжето стоеше опънато.

Докато лодката се мятеше рязко насам-натам, Ана запази спокойствие. Тези дивашки движения щяха да я спасят. Вкопчи се в куката, докато яздеше подмятащата се под нея лодка. Докато гледаше, лодката изведнъж се стрелна напред и за миг освободи напрежението в опънатото въже. Ана веднага откачи куката и я хвърли настрана.

Щом куката издрънча по борда, надуваемата лодка веднага изостана от кораба. Ана се премести на кърмата и дръпна стартера на малкия извънбордов двигател така, както беше виждала хиляди пъти баща ѝ да прави, молейки се да запали. За нейно щастие бяха нужни само две дърпания, преди двигателят да захрипти и заработи. Тя

завъртя ръкохватката на дросела на максимум и обърна лодката към брега.

Измина около петдесет метра, преди да посмее да погледне през рамото си. Видя, че „Бесо“ постепенно завива след нея.

Поела курс към най-близката суша, Ана забеляза кораб малко по-назад откъм своя ляв борд. Поглед през рамо я увери, че преследващата я лодка е скъсила разстоянието. Сега успя да различи мръснооранжев „Зодиак“, в който имаше трима души.

Тази гледка я накара отново да изпита пристъп на слабост до степен, че изпусна ръкохватката на дросела. Завъртя гумената дръжка с болки в ръката, погледна напред над вълните и изведнъж видя причини да изпита надежда. Корабът откъм левия борд не оставяше килватер. Имаше и друга причина: неговият цвят.

Беше тюркоазеносин.

Направо не беше за вярване. Спомни си, Пит ѝ беше казал, че корабът на НАВПД ще проучва близо до Бургас — и ето го пред нея.

Радостта ѝ обаче трая кратко, защото сандъкът с ВОУ, който лежеше в предната част на лодката, изведнъж започна да се разпада на трески. Удивена и обърквана, тя погледна назад и видя огън от дулата на оръжия откъм преследващия я „Зодиак“. Шумът на извънбордовия двигател заглушаваше трясъка от изстрелите.

Ана се наведе колкото може по-ниско и отнесе треска в бузата. Но вниманието ѝ беше съсредоточено в дупките, които се бяха появили в една от надуваемите секции на борда на лодката.

Усети, че губи скорост, когато изпускащата секция хлътна. Беше все още десетки метри пред преследващата я лодка, но тя вече не се движеше зад нея, а описваше завой, за да се озове откъм левия ѝ борд. Оранжевият „Зодиак“ щеше с лекота да я пресрещне, преди да успее да стигне до тюркоазения кораб.

Погледна към приближаващата се брегова линия, но тя също беше далеч извън нейния обсег. След това забеляза друга надуваема лодка с твърд кил, вързана за буй. Тя подскачаше празна на вълните и разполагаше с голям двигател. Ако не нещо друго, поне бордовете ѝ бяха надути докрай.

Когато още една секция от надуваемите бордове на нейната лодка спадна заради пробойни от изстрелите, тя насочи носа към

тайнствената лодка и затаи дъх.

Пит изскочи на повърхността, когато лек дъждец започна да обсипва морето. Стълб от издигащи се мехурчета извести изплуването на Джордино след няколко секунди. След като последваха водещото въже до повърхността, откриха надуваемата си лодка вързана на няколко метра от тях.

Двамата се прехвърлиха по корем в нея и точно бяха започнали да свалят екипировката, когато чуха рев на двигатели от приближаващи се плавателни съдове и пукот от стрелба. Пит се обърна и видя трима мъже в избеляла оранжева надуваема лодка да преследват по-малък черен „Зодиак“, управляван от жена с развяваща се черна коса. Когато осъзна, че това е Ана, той се напрегна.

Тя караше право към тях лодка със спаднали секции на бордовете, подмятана и пляскаща във вълните.

От оранжевата надуваема лодка, която се намираще между тях и „Македония“, отново се чуха изстрели.

— Ал, срежи швартовъчното въже — нареди Пит.

Когато Джордино освободи носовото въже. Пит запали двигателя и даде газ. Насочи лодката към Ана и бързо започна да съкращава разстоянието помежду им. Тя и Пит превключиха на празен ход, когато лодките застанаха една до друга с гледащи в различни посоки носове и кърми, а Джордино ги върза временно една за друга.

— Имаш ли нужда от транспорт? — пошегува се Пит.

Ана отвори с ритник нацепения дървен сандък и измъкна тежък метален цилиндър, след това залитна към борда. Джордино протегна ръце и прехвърли цилиндъра в тяхната лодка.

— Това е ВОУ! — Тя скочи от повредената си лодка в тази на НАВПД.

Пит даде отново газ, завивайки настрани от преследващата ги лодка.

— Залегнете — каза Ана. — Те са въоръжени.

Сякаш в потвърждение откос от автоматично оръжие вдигна пръски до лодката.

— Това спасителният кораб ли е? — попита Пит и махна към плавателния съд в далечината.

— Да, това е „Бесо“. Петър и аз го открихме в Бургас и тази сутрин се качихме на борда. Петър е мъртъв. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Взеха ме с тях, когато отплаваха, но аз избягах. Както и подозирахме, ВОУ беше у тях.

— Мисля, че много биха искали да си го получат — обади се Джордино, когато друг залп разкъса с плисък вълните.

Пит погледна към „Македония“ на половин миля в южна посока. Той зави към кораба, но оранжевата надуваема лодка повтори маневрата. Продължи по този курс известно време, преценявайки скоростта на другата лодка.

— Аз също се опитах да стигна до „Македония“, но те се напъхаха между мен и нея.

Пит ѝ се усмихна бегло.

— Няма да ни позволят да се приберем у дома, но можем да им избягаме на брега.

Ана се вторачи в Пит. Беше спокоен, все едно си лежеше в хамака и пийваше бира.

Той зави на запад, спокойно наблюдавайки как преследвачите веднага ги последваха. Сега лодките бяха на около половин миля една от друга и Пит видя, че са с изравнени сили. Преследвачите прекратиха стрелбата. Вероятно искаха да икономисат мунициите, защото е трудно да улучиш целта от подмятаща се по вълните лодка, постоянно заливана от дъжд.

На борда на зодиака на НАВПД Джордино започна да изхвърля празните кислородни бутилки, за да олекоти тяхната лодка, а и с надеждата да се окажат пречка за преследвачите. След това откачи оловните тежести от водолазните им колани и започна да ги мята по посока на преследвачите. Щурманът на противниковата лодка не обръщаше внимание на бомбардировката, докато една от тежестите не отскочи от нейния надут нос и го удари по рамото. За миг изпусна от ръка ръкохватката на дросела, за да избегне последните снаряди на Джординовата артилерия, губейки няколко скъпоценни за преследваните секунди.

Пит се втренчи през падащия дъжд в зелената брегова линия и забеляза кехлибарените на цвят сгради на някакво селище в южна

посока. Беше Балчик — малък туристически град, който беше видял на картите на север от бургаското крайбрежие. Зави натам. След няколко мили плаване с пълна газ приближиха входа на неговото пристанище.

Джордино забеляза, че от преследващата ги лодка отново се води стрелба.

— Внимание, залегни.

Пит се сви зад двигателя, а Ана и Джордино се проснаха на дъсчения под на лодката.

— Не искат да се доберем до пристанището — каза Ана.

Няколко куршума улучиха целта. Единият рикошира от корпуса на двигателя, докато останалите четири пробиха страните на надуваеми секции. Пит пренебрегна стрелбата и се насочи към самотния товарен кораб, пристанал на търговския кей.

Те влетяха в пристанището, а стрелбата се усили, докато приближаваха товарния кораб. Пит насочи лодката покрай борда му, след това зави остро покрай носа му. Подкара право към кея и изключи двигателя миг преди да се блъсне в пристана. Джордино скочи от носа, преди да се блъснат в един стълб, прехвърли се на издигащия се над тях кей с швартовъчно въже в ръката и рязко дръпна, за да спре лодката.

— Последна спирка — извика той. Протегна ръка надолу, хвана Ана за вдигнатата нагоре ръка и рязко я издърпа на кея.

— Чакай — каза тя, — уранът!

Пит вдигна металната кутия и я подаде на Джордино, а той я метна на рамо, сякаш беше птиче перо. Изкатери се на кея и огледа обстановката. Вдясно от тях гръцки контейнеровоз очакваше да натовари цяла планина контейнери. Вляво кеят преливаше в оживена крайбрежна улица, която се виеше надолу към центъра на града. В момента пристанището беше пусто, защото малко преди това стана време за обяд и местните докери се бяха събрали в бараката за почивка, където обядваха яхния от риба с фасул.

Очите на Пит заблестяха. Такелажът на пристанищния дерик кран още беше закачен за пълен контейнер на върха на купчината.

Той посочи към улицата.

— Вървете да намерите някакъв транспорт оттук. Ще се опитам да ги забавя.

Ана се поколеба, но Джордино я хвана за ръката и я дръпна към улицата.

— Нали чу човека, няма време за спорове.

Те се затичаха и Джордино поведе Ана към един очукан пикап, паркиран близо до входа към кея.

Пит се втурна към контролните уреди на крана и запали дизеловия двигател. Разгада командните лостове, повдигна контейнера и завъртя стрелата към корабния трюм. Продължи да завива, докато контейнерът не се озова малко зад края на кея.

Приключи тъкмо навреме, защото в този момент оранжевата лодка долетя с рев точно на мястото, където беше вързан зодиакът на НАВПД. Пит натисна лоста за освобождаване на клещите, които държаха контейнера. Жълтият контейнер падна върху края на кея вертикално, заклати се и се претърколи във водата. Задната му част се стовари върху носа на надуваемата лодка и смаза единия от стрелците. Другите двама бяха изстреляни напред, когато лодката се прегъна под тежестта. Единият се блъсна с лице в контейнера и падна мъртъв във водата със счупен врат. Васко извади повече късмет. Запратен срещу пилоните на кея, успя да се хване за една желязна стълба.

Трясъкът от падналия върху кея контейнер накара група докери да дойдат да видят какво става. Отчаяният кранист дотича до кабината, махайки с ръце, докато Пит излизаше от нея.

Пит сви рамене.

— Лостовете на контролната конзола са малко халтави — обясни той.

Точно се обърна към улицата, но замръзна, когато стъклото на крановата кабина до него се пръсна със звън. В края на пристана едър татуиран мъж се изтегли на кея от металната стълба, стискайки още димящ пистолет, насочен към Пит.

Иля Васко беше разпознал високия чернокос мъж, който слезе от крана като щурмана на надуваемата лодка, която помогна на Ана. Знаеше, че контейнерът не е паднал случайно върху тях. Тъй като автоматът му се беше озовал на морското дъно, извади пистолета от кобура. Единственото, което можеше да направи, беше да стреля набързо от стълбата, преди да се изкатери на кея и да си поеме дъх. Остана за миг неподвижен, разтреперан от шока при излитането си от лодката, и стрелна поглед към водата. Трупове на моряците се полюшваха във водата до пробития „Зодиак“.

Васко пристъпи, за да си върне равновесието, и вдигна пистолета. Дюзината докери се втурнаха да търсят прикритие, докато той оглеждаше пристана, за да открие високия мъж с черната коса.

Пит вече беше скочил от крана и спринтираше надолу по кея. Точно правеше зигзаги около един вилков повдигач и няколко разнородни сандъци, когато чу пукота от изстрелите. Няколко куршума изсвириха край него и попаднаха в оградния стълб отпред.

Той погледна напред, за да види Джордино, и забеляза партньора си да му маха от шофьорското място на очукан пикап.

Беше румънска „Дачия“ поне на четиридесет години, която използваша за превоз на леки товари из района на пристанището. Контейнерът с ВОУ лежеше в открития товарен отсек. Ана седеше на пътническата седалка и подканяше Пит с поглед. Синият пушек, който ауспухът избълва, показваше, че Джордино е намерил ключовете и е запалил стария пикап.

— Тръгвай! — извика Пит, макар още да беше на няколко метра от каросерията.

Джордино включи на първа и потегли, когато пистолетът на Васко избълва още няколко куршума. Пит настигна пикапа и се хвърли в откритата каросерия, когато един от куршумите проби задния капак, а друг пръсна задното стъкло на кабината.

Както лежеше прилепен за дъсчения под, Пит се провикна:

— Това ли беше най-бързата кола, която успя да намериш?

— Беше единствената с ключовете в запалването! — извика в отговор Джордино.

Старият пикап набра скорост, Джордино го прекара през отворените врати в края на кея и зави по главната крайбрежна улица. Нямаше много коли по нея и той успя да ускори още. Чуха се полицейски сирени, когато Васко изтича в средата на улицата с вдигнат пистолет. От юг се приближаваше мотоциклет, каран от ученик, а Васко стоеше в средата на улицата с насочен пистолет. Смаяното момче успя да спре на метри от него.

— Слизай. — Васко се впусна напред и хвана ръкохватките.

Ученикът слезе и заотстъпва с вдигнати ръце, а след няколко крачки се обърна и побягна. Васко пъкна пистолета под колана на панталона си и яхна машината.

Пит наблюдаваше случващото се на двеста и петдесет метра от мястото, докато Джордино насочи колата към центъра на града. Подобно на повечето български крайбрежни градове, Балчик беше пълен с тромави, но колоритни къщи и магазини, които туристите през лятото намираха привлекателни. Пикапът зави покрай голямо кръгово движение, в чийто център се издигаше мраморна статуя на бог Дионисий^[1], след това профуча покрай редица кафенета и ресторанти.

Пит се премести и облегна гръб на кабината.

— Онзи с пистолета ни преследва на мотоциклет — съобщи той на Джордино.

— Къде са патрулките? — попита той в отговор.

Пит се вслуша в далечния вой на сирените.

— Боя се, че идват от другия край на пристанището.

— Типично.

Пит видя мъж, който носеше чувал с брашно надолу по улицата.

— Спри за миг, после продължи една пряка нагоре, обърни и се върни към кръговото. Надявам се, че там ще срещнем полицията.

Джордино натисна спирачките.

— Ясно, но защо трябваше да спирам?

Когато не чу отговор, се обърна и видя, че Пит и контейнера с ВОУ са изчезнали.

Ана забеляза Пит, който тичаше по тротоара.

— Ама той е скочил от пикапа!

— Така отвлича вниманието от нас — обясни Джордино.

Той се зае да изпълнява указанията на Пит, ускори до следващата пряка и зави наляво. Чуваха воя на мотоциклетния двигател, който се носеше с висока скорост след тях.

Васко навлезе в кръговото движение, без да откъсва очи от стария пикап, който направи ляв завой недалече пред него. Надмина няколко по-бавни коли и заобиколи центъра на кръговото, но в един момент наби спирачки, защото пред очите му се появи позната гледка. Беше Пит, който пресичаше кръговото с бавна походка, сякаш беше тръгнал на следобедна разходка, но това не му попречи да стрелне сърдит поглед към Васко. Макар присъствието му да беше дразнещо, ръцете му бяха празни, затова не представляваше заплаха, Васко отпусна спирачките и даде газ.

Джордино взе следващия ляв завой, преди мотоциклетът да се покаже в огледалото му. Движението оредя, затова можеше да движи пикапа наляво-надясно по платното, за да попречи на мотоциклетиста да се изравни с тях.

Васко намали, измъкна пистолета изпод колана си и даде няколко непохватни изстрела с лявата ръка. Пикапът стигна края на пряката и Джордино отново зави наляво, насочвайки се към кръговото движение, което сега се показва пред тях. Когато започна да завива, пред Васко се откри чиста огнева линия и той заби два куршума в двигателя.

Изпод предния капак заизлиза пара, а отдолу потече дебела струя масло. Джордино не отмести крак от газта въпреки тракането на мотора и придърпването. Парата покри предното стъкло и го принуди да кара на сляпо към кръговото. Случващото се отвлече вниманието му и той изгуби преследвача си от очи. В този момент Васко се появи с рев на двигателя до пътническата страна. Хвърли поглед в товарния отсек на пикапа и видя, че контейнерът с ВОУ липсва. Приблужи се до вратата на Ана с насочен пистолет и надникна в кабината за урана.

Ана изпищя и Джордино стрелна умирация пикап надясно. Васко вече беше натиснал спирачките, за да избегне удара. Пикапът се затресе напред, а пътниците в кабината му чуха отново рева на мотоциклета. Този път обаче той се отдалечаваше.

Джордино навлезе на сляпо в кръговото и показа глава от прозореца точно навреме, за да види пешеходната пътека пред тях. Когато наби износените спирачки, пикапът поднесе, удари се в

бордюра на кръговото и се качи на тревната площ. В облак от пара се блъсна във фонтан в подножието на Дионисий и спря.

Джордино се обърна към Ана и попита сред приближаващия вой на сирени:

— Добре ли си?

— Да. — Тя масажираше рамото си, което беше ударила в арматурното табло. — Той махна ли се?

— Аха — усмихна се Джордино. — Не можа да се справи с Бързия Ал.

Те слязоха от пикапа и се озоваха в светлината на сигналните лампи на три патрулки. Пит стоеше в центъра на улицата и упътваше водещите патрулки след мотоциклетиста. Третата спря пред потрошения пикап със скърцащи спирачки. Когато от нея изскочиха полицаи с извадени оръжия, Ана и Джордино вдигнаха ръце. Тя извади значката от Европол и бързо успокои положението, след което обясни ситуацията, в която се намираха.

Пит се приближи, за да провери как са приятелите му.

— Радвам се, че сте невредими.

— За съжаление същото не може да се каже за пикапа — каза Джордино и потупа единият от калниците, изпод който излизаше пушек.

— Реших, че полицията непременно ще мине оттук — започна да обяснява Пит. — Бях решил да организирам комитет по посрещането, когато се появите. Обаче преценката ми за времето се оказа малко невярна.

— Все пак достатъчно точна, за да ни отърве живи и здрави — отговори Джордино.

След оживен разговор с полицаите Ана се присъедини към тях.

— Били са вдигнати по тревога от „Македония“ — обясни тя, — а докерите ги изпратили след откраднатия пикап.

Пит кимна.

— Голяма каша.

Джордино погледна локвата масло до предната гума.

— Май дължим на пристанището нов пикап.

— НАВПД ще успее да финансира покупката — каза Пит.

— Радвам се да го чуя — кимна Ана. — Аз вече съм минус една кола пред моето началство. — Тя надникна в откритата каросерия на

пикапа.

— Контейнерът с ВОУ! У него ли е? — попита тя пребледняла.

— Не — Пит ѝ се усмихна успокоително. — Скрих го на място, което няма лесно да намери.

Ана огледа улицата с кафенета и жилищни сгради.

— В някое кафене или жилище го скри?

— Не, оставих го на открито. — Пит намигна и посочи през рамо.

Ана и Джордино проследиха посоката от пръста му към статуята и вдигнаха очи нагоре.

В протегнатите ръце на Дионисий на няколко метра от земята беше сгъшен контейнерът със смъртоносен уран.

[1] Гръцките колонисти възприемат тракийския бог на виното под името Дионис и кръщават основаната от тях колония Дионисополис. — Б.пр. ↑

Малко по-късно „Македония“ се плъзна в балчишкото пристанище, пристигайки сред проблясването на множество полицейски сигнални светлини покрай бреговата линия. Капитан Стенсет откри котвената стоянка на кораба си близо до главния кей, откъдето можа да види как водолазите на полицията извадиха два трупа от водата. След това помогнаха на група развълнувани докери да извадят от дълбините пред голям контейнеровоз един жълт контейнер.

Щом корабът му беше швартован, капитанът слезе на брега и пътьом хвърли бърз поглед на подгизналите трупове, покрити набързо с парче брезент. След като с облекчение установи, че лицата им са непознати, той насочи вниманието си към премигващите светлини на патрулките близо до центъра на града. Измина няколко преки до кръговото движение пеша, но трябваше да отскочи настрана, когато една пожарна със стълба избуца покрай него, качи се на тротоара и спря до висока мраморна статуя. Самата статуя беше заобиколена от плътен полицейски кордон.

Стенсет се упъти към другата страна, където един очукан пикап се беше блъснал във фонтан в подножието на статуята. Задният му капак бе свален и двама мъже в неопрени бяха седнали върху ръба на товарния отсек и разговаряха с полицаите.

Капитанът на „Македония“ се приближи до Пит и Джордино с усмивка на облекчение, изписана на лицето.

— Момчета, не ми казахте, че след гмуркането планирате да разгледате градските забележителности.

— Защото предложихме транспорт на местен стопаджия — посочи Джордино Ана, която спореше с неколцина български полицаи.

— Ана? — възкликна Стенсет. — Не я познах, когато започна бъркотията. Показахме се далеч от мястото на гмуркането ви, защото вадохме дрона, когато сте изплували. Затова се разминахме във времето.

— Аз те накарах — побърза да каже Пит, — макар че после ми се искаше да не си ме послушал.

— Забелязахме стрелбата и се опитахме да ви последваме, но не можяхме да развием такава скорост като вас. Разбрах, че нещата са зле, когато от дъжда се показа спасителният кораб. Предполагам, Ана е била на неговия борд?

Пит кимна.

— Проследили са „Бесо“ до бургаското пристанище и са я отвлекли, когато са се качили на борда. Ралин не е извадил нейния късмет.

Стенсет поклати глава.

— Обадохме се на бреговата охрана, а тя е вдигнала по тревога местната полиция, когато са ви видели да влизате в пристанището.

— Добра работа — обади се Джордино. — Нашата любима каляска беше готова да предаде богу дух и ние заедно с нея, когато полицията най-сетне се появи.

— Видях на пристанището, че сте ликвидирали двама от тях.

Джордино се усмихна.

— Пит ги замери с един контейнер.

Стенсет посочи дупките от куршуми по целия пикап.

— А третият бандит?

— Избяга на мотоциклет — каза Пит. — Да се надяваме, че полицията ще го залови. Някакви неприятности с „Бесо“?

— Не. Движеха са успоредно на нашия курс, но щом наближихме Балчик, се насочиха обратно в открито море.

Ана се измъкна от полицаите и се върна при пикапа. Тялото ѝ се беше прегърбило под бремето на вълненията през последните два дни, но очите ѝ заблестяха, когато видя тримата мъже от НАВПД.

— Макар и трудно, убедих полицията да не ви арестува и да не конфискува кораба ви.

— Значи няма да има парад на победителите? — попита Джордино.

— Ами имаме откраднат пикап и пуснат във водата контейнер. Някои от местните жители са възмутени от станалото. Очевидно не разбират какъв беше залогът. Дори полицаите са малко скептични. Поискаха вие и вашият кораб да останете в Балчик, докато не потвърдят съдържанието на контейнера за ВОУ.

Пит се намръщи.

— И колко време ще им е нужно за това?

— Повикаха армейски сапъори да закарат контейнера във военно поделение в София. Предполагам, че отговор ще имаме най-рано утре следобед.

— Така да бъде. Добре си дошла да спиш на борда на „Македония“, ако и ти си задържана тук.

— Благодаря, но изглежда се налага още малко да координирам работата с местните полицейски сили.

— Едно не мога да разбера — замислено каза Стенсет. — Ако ВОУ е бил на борда на „Бесо“, къде е сега контейнерът?

Пит му се усмихна дяволито и посочи статуята. Всички гледаха как от пожарната започна да се разтяга стълба към мраморния Дионис — копие на статуя, намерена преди няколко столетия в морето пред града. Дундест пожарникар се изкачи по стълбата и нервно извади контейнера от прегръдката на бога. Когато слезе, веднага беше заобиколен от полицейски кордон и го накараха да сложи металния цилиндър на земята. Близко час по-късно се появи екип сапъори от българската армия, за да го прибере. Натовариха го на камион и потеглиха с висока скорост от града, съпроводжани от въоръжен ескорт. Местните жители останаха да зяпат двамата водолази на потрошения пикап и да се дивят на чудноватите работи, които се случиха заради тях в градчето.

Беше привечер, когато Ана и мъжете от НАВПД се върнаха на „Македония“, съпроводени от полицаи. Час по късно тя се упъти към каюткомпанията, освежена след кратък сън и горещ душ. Облечена във взет назаем корабен гащеризон и със свободно пуснати коси, се втурна към масата, където я очакваха Пит, Джордино и Стенсет.

— Изглеждаш като нова — отбеляза Пит.

Очите ѝ се навлажниха от радост.

— Получих съобщение от службата с прекрасна новина: Петър е жив!

— Знаех си, че е като котките! — засмя се Джордино.

— Някак си е оцелял от огнестрелната рана и са го спасили във външното пристанище. Сега се възстановява в бургаска болница.

— Това наистина е хубава новина — кимна Пит, стана и дръпна стола за нея да седне. — Веднага щом ни разрешат да вдигнем котва,

ще идем в Бургас да го видим. Сигурен съм, че ще се зарадва да разбере, че си жива и здрава.

Георги Димитров влезе в помещението и се приближи към масата.

— Ето ви и вас двамата. Радвам се, че сте живи и здрави след вашето приключение.

Когато археологът се настани на масата, Пит го представи на Ана.

— Днес чух на борда какви ли не слухове за вашето преследване — каза Димитров. — Бихте ли ми казали за какво беше цялото това вълнение?

— Ана се забърка с едни контрабандисти, които случайно се оказаха на пътя ни — отговори Пит. — Помогнахме ѝ да стигне до брега и изчакахме идването на полицията.

— По-точно е да се каже, че ми спасиха живота — каза Ана. — Както и живота на много други хора.

— Трябва да кажа, че ние тук на борда на кораба бяхме много разтревожени.

Пит и Джордино се спогледаха, защото знаеха, че археологът умира от нетърпение да научи за корабните останки.

Димитров отново заговори.

— Освен това се чудехме какво открихте при гмуркането си?

— Хм, Ал, спомняш ли си нещо?

— Чакай да помисля — започна бавно Джордино. — Видях един хубав омар, но ми избяга в отломките на този стар кораб.

— Стари ли са останките? — попита Димитров с нарастващо нетърпение.

— Да, най-малко на двеста години — потвърди Пит. — Прекрасно запазен тримачтов боен кораб, дълъг около четиресет метра. На камбаната има надпис на арабски.

— Намерили сте корабната камбана! — Димитров скочи от стола си.

— Освен това заснехме с видеокамера цялото гмуркане. Разбира се, стига да можем да я открием на дъното на пристанището. Докторе, поздравления, имате чудесни корабни останки на разположение... най-вероятно това наистина е „Фетхие“.

Димитров се втурна около масата и заразтърсва ръката на Пит, като едва не я измъкна от рамото му. Когато опита същото с Джордино, той на шега му смаза пръстите.

— Това е новина, за която човек си заслужава да почака. — Археологът не можеше да престане да се усмихва. — Надявам се, че ще можете да се върнете при останките за допълнителни гмуркания?

— Разбира се. В момента трябва да изчакаме в Балчик, а и частите за подводницата, но скоро ще можем да се върнем на мястото и да проведем пълно проучване. Освен това има един деликатен въпрос, свързан с останките, който трябва да изясним с местните власти.

— Какъв по-точно?

— Един вид загадка. — Пит бръкна в джоба си и извади няколко войнишки плочки, които беше свалил внимателно от тялото на летеца. — Върху останките открихме трупа на летец в пилотски гащеризон и с парашут. Бедната на кислород вода на тази дълбочина е запазила тялото добре. Като съдя по гащеризона, бих казал, че е там долу от четиридесет или петдесет години.

Веселостта на Димитров се изпари и той сграбчи плочките.

Ана поклати глава.

— Струва ми се каза, че корабът бил от осемнайсети век.

— Точно така. Потънал е в 1770, ако останките са негови.

— Твоят пилот явно е скочил от самолет и се е удавил — каза Джордино. — Докато е потъвал в дълбините, може дълбоководното течение да го е повлякло, докато парашутът му не се е закачил за останките.

— Доста страшно — каза Димитров, след като внимателно проучи войнишките плочки. — Той е руснак на име сержант Александър Крайевски. Частта му е посочена като Петдесет и седма бомбардировъчна авиационна дивизия. Кръвната му група е 0 положителна.

— Тази информация трябва да му осигури официално погребение — каза Пит.

— И аз мисля така. Познавам един историк аматьор около Бургас, който много ще се интересува от това откритие.

— Може би ще може да ни каже какво се е случило с неговия самолет — обади се Ана — и да ни помогне в организацията на погребението.

— Да, напълно е възможно.

Пит се обърна към Стенсет.

— Е, капитане, мисля, че веднага щом ни позволят да напуснем Балчик, следващата ни цел вече е ясна.

Стенсет кимна.

— Да, отплаваме за Бургас.

Мрачните лица, които посрещнаха Мартин Хендрикс, подсказваха лоши новини.

— Не очаквах гости — каза Валентин Манкедо, — но ти можеш да идваш и без предупреждение.

Той въведе нидерландския индустриалец и Васко в двора на своята корабна морга на около четиридесет и пет километра северно от Бургас.

— Пътувах, когато получих твоето съобщение, и реших, че няма нищо лошо да се отбия лично — каза Хендрикс. — Съобщението ти беше малко загадъчно, но подсказваше най-лошото. Кажи ми какво се случи.

— Изгубихме обогатения уран — каза Манкедо.

Хендрикс не отговори, но руменото му лице стана още по-червено.

— Европол и българската полиция се заинтересуваха от произшествието с „Кримска звезда“, докато работехме в близост до един американски изследователски кораб — каза Манкедо. — Мисля, че са подозирали за нейния товар. Може би причината е изтичане на информация от вашия украински доставчик.

— Не е разумно да очакваш вярност, когато си имаш работа с крадци — поклати Хендрикс глава. — Разбрах, че в началото сте успели да извадите урана?

— Точно така. Но американският кораб се появи точно преди да успеем да завършим операцията. Иля успя да извади ВОУ и да напусне мястото, обаче те са разбрали, че ние сме го извадили.

Той реши, че не е нужно да споменава пред Хендрикс, че Васко е нападнал подводницата на „Македония“.

— Как успяха да се сдобият с него?

Манкедо кимна на братовчед си да продължи разказа.

— Американският кораб ни последва, но близо до Босфора успяхме да им се измъкнем. Поехме за Бургас, където очаквахме инструкции за срещата си с иранците. Когато се готвехме да напуснем

пристанището, полицейски екип се качи на борда. Убихме двама от тях, а аз изгубих трима от екипажа. По време на сражението ВОУ изчезна от кораба.

— Разбирам. Не само си изгубил ВОУ, но си изложил всички ни на опасност.

Студено мълчание изпълни въздуха.

— Не всичко е загубено. Мъртвите са анонимни наемни работници от Украйна, а „Бесо“ избегна ареста.

— Властите със сигурност знаят името му и как изглежда. Ще го намерят и проследят обратно до теб.

— Уреждам начин да избегна това... и се надявам скоро корабът да може да напусне Черно море. Уверен съм в нашата безопасност и в опазването на твоята самоличност в тайна. След като намериха откраднатия ВОУ, вниманието им ще отслабне.

Хендрикс опря гръб в стола и се вторачи в пода.

— Наскоро се срещнах в Киев с полковник Маркович. Той намекна, че руснаците усилят присъствието си в Източна Украйна, докато Европа и САЩ гледат и бездействат. Националната армия е деморализирана и в безпорядък. Единствената действена сила е групата на полковник Маркович от нередовни войници.

Той насочи погледа си към Манкедо.

— Както знаеш, аз имам принос в тяхната кауза. В хода на тези усилия ви платих значителни суми да превозвате контрабандно оръжия и муниции за силите на Маркович. Сега са изправени пред повратна точка. Иранските ракети щяха да им позволят да нанесат смел ответен удар по Крим, който щеше да увеличи цената за намесата на руснаците. — Той се смръщи. — Тази възможност вече е изгубена.

— Няма ли друг начин да се сдобием с ракетите? — попита Манкедо.

— Не се продават. ВОУ беше единствената разменна монета, която иранците бяха готови да приемат. Повярвай ми, опитах всичко.

— Операцията не беше безопасна — продължи Манкедо. — Беше изпълнена точно по плана. Не можехме да предвидим намесата на американците, нито предварителната информация на Европол, която, убеден съм, е дошла от Украйна.

Хендрикс кимна и се отдаде на своите мисли. Дясната му ръка несъзнателно потъна в джоба на сакото и пръстите му напипаха

успокояващото парче метал.

— Важно е да действаме — каза той колебливо. Очите му си върнаха остротата и се вторачиха навън през отворената врата на офиса. — Забелязах, че в двора има много сандъци, маркирани за муниции.

— Това са мини и артилерийски снаряди, които извадихме преди няколко месеца. — Манкедо поклати глава. — Бяха на руски кораб с муниции от Втората световна война, потънал близо до Сочи. Месинговите гилзи на снарядите имат стойност, когато цените на суровините са на нужното равнище.

— Колко имаш?

— Около двацет тона — отговори Васко.

— Все още ли могат да се взривяват?

— Още са твърде опасни — каза Манкедо. — Заради дълбочината, на която лежеше корабът, по снарядите има съвсем малко корозия. Но са почти неизползваеми като оръжие, като се има предвид тяхната възраст и калибър.

— Обаче съдържащите се в тях експлозиви имат стойност. — Хендрикс се загледа в картината на стената — аматорски морски пейзаж с чайки, които се носят над разбиваща се вълна. — Нападението ви срещу „Кримска звезда“. Разкажете ми още веднъж как беше обезвреден екипажът.

— Голяма част от акваторията на Черно море е бедна на кислород — започна Манкедо. — Близо до брега тази зона започва на дълбочина около петдесет метра. Навътре в морето бедните на кислород зони започват от сто метра и по-дълбоко. Преди еони Черно море е било като блато. Водораслите поглъщали целия кислород във водата, което убивало всички живи организми и накрая самите водорасли. С времето мъртвите организми се превръщали във водороден сулфид, който останал заключен в дълбините. Да плуваш в него е сравнително безопасно, но стигне ли на повърхността, се превръща в смъртоносен газ.

— Значи сте предизвикали подводна експлозия пред кораба и издигналият се газ е убил екипажа?

Манкедо кимна.

— Открихме този феномен, докато работехме по един търговски кораб пред румънския бряг. Взривявахме корпуса, за да стигнем до

товара. Една от водолазните ни лодки беше закотвена точно над него. Взривът освободи газов мехур, който обгърна лодката. Всички на нея загинаха. Изгубих четирима човека и научих, че Черно море може да е много по-смъртоносно, отколкото сме предполагали.

— Щом можеш да направиш малък взрив, защо не и по-голям?
— попита Хендрикс.

— Предполагам няма ограничение в размера на облака от водороден сулфид, който можеш да създадеш, ако взривът е достатъчно мощен и мястото подходящо. Какво си намислил?

— Искам да унищожа Севастопол.

Беше ред на Манкедо да замълчи.

— Това би било масово убийство? — каза той най-накрая.

— Не искам да ударя града, а пристанището на руския флот.

Манкедо огледа холандеца. Познаваше го от по-малко от три години, но беше забелязал коренна промяна в личността му. Милиардерът се беше превърнал от весел, арогантен мъж в потънала в гневни мисли изгубена душа.

— Ще платя тройно пазарната цена на твоите муниципии плюс пет милиона евро за опита.

— Предложеното заплащане е добро, но изпълнението не е толкова просто. За „Кримска звезда“ пуснахме малък взрив точно на нейния курс и тя навлезе в издигнатия се облак. Нападението срещу неподвижна цел на сушата не може да се контролира.

Васко се изправи.

— Като млад работих там в търговското пристанище. Ветровете са преобладаващо западни. Ако няма никакви необичайни промени във времето или силен дъжд, можеш да произведеш взрив в морето и газът ще мине над пристанището.

— Въпреки всичко подходът ще бъде труден — възрази Манкедо.
— Руският флот не е известен с гостоприемството си.

— Всичко зависи от дълбочината и съответното равнище на газа
— каза Васко. — Може да не се наложи да се приближаваме много.

Манкедо се замисли за предложеното заплащане.

— Хайде да хвърлим едно око на входовете на пристанището.
Мисля, че имам морска карта на Севастопол.

След като се изправи и излезе от помещението, Хендрикс се обърна към Васко.

— Този акцент. Ти не си българин? От Украйна ли идваш?

— Да. Израснал съм в Петровск — град близо до Луганск. Чух, че по време на нахлуването в Крим е бил разрушен.

— Семейство?

— Баща ми умря от пиене преди години. Когато започнаха да падат артилерийските снаряди, майка ми и сестра ми избягаха в Киев. Последното, което чух, е, че живеят при братовчедите ми.

— Какво изпитваш днес към Русия?

Васко впи очи в неговите.

— Ще ти помогна да избиеш колкото искаш руснаци.

Манкедо се върна с карта, която разгъна на бюрото. Тримата мъже се струпаха около нея и се заеха да изучават тясното севастополско пристанище, което се връзваше в западния бряг на Кримския полуостров.

— Руският флот е базиран тук. — Васко посочи северната част на пристанището. Той плъзна пръста си в западна посока през входа на пристанището. — На миля от пристанището дълбочината е около сто и двайсет метра. Достатъчно дълбоко, за да стигнем до мощна аноксична зона. Въпросът е колко експлозив ще е нужен, за да бъде освободена?

— Двайсет тона трябва да са достатъчни, за да им изпратим послание — каза Хендрикс.

— Не съм учен — започна Манкедо, — но от онова, което съм виждал, смятам, че ще предизвика крайно мощен газов облак. — Той изгледа напрегнато Хендрикс. — Подобно действие ще привлече доста внимание.

— Намери ми баржа, пълна с експлозиви, и влекач, и аз сам ще го управлявам — каза тихо Хендрикс.

— Няма нужда от толкова героизъм — поклати глава Манкедо. — Може да изпратим в атака кораб без екипаж и взривател с таймер или радиоуправляем взривател.

— Най-добре плавателен съд с руското знаме — каза Хендрикс.

— Може да купим нещо от Сочи — кимна Манкедо.

— Това ще отнеме твърде много време — не се съгласи Хендрикс. — Искам да нанеса удара скоро. Може да се опита в Турция или с чужд кораб.

— Чужд кораб, а? — Манкедо изгледа Хендрикс сурово. — Мисля, че знам такъв кораб.

Късно следващата сутрин Ана получи съобщението от българските власти, което чакаше. Качи се по стълбите на мостика, намери там Пит и Джордино и им съобщи новината.

— Българските армейски учени потвърдиха, че в контейнера има двайсет и два килограма високообогатен уран, годен за производство на оръжия.

— Значи сме улучили десетката — каза Пит.

— Да, казаха ми, че количеството е достатъчно за производството на усъвършенствано ядрено оръжие. Отговаря на материала, откраднат от Севастополския институт за ядрена енергетика през 2014 г.

— Честито, че успя да го върнеш — каза Джордино. — Имаш ли представа закъде е бил предназначен?

— Подозираме, че първоначално е трябвало да го получи сирийски търговец на оръжия. Но все още се занимаваме с разкриването на последните му собственици. Изглежда гологлавият тип вчера е успял да избяга от полицията.

— А двамата му мъртви другари? — попита Пит.

Ана поклати глава.

— Никой от тях не е носил документи за самоличност. Опитът за откриването на отпечатъците им в българските бази данни се оказва неуспешен. У единия са намерени украински монети, затова подозираме, че са чуждестранни работници, които са пребивавали и работили тук незаконно.

— Остава „Бесо“.

— Да, това е по-перспективен източник на информация — кимна Ана. — Корабът е регистриран в Малта на името на „куха“ фирма, но капитанът на бургаското пристанище съобщи, че често са го виждали по тези места. Ще поразровим в близките пристанищни градове и ще го намерим.

Доиде капитан Стенсет, който се присъедини към разговора.

— Ако наистина искаш да го намериш, остани още няколко дена на борда на „Македония“ — каза той със смях. — Изглежда се лепи за нас.

— Оценявам високо вашето гостоприемство, но се чувствам по-добре, когато усещам твърда земя под краката си. Все още ли възнамерявате да отплавате за Бургас?

— Веднага щом ни разрешат.

— Ще отида да се срещна с началника на полицията в Балчик и ще се погрижа това да стане веднага.

Не беше минал час и корабът на НАВПД вече плаваше в открито море и пристигна в Бургас при залез-слънце. Джордино се присъедини към Пит и Ана на мостика, докато „Македония“ се вмъкваше в свободната котвена стоянка и спускаше швартовъчните въжета.

Джордино се намръщи.

— Казаха ми, че частите за подводницата ще са тук чак утре.

— Предполагам, че това значи свободна вечер — усмихна се Пит.

— Защо не дойдете с мен да видим Петър? — предложи Ана. — Той ще ви се зарадва.

— Да, да повдигнем духа му, това ще му се отрази добре — реши Пит.

Тримата тръгнаха надолу по коридора, където срещнаха Димитров, който слизаше от кораба.

— Професоре, накъде така? — попита Пит.

— Отивам да се срещна със своя сътрудник, за да видя какво може да намерим за тайнствения авиатор. Нали корабът няма да отплава скоро?

— Ще останем тук най-малко до утре на обяд — отговори Пит. — А и не бихме тръгнали без вас.

Пит махна на едно такси, за да ги закара до бургаската многопрофилна болница, която се намираще на километър и половина от пристанището. Ралин лежеше в самостоятелна стая на третия етаж. Ана надникна в стаята и го намери дълбоко заспал. Оставиха го да спи и излязоха, за да обядват в малък ресторант, където похапнаха печен черногорски калкан.

Когато се върнаха в стаята на Ралин, го намериха буден, останал без сили, но щом видя Ана, лицето му светна.

— Чух за лейтенант Дуков, но за теб не ми казаха нищо — обясни той.

— Страхувах се, че ти се е случило най-лошото — каза Ана, сядайки на края на леглото му. — Как се чувстваш?

— През повечето време омаломощен от лекарствата, с които ме тъпчат.

Пит огледа дебелия превръзка на левия му крак.

— След колко време ще можеш отново да танцуваш? — попита той.

— Лекарите казаха, че ще се възстановя напълно, но очаквам да минат няколко седмици. Бедрената ми кост е продупчена, но я заковаха и сега кракът ми е пълен с титан.

Ана стисна ръката му.

— Толкова се радвам, че си добре.

— Какво се случи със спасителния кораб, след като паднах във водата? — попита Ралин.

Ана му разказа за бягството си от кораба с ВОУ и за щастливата среща с хората от НАВПД.

Той погледна към Пит и Джордино.

— Вие двамата, изглежда, имате талант на спасители.

— Неприятностите много често ни намират сами — пошегува се Пит.

— Корабът измъкна ли се?

— За съжаление — кимна Ана.

— Рано или късно ще го намерим.

— Издирваме го — каза Ана. — А сега ни разкажи какво се случи, след като падна в кладенеца.

— Няма много за разказване. Изплувах на повърхността и се хванах за швартовъчен буй, докато от една минаваща рибарска лодка не ме видяха. Хубавото е, че ме намериха точно тогава, защото лекарите казаха, че нямало да изкарам още дълго.

В стаята влезе дебела сестра с тъмносиви очи, която носеше пликче за венозно вливане в ръка и изгледа кисело тримата.

— Късно е за посещения.

— Ще те оставим в ръцете на сестрата — каза Пит на Ралин. След това се обърна към Ана.

— Ще се върнеш ли на кораба с нас?

Ана улови гальовния поглед на Ралин и посочи тапицирания стол в ъгъла на стаята.

— Мисля да остана при Петър тази нощ. На сутринта трябва да замина за София да докладвам и мисля да тръгна оттук.

Хората от НАВПД се сбогуваха и обещаха да се отбият при двамата агенти следващия път, когато слязат на сушата. Излязоха от болницата малко след полунощ и не можаха да намерят такси, така че се наложи да тръгнат пеша към пристанището.

— Дватамата са хубава двойка — подхвърли Джордино.

— Изглежда са на прага да го открият.

— Надявам се да не се превърнат в мишени на бандата, откраднала ВОУ.

— Някой със сигурност няма да е доволен — съгласи се Пит, — но се надявам да е достатъчно умен да не се закача с Европол.

Оживеният град беше утихнал, докато двамата крачеха по тесните му улици. Отхвърлиха изкушението да се отбият в някоя от задимените кръчми, които все още бяха отворени по маршрута им, и продължиха пътя си до брега.

Търговският кей беше тъмен и тих, когато стъпиха на пропитите с нафта греди. Наближавайки „Македония“, двамата мъже се напрегнаха, после се заковаха на място. Пред тях водите на пристанището се плискаха тихичко в празното котвено място.

„Македония“ я нямаше!

ЧАСТ II
МРАКЪТ НА ГРОБА

Тежки дъждовни капки блъскаха по прозорците на ъгловия кабинет на един от високите етажи на седалището на Главното разузнавателно управление. Сива пелена скриваше иначе широката гледка към московския Хорошовски район.

Максим Федоров, директор на „Чуждо разузнаване“ в ГРУ, не обръщаше внимание на времето, седеше на бюрото си и мълчаливо изучаваше един омачкан документ. Не обръщаше внимание и на мъжа с очила, седнал нервно срещу него. Федоров откъсна очи от листа едва когато някой почука на вратата на кабинета и влезе трети мъж.

Висок, с атлетична фигура и войнишка стойка, той самоуверено прекоси кабинета. Късата му руса коса обграждаше лице със слънчев загар и поразително сини очи. Федоров направи гримаса при вида на сивия му костюм „Ив Сен Лоран“, жълтата вратовръзка и италианските мокасини.

— Виктор Мансфилд — обяви Федоров, — закъсняхте десет минути. — Запознайте се с доктор Антон Кромер от Държавния исторически музей.

— Неочакваният дъжд се оказа пречка за трафика — обясни Мансфилд. Той седна до Кромер и стисна ръката на професора.

— Не може да се каже, че дъждът през юли в Москва е неочакван — възрази Федоров.

— Надявам се, че срещата няма да продължи дълго. — Мансфилд погледна часовника си, — защото имам билети за Болшой.

Федоров му отправи пронизващ поглед. Виктор Мансфилд, както гласеше неговият псевдоним, беше един от най-добрите му агенти. Прикритието му на богат австрийски плејбой с неясен кралски произход му беше позволило да осъществява набези сред водещите европейски индустриалци и политици, включително няколко млади актриси с амбиции да станат звезди. Добре си играе ролята, помисли си Федоров. Може би твърде добре, ако се съди по отчетите му за разходите.

— Доктор Кромер наскоро откри документ с голямо значение за държавата.

Федоров погледна към Кромер и му кимна да продължи.

Бледият учен прочисти гърло.

— Аз съм главен архивист в Държавния исторически музей, който съхранява голяма сбирка с артефакти от ерата на Романови. Подготвихме изложба на картини на руски художници от деветнайсети век, съхранявани в императорската сбирка, и поискахме няколко картини от хранилищата в Санкт Петербург. Двайсет и две произведения, някои от които великолепни. Почиствахме ги за изложбата, когато на гърба на едната открихме нещо интересно.

Той отвори един албум и показа на Мансфилд няколко кадъра от голяма картина, издържана в живи цветове, на казаци на коне.

— Сякаш е от Иля Репин — подхвърли агентът.

Кромер се усмихна.

— Наистина е от него. Една от трите в императорската сбирка.

— Какво точно открихте в картината?

Кромер обърна страницата на албума и се показаха няколко снимки от гърба на картината. На уголемена снимка се виждаше парче пергаментова хартия, подпъхнато в ъгъла.

— Намерихме парче стара хартия, закрепено към картината. Помислихме, че може би са някакви бележки на художника или ранна скица на картината. Но се оказа нещо съвсем различно.

Федоров вдигна листа.

— Това е един вид договор.

— Какъв договор? — попита Мансфилд.

— Договорът от Петроград. Поне така гласи надписът. Споразумение между Руската империя и Великобритания. — Федоров остави крехкия документ на своето писалище. — Същината на договора влече след себе си прехвърляне на правата върху петрола и полезните изкопаеми в земите, владение на Руската империя, за сто години на британците, смятано няколко месеца от подписването на договора.

— Това е лудост! — възкликна Мансфилд. — Кой би подписал подобен документ?

— Лично царят.

Кромер кимна.

— Потвърдихме истинността на подписа на цар Николай II под документа.

— Защо се е отказал с един подпис от такова богатство?

— За да защити своето — обади се Федоров. — Такова е било времето. Доктор Кромер може да обясни по-подробно.

— Договорът е датиран 20 февруари 1917. За царя това е отчайващо време. Армията е деморализирана и се разпада след постоянните поражения от германците. В Санкт Петербург избухват бунтове сред фабричните работници. В името на революцията болшевиките започват да организират въоръжени протести из цялата страна. Съпричастни към тяхната кауза са не само фабричните работници и селяните, но и военните. Николай знае, че империята се изплъзва от ръцете му, и търси спасение при съюзниците.

— Да, Романови са имали много роднини в Европа — каза Мансфилд.

— Точно така. Николай и неговата жена Александра са първи братовчеди на английския крал Джордж V, както и на други държавни глави из Европа. През войната Николай постоянно е в делови отношения със съюзниците особено за закупуване на оръжие. Така че когато напрежението около него се засилва, тези връзки са вече налице. Николай и Александра не предполагат, че след като той абдикира на петнайсети март, ще бъдат закарани в Урал и убити година по-късно.

— Какво се е надявал да постигне царят, отстъпвайки част от националното богатство?

— Политическа подкрепа — каза Кромер — и по-важното, военна помощ за онези части, които още са му били верни и които по-късно се превръщат в Бялата армия. Това, а и сигурност за значителна част от неговите лични царски активи.

— Предполагам, имате предвид злато.

— Като оставим настрана, че контролират активите на държавата, семейство Романови притежават много от златните мини в Урал. Добре известно е, че държавните запаси от злато на кюлчета постепенно изчезват през революционните години. Има доста документални свидетелства за Романово злато в чужди ръце, но малко се знае за личното им богатство и къде се намира.

— В договора се казва — намеси се Федоров, — че от семейните активи ще бъде преведена сума, която предстои да бъде определена, в Английската национална банка за съхранение, докато не се възстановят редът и спокойствието в Руската империя. Когато това стане, договорът ще бъде прекратен.

— Нещата не свършват толкова добре — отбеляза Мансфилд. — Колко са получили британците?

Федоров го погледна безизразно.

— Не знаем — най-накрая призна Кромер. — Екипът ми проучва въпроса. Има свидетелства, че малко след подписване на договора хора от лейбгвардейския полк придружават пратка от Санкт Петербург до Одеса. Официалните документи от тази епоха са доста редки заради хаоса, който е царял по това време. Обаче има упорити слухове, че значителна част от царското злато е била изнесена от московските банки.

— Другата страна не разполага ли с документи?

— Британските банкови документи са проучени много внимателно през двайсетте години от болшевиките заради пратките със злато за закупуване на муниции. Обаче не са открити доказателства за допълнителна сметка на името на Романови. Моето собствено мнение е, че златото така и не е стигнало до британците.

— За каква сума говорим?

Кромер сви рамене.

— Без допълнителна информация е трудно да се каже. Като се имат предвид оценките на семейното богатство на Романови и онова, което свършва в касите на болшевиките, може спокойно да се предполага, че става дума за сто двайсет и пет или сто и петдесет милиарда рубли в днешни пари, от които няма никаква следа.

— Два милиарда щатски долара? — попита Мансфилд, който беше свикнал да харчи в евро и долари.

Кромер кимна.

— Да, предвиждало се е сумата да бъде значителна.

— Е, това наистина беше много интересна приказка. — Мансфилд се изправи на стола си. — Да не би ГРУ да се готви да публикува книга за изгубеното богатство на Руската империя?

Федоров изглежда яростно агента си.

— Само четирима души са виждали този документ — потупа той листа с ревматични пръсти. — Ние тримата в това помещение и президентът. Мога да ви кажа, че президентът е много загрижен заради съдържашщото се в този договор. Неговото съществуване най-малко би представлявало неудобство за Руската федерация, да не говорим за възможните правни и финансови искове срещу правителството.

— Тогава защо просто не го пхнете под саркофага на Ленин? — попита Мансфилд. — Или още по-добре — драснете му клечката.

— Защото може да не е единственото копие.

— Договорът е подписан от цар Николай II и британския специален пратеник сър Лий Хънт — обясни Кромер. — Ако едно или повече копия от него са били притежание на Хънт, изглежда по някаква причина никога не са били доставени в Уайтхол.

— Защо?

— Хънт се качва в Архангелск на британския крайцер „Кентърбъри“ малко след подписването на договора. Някъде из Норвежко море германска подводница потапя крайцера седмица по-късно. Оцелели няма.

— Тогава останалите копия от договора са унищожени — каза Мансфилд. — Точка на историята.

Федоров се загледа навън, където дъждът падаше на още големи капки. Той продължи да гледа през прозореца, докато отговаряше на агента:

— Както вече споменах, президентът много се интересува от този въпрос. Нареди на службата да намери и унищожи всички доказателства или оцелели копия от договора и да проследи всички възможни следи за изнесеното от страната и изчезнало безследно злато на Романови.

— Възможно е дебелата пергаментова хартия да оцелее в някоя консулска пътническа чанта дори в студена вода — отбеляза Кромер. — А и не знаем какви други доклади може да е изпратил Хънт.

Мансфилд изпита неприятно усещане. Положението на Федоров беше невъзможно и сега резидентът на шпионите споделяше съдбата си с него. Да разочарова днешния руски президент би означавало да сложи точка на кариерата си. А можеше да му струва и живота. Федоров не му даде възможност да се измъкне от задачата.

— Виктор — започна Федоров, — ти си бивш командос, обучен за подводни взривове. Имаш опит в управление на подводници, макар че напоследък го правеше за дебели и богати европейци, които искаха да се полюбуват на рибата в Средиземно море. — Той му изпрати студена усмивка. — Ти си най-добре подготвеният човек за тази задача, с когото разполагам, и няма да ме предадеш.

— Оценявам високо вашето доверие в мен — отговори Мансфилд с едва доловим оттенък на сарказъм.

— Ще разполагаш с пълната подкрепа на управлението, както и на доктор Кромер и неговия екип, които ще продължат своето историческо изследване.

— Разбирам — отговори Мансфилд. — Кога започвам?

— Арктическият океанографски кораб „Тавда“ те очаква в Мурманск. Разполагаш с двайсет и четири часа да се качиш на борда.

— А ако намерим британския кораб и се окаже, че от него не е останало нищо?

Федоров отново се загледа през прозореца. Доця му се да можеше да си разменят местата с Мансфилд. Погледна към шпионина и му отправи мрачна усмивка.

— Тогава ще си се насладил на чудесен морски круиз на място, което е само малко по-негостоприемно от Москва.

Нападателите се появиха с две малки лодки, спуснати от плавателен съд, който остана в открито море под прикритието на мрака. Осмината облечени в черно мъже слязоха на сушата в един отдалечен край на бургаското търговско пристанище и се насочиха в плътна група към своята цел като улични котки, които търсят плячка. Когато стигнаха до извънбордовия трап на кораба, се разделиха на три групи. Едната остана да охранява кея и започна да откача швартовите въжета, а другите две се качиха на „Македония“.

Макар да беше късно, капитан Стенсет още не си беше легнал и заедно с втория вахтен офицер пресмятаха горивните запаси. Двама въоръжени с миниавтомати „Узи“ мъже нахлуха в мостика и ги насочиха срещу офицерите на НАВПД. Черната плетена шапка и маскировъчният грим по лицето на единия от нападателите не успяваха да скрият татуирания на врата му октопод.

— Какво искате? — попита Стенсет.

— Взимаме назаем вашия кораб. — Васко насочи автомата към главата на капитана. — Ако се опиташ да попречиш, ще умреш. А сега ми кажи колко души са на борда.

Екипажът на „Македония“ се състоеше от четиридесет души плюс гостуващия археолог Димитров. Пит, Джордино и Димитров бяха на сушата. Стенсет изпусна още един-двама от сметката с надеждата, че някой може да успее да се скрие, когато узито изтрещя.

Васко изстреля само един куршум, който разкъса дясната ръка на капитана над лакътя. Ръкавът на бялата му офицерска риза почервения от стичащата се от раната кръв.

— Искам отговор, и то веднага.

Вторият офицер направи крачка напред и се хвърли към Васко, но украинецът усети движението и отскочи настрани. Когато офицерът се приземи в краката му, Васко даде цял откос в гърба на човека, убивайки го на място. Стенсет се отпусна на колене в опит да помогне на колегата си, но Васко го ритна в рамото.

— Колко души екипаж има на борда!

— Трийсет и осем — отговори Стенсет през стиснати зъби. Вдигнаха го на крака, вързаха ръцете му зад гърба с пластмасови белезници и го избутаха с лице към преградната стена.

Васко натисна комутатора на малката преносима радиостанция на кръста му.

— Машинното отделение обезопасено — чу се в отговор.

— Мостикът обезопасен — отговори татуираният. — Пусни основните двигатели.

— Слушам. След пет минути.

Васко даде сигнал на екипа на сушата, който освободи швартовъчните въжета на кораба и се качи на борда. Повечето от екипажа на „Македония“ отдавна се бяха прибрали в каютите си, за да спят, и нападателите ги оставиха на мира. Но арестуваха вахтените и група учени, които бяха останали да работят до късно.

Докато чакаше да потеглят, Васко отвори един страничен панел в стената на мостика и изключи системата за сателитна комуникация и автоматичната идентификационна система (АИС), която даваше възможност на другите да проследяват местоположението на кораба. Когато двигателите на „Македония“ заработиха на пълни обороти, той изведе бавно кораба от пристанището, без да привлича излишно внимание.

Щом се озова в открито море, изгаси позиционните светлини, пое на север и ускори до максимална скорост. На Стенсет му беше разрешено да остане на мостика. Той се опитваше да запомни маршрута, докато не му се зави свят от загубата на кръв.

След два часа корабът забави ход и се насочи към бреговата линия. Васко проведе кодиран разговор по корабната радиостанция, след което на около миля от тях запремигнаха две зелени светлини. Той се насочи към светлините, които маркираха тесния вход към малко скалисто заливче в основата на високи заострени скали.

В залива имаше един-единствен пристан. На светлината от затъмнените улични осветителни тела Стенсет различи очертанията на спасителен кораб, който приличаше на „Бесо“, и черно корабче за превоз на хора, швартовано близо до брега. В другия край на пристана беше вързана черна баржа.

Васко завъртя „Македония“ в тясното пространство на заливчето и я плъзна към останалата свободна част от пристана, заставайки с

кърмата към баржата. Група мъже, някои от които въоръжени с автомати, излязоха, за да посрещнат кораба.

Екипажът на „Македония“ беше събуден и изведен от каютите, претърсен за телефони и всякаква друга електроника, след това свален от кораба с въоръжена охрана. Докато ги отвеждаха надолу по пристана, Стенсет видя как двама работници връзват буксирно въже за баржата, пълна с тежки дървени сандъци.

Персоналът на НАВПД беше вкаран в склада и задържан там под дулата на оръжията. Доволен, че хората са обезопасени, Васко влезе в сградата от другата страна на двора, където бяха офисът и други служебни помещения.

Манкедо не си направи труда да вдигне поглед от лаптопа, когато Васко седна срещу него от другата страна на бюрото.

— Някакви проблеми?

— Никакви — успокои го Васко. — Излязохме от бургаското пристанище, без някой да ни обърне внимание.

— Бързо пристигнахте. Трябва да се отдалечи от бреговата линия преди разсъмване.

— Максималната му скорост е около седемнайсет възела. Баржата окабелена ли е?

— Сложих малко взрив на дъното, който ще я потопи. Ти трябва да се погрижиш за взривяването на мунициите.

— Семтекс?

— Има колкото искаш в касата за експлозиви — отговори Манкедо.

— Какъв е планът за нападението?

Манкедо завъртя лаптопа си, на чийто екран се виждаше план на севастополското пристанище.

— Ще настроим автопилота на кораба да го насочи към координати на запад от входа на пристанището. Когато „Македония“ стигне на петстотин метра от тази точка, ще задейства взривателя с дистанционно действие на дъното на баржата. Можем да използваме същия сигнал, за да взривим мунициите.

— Двайсет минути ще са достатъчно, за да потъне на морското дъно. А буксирното въже?

— Бихме могли да го взривим отделно, но дъното е само на деветдесет метра, което е доста по-малко от дължината на буксирното

въже. Щом баржата потъне, ще действа като котва за кораба на НАВПД.

— Какво искаш да направим с екипажа? — попита Васко.

— Още ли са на кораба?

— Не, сега са в склада.

— Засега ги затвори в една от пещерите. По-късно ще се отървем от тях. — Манкедо затвори лаптопа и стана от стола.

— Виждам, че „Бесо“ има нов външен вид — отбеляза Васко. — Лифтингът е минал добре.

— Да, екипажът работи денонощно, за да промени външния му вид. Това ще е достатъчно, за да издържи случайна проверка. Между другото, новото му име е „Невена“.

— Мислех, че вече е на път за Средиземно море.

— Да, и това ще стане, но изникна един друг проект. Нещо, с което трябва да се заемем веднага щом „Македония“ поеме на път.

Той отвори вратата на малка чакалня. Вътре един едър мъж се беше надвесил над купчина документи и ги прехвърляше. До него в малка чашка имаше няколко войнишки плочки. Мъжът вдигна глава с изражение на леко недоволство от прекъсването.

— Иля — представи го Манкедо, — запознай се с доктор Георги Димитров.

Ана завари в помещението за почивка на Бургаското полицейско управление Джордино да си долива чашата с кафе. В другия край на коридора можеха да видят Пит, който спореше с началника на полицията.

— Как е той? — попита Ана.

— Готов да изяде някого за закуска. Като изключим уведомяването на бреговата охрана, реакцията на началника на полицията към издирването на „Македония“ беше, да кажем, минус четиристотин и шейсет градуса по Фаренхайт^[1].

— Пълна нула?

Джордино кимна.

— Аз работя чрез Европол да информираме крайбрежните градове в Румъния, Турция и Украйна. Не съм сигурна, че местната полиция може да направи нещо повече в момента. — Тя погледна към Пит, чиито зелени очи направо пламтяха. — Никога не съм го виждала толкова разпален.

— Реагира много болезнено, когато някой се отнася зле с корабите или хората му. Има много приятели на борда на „Македония“.

— Лоялността значи много за него?

Джордино кимна.

— Да, трябва да го знаеш. Готов е да преплува Атлантика, ако трябва да помогне на приятел. Освен това е човек, който не е готов да приеме „не“ за отговор.

— По-добре да прекъснем разправията му с началника, за да не се озове в затворническа килия. Имам видеовръзка с Вашингтон и можем да започваме. — Ана надникна в кабинета на началника и повика Пит.

Той поклати глава.

— Най-накрая го убедих да изпрати няколко следователи на кея. Трябваше да го направи още преди часове. Чу ли се нещо от бреговата охрана?

— Организирант своите ресурси и скоро ще започнат издирването. За съжаление дъждът ще попречи на търсенето от въздуха.

Тя поведе Пит и Джордино надолу по коридора до една затъмнена стая с няколко стола и компютър. Видеокоферентната връзка показваше на монитора на компютъра двама души, седнали на маса, а зад гърбовете им се виждаше логото на НАВПД. Хайрам Йегър, човекът с конската опашка, беше директор на Центъра за компютърни ресурси в НАВПД, а до него седеше Руди Гън, заместникът на Пит. Двамата имаха уморен вид, защото бяха работили до ранните утринни часове.

— Добро утро, господа. Благодаря, че се включихте — започна Пит. — Какво можете да ни кажете от ваша гледна точка?

— Сателитната ни връзка с „Македония“ беше прекъсната в 12:05 сутринта местно време — обясни Йегър. — Проверих регионалната АИС, която следи позициите и идентифицира всички търговски съдове с помощта на сателит. Малко след това беше прекъсната връзката с джипиеса. И двете системи показват, че последното засечено местоположение на „Македония“ е търговският терминал в Бургаското пристанище.

— Явно системите са били изключени още преди да излязат от пристанището — каза Пит.

— Данните сочат точно това.

— Значи някой от нападателите разбира от отвличания — подхвърли Джордино.

— Ако приемем, че е отвличане, всяка минута е важна — каза Гън. — „Македония“ има максимална скорост седемнайсет възела. Минаха вече единайсет часа, така че сега може да се намира на двеста мили от Бургас. Това я позиционира навсякъде между Украйна и входа на Дарданелите.

— Изпратихме сигнал за тревога до всички регионални брегови охрана — намеси се Ана. — Българската ще претърсва морето на север от Варна и на юг от Бургас. Веднага щом времето се оправи, ще започне и издирване от въздуха.

— Някакви доказателства кой и защо е задигнал кораба? — попита Гън.

— Можем само да подозираме екипажа на спасителния кораб, който искаше да продаде откраднатия уран — обясни Пит. — Нямам

отговор защо са отвлекли „Македония“, освен ако не е отмъщение за отнетия ВОУ.

— Имаме малко информация за техния спасителен кораб „Бесо“ — обяви Ана. — Известен е като чест посетител на тези води и е включен като допълнителна цел в издирването на бреговата охрана.

— Може би единият ще ни отведе при другия — подхвърли Гън.

— С какви други ресурси разполагаме за издирването? — попита Пит.

— Накарах Макс да направи списък на всички сателитни изображения в района — отговори Йегър, имайки предвид холографния интерфейс, който използваше за общуване със суперкомпютъра на НАВПД.

— Тези дни фокусът на разузнаването е съсредоточен повече върху Украйна, така че покритието около България може би ще е недостатъчно.

— Може да имаме повече късмет с военновъздушните сили — каза Гън. — Във връзка съм с американския командир във военновъздушната база в Безмер, на около стотина километра западно от Бургас. Там са разположени съвместни сили с българите, включително няколко разузнавателни самолета. Съгласи се да участват с тях в издирването, но се позова на местното време, което ограничава техните възможности.

— Всичко, което може да се включи, ще бъде от помощ — отбеляза Пит.

— Военноморският флот има крайцер на посещение в Черно море — продължи Гън. — Информирани са за изчезването на „Македония“. Обещаха да направят каквото могат. — Гън видя нетърпението в очите на Пит. — Шефе, съжалявам, но в момента не можем да направим нещо повече. Ще трябва да чакаме, докато ресурсите за издирването започнат работа.

— Благодаря ти, Руди. Знам, че си направил всичко възможно.

Очите на Гън бяха уголемени от дебелия стъкла на очилата му с рогови рамки.

— Дърк, съжалявам, че трябва да попитам, но има ли вероятност да са закарали „Македония“ в открито море и да са го потопили?

Пит остана известно време с поглед, впит в екрана.

— Не, това е предположение, което просто няма да приема.

[1] Алюзия с романа на Рей Бредбъри „451 градуса по Фаренхайт“. — Б.пр. ↑

Бронираното БМВ Х5 спря пред стар жилищен блок в предградията на Краматорск. Единствената отличителна черта на сградата бяха множеството триъгълни заграждения, които я заобикаляха подобно на драконови зъби. Единият от въоръжените пазачи, които обикаляха периметъра, упъти луксозния джип към страничен паркинг. Шофьорът паркира до осеян с тъмни петна бронетранспортър и слезе да отвори задната врата.

Мартин Хендрикс почувства ледения хлад на украинската утрин, докато крачеше към портика на сградата. Войникът на входа се готвеше да го претърси, но един възрастен мъж, който се появи отвътре, му каза да престане и поздрави бизнесмена.

— Радвам се да ви видя отново, господин Хендрикс. Моля, насам.

Пазачът поведе холандеца нагоре по стълбите до втория етаж, където ъгловият апартамент беше превърнат във военен щаб. Мястото обаче не беше обиталище на добре обезпечен военен лидер. Малкото мебели в помещението бяха стари и одрипавели. В ъгъла близо до няколко армейски походни легла бяха струпани хранителни консерви.

В центъра на помещението един брадат мъж в бойна униформа се беше надвесил над голяма маса и изучаваше някаква карта. По лицето с прошарената брада се изписа радост, когато видя холандеца.

— Мартин, изненадан съм да те видя отново след скорошната ни среща в Киев. — Той пристъпи към него и му протегна ръка.

— Бях по работа в България, полковник, и реших да се отбия на връщане.

Полковник Арсений Маркович заведе госта си до двойка дебело тапицирани столове близо до прозореца. Маркович беше командир на 24-ти украински полеви батальон, една от няколкото проправителствени паравоенни организации, създадени в Украйна след руската анексия на Крим. Подкрепящ донякъде правителствените Украински въоръжени сили, батальонът действаше в горещо оспорваните Донецки и Лугански район в Източна Украйна.

— Има ли добри новини за опита ти да закупиш ракети земя-земя? — попита командирът.

— За съжаление не — отговори Хендрикс. — Нашата стока беше прихваната от властите, преди да успеем да я предадем на иранците. Сделката сега е невъзможна. Съжалявам, че те подведох.

Полковник Маркович, чието село беше под контрола на бунтовниците сепаратисти, подкрепяни от Русия, прие новината стоически.

— През последните три години ни достави голямо количество оръжия и оборудване. Без твоята подкрепа нашето положение щеше да е много по-тежко.

— Какво е в момента?

— Относително спокойно, но това се дължи на сезона. Прекратяването на огъня се договаря през есента и през зимата положението е спокойно. През пролетта сепаратистите пренебрегват мирните договорености и започват нови офанзиви.

Хендрикс поклати глава.

— Тези ракети щяха да са чудесно възпиращо средство.

— Дори можеха да сложат началото на обрат. Както знаеш, истинският проблем са руснаците. Без тяхната тайна подкрепа за бунтовниците заедно можехме да смажем за няколко седмици сепаратистите и да възстановим единството на Украйна.

— Навсякъде ли има от тях?

Маркович кимна.

— Получих информация, че голям брой руски военни в цивилни дрехи се изливат в Луганск. Имат намерение да атакуват в западна посока, вероятно в опит да завземат Днепропетровск^[1]. И кой знае, може би дори Киев.

— Може ли да бъдат спрени?

— Не и ако Западът продължава да се прави, че не вижда. Не разполагаме с нужните ресурси, за да спрем руснаците, ако поискат да окупират Украйна. Външната военна подкрепа ще стане ключова за нашето оцеляване. — Той поклати глава. — Европейците не са готови да помогнат. Нашата единствена надежда е Америка. Трябва да се намеси с доставки на оръжия. Или нещо повече.

— Аз стигнах до същите заключения. Американците са предпазливи, но могат да бъдат предизвикани да действат.

Естественото недоверие между Съединените щати и Русия представлява възможност, която трябва да се използва.

— Какво можем да направим?

— Просто трябва да се възпламени искра между тях. Всъщност много скоро може да въвличем американците. — Хендрикс обясни заплануваното нападение срещу Севастопол.

По лицето на полковника се разля усмивка.

— На това му се вика да удариш право в целта. Със сигурност една от целите на анексията на Крим беше руснаците да запазят черноморското си пристанище.

— В интерес на истината, бих предпочел да ударим Москва.

Маркович кимна. Омразата на Хендрикс срещу руснаците беше равна на неговата.

— Може да предизвикаш опасна реакция — отбеляза той. — Руснаците ще трябва да направят нещо, за да спасят честта си. Може да потопят американски военен кораб, както направиха с ядрената подводница „Скорпиън“^[2].

Хендрикс се вторачи в него с леден поглед.

— Точно на това разчитам. Американците ще се ядосат. Това ще ги накара да се борят срещу всеки друг опит за руска експанзия в Украйна. Няма да се изненадам, ако само след няколко седмици видим тук американски войски. Тогава, сигурен съм в това, веднъж завинаги ще унищожите сепаратистите.

— С удоволствие — отговори полковникът. — Това е ясен и хитър план. Ти си ни приготвил по-голям подарък от ракетите. Даваш ни надежда за победа.

— Точно това искам.

— Ти си истински приятел на Украйна.

Хендрикс стана и си облече палтото. Маркович го изпрати по стълбите. На вратата полковникът попита:

— Ще се отбиеш ли в Грабово?

— Да. — Хендрикс сведе поглед към земята.

— Бъди внимателен и не пътувай по пътя след смрачаване.

— Много преди това ще се върна на летището в Днепропетровск.

Хендрикс се върна при беемвето, в което го чакаше шофьорът му, оставил двигателя да работи на празни обороти. Той се качи в топлото

купе и се загледа през прозореца, докато колата пое на югозапад. След като напуснаха града, се понесоха по простиращи се с километри хълмисти равнини.

След петдесетина километра приближиха град Торецк, където бяха спрени на временен контролен пункт, който бележеше края на държаните от правителството територии и началото на окупираните от сепаратистите земи. Бързо го пуснаха да мине, защото беше невъоръжен бизнесмен от Нидерландия. Беемвето погълна още шейсет и пет километра провинциални пътища, преди да приближи прашния земеделски град Грабово.

Хендрикс, който дремеше досега, изведнъж стана по-внимателен. Следейки местните забележителности, той насочваше шофьора да излезе от града и да поеме по черен път. Вторачен в едно празно поле, което приличаше на всички други, той го накара да спре. Слезе и измина няколко метра до струпана малка купчина камъни. В основата ѝ бяха разхвърляни отдавна изсъхнали цветя. Вдигна един стрък от земята и навлезе в полето.

Стигна до средата, спря се и вторачи очи в небето. Стоя там почти час, изгубен в друг свят и време. Студеният вятър проникна през дрехите му, но не можа да засегне вече замръзналата му душа. Застанал тук в полето, се чувстваше повече умрял, отколкото жив.

След малко се потупа по джоба на сакото и напипа познатия метален предмет, който му подари троха утеха. Пусна стръка изсъхнало цвете, наведе се и загреба от черната необработена земя. Стиска я, докато го заболя ръката, и я пусна в свещените предели на своя джоб. Устните му се опитаха да оформят думи, някакво проклятие, но вятърът ги отнесе.

Безпокойството му най-накрая изчезна и пречупеният мъж се върна при колата. На бузата му съхнаше самотна сълза.

[1] В момента градът се нарича Днипро. — Б.пр. ↑

[2] Потъва през 1968 г. с 99 души екипаж по неизяснени причини. — Б.пр. ↑

Самър Пит разтърси коси, докато се приближаваше към наблюдателната рубка на „Один“. Макар вратата да беше затворена, от малкото помещение се носеше блус соло от китарата на Джо Бонамаса. Когато отвори вратата, Самър завари своя брат близък, Пит-младши, седнал пред екрана на сонара да отмерва ритъма с крак.

Тя влезе и той безгрижно намали звука на колонката на масата.

— Какви ги вършиш? Ще събудиш рибата от тук до Северния полюс.

Той потисна една прозявка.

— Трябваше ми енергийна инжекция, за да мога да довърша смяната си.

Дърк погледна към часовника на преградната стена и видя, че остават няколко минути до четири сутринта.

— Можех да се досетя, че ще поемеш по този път, когато татко ти даде назаем своята колекция от музика на Ерик Клептън.

Дърк се усмихна.

— Дърк разбира от блус.

Човек веднага виждаше голямата прилика с Дърк Пит, директора на НАВПД. Двамата му приличаха в лице, бяха високи, жилави и силни. Обаче докато Дърк имаше същата черна коса, Самър беше червенокоса. И двамата бяха поели по неговите стъпки в мореплаването — завършиха морско инженерство и океанография, преди да се присъединят към него и Агенцията за подводни изследвания.

— Нещо за докладване от сонара? — попита тя.

— Нищо, освен кал и пясък.

Те провеждаха многолъчево сонарно проучване на северния фиорден район на Норвегия, за да изследват някогашните му ледници. Смяташе се, че тези глетчери са се простирали отвъд днешните фиордни канали, оставяйки подводни зони със следи от ожулвания и отломки, когато са се свивали след последния ледников период. Използвайки влачен на буксир сонар, изследователският кораб на

НАВПД „Один“ проучваше района, позволявайки на учените да изучават оттеглянето на ледниците, както и промените в световния климат.

— Ще свършим проучването на последната част от координатната мрежа на изследването през твоята смяна.

— Бяха четири дълги, студени и уморителни седмици — отговори Самър. — Ще се радвам, когато свършим с този проект.

— Ако останем още малко тук, скоро ще се наложи да отбягваме айсберги.

Тя махна на Дърк да стане от мястото си, но той поклати глава.

— Не, остават ми още две минути — посочи часовника брат й. — Налей си чаша кафе през това време.

Самър завъртя очи и отиде пред каната с кафе, оставена в ъгъла на пълната с уреди наблюдателна рубка.

— Какво се надяваш да намериш в тези последни две минути? — попита тя, докато си наливаше кафе. — Следи от нов глетчер?

Не получи отговор.

Тя се обърна към Дърк, който беше впил очи в екрана.

— Не, не глетчер, а корабни останки.

Самър се втурна да види как черна сянка се плъзна надолу по екрана. Имаше ясни правоъгълни очертания и заострен нос. От едната страна се простираше тънка сянка.

— Стоманени останки, заседнали вертикално — каза тя. — Изглеждат доста запазени.

Дърк отбеляза местоположението, след това зарови нос в една морска карта, разгъната на масата.

— Трябва да са неизвестни досега останки, защото не са маркирани на картата.

— Дълги са почти сто и петдесет метра — съобщи Самър. — Доста голям плавателен съд.

— Виж това — каза Дърк и посочи малка сянка. — Може да е оръдейна кула.

— Ако е боен кораб, загубата му трябва да е документирана. — Тя му махна да става от стола. — Доста добър резултат за две минутна работа, но все още имаме да довършваме геологическото проучване. Аз поемам оттук.

Дърк стана от мястото си и си допълни чашата с кафе.

— Няма ли да си лягаш?

— По дяволите, не. Първо ще се отбия в корабната библиотека, за да проверя какъв кораб може да е това.

— А след това?

— Ще се опитам да убедя капитана да ни разреши да се гмурнем до останките.

Четири часа по-късно Самър изкара смяната си пред сонара, завършвайки тази последна част от изследваната координатна мрежа без никакви нови геологически открития. „Один“ направи завой и се върна по пътя си в посока на корабните останки. Тъй като корабът на НАВПД беше напред с проучването, Дърк лесно успя да убеди капитана да отделят един ден, преди да поемат за къщи, за да изследват останките.

Дърк се присъедини към Самър пред екрана на сонара, докато правеха няколко прехода над целта, за да съберат подробни изображения на останките и да определят точното им местоположение. В хладния бриз, който духаше на кърмовата палуба, те се срещнаха с мускулестия специалист по подводни технологии Джек Далгрен, който им помогна да приберат влачения на буксир сонар.

— По-студено е от ръцете на моята бивша — подхвърли Далгрен.

Дърк се ухили.

— А на мен ми се струва като Амарило^[1] през август.

— И на мен това ми се иска. Какво сега, искате да се гмурнете до останките?

— Морето изглежда спокойно. — Дърк се загледа над корабния релинг. — Хайде да подготвим подводницата, докато капитанът ни закара на позиция.

Час по-късно под потъмняващото небе жълта подводница с формата на електрическа крушка беше спусната зад кърмата. Светлозелените води на Норвежко море се заплискаха над плавателния съд, когато Дърк напълни баластните цистерни. Самър седеше до него зад контролните уреди, а Далгрен се беше вмъкнал на седалката зад тях. Оставиха се на земното притегляне да ги свали до морското дъно, като по време на спускането водата отвън бавно стана черна.

— Стар викингски съд или някой норвежки круизен кораб? — попита Далгрен.

— Мисля, че нито едно от тях — отговори Дърк. — В справочниците много рядко има описания на корабни останки по тези места. Не можах да намеря данни за търговски кораб изгубен по тези ширини, така че ако е товарен кораб или рибарска шхуна, ще бъде трудно да го идентифицираме.

Самър погледна Далгрен през рамо.

— Но ние не смятаме, че е търговски кораб.

— Точно така. При преминаването на сонара се виждат неща, които приличат на оръдейни кули на няколко места по кораба. Освен това намерих исторически данни за боен кораб, изгубен по тези места.

— Какъв боен кораб? — попита Далгрен.

— „Кентърбъри“. Крайцер от клас К на Кралския военноморски флот, построен през 1915 г. Предполага се, че е потънал през февруари 1917 г., но след войната се намират документи, които показват, че е бил торпедиран от германската подводница УК-29^[2].

— Това е доста далеч от Ютланд — отбеляза Далгрен. — Какво са правели по тези места?

— Съюзниците превозвали оръжия и муниции за руснаците през Архангелск — обясни Дърк. — Щом германците разбрали, се опитали да пречат на операциите.

— Значи „Кентърбъри“ е бил ескортен кораб?

— Вероятно. Връщал се е от Архангелск, но документите не казват дали е бил придружаван от други плавателни съдове.

Дърк забави спускането им, когато приближиха дъното на няколкостотин метра. Почти точно под тях на дъното се показва дълга, тъмна форма. Беше твърде малка за кораб, затова Самър я идентифицира като корабен димоход. Проснат огънат върху пясъка, той сочеше извисяващия се високо черен силует в ъгъла на наблюдателния купол.

Дърк задейства водните движители и те се плъзнаха към обекта, прогонвайки ято скумрии. Малко по-късно корабът се показва, зелен като гора маса, обгърнат от отлаганията в студената дълбока вода. Дърк показва снимка на „Кентърбъри“, която беше свалил по време на проучванията.

Далгрен погледна извисяващите се бордове на снимката и ги сравни с обекта пред тях.

— Приличат си като две капки вода.

Приблжиха се към останките откъм десния борд, забелязвайки, че корабът лежи на своя кил с лек наклон. Докато се придвижваше покрай корпуса му, Дърк зави надясно и насочи подводницата към предната палуба. Вече можеше да каже от вида на откритата предна палуба, че това не е нито товарен, нито рибарски кораб. Докато се рееха над релинга на десния борд, той забеляза първия признак за истинското предназначение на кораба — ръждясала лека картечница, монтирана на стойка. Когато започнаха да се придвижват към носа, ярките прожектори на подводницата извадиха наяве голяма оръдейна кула и нейното оръдие.

— Прилича на едно от сто и двацет милиметровите му оръдия — каза Дърк.

— Трябва да го заснемем на видео — възкликна Самър. Тя натисна бутона за заснемане на монтираната отвън камера.

— Ще се опитам да покрия колкото може повече площ — обеща брат й.

Той бавно прекоси кораба насам-натам по дължина, позволявайки на камерата да засеме и останалите оръдейни кули, купчина торпеда и торпедни тръби на кърмата и единия оцелял димоход. В основата на левия борд видяха голяма дупка — дело на УК-29. След като заснеха подробно повредата, Дърк насочи подводницата към предната надстройка на „Кентърбъри“, издигайки се на равнището на мостика.

Приближавайки се към него, те надникнаха през празните рамки на прозорците в контролната рубка. Макар дървеният щурвал отдавна да беше изчезнал, превръщайки се в деликатес за морските организми, медните останки на стойката за компаса и корабния телеграф още си стояха на мястото близо до конзолата на щурвала.

Дърк леко подкара подводницата покрай мостика, но работата на движителите вдигна облак утайки, който намали видимостта им. Той се спусна едно равнище по-надолу и започна да се придвижва към кърмата, минавайки покрай редица каюти, чиито врати се бяха отворили при потъването на кораба. Надничайки с предницата на подводницата във всяка от тях, Дърк остави камерата да снима, докато утайките не се вдигнаха отново. Продължи да се спуска надолу и да се придвижва към кърмата, озовавайки се над кърмовия релинг.

— Почти цял час видео — Самър изключи камерата. — Ако това не е достатъчно да бъде разпознат като „Кентърбъри“, не знам какво още е нужно.

— Сигурен съм, че наследниците на хората от екипажа ще се зарадват на записа — каза Дърк.

Тя кимна.

— Ще изпратя копие на Кралската флотска асоциация.

Дърк направи още една обиколка на останките, които изглеждаха самотни на морското дъно. Когато подводницата започна бавно да се издига, екипът на НАВПД потъна в мълчание, мислейки си за младежите, загинали на кораба преди цяло столетие.

Мълчаливият им размисъл приключи, щом подводницата изскочи на повърхността и видяха модерен руски океанографски кораб, който се люшкеше буквално на метри от тях.

[1] Град в Тексас. — Б.пр. ↑

[2] Подводница на Негово Величество УК-29 — модел подводница за поставяне на мини по крайбрежието. — Б.пр. ↑

— Те са се заели с него!

При тези думи Виктор Мансфилд направи гримаса. Той погледна към капитана на кораба, който стоеше до конзолата на оператора, работещ със сонара.

— Сигурен ли сте, че това са същите останки? — попита агентът.

— Монтираният в корпуса сонар показва останки от стоманен кораб с дължина сто трийсет и пет метра, а и неща, които приличат на оръдейни кули. Намираме се на половин миля от посочените от германската подводница координати на торпедирането в един отдалечен район на норвежкото крайбрежие. Елате да видите сам!

Мансфилд закричи през мостика на руския океанографски кораб „Тавда“ и хвърли поглед на цветния екран на сонара. Нямахше нужда да проучва подробно, за да знае, че това е „Кентърбъри“.

— Откъде са разбрали, за да дойдат тук точно сега?

Зурлестият капитан на „Тавда“ се изкиска сподавено.

— Защо не им звъннете да попитате?

— Вие ще говорите с тях. Кажете им, че останките са на неоспоримо руски кораб, и да се разкарат оттук.

Капитанът кимна.

— Бих могъл да го направя.

Мансфилд се вторачи в тюркоазения изследователски кораб, докато вниманието му не беше привлечено от подводница, която изплува близо до тяхната кърма.

— Преди да говорите с тях, наредете да пренесат комплекта ми за взривяване до кладенеца. Ще се заема веднага с останките.

Срещу тях екипът извади жълтата подводница на НАВПД на борда на „Один“. Светлините на кърмовата палуба бяха запалени заради спускащия се сумрак, когато Дърк, Самър и Далгрин излязоха от плавателния съд. Далгрен пое командването на екипа по изваждането, за да проверят подводницата и да я подготвят за следващото спускане.

— Първо ще отида да направя копие от видеото — каза Самър и забърза към близката лабораторна рубка, стиснала преносима външна памет.

Дърк ѝ помахна.

— А аз ще се кача на мостика, за да видя какво правят руснаците тук.

Той се упъти към рулевата рубка на „Один“, където капитанът, братат мъж на име Литълтън, гледаше през бинокъла към „Тавда“.

— Какво правят нашите любопитни съседи?

— Добър въпрос — усмихна се Литълтън. — Долетяха до нашето местоположение и не си направиха труда да отстъпят назад, когато им казах, че имаме подводна операция в развитие. — Той подаде бинокъла на Дърк. — Обаче кораба си го бива.

Дърк се възхити на руския съд, който беше почти двойно по-голям от „Один“. По него се виждаха множество портални кранове за разгръщане на оборудването, кладенец и покрит хеликоптер на издигната хеликоптерна площадка в средата на кораба.

— Нарича се „Тавда“ — съобщи Литълтън. — Наскоро спуснат на вода океанографски изследователски кораб с ледоходни качества. Очевидно е предназначен и за провеждане на дълбоководни спасителни операции. Поне така се твърдеше в новинарските емисии.

— Изглежда първокласен. Чудя се какво прави тук?

Малко по-късно въпросът му получи отговор, когато корабната радиостанция изпука и глас с руски акцент каза:

— Изследователски кораб „Один“, говори океанографският кораб „Тавда“. Вие проучвате корабни останки, собственост на Руската федерация. Моля, веднага напуснете района.

— „Тавда“, това е „Один“ — отговори Литълтън. — Проведохме проучване на останките и установихме, че се на британския лек крайцер „Кентърбъри“, потопен през 1917 година. Край.

Настъпи дълга пауза.

— Бъркате. Става дума за руски боен кораб. Настоявам веднага да напуснете района.

Литълтън вдигна бинокъла и отново го насочи към „Тавда“. Малка група въоръжени морски пехотинци беше започнала да се строява на палубата. Той се обърна към Дърк.

— Мисля, че са сериозни за останките. Може ли да са прави?

— Възможно е, но не ми се струва вероятно. Размерите и спецификациите им отговарят точно на данните, които имаме за „Кентърбъри“. Предполагам обаче, че в момента това няма значение. Разполагаме с видеото от огледа. Можем да го предадем на британците и да ги оставим да се оправят с руснаците.

Капитанът кимна.

— Е, в такъв случай вече няма какво да правим тук.

Литълтън се свърза с „Тавда“ и съобщи, че корабът на НАВПД ще се отдалечи от мястото по желание на руснаците.

Няколко минути по-късно на мостика се появи Самър.

— Защо тръгнахме? — попита тя.

— Защото не искаме да ни застрелят заради някакви ръждясали останки. — Дърк посочи с ръка „Тавда“. — Нашите руски съседи твърдят, че корабът е техен, и изглежда са готови да използват насилие заради него.

Самър поклати глава.

— Не, мисля, че трябва да се спуснем още веднъж. На видеото има нещо, което трябва да видиш.

Тя пхна флашката в слота на един компютър в задната част на мостика. Дърк и Литълтън застанаха около дисплея, когато се появиха кадрите от „Кентърбъри“. Самър бързо ги превъртя до средата на записа.

— Около трийсет минути след началото се заехме да снимаме каютите откъм десния борд, разположени точно под мостика — обясни тя. — Това е първата от тях.

На видеото се видя вътрешността на мостика, докато подводницата се плъзгаше покрай десния борд. След това се спусна един етаж надолу и се насочи към отворена стоманена врата. Камерата надникна в малкото помещение, показвайки корозиралите останки на метално писалище, порцеланова мивка в единия край и малко нападали по пода отломки. Спря се за малко, след това бавно се обърна и излезе от кабината точно в момента, когато един от водните двигатели на подводницата вдигна вихрушка от тиня, която изпълни помещението.

— Ето! — Самър спря видеото.

Дърк и Литълтън се спогледаха, после поклатиха глави.

— Нищо не видях — призна си брат й.

— Гледайте към пода близо до страничната преградна стена точно преди тинята да се вдигне.

Самър пусна бавно последния участък от записа.

— Това ли? — Дърк посочи към някакво отражение в ъгъла.

— Да.

Самър спря кадъра и уголеми изображението. Дърк и Литълтън се вторачиха в него и закимаха отново. Не можеха да сбъркат малкия предмет, който проблясваше на пода.

Беше кюлче чисто злато.

Заради големия пластмасов кош, пълен с експлозиви, прикрепен към носа на подводницата, Мансфилд почти не виждаше през наблюдателния купол. Само вдигайки глава и навеждайки се напред на пилотската седалка, можеше да вижда покрай коша кърмата на „Тавда“.

Погледна вдясно от него, където един техник отмяташе точките от контролния списък преди спускането във водата.

— Готови ли сме да действаме? — попита Мансфилд.

— Да, всички системи работят.

Мансфилд се свърза по радиото с палубния екип да започнат спускането. Голямата бяла подводница беше вдигната над кладенеца на изследователския кораб и спусната във водата. Мансфилд отвори баластните цистерни и включи предния сонар. Преди подводницата да стигне морското дъно, вече разполагаше с насочващ се към останките сонарен лъч.

Той се приближи към „Кентърбъри“ откъм кърмата, след това вдигна подводницата покрай огромните бронзови корабни витла, които бяха зарити в морското дъно. Щом стигна до кърмовия релинг, пое напред покрай палубата откъм левия борд. Заради ограничената видимост държеше подводницата доста встрани от корабния корпус. Когато мина край оръдейните кули в средата на кораба, забеляза издигащата се сянка на високите корабни надстройки. Придвижи се към мостика, проучва го известно време, след това слезе още едно равнище по-надолу. Колкото можа по-внимателно спусна подводницата върху металните опори на някогашната палуба от тиково дърво. Пред тях се простираше редица от четири каюти.

Мансфилд кимна на техника.

— Освободи експлозивите тук.

Кромер, московският изследовател, го беше снабдил с груб план на кораба и беше заключил, че най-вероятно сър Лий Хънт е бил настанен в някоя от офицерските каюти под мостика.

С помощта на роботизираната ръка техникът освободи ремъка, обезопасяващ експлозивите, и избута пластмасовия кош върху една от металните подпори. Мансфилд му асистираше, като изтегли подводницата назад от преградната стена. Докато кошът се плъзгаше на мястото си, Мансфилд забеляза слаба светлина близо до горната част на мостика.

Спътникът му се опита да погледне през облака разбъркана тиня.
— Встрани и близо до преградната стена.

Мансфилд погледна сам, за да се увери, после веднага започна да издига подводницата. Минавайки край горната част на мостика, беше пресрещнат от светлините на друга подводница.

Двете плавателни средства се оказаха нос срещу нос, заслепявайки се взаимно със своите диодни прожектори. Мансфилд успя да различи тюркоазения надпис НАВПД върху корпуса на чуждата подводница, а в кабината двама мъже и една жена в тюркоазени гащеризони.

Двете подводници използваха различни честоти за радиовръзка, така че не можеха да общуват пряко. Мансфилд се свърза със своя кораб майка, за да предаде съобщение до „Один“.

— От кораба на НАВПД отговориха, че подводницата им е забравила нещо в останките, което трябва да прибере. Скоро ще напуснат мястото.

Мансфилд поклати глава.

— Съмнявам се — каза той на втория пилот.

Когато подводницата на НАВПД зави и започна да се спуска откъм десния борд на надстройката, тримата пътници в нея му замахаха приятелски. Руснакът гледаше с отчаяние, после започна да спуска своя плавателен съд откъм лявата страна на надстройката. Върна се при коша с експлозиви, приближи се и увисна над него.

— Активирай часовниковия механизъм.

Техникът протегна роботизираната ръка и отвори капака на малко отделение. Мансфилд приближи подводницата, така че да могат да виждат в него. Вътре имаше часовников механизъм, свързан с взривателя чрез превключвател.

Техникът погледна към агента за потвърждение, след това бръкна вътре с щипците на манипулатора и завъртя ключа. Екранът от

течни кристали се освети и започна да отброява зададеното време от двайсет минути.

— Часовниковият механизъм активиран — обяви техникът.

Мансфилд кимна и задейства водните двигатели. След като се отдалечи от „Кентърбъри“, изпразни баластните цистерни и започна да се издига към повърхността. Когато се озова над останките, забеляза светлините на подводницата на НАВПД от другата страна на мостика на „Кентърбъри“. Изглежда ги със задоволство, докато се отдалечаваше от противниковата подводница и заредените с експлозивни корабни останки.

— Малко по-близо — поиска Самър.

Дърк беше закарал подводницата до вратата на първата каюта откъм десния борд, където Самър разтегна роботизираната ръка докрай. Кюлчето злато, покрито с тънък слой тиня, беше в нейния обсег.

— Не мога да се приближа повече, без да съборя една или две преградни стени. — Дърк вдигна подводницата малко нагоре и я наклони напред, преди отново да доближи носа до вратата за втори път, после я спусна на палубата. В каютата се вдигна нов облак тиня, който принуди Самър да изчака, докато се утаи.

През просветващия облак тя отново разтегна манипулатора, но той отново се оказа къс.

Далгрен забеляза тясна кокалена дръжка да се показва изпод кюлчето.

— Изглежда лежи върху останките от дипломатическо куфарче. Може да се опиташ да го изтеглиш напред.

Самър хвана дръжката с щипците и леко започна да прибира ръката, но дръжката се откъсна от изгнилите остатъци на куфарчето.

— Идеята беше добра на теория. — Тя освободи дръжката и се вторачи в златното кюлче. — Не ми се ще да го оставим на руснаците.

— Трябва ти само нещо като гребло. — Дърк огледа каютата и посочи няколко тънки ръждясали парчета метал. — Опитай с някое от онези парчета там.

Самър използва манипулатора, за да стигне до едно от металните парчета — останка от рамка на легло. Използвайки го като гребло, както Дърк беше подсказал, тя издърпа кюлчето половин метър напред, пусна парчето от рамка, после стисна в щипците на манипулатора кюлчето.

— Взех го.

Дърк започна да отдалечава подводницата от каютата, когато във водата се чу дълбоко боботене. Секунда по-късно бяха ударени от невидима ударна вълна. Подводницата беше оттласната от кораба,

блъсна се в релинга, преобърна се и се заби в морското дъно близо до крайцера. Когато наоколо започнаха да падат парчета корозирал метал, подводницата изчезна в облак тиня.

Затъмнената ѝ вътрешност ечеше от съскане, скърцане и електрически аларми, както и от човешки стенания. Самър избърса кръвта от очите си, която беше прокапала от сцепения ѝ скалп, и осъзна, че кабината не е напълно тъмна. Тънка редица от светлини примигваха на пулта за управление близо до щурвала и изпълваха вътрешността с отънъци на червено и жълто.

Имаше усещането, че парен чук разцепва черепа ѝ, а когато опита да се раздвижи, крайниците ѝ отказаха да се подчинят. Някой тършуваше по дъските на палубата и отмести краката ѝ настрани, предизвиквайки нова агония. Опита се да извика, но се чувстваше твърде замаяна, за да говори. Поокопити се, щом видя, че е брат ѝ, но се сепна, когато видя, че лицето му е червено. Това кръв ли беше, или от осветлението?

— Дръж се, сестричке. Асансьорът идва.

Тя му се усмихна, после потъна в студен, дълбок сън.

Подводницата на Мансфилд стигна до повърхността, когато избухнаха експлозивите. Той и неговият спътник почувстваха само лека вибрация, но видяха как морето близо до тях изригна фонтан от пяна. Подводницата беше вдигната на борда на „Тавда“ и агентът се запъти към мостика.

— От американския кораб се обадиха да питат за някаква експлозия — каза капитанът.

— Отговори им, че нищо не знаем, но ще останем на място, за да помогнем, ако има нужда.

Мансфилд изслуша гневния глас на Литълтън, който обясняваше, че имат подводница във водата. После с усмивка се обърна към капитана на „Тавда“.

— Отговори, че можем да помогнем в търсенето, но за съжаление нашата собствена подводница се нуждае от спешен ремонт, който ще отнеме няколко часа.

Капитанът на „Один“ не реагира на съобщението.

Мансфилд забеляза малко по-късно, че корабът на НАВПД е насочил няколко прожектора към водата. Когато проследи лъحوвете светлина с бинокъла, забеляза жълтата подводница, която се полюшваше на повърхността.

— Значи са оцелели — измърмори той. После се обърна към капитана. — Американците сигурно скоро ще отплават. Когато го направят, последвайте ги от голямо разстояние с помощта на нашата радарна система, докато не забележите признаци, че се насочват към пристанище.

— След това какво?

Мансфилд се прозина и тръгна към вратата.

— Вдигнете по тревога пилота на хеликоптера и пратете някой в каютата ми да ме събуди.

Срещу тях в засилващото се вълнение подводницата на НАВПД беше вдигната на борда и заобиколена от разтревожените членове на екипажа. Когато отвориха люка, към тях се присъедини и капитан

Литълтън. Показа се Дърк, облъскан и ожулен, понесъл на ръце тялото на Самър, която беше в полусъзнание. След като я предаде на корабния лекар, Дърк се наведе обратно вътре, за да помогне на Далгрен, който можеше да стои само на един крак. Съпроводи ги до корабната лечебница, след това докуцука до Литълтън.

— Добре ли си, синко? — попита капитанът.

— Там долу бяхме разтърсени доста яко, но съм добре. Джак има открита фрактура на левия крак. Страхувам се, че Самър може да има вътрешни наранявания и вероятно сътресение.

— Имаме добър корабен лекар, но въпреки това ще поемем за Берген с максимална скорост. — Литълтън се вторачи в очуканата и потъмняла коруба на подводницата. — Какво се случи там долу?

— Не съм сигурен — поклати глава Дърк. — Предполагам силен взрив откъм левия борд на крайцера. Има обаче още нещо: срещнахме руската подводница в района на кораба минути по-рано.

— Тя изплува точно в момента на взрива — каза Литълтън.

— Трябваше да се сетя. Сложили са взривно устройство с часовников механизъм. Разрушиха част от надстройките. Извадихме късмет, че палубата на жилищния отсек подейства като щит, иначе щяхме да го отнесем. За късмет подводницата не изгуби вътрешното налягане. Успях да изпразня една от баластните цистерни с тока за аварийни случаи и бавно изплувахме. — Той започна да обикаля подводницата, инспектирайки щетите.

— Руснаците си предложиха помощта в издирването ви — каза Литълтън, — но заявиха, че подводницата им се нуждае от ремонт.

— Търсят нещо под долните палуби на „Кентърбъри“.

— Още злато?

— Възможно е.

— Успяхте ли да вземете златното кюлче, което забелязахте в каютата?

Дърк сви рамене.

— Успяхме, но когато стана произшествието, не ни беше до него.

Двамата мъже се упътиха към носа на подводницата.

— Мисля, че потапянето се изплати. — Дърк посочи свития манипулатор.

Вътре в стиснатите му стоманени щипци сияеше в жълто златното кюлче.

— Ал, намерили са „Македония“.

Джордино, задрямал в ъгъла на видеоконферентната зала на бургаското полицейско управление, веднага отвори очи. Той стана и бързо отиде до конферентната маса, където седеше Пит, който се беше свързал отново с Гън и Йегър във Вашингтон. Мъжете демонстрираха прилив на енергия, който маскираше натрупаната през последните четиридесет и осем часа умора.

Джордино седна на масата и се включи в разговора.

— Къде се намира?

— В северната част на Черно море — обясни Йегър, — на около четиридесет мили югозападно от Севастопол. Току-що го идентифицирахме на сателитна снимка от Националната служба за разузнаване. Направена е от една птичка на военната авиация преди около деветдесет минути.

Йегър набра нещо на пулта за управление и на екрана се появи зърнесто изображение. На увеличената дигитално снимка се виждаше малък кораб, следван от друг с формата на кутия. Йегър увеличи още снимката, докато започнаха да се различават някои характерни подробности.

— Не е заснета при пряко преминаване на сателита над обекта, времето също има пръст в лошото качество, обаче прилича на „Македония“. Размерите отговарят, надстройките също, а на задната палуба дори се вижда подводницата.

— Да, това е „Македония“ — потвърди Пит.

— Точно така — кимна Джордино. — Подводницата беше сложена точно там, когато влязохме в пристанището.

— Добра работа, Хайрам — поздрави го Пит. — Намери иглата в купа сено.

— Макс свърши цялата работа — отговори Йегър. — Аз просто въведох конфигурацията на кораба и я изпратих да сканира сателитни снимки.

— Какъв е този кораб зад „Македония“? — попита Джордино. — Баржа ли води на буксир?

Йегър нагласи снимката и увеличи изображението на втория плавателен съд. Видя се, че става дума за стоманена баржа с отворен трюм, натоварена със сандъци.

— Да, влачи на буксир баржа — каза Пит. — Вижда се и буксирното въже на един от предните кнехти.

— Защо му е на някого да отвлече изследователски кораб и да буксира с него баржа? — попита Гън.

— Отговорът сигурно се крие в товара — каза Йегър.

— Най-вероятно — кимна Пит. — Какъвто и да е товарът, той ги забавя. Това ще ги направи по-уязвими.

— Ако стигне до Севастопол, нещата може да влошат — ще трябва да го искаме обратно от руснаците — отбеляза Гън.

Пит кимна.

— Дай ни неговите координати. Ще се свържем с украинците, за да видим дали тяхната брегова охрана не може първа да стигне до него. Най-малкото може да се свържат по радиото с „Македония“, за да видят кой ще отговори. Нашият военен флот не може ли да направи нещо?

— Трябва да проверим — отговори Гън. — Конвенцията от Монтрьо ни разрешава само временно флотско присъствие в Черно море, но в момента разрушителят от клас „Иджис“ „Тръкстън“ изпълнява дежурство там.

— Свържи се с него — нареди Пит. — Искам връзка и с командира на военната база в Безмер.

— Ще помолиш да прелетят над него? — попита Гън.

Пит погледна Джордино многозначително.

— Нещо подобно.

Той прекъсна видеоконференцията, после се зае да уговаря с българската полиция да се свърже с украинската брегова охрана. Във Вашингтон Гън се обади на свой приятел, който беше помощник на началника на военноморските операции, докато Йегър продължаваше да се опитва да проследи „Македония“ и проучваше сателитни снимки. Нещо в снимката на баржата привлече вниманието му и той започна да я проучва под различни степени на осветление и увеличение. И най-накрая го видя. На капака на единия от сандъците имаше надпис с

черна боя. Йегър изпробва различни степени на яркост, контраст и увеличение, но не можа да различи буквите.

— Макс — провикна се той, — там ли си?

Отвъд пулта на Йегър се появи холографното изображение на жена. Беше млада и привлекателна, моделирана като неговата съпруга, и го загледа с внимание.

— За теб винаги съм тук — обяви тя с прелъстителен глас. — Вече трябваше да си го разбрал.

— Тази снимка е от твоята база данни — обясни той.

— Показва баржа, натоварена със сандъци. На капака на третия сандък откъм кърмата, при релинга откъм левия борд, се вижда надпис. Виждаш ли го?

— Да, доста размазано, сякаш го гледам от хиляда километра височина.

— Направи всички възможно да ми кажеш какво пише на него.

Макс сбръчка нос, докато суперкомпютърът, който я беше създал, се хвърли да изпълнява задачата. Фотоизображението беше разделено на части и показвано отново и отново по хиляди различни начини, докато един оптически скенер записваше всяка разновидност. Скоро буквите бяха разчетени една по една. След по-малко от минута Макс даде сигнал на Йегър.

— Може би ще искаш да съобщиш на началника.

— Какво пише?

— *Боеприпаси.*

— Не разбрах — каза Йегър.

— Това е на български — Макс го изгледа укорително. — Означава *муницип.*

Дърк излезе на крилото на мостика, когато корабът навлезе в Йелтефьорд — плавателен канал, дълъг двайсет и две мили, простиращ се на югоизток към полуостров Берген. От двете страни се издигаха остри, покрити със сняг върхове, докато корабът се носеше към града. Слънцето светеше ярко, превръщайки водата в бляскав сапфир, едновременно с това намаляваше хладината на южния бриз.

Някакво боботене привлече вниманието му и той се обърна, за да види хеликоптера, който се приближаваше откъм кърмата. Машината се плъзна над фиорда, прелитайки ниско над „Один“. Дърк не разпозна модела, а регистрационният му номер сякаш беше закрит с лепенки. Той проследи с поглед хеликоптера, който изчезна зад хоризонта по пътя за Берген. После се спусна един етаж по-надолу и влезе в каюткомпанията. В единия от ъглите седеше Джак Далгрен и пиеше кафе. Левият му крак беше във временен гипс и подпрян на един куфар.

Дърк се усмихна.

— Е, куцльо, най-сетне те изритаха от лечебницата, а?

— Изразходвах запаса им от обезболяващи и вече нямаше причина да се застоявам там — отговори Далгрен. Неудобството от счупения крак беше очевидно в мрачно присвитите му очи.

— Как е кракът?

— Стига да не се движа, повечето време безчувствен. Лекарят направи каквото можа, но със счупена бедрена кост съм готов за операция на сушата и крак, пълен с желязо.

— Сигурен съм, че ще получиш превъзходна медицинска помощ в Берген. — Дърк посочи Самър, която току-що беше влязла и се насочи към тях, стиснала кожена чанта. Куцаше заради навехнатия си глезен и се опитваше да прикрие голямата синина отстриани на лицето си с пуснатата свободно коса.

— Пристига вторият член на Клуба на ходещите куци — каза Дърк.

Самър поклати глава:

— Да, подводницата се обърна, Джак си счупи крака, а аз си смених физиономията. А ти се измъкваш само с някакви драскотини. Къде е справедливостта?

— Мисля, че когато се обърнахме, той изкриви корпуса на подводницата с глава — подхвърли Далгрен. — Причини повече щети на нея, отколкото на себе си.

— Винаги е бил твърдоглав — каза Самър.

— Но не единствен в семейството — защити се Дърк. — Каква е тази работа с нежеланието ти да оставиш Джак да бъде закърпен в Берген?

— Тъкмо резервирах за нас тримата билети за следобедния полет за Лондон.

— Защо точно Лондон?

— Заради Кралската ортопедична болница, Кралския военен флот и Кеймбриджкия университет.

Дърк и Далгрен се спогледаха в недоумение.

— Добре, аз се предавам и ще попитам. Какво е толкова важно в тези три институции?

— За начало в болницата гостува доктор Стивън Милър, световноизвестен ортопед-травматолог от Мънси, Индиана, който по случайност е стар приятел на Руди Гън. По негова молба доктор Милър е готов да сглоби наново крака на Джак веднага щом пристигнем.

Далгрен се усмихна.

— Сбогом, лютфиск^[1].

— Много мило от страна на Руди, че се е заел да помогне — каза Дърк. — Предполагам, че Кралският флот не е включен заради Джак?

— Включен е, за да върнем това. — Самър вдигна чантата и я остави на масата с лек звън.

— Да не би да е това, което си мисля, че е? — попита Далгрен.

— Не го е оставяла и за миг — вметна Дърк. — Мисля, че спи с него под възглавницата.

— Не бих искала да го изгубя. — Самър отвори чантата и извади златото от „Кентърбъри“.

— Може ли? — Далгрен протегна ръце.

Тя му подаде кюлчето.

— Прекрасно. — Той опита тежестта му с ръка, после го вдигна към светлината.

Самър се усмихна. Имаше нещо непреодолимо магическо в тежкия жълт минерал, което караше всички, които го докосват, да излъчват детско удивление. Вероятно това беше причината толкова златотърсачи да обръщат света за злато на пясък и късове.

Далгрен почука върху лицевата част на кюлчето с кокалчето на пръста си. Върху нея бяха набити различни цифри и символи.

— Разчете ли тези йероглифи и двуглавото пиле?

— Това не е пиле — отговори Самър. — Всъщност е орел и е гербът на семейство Романови. Придружават го букви на кирилица и датата на производство — октомври 1914.

— Златото на Романови? — попита Дърк.

— Не съм експерт, но доколкото мога да определя, означенията по него сочат, че идва от руската императорска съкровищница.

— Може би това е причината за появата на „Тавда“.

— Руснаците вероятно смятат, че на борда има още злато — каза Далгрен.

— Възможно е — отговори Дърк, — но в историята на „Кентърбъри“, която намерих, не се споменава да е превозвал злато.

Далгрен погледна към Самър:

— Значи искаш да наклеветиш руснаците в Лондон?

— „Кентърбъри“ е британски военен кораб и военен гроб. Трябва да се съобщи на Кралския флот, че руснаците предявяват претенции към него и вероятно ще го взривят на парчета, за да търсят злато.

— Звучи ми като правилна постъпка. Но какво ще кажете за това — Далгрен вдигна кюлчето високо — да го задържим като хонорар за намирането?

— Разбира се, че не може. — Самър грабна кюлчето от ръката му и го сложи в чантата си. — То ще бъде дадено на Кралския флот заедно с координатите на останките.

Джак поклати глава.

— Брей, както винаги светица.

— О, мисля, че мога да оспоря това — намеси се Дърк.

Самър изпръхтя.

— Не се тревожи за мен.

— Доколкото разбрах, отиваме в Лондон, за да оправим крака на Джак и да се сбогуваме с кюлчето — продължи Дърк. — Но за какво ще ходим до Кеймбридж?

— Това е нещо като бонус. Потърсих Сейнт Джулиън Пърлмутър във Вашингтон, за да помогне в проучването на „Кентърбъри“. Ако някой може да разбере дали на борда му е имало злато, това е той. За късмет, оказа се, че Джулиън е на симпозиум по морска история в Кеймбридж.

— Самър — възкликна Далгрен, — никога не съм знаел, че толкова си падаш по златото!

— Не е за златото само по себе си, а просто искам да знам защо е било на борда. И защо руснаците имат претенции към кораба.

— В това отношение документите на Британското адмиралтейство може да помогнат — каза Дърк. — С помощта на Джулиън сигурно ще намерим нещо.

— Самър, имам само един въпрос. — Далгрен свали крака си на пода и седна с изправен гръб. — Как ще свалиш мен и кюлчето от кораба в Берген?

Два часа по-късно „Один“ пристигна във втория по големина град в Норвегия и пристана близо до търговските кейове. Без помощ от Самър Далгрен слезе, куцукайки с патерици, от кораба. Дърк свали саковете и тримата се качиха на чакащото ги такси „Волво“. Когато излязоха от района на пристанището, таксито мина край един седан, спрял край тротоара с работещ двигател. Вътре имаше двама мъже.

Мансфилд сгъна портативния бинокъл и го пхна в страничния джоб на вратата.

— Това е мишената. Не ги изпускай.

Незабележимият автомобил, нает за случая от руското консулство, се вля в трафика и последва таксито, пускайки няколко коли между тях. Шофьорът беше професионалист, който се криеше зад колите пред тях, но следеше светофарите, така че да не изостанат.

Двата автомобила поеха по крайбрежната улица, после на юг по Е39 в продължение на двайсетина километра до бергенското летище. Движението беше спокойно, когато таксито спря пред терминала „Заминаващи“. Седанът зад тях паркира на безопасно разстояние. Щом американците влязоха в терминала, Мансфилд слезе, за да ги последва. Беше облечен в обикновено зимно яке и носеше модни слънчеви

очила, за да отвлича вниманието от неизбръснатото си лице. Застана на опашката за чекиране и огледа списъка със заминаващи полети на таблото.

Когато Дърк, Самър и Далгрен стигнаха до гишето, Мансфилд напусна опашката и отиде на съседното гише, все едно да си вземе багажен стикер. Застанал с гръб към американците, той чу как човекът на гишето провери багажа им и им каза кой е техният изход.

Руснакът се върна на мястото си в опашката и се извърна на другата страна, когато тримата минаха край него на път за изхода. Няколко минути по-късно стигна до гишето и любезно подаде на служителката френския си паспорт.

— Днес за къде ще пътувате, господине?

— Билет за Лондон, моля. Еднопосочен, нямам багаж.

[1] Скандинавско ястие от сушена треска, която се омекотява в луга, след това се обелва, обезкостява и вари, докато се превърне в желе. — Б.пр. ↑

— Появи се на сонара, пеленг два-един-два градуса.

Капитан Владимир Попов кимна на оператора на сонара и стана от мястото си с усмивка.

— Щурман, курс два-един-два градуса. Да се приближим към него.

Попов закрачи насам-натам в тясната бойноинформационна рубка на руската фрегата клас „Кривак“, „Ладни“. Слабо осветената рубка на няколко етажа под корабния мостик беше пълна с електроника и оръжейни специалисти, заклепени в индивидуални компютризирани работни места. Обаче в оформлението нямаше нищо футуристично, защото „Ладни“ беше на повече от трийсет години и електрониката му беше по-стара от операторите, които работеха с нея. Попов се върна на мястото си срещу видеоекрана, който беше едно от малкото нововъведения. Беше осеян със символи, изобразяващи близки до тях кораби и самолети, открити от радара.

— Сонар, какво е разстоянието? — попита той.

— Целта е на приблизително осем хиляди метра, капитане. Скорост четиринайсет възела, дълбочина осемдесет метра.

— Чудесно. Не я изпускай. Вече е наша.

Операторът на сонара продължи да съобщава дистанции, докато фрегатата, която се движеше с двойно по-висока скорост, бързо се приближаваше към подводната цел.

— Капитане, целта зави по курс три-един-пет градуса. Увеличава скоростта.

Преди капитан Попов да успее да отговори, операторът отново докладва:

— Капитане, виждам два непознати плавателни съда да нарушават западната граница на забранената морска зона със скорост девет възела.

— Разбрано — каза Попов. — Щурман, курс три-един-пет градуса.

Операторът на сонара продължи да следи подводната цел. Попов седеше на мястото си с вълнение в очите, докато се приближаваше за смъртоносния удар. Когато се озоваха на по-малко от хиляда метра от целта, той заповяда:

— Сонар, гръмни я!

Операторът увеличи мощността на монтирания в корпуса на фрегатата сонарен транспондер и предизвика пет продължителни изригвания на сигнала. На осемдесет метра под водата операторът на борда на руската подводница „Новоросийск“ дръпна слушалките от главата си.

— Пипнаха ни.

Попов скочи от мястото си и се разтанцува из рубката, разменяйки си „дай ми пет“ с близките моряци. Вече пет дена той и неговият екипаж си играеха на котка и мишка с ядрената подводница. До този момент „Ладни“ беше неизменна жертва на симулираните нападения. Най-сетне екипажът на фрегатата беше успял да си го върне.

— Съобщете на флотския координатор на симулациите, че сме разрушили „Новоросийск“ и очакваме нова задача — нареди Попов на оператора на комуникациите.

Когато вълнението в рубката поутихна, операторът на сонара отново докладва на капитана:

— Непознатите цели продължават да пресичат забранената зона. Скоро ще се озоват в подхода към Севастопол.

На видеоекрана двойка червени триъгълници напредваха откъм лявата страна на изображението в тандем.

— Свържете се по радиото с глупаците и им кажете, че са навлезли в забранена зона и трябва да се преместят трийсет километра на юг, преди да поемат пак курс към Севастопол.

— Слушам — отговори комуникационният оператор. След няколко минути той отново докладва:

— Капитане, предадох съобщението, но не получих отговор.

Попов погледна отново екрана. Двата плавателни съда не се отклоняваха от курса.

Първият офицер се зае да проучва изображението, после се обърна към капитана.

— Влекач?

— Възможно е. — Радостта на Попов се превърна в раздразнение. — Легни на курс за пресрещане. След това поискай въздушно разузнаване. Искам някой да ги види отблизо. Поддържайте връзката.

— Слушам, капитане — отговори първият помощник. — На какво бихте заложили, капитане? Че е товарен кораб с пиян капитан или някакъв потрошен влекач с развалено радио?

Попов кимна.

— Какво друго можеш да срещнеш в тези води.

— Виждам целта — каза Джордино в микрофона. — На около осемдесет градуса.

Пит огледа широкото празно водно пространство под хеликоптера и забеляза блед сив обект вдясно. Натисна педалите, които накланяха задното витло, карайки техния „Бел ОН–58 Киова“ да завие леко надясно, докато далечната сива точка не се намести по средата на предното стъкло.

Два часа по-рано бяха реквизирали леката машина от авиобазата в Безмер западно от Бургас. Макар дните на Пит и Джордино като военни пилоти да бяха минали отдавна, и двамата бяха запазили лицензите си за пилотиране на различни летателни апарати. Трудностите при пилотирането на хеликоптер продължително време не бяха намалели и Пит усети, че мускулите започват да го болят, когато машината достигна границите на своя обхват. Той се свърза с кораба пред тях и получи разрешение да кацне, а сивият съд бавно взе да нараства под тях.

Не беше „Македония“, а американският разрушител клас „Иджис“ „Тръкстън“, който се носеше на север с повече от трийсет възела. Пит подходи откъм кърмата, където го насочиха към полетната палуба, обикновено заета от двойката хеликоптери „Сийхоук SH–60“. Когато изключи едничкия двигател на техния „Бел ОН–58 Киова“, екипажът се втурна да презарежда машината.

Пит и Джордино слязоха на палубата, където незабавно ги посрещна наперена руса жена, която им протегна ръка за поздрав.

— Господин Пит, господин Джордино, добре дошли на борда на „Тръкстън“. Аз съм командир Дебора Кенфийлд, първи офицер. Капитанът ви поздравява от мостика.

— Командире, благодарим за спирката и бензина — отговори Пит.

— Ще се опитаме да ви закараме колкото може по-близо, но сме все още на осемдесет мили от него.

— Знаете ли къде е в момента „Македония“? — попита Джордино.

— Следим го с радара „Иджис“. Намира се на около десет мили от Севастопол и създава малко суматоха.

— Какво искате да кажете? — попита Пит.

— Руснаците наскоро отцепиха забранена морска зона западно от Крим. Предполага се, че там руският флот провежда оръжейни изпитания и тактически учения. Изглежда „Македония“ е навлязла в центъра на забранената зона. Прихванахме откъслечни радиокомуникации, които сочат, че руснаците са много недоволни.

— „Македония“ влаци на буксир баржа, пълна с мунициии, в посока Севастопол и руснаците нищо не знаят за това? — учуди се Пит.

— От това, което чухме — не. Установили са, че е американски съд, но изглежда нямат пряка връзка с него. Информирахме руснаците, че според нас корабът е отвлечен, и помолихме за тяхната намеса, но те не казаха нищо за своите намерения.

— Смятате ли, че може да го потопят? — попита Джордино.

— Смятаме, че толкова близо до Украйна техният ракетносец „Ладни“ ще е склонен първо да стреля, а после да задава въпроси. Затова капитанът с цялото си уважение ви помоли да се откажете от полета си, тъй като „Македония“ вече навлезе в техните териториални води.

Пит поклати глава.

— Не знаем дали екипажът е още на борда.

Палубната команда, която пълнеше резервоарите на хеликоптера, се зае да прибира екипировката си и даде знак, че машината е заредена.

— Кажете на капитана, че оценяваме високо неговата загриженост — продължи Пит, — но трябва сме сигурни.

— Той го очакваше — отговори първият офицер и му подаде лист хартия. — Това са последните координати на „Македония“. Ще направим каквото можем, за да ви подкрепим. Успех!

— Благодаря, командире.

Пит отиде при палубната команда на „Тръкстън“, за да й благодари. Когато се върна при хеликоптера, откри, че Джордино се е наместил на пилотската седалка.

— Съжалявам, шефе — каза той, — но от военновъздушните сили, преди да ни дадат ключовете, наредиха да споделяме пилотирането при дълги преходи.

— Май не съм прочел написаното с малки букви — усмихна се Пит. Зарадван от възможността да си почине, той мина от другата страна и се качи на седалката на втория пилот.

Джордино излетя бързо и се насочи към координатите на „Македония“. Трийсет минути по-късно забелязаха тюркоазения изследователски кораб и теглената на буксир баржа. Облаците най-сетне се бяха разпръснали и в далечината започнаха да се виждат хълмовете на полуостров Крим. На север се очертаваха тънките сиви контури на бързо движещия се „Ладни“.

Джордино спусна хеликоптера ниско над откритата баржа, за да огледат дървените сандъци. Капакът на един от тях се беше отворил от люшкането на вълните и можаха да надникнат вътре. Различиха редица от цилиндрични медни предмети.

— Йегър беше прав. Наистина е натоварена с мунициии.

— Защо някой ще краде океанографски изследователски кораб и ще го използва да тегли баржа, пълна с артилерийски снаряди, до Севастопол? — попита Джордино.

Пит поклати глава.

— Аз лично не мога да измисля причина.

Джордино бутна лоста за управление напред, машината подмина баржата и полетя над водата. Последва буксирното въже до „Македония“, после описа голям кръг около кораба. Никой не излезе на палубата, за да види как хеликоптерът прелита над съда с плющене на витлата.

— Вероятно има съвсем малък екипаж — отбеляза Джордино.

— Да видим кой е на мостика.

Джордино се спусна леко откъм лявото крило на мостика, откъдето можеха да виждат вътре. Но там нямаше никого.

— Не е за чудене, че не отговаря на руснаците. Просто няма никого на борда. Вероятно е на автопилот.

— Не би било добре, ако екипажът е заключен в трюма.

— Свали ме на борда — нареди Пит.

Джордино вдигна машината нагоре, за да могат да огледат по-добре движещия се под тях кораб. Горните части на палубите бяха

недружелюбна бъркотия от кранове, антени и радарни мачти. Преместиха се към кърмата и той посочи полюшващата се под повдигателния кран подводница, която трябваше да бъде ремонтирана.

— Не е най-добрият вариант, но ако успея да се спусна над подводницата, можеш да я използваш вместо стълба.

— Давай — кимна Пит.

Джордино зави зад кърмата и се издигна над подводницата, като майсторски изравни своята скорост с тази на кораба.

Когато спусна хеликоптера над подводницата, Пит го потупа по рамото:

— Ще се видим във Варна. Първата бира е от мен. — Свали слушалките, отвори вратата и стъпи на плаза на шейната за кацане.

Макар че завихреният въздух от витлото отскачаше от палубата, Джордино държеше машината неподвижно.

Пит скочи от плаза, падна върху подводницата и се хвана за едно от въжетата на крана, за да запази равновесие.

Хеликоптерът веднага се издигна и се отдръпна настрани от кораба, а Пит се плъзна по корпуса на подводницата и падна на краката си на палубата. Втурна се напред по нея и се вмъкна в един коридор.

Докато Джордино го гледаше как изчезва, радиостанцията на хеликоптера избухна от дълбок глас, който говореше английски със силен руски акцент.

— Американски кораб „Македония“, говори руският военен кораб „Ладни“. Заповядвам ви да спрете за инспекция или веднага да напуснете забранената зона. Това е последното предупреждение. Моля, отговорете или ще стреляме.

От кораба нямаше отговор.

Попов отмести очи от големия екран към близкия компютърен монитор, на който се виждаше далечното изображение на „Македония“, запечатано от видеокамера с голям обхват. Тюркоазеносиният кораб продължаваше да пори вълните, докато един зелен хеликоптер висеше във въздуха близо до кърмата.

— Капитане, американският хеликоптер повтори молбата си да не стреляме. — Операторът на комуникационния център беше превел радиосъобщението на Джордино, изпратено чрез бойния информационен център.

Попов отново премести очи от изображението от камерата към големия екран.

— Не виждам промяна на скоростта или курса. Свържете се за последен път с кораба. Кажете им веднага да отговорят или ще открием огън.

Когато съобщението беше изпратено до кораба на НАВПД, първият офицер на „Ладни“ се втурна в бойната рубка с лист хартия.

— Главното флотско командване одобрява защитата на териториалните води. Можем да нанесем удар по кораба по наша преценка.

Попов прочете заповедта, сгъна листа и го пхна в джоба.

— Състояние на наземните оръжия? — попита той с властен глас.

Оръжейният офицер пред близката работна станция му отговори със същия глас, докато в командната рубка се възцари мълчание.

— Носовите ракетни установки заредени и готови за стрелба. Координатите са въведени в установката откъм левия борд. Ракетите са програмирани за движение над водата.

Попов кимна.

— Първа установка откъм левия борд готова?

— Първа установка готова.

Попов погледна към комуникационния офицер.

— Някакъв отговор?

Операторът отговори на въпроса му с едва доловимо поклатане на глава.

— Все още няма отговор.

Капитанът пое дълбоко дъх.

— Първа установка, единичен изстрел — огън!

Пръстите на оръжейния специалист заиграха по пулта за управление на системите. Над главите им се чу силно фучене и корабът се залюля.

— Ракетата е изстреляна — докладва той.

Попов обърна поглед към тюркоазения кораб на видеомонитора и зачака да види как ще изчезне.

Пит влезе в мостика на „Македония“, където беше посрещнат от гласа на Джордино, който тръбеше от високоговорителя.

— Дърк, ако си там, съобщи на „Ладни“, че си на борда. Пръстът им е на спусъка.

— Нека първо сменим курса — измърмори на глас Пит, докато Джордино повтаряше предупреждението си.

Той пристъпи към конзолата на щурвала и изключи автопилота. Нагласи параметрите на скоростта, след това завъртя щурвала на сто и осемдесет градуса, за да завие корабът дясно на борд в противоположната посока. Докато гледаше как върхът на носа започва да се измества надясно, гласът на Джордино заехтя отново от високоговорителя, но този път в него се долавяха нотки на тревога.

— Дърк, забелязах червен проблясък откъм руския кораб. Те откриха огън. Веднага слизай от кораба!

Пит хладнокръвно погледна към екрана на сонара, а мозъкът му заработи на пълни обороти. Неведнъж се бе озовавал в подобно положение на крачка от смъртта и в тези мигове му се струваше; че времето тече прекалено бавно. Съзнанието му се устреми към руските военни кораби, с които преди няколко дни се разминаха в Босфора. Бяха стари плавателни съдове на поне четиридесет години и по тях се виждаше ръжда — резултат от лоша поддръжка. Дори моряците изглеждаха мърляви. Това му подсказа, че руският фронтови флот с най-модерните си кораби и оръжия е разгърнат някъде другаде, а не в Черно море. Което означаваше, че има някакъв шанс.

Пресметна, че разполага с две, най-много три минути, но тялото му се раздвижи, изпреварвайки мислите му. Коригира положението на щурвала, после се втурна към вратата, мълвейки:

— Боже, нека да е торпедо.

Няколко секунди по-късно Джордино свали хеликоптера до равнището на мостика, за да отправи ново предупреждение. Когато видя, че е пуст, вдигна машината нагоре. Пит тичаше по кърмовата палуба към подводницата.

Джордино започна да се снижава, за да го качи, но той му махна да се отдръпне и се качи при конзолата за управление на крана.

Бързо и точно Пит включи машината и завъртя подводницата през кърмата над водата. Тя се заклати над дългото буксирно въже, което влачеше баржата, и с плясък падна във водата. Пит освободи кабела на крана, позволявайки на подводницата да изостане от движещия се кораб. Докато гледаше как подводницата се полюшва на вълните, видя следата на приближаващата се руска ракета.

Пристъпи, за да се върне на мостика, но се поколеба, когато чу силен пукот. Звукът дойде откъм баржата, намираща се далеч вляво от Пит. Видя, че от кърмата ѝ се издига малък облак дим, обърна се и хукна към мостика на „Македония“.

На сто и петдесет метра над кораба на НАВПД Джордино наблюдаваше отбранителните действия на Пит, след това се обърна към непосредствената опасност. Приближаващата се ракета се плъзгаше над вълните. На четвърт миля от кораба тя пусна нещо във водата и продължи своя полет.

Обаче не улучи „Македония“, защото Пит беше променил курса. Вместо това профуча край кораба, продължи към хоризонта и след време, когато свършеше горивото, щеше да падне във водата, без да причини поражения.

Засега късметът на Пит работеше. Руснаците бяха изстреляли ракета земя-земя N-14 „Силекс“, чийто товар бе закрепено откъм долната страна торпедо, което се пускаше във водата близо до целта. Макар Пит да беше избегнал удара на ракетата, торпедото не беше по-малко смъртоносно.

Джордино огледа морето, за да открие торпедото, и видя бялата му пенеста следа, докато се носеше към „Македония“. Пит беше завил настрани от „Ладни“, така че ударът щеше да дойде откъм кърмата. Джордино наблюдаваше безпомощен, а торпедото засече кораба и се понесе бързо към бимса^[1] на „Македония“. То сякаш ускоряваше с приближаването към изследователския кораб, докато не попадна в целта и избухна във висок облак от отломки и водни пръски.

[1] Напречната греда. — Б.пр. ↑

Видеокамерата на „Ладни“ показва изригването на морето и бял дим, който започна да се издига към небето. Попов и неговият екипаж рядко имаха възможност да стрелят с бойни муниции, какво остава срещу действителен противник. Те се бяха вторачили във видеомонитора със смесица от удивление и удовлетворение. Обаче гордостта на Попов се обърна в объркване, когато на екрана се показва призрачно изображение.

Беше „Македония“, която минаваше край разпръсващия се дим. Корабът на НАВПД очевидно продължаваше да се носи към Севастопол напълно невредим. Попов погледна бойния екран, за да се увери, че не му се привижда. Червените триъгълници на двете мишени продължаваха пътя си на запад, макар че сега лежаха успоредно една на друга, а не в тандем.

— Какво се прецака? — изрева капитанът.

Първият офицер поклати глава.

— Трябва да е преждевременен взрив.

— Има ли готова втора ракета?

— Установката откъм левия борд заредена и готова за стрелба.

— Единична стрелба — огън!

Секунди след като фрегатата потрепери от изстрелването на ракетата, комуникационният офицер се обърна към Попов с объркано изражение.

— Капитане, има обаждане от американския кораб.

— Какво? Пусни го на високоговорител.

Из рубката се разнесе гласът на Пит.

— „Ладни“, говори „Македония“. Благодаря за гостоприемството, но решихме да отложим Крим за друга ваканция. Скоро ще напуснем забранената ви зона. Досвидания!

Офицерът по комуникациите пребледня.

— Капитане, какво да правим? Ракетата вече е изстреляна.

Офицерът по оръжейните системи погледна часовника на пулта за управление на огъня.

— Предстои пускането на торпедото във водата. Вече е твърде късно за взривяване на ракетата.

Попов се обърна към комуникационния офицер и каза тихо:

— Нищо не може да се направи. — После се обърна към първия офицер. — Отбой.

Докато надничаше от мостика на „Македония“, Пит видя изстрелването на втората ракета „Силекс“ срещу него. В тази втора игра със смъртта се чувстваше съвсем малко по-уверен. Сега усещаше „Македония“ по-бърз и реагиращ на щурвала, след като буксирното въже беше прекъснато, когато торпедото удари влачената след изследователския кораб подводница и избухна доста далеч от кърмата му. Този път не разполагаше с малка подводница, която да послужи за препятствие.

За кратко беше насочил кораба срещу „Ладни“, но сега зави обратно и настрана от приближаващата се ракета. Той хвърли „Македония“ пълнен напред срещу натоварената с мунициии баржа. Откритият товарен шлеп беше само на петдесетина метра от него, легнал ниско във водата заради експлозията, която беше разбила кила му.

— Торпедото тръгна — чу се гласът на Джордино от високоговорителя.

Пит видя ракетата да прелита ниско над главата му, след като беше пуснала товара. Разполагаше само с няколко секунди, преди акустичният прицелен механизъм на торпедото да улови боботенето на двигателите на „Македония“ и да се понесе за смъртоносния удар.

Потъващата баржа започна да издига нос, когато Джордино отново се свърза с него по радиото от своя наблюдателен пост в небесата.

— Тръгна към теб. На разстояние около петстотин метра.

— Разбрано. Най-добре да се дръпнеш настрана. — До последната възможна секунда Пит държеше непоколебимо щурвала, след това рязко завъртя наляво, следвайки морското течение. Тюркоазеният кораб едва се размина с баржата, драскайки палубата си в нейния борд.

— Сто метра — обяви Джордино и вдигна хеликоптера нагоре, за да наблюдава случващото се от безопасно разстояние.

След като се размина с баржата, Пит завъртя щурвала отново дясно на борд, после го върна направо, заставайки във ватерлинията, оставена от него преди малко. Броеше секундите, надявайки се между него и шлепа да има колкото може повече синя вода, когато се чу първата експлозия. След секунди силният взрив беше последван от серия трясъци като от изригващ вулкан.

Баржата избухна в огромен огнен облак, който се издигна на стотици метри в небето. От огнения стълб започнаха да падат метални отломки, които осеяха голям периметър от морската повърхност.

На борда на „Македония“ Пит бе повален на земята от въздушната вълна. Тя изби задните прозорци на мостика и повдигна кърмата на кораба с голяма приливна вълна. Корпусът и надстройките бяха бомбардирани с метални отломки, но повечето повреди бяха повърхностни.

Когато успя да стане, Пит откри, че „Македония“ продължава да се отдалечава от водовъртежа. Той погледна назад към останките от баржата, които потъваха под гъст слой черен дим. Отгоре му се появи военният хеликоптер, който започна да кръжи над дима.

— Дърк, добре ли си? — попита Джордино по радиото.

— Нищо ми няма — отговори Пит. Завъртя щурвала и легна на югозападен курс, който щеше да изведе по най-бърз начин „Македония“ от забранената зона. — Само кажи на нашите приятели, че ми писна да ме обстрелват.

— Гарантирам, че са прибрали оръжията. От „Тръкстън“ току-що ги заплашиха, че ако стрелят още веднъж, ще ги потопят.

— Много мило от страна на военния флот.

— Отгоре „Македония“ прилича на крастава жаба. На кърмовата палуба има няколко димящи точки, които се нуждаят от поливане с вода.

— Скоро ще се заема с това. — За първи път Пит забеляза по пода на мостика петна засъхнала кръв.

— Много съм любопитен — започна Джордино, — какво те вдъхнови да се обърнеш срещу руснаците и така да предизвикаш втория изстрел?

— Баржата — отговори Пит. — Видях как на нея далеч от натоварените муниции избухна малък взрив. Мисля, че преднамерено са пробрили кила ѝ, за да я потопят.

— Защо ще я влачат триста мили през Черно море, за да я потопят пред Севастопол?

— Нямам представа. Може би са се опитали да блокират пристанището, но синхронизирането не им се е получило.

— Някакви следи от екипажа?

— Никакви. Сега ще отида да проверя долу.

Пит включи щурвала на автопилот и излезе от мостика с преносима радиостанция в ръка. Започна от машинното отделение и постепенно провери целия кораб. От отворените дневници в лабораториите до мухлясалата храна в полупълни чинии в камбуза той попадна на много признаци за бързо напускане на екипажа.

Когато се върна на мостика, Джордино летеше пред носа на кораба. „Македония“ почти беше излязла от забранената зона и на радарния екран вече се виждаше „Тръкстън“. Потънал в мисли по изчезналия екипаж, Пит стоеше зад щурвала, вторачен във вълните пред носа. След време се обърна към масата с картите и тогава видя малката скрита на тавана безжична видеокамера.

Свали я и откри, че всъщност са две камери — едната насочена към щурвала, а другата към задните прозорци на мостика. Той ги хвърли на масата, после започна внимателно да оглежда мостика, за да открие някакви следи. Първо провери корабния дневник, но вписването беше отпреди няколко дни. Дневникът на комуникациите, картите и останалите бумаги, лежащи на масата, бяха със също толкова остаряла информация. Но когато огледа за втори път петната засъхнала кръв по пода, забеляза нещо.

Беше кръгче в едно по-малко петно близо до преградната стена. Петното беше направено с върха на обувка, докато кръвта е било още прясна. Когато погледна по-отблизо, видя едно почти невидимо съобщение, което му казваше нещо, което Пит вече беше заподозрял. На пода беше размазана една-едничка дума.

„Бесо“.

Манкедо и Васко не можаха да повярват на очите си, когато Пит свали видеокамерите от тавана и прекъсна сателитната връзка, карайки екрана пред тях да потъмнее.

Манкедо изключи лаптопа, на който бяха гледали случващото се през последния час, и го бутна настрана.

— Беше на път да потъне и да избухне под водата, вместо това се взриви без полза на повърхността.

— Този мъж! — просъска с омраза Васко. — Това беше онзи на надуваемата лодка, който помогна на агента на Европол да вземе урана. Как е намерил кораба?

— Той трябва да е началникът на НАВПД, с когото Димитров е имал вземане-даване на „Македония“. Казва се Пит. Очевидно е добре подготвен морски инженер.

— Защо го нямаше сред заловения екипаж?

— Димитров каза, че той и друг човек, който отговаря за подводницата, са слезли на сушата, преди да завладеем кораба.

Манкедо стана от бюрото и закрочи из офиса.

— Страхувам се, че това ще привлече вниманието на полицията. Трябва веднага да махнем „Бесо“ от Черно море. Имам втора задача в Средиземноморието и ще пратя Димитров да задвижи нещата. Но първо трябва да се обадя на Хендрикс. Това може да сложи край на нашите взаимоотношения.

— Не мисля. Той знаеше, че проектът е рискован.

— Може би, но ние все пак го подведохме за смелия удар, който искаше да нанесе. Това вероятно ще означава край на бъдещите проекти с него.

— Бъркаш, Валентине. Виждал съм Хендрикс и съм разговарял с него. Той действа от силни емоции. Вече не е пресметливият бизнесмен, който виртуозно изкарва милиони. Съвсем различен е и смятам, ще подкрепи всеки велик план, който задоволява нуждата му от агресия. Колкото по-велик, толкова по-добре. И можем да му го осигурим. С бомбардировача.

— Бомбардировачът — тихо повтори Манкедо.

— Работих с Димитров по него. Разказа ми за отоманските останки и трупа на пилота. От войнишките плочки знаем, че е бил борден инженер на изчезналия бомбардировач „Туполев“. Това ми напомня за сведенията, които преди години получихме от един рибар в Балчик. Купихме от него корабния дневник, в който бяха отбелязани всички подводни препятствия, с надеждата да попаднем на останки, годни за изваждане. Спомена някакви странни колелета, които извадил в този район. Беше през 90-те години. Може да е забравил, а може въобще да не е знаел за самолета.

— Може да са били от друг самолет или нещо съвсем различно.

— Може, но аз проверих дневника му. Рибарят го описва като носово колело и бележките му сочат, че е извадено само на три километра от отоманските останки. Заедно с Димитров направихме една стегната координатна мрежа за претърсване. Заслужава си да опитаме.

— Та ние дори не знаем дали тези слухове за самолета са истина.

— Не знаем и дали не са. Валентине, само помисли. В ръцете ни беше нещо, за което Хендрикс щеше богато да плати. Ако самолетът е там, където мислим, че е — в сравнително плитки води, бързо ще разберем истина ли са слуховете, или не.

Манкедо обмисли чутото, после кимна.

— Да, това може да смекчи удара, който понесе Хендрикс. Трябва да работим бързо. Давам двайсет и четири часа да го намерим, преди да изпратя Димитров и „Бесо“ в Средиземноморието.

Васко прокара длан по бръснатата си глава и се усмихна самоуверено.

— Смятай го за свършено.

Далечните светлини на Лондон посрещнаха Дърк, Самър и Далгрен, когато излязоха от терминала на летище „Хийтроу“. Тримата се натъкнаха в едно от черните таксита за трийсетината километра до центъра на града. Зад тях се движеше такси, което бе приключило смяната си, а няколко коли по-назад в безличен микробус, управляван от агентка, седеше Мансфилд.

Когато стигнаха до центъра, първото такси зави на север и пресече „Сохо“, преди да мине през входа на Кралската национална ортопедична болница. Самър помогна на Далгрен да доуцука до регистрацията. Дойде сестра с инвалидна количка, която го отведе да му направят различни тестове и рентгенови снимки, преди да го оперират на сутринта.

Самър му махна.

— Утре вечер ще те вземем, за да потанцуваме в „Савой“.

— Надявам се да нямам нищо против да им драскам паркета с гипса — отговори Далгрен.

Дърк и Самър се върнаха в чакащото ги такси, което обърна и пое на юг, а после на запад из Лондон. Този път микробусът зае място зад таксито и маневрираше агресивно, за да не го изгуби в гъстото градско движение. Влязоха в Кенсингтън и таксито спря пред „Гор“ — четиризвездния хотел точно срещу Хайд Парк.

Микробусът мина край хотела и след една пряка намери място за паркиране до тротоара. Мансфилд погледна шофьора си — хладнокръвна и сериозна жена на име Мартина.

— Имате ли достъп до системата на „Гор“? — попита той.

Жената измъкна малък таблет изпод седалката и започна да преглежда дълъг списък с хотели. Откри цветен знак до името на „Гор“ и кимна. Системите за резервация на повечето хотели, която никога не се беше славил като сигурна, отдавна беше хакната от чуждите разузнавания, за да следят движенията на обекти, които ги интересуват.

— Ще имаме номера на стаята в мига, когато се регистрират — обеща тя. — Иван от таксито ще пази във фоайето, докато дойде екипът ми за проследяване.

— Колко време ще отнеме?

— По-малко от час.

Мансфилд погледна към другата страна на улицата, където се намираше малкият хотел „Куинс Гейт“.

— Ще си взема стая там и ще чакам данните от проследяването. Може да пийнем нещо след това? — предложи той с очарователно повдигане на веждите.

Мартина го изгледа с леден поглед.

— Данните ще ви бъдат предоставени веднага след получаването им.

Мансфилд се изкиска и слезе от микробуса.

В хотела Дърк и Самър се регистрираха. Рецепционистката им подаде съобщение, оставено за тях.

— От Сейнт Джулиън е — каза Самър. — Ще мине след час, за да ни заведе на обяд.

— Като познавам Джулиън, трябва да се облечем за елегантен обяд.

Настаниха се в две стаи една до друга на третия етаж и след час се върнаха във фоайето. Самър носеше мек бежов кашмирен пуловер и дълга до земята пола, а Дърк си беше сложил тъмносиньо сако и сиви панталони.

Застаналият зад количката на портиера агент Иван се преструваше, че изучава картата на града и дискретно следеше всяко тяхно движение.

Те излязоха и застанаха под портика точно в момента, когато един елегантен „Ролс-Ройс Фантом III Таун Кар“ спря пред входа. Дърк го разпозна като „Седанка де вил“ от 1937 година.

Шофьорът, мъж от пакистански произход, облечен в униформа, слезе от колата и отвори задната врата за тях.

— Госпожице Пит, господин Пит. — Ръката му в бяла ръкавица ги подкани с жест да се качат.

Самър се качи първа и видя един много закръглен мъж, заел почти цялата кожена задна седалка. Той потупа мястото до себе си.

— Ела, скъпа, има достатъчно пространство. Ще настаним Дърк на сгъваемото столче.

Самър го прегърна и седна до него.

Дърк се настани на резервната седалка. После протегна ръка да се здрависа с техния домакин.

— Виждам, че както винаги пътуваш със стил.

— Баркър е майстор на каросерията — отговори Пърлмутър, докато поглаждаше дългата си брада. — Не само е по-широка, но ти носи и точки за стил.

— Разкошна е — каза Самър, — особено, като се има предвид, че е на осемдесет години.

Пърлмутър протегна ръка в ръкавица, почука на разделителното стъкло между тях и шофьорът го спусна два-три сантиметра.

— Джеймс, към „Льо Гаврош“.

Мъжът кимна, включи на скорост и колата безшумно се плъзна напред, докато Пърлмутър вдигаше обратно стъклото.

— Шофьор на име Джеймс? — удиви се Самър.

Пърлмутър сви рамене.

— Мисля, че всъщност се казва Рави, но любезно отговаря на Джеймс.

Самър се засмя.

— Джулиън, прекрасно е, че те виждаме отново. Как мина конференцията по морска история?

— Страхотно. Имаше няколко отлични доклада за ранни останки, проучвани в Средиземноморието, а и вълнуващи изследвания тук в Англия. Моята презентация за ацтекските мореходни канута, които вие с баща ти открихте на Карибите, беше приета много добре.

Един от водещите учени в света в областта на морската история, Пърлмутър беше ходеща енциклопедия, пълна с познания за корабни останки. Като дългогодишен приятел на семейство Пит, той често беше доверен източник за много проекти на НАВПД, както и предвидимо приветлив компаньон за обеда. Освен че изпитваше страст към морската история, Пърлмутър беше и запален гурман.

— О, едва не забравих — възкликна Самър и му подаде бутилка в плъстена чантичка. — Подарък от Норвегия.

Пърлмутър отвори чантичката и отвътре се показва тъмнозелена бутилка. Той се зае да проучва етикета, после се засмя.

— Разбира се, аквавит. Благодаря. Много приятно стимулиращо питие.

Той повдигна капак в дъбовата ламперия под прозореца към мястото на шофьора, зад който се видя малък комплект барово оборудване. След като отвори бутилката, наля в три чаши и подаде по една на гостите си.

— Скол! — вдигна своята чаша.

Самър подуши напитката с остра миризма и изкриви лице.

Дърк забеляза реакцията ѝ.

— Най-малкото ще те сгрее, ако лондонската мъгла се спусне.

Докато отпиваха от чашите си, шофьорът заобиколи източния край на Хайд Парк, преди да спре пред една ъглова тухлена сграда. Пърлмутър поведе гостите си към странична врата под медна табела, на която беше изписана фирмата: „Льо Гаврош“. Това беше може би най-добрият френски ресторант в града, затова в него още от древни времена се обучаваха лондонските главни готвачи.

Когато ги поведоха надолу, за да ги настанят в тапицирано със зелено кадифе сепаре, крачките на Пърлмутър изведнъж се наляха с младежка енергия. След като си поръча за ордъовър мус от омар, той въздъхна от удоволствие.

— Спомням си времената, когато в Лондон свинският пай се смяташе за висша кухня. Боже, как нещата се промениха към по-добро.

— Джулиън, трябва да си признаеш — обади се Самър. — Какво те измъкна от Вашингтон в Лондон — конференцията или възможността хубаво да похапнеш?

— Отказвам да отговоря, защото част от отговора може да се окаже инкриминираща. — Той със смях се погали по корема.

След това се зае да поръчва: за себе си патица в сос от портвайн, калкан за Дърк, а за Самър дувърски морски език. Щом приключи, се насили да откъсне вниманието си от храната.

— А сега ми разкажете за вашите норвежки корабни останки.

— Всъщност корабът е британски. — Дърк описа как са открили „Кентърбъри“ и срещата им с руския изследователски кораб.

— Честна дума, това е крайно агресивно поведение — поклати Пърлмутър глава. — Някаква идея защо руснаците проявяват толкова жив интерес към ръждясал крайцер на Кралския флот?

Самър бръкна в чантата си и извади снимка на златното кюлче.

— Намерихме го в една каюта близо до мостика.

Очите на Пърлмутър светнаха.

— Може би има още в трюма, макар че лекия крайцер не го бива за товарен кораб.

— Ние също подозираме, че руснаците го търсят — каза Дърк.

— Обърни внимание на означенията върху кюлчето.

Техният приятел вече беше насочил вниманието си върху щампования двуглав орел.

— Династията Романови — прошепна той. — Не е за чудене, че руснаците са предявили претенции към останките. Я ми припомнете кога е бил потопен „Кентърбъри“?

— Двайсет и шести февруари 1917 година — отговори Дърк. — Няколко дни преди това е отплавал от Архангелск.

Колелцата в главата на учения заработиха и го отнесоха далеч от френския ресторант.

— Много интересно. — Той остави снимката на масата. — Моите познания за историята на сушата са малко ръждясали, но доколкото си спомням, в началото на Първата световна война руската монархия разполага с огромни златни запаси. Онова, което не са имали, било нормално снабдяване на войските с оръжия и мунициии. Превозват по море златни кюлчета за съюзниците в замяна на мунициии. Първо от Архангелск, след това от Владивосток, но германците поумняват и минират пътя на запад. Опит за превоз на злато от Архангелск през 1917 година би било опасно, но не и невъзможно дело.

— Как можем да научим повече за последното плаване на „Кентърбъри“ — попита Самър.

— Доктор Чарлз Трехорн, професор емеритус^[1] по подводна археология в Оксфорд. Той е мой колега и специалист по останки на кораби от Кралския военен флот. Ще му звънна тази вечер, за да видя дали можем да се видим още утре с него. — Пърлмутър завъртя винената чаша с дебелите си пръсти. Наслаждавайки се на аромата на бордото в нея, той побутна снимката обратно към Самър.

— Какво направихте със златото?

— Донесохме го. Сега е в сейфа на стаята — обясни Самър. — Сигурна съм, че никой няма да заподозре, че съхранявам нещо ценно там.

Пърлмутър кимна и отпи още една глътка. Нямаше как да знае, но точно в този момент сейфът в стаята на Самър беше не само отворен, но и празен.

Облечена в униформа на камериерка, руската агентка Мартина беше влязла през задния вход за служители на „Гор“. В пластмасовата кофа за миене беше скрила богат асортимент от електронни устройства за инфилтриране, покрити с кърпа. Тя се качи по стълбата на третия етаж и откри номерата на стаите, към които я беше насочил хакерът от руското посолство.

Започна от стаята на Дърк, плъзгайки електронния ключ, прекодиран от хакера с новия код, през четеца. Дърк не си беше направил труда да разопакова багажа си, което улесни нейната задача. Тя започна от отворения му куфар, претърси го, но не намери нещо ценно от разузнавателна гледна точка. Отиде до стационарния телефон в стаята и закачи за долната му част малък безжичен предавател. В комплект с него вървеше усилвател на сигнала, който закачи за задната част на пердето. Устройството щеше да предава всички телефонни разговори и тези, провеждани в стаята, до подслушвателна станция в микробуса, паркиран долу на улицата, докато батериите му не се изтощят след около седмица. Накрая извади връзка ключове, намери сред тях главния ключ на управителя на хотела за сейфа в стаята. Вътре откри само паспорта на Дърк. Не му обърна внимание, затвори сейфа и забърза към съседната стая.

Повтори процедурата и в стаята на Самър до отварянето на сейфа. Удивена от златното кюлче вътре, тя го извади и сложи на леглото до паспорта на Самър, лаптопа и флашката, която намери. Използва малкия таблет, за да снима кюлчето от всички страни, после го върна в сейфа заедно с компютъра и паспорта. Вкара флашката в таблета и копира всички файлове в нея, след което върна в сейфа и го затвори.

Тъкмо успя да прибере уредите си в кофата, когато чу някой да чука на вратата и бравата да щраква. Тя замръзна на място, когато вратата се отвори и влезе друга камериерка с купа ментови бонбони в ръце. Камериерката спря и се вторачи в рускията.

— За вечерта ли подготвяш стаята?

— Не, само поискаха друга кърпа — отговори Мартина с истински ийстендски акцент. Посочи кърпата, която закриваше кофата и се измъкна край нощната камериерка, преди да закрачи енергично надолу по коридора. Не се обърна да погледне през рамо, докато не излезе от хотела и не мина две преки в южна посока.

Доволна, че не е предизвикала излишно внимание, Мартина описа кръг около квартала, където беше хотелът на Мансфилд, и почука на вратата на неговата стая, която гледаше към улицата. Той бутна настрана количката за сервиране, на която имаше чиния с полуизядена пържола с бутилка „Монтепулчано“, и я покани да влезе.

— Някакви проблеми? — попита, докато ѝ наливаше чаша вино.

— Не. — Тя пое чашата и я остави, без да отпие. — Подслушвателните устройства са на място и активирани.

Бръкна в кофата и му подаде мобилен телефон за еднократна употреба.

— В микробуса ще записват всички разговори и ще ви уведомят за възможни обаждания. Може да се присъедините към техниците за подслушване.

— Ще изчакам да ми се обадят. — Той я стрелна със самодоволна усмивка. — Успяхте ли да уредите срещата с финансовия експерт?

— Да, утре в десет сутринта. — Тя му подаде сгънато листче с адреса.

— Ще дойдете ли с мен?

— Не, защото по това време ще съм на смяна за проследяване.

— Жалко. Сигурна ли сте, че не искате да останете за по чашка?

Мартина поклати глава.

— Не бих искала да преча на вашите проучвания. — Подаде му таблета. — Свалих съдържанието на флашката, която жената беше заключила в сейфа на стаята. Ще видите и снимките на другия предмет, който намерих там. Приятна вечер.

Жената се завъртя на токове и излезе от стаята. Мансфилд включи таблета и пусна файла, който беше копиран от флашката на Самър. Беше подводното видео от „Кентърбъри“. Агентът изгледа шейсетминутния запис от останките, който завършваше с кадри от „Тавда“, заснети на повърхността на смрачаване близо до мястото.

Тъкмо се готвеше да затвори таблета, когато си спомни казаното от Мартина на излизане. Отвори електронната папка с надпис „Снимки“ и пред него се показаха половин дузина снимки на златното кюлче. С широко отворени очи се вторачи в руския имперски печат, щампован върху кюлчето, а после се протегна и вдигна слушалката на хотелския телефон.

— Ало, обслужване по стаите? Имам нужда от още една бутилка вино, моля.

[1] Почетно название на пенсионирани професори с големи заслуги в областта, които вече не преподават. — Б.пр. ↑

Пърлмутър мина да вземе Дърк и Самър със своя „Ролс-Ройс“ под наем точно в осем сутринта. Болницата беше само на няколко минути път и те успяха да се видят с Джек Далгрин малко преди да го вземат за операцията. Изчакаха в кафенето, докато изкарат Далгрин от реанимацията няколко часа по-късно. Малко замаян от упойката и обезболяващите, той се смя радостно заедно със своите приятели, когато му казаха, че ще се оправи напълно. Дърк му обеща, че при следващото им посещение ще вкара контрабандно една бира за него, после го оставиха на бдителните грижи на сестра, която много приличаше на певицата Адел.

Скоро ролс-ройсът отново потегли, дискретно следван от сребрист седан „Ауди“. Тяхната цел беше Чърчил Гардънс и един мезонет в голяма сива каменна сграда, който се издигаше на брега на Темза. Тесен асансьор ги качи на последния етаж, където Пърлмутър почука с малко чукало във формата на котва по полирана врата в края на коридора. Едър мъж с пясъчноруса коса, стиснал голяма чаша чай, ги покани да влязат.

— Току-що запарен — обяви Чарлз Трехорн с мек, свръхкултивиран акцент. — Жена ми Розела го заля точно преди да излезе, за да свърши някаква работа. Моля, заповядайте.

Апартаментът приличаше на частна библиотека. Ореховите лавици, натъпкани с книги за морето, изпълваха отвореното пространство на жилището. Акценти поставяха ориенталските килими, антикварните корабни щампи и модерните кожени мебели. Дърк и Самър се спогледаха и по лицата им се разляха усмивки.

— Вашето жилище странно си прилича с това на Сейнт Джулиън във Вашингтон — отбеляза Самър.

— Да, заради книгите — съгласи се Трехорн. — Това са рисковете на професията. Смятам обаче, че Джулиън има по-добра колекция.

— Само по бройки — не се съгласи Пърлмутър. — Бихме се превърнали в страхотна морска библиотека, ако обединим ресурсите

си.

— Бих казал най-добрата в англоговорещия свят. Моля, настанете се удобно. — Трехорн ги заведе до кръглата маса, която стоеше пред стъклена стена, гледаща към реката.

Самър проследи как една малка драга се носи по реката.

— Смайваща гледка към Темза.

— Едновременно вдъхновяваща и разсейваща — каза Трехорн. Той започна да налива чай, докато Пърлмутър се обслужи от чинията с кифли. Трехорн посегна към близкия рафт и измъкна иззад книгите бутилка сингъл малц скоч уиски „Балвени“. Наля си яка глътка в чая и подаде бутилката на Пърлмутър.

— Приятен начин да се подсилиш — отбеляза, опита резултата с удоволствие и остави чашата на масата.

— А сега ми разкажете какъв е този интерес на янките към британски крайцер от клас К?

— Случайно открихме останките на „Кентърбъри“ край бреговете на Норвегия — обясни Дърк. — После установихме, че не сме единствените, които се интересуват от него.

— Джулиън ми разказа за вашите неприятности с руснаците. Това ме кара да смятам, че в последното му пътуване се крие нещо повече, отколкото може да се види на пръв поглед.

— Какво можете да ни кажете за „Кентърбъри“? — попита Самър.

Трехорн отвори папката, която беше подготвил.

— Килът на „Кентърбъри“ е заложен през октомври 1914 г. Това е вторият лек крайцер от клас „Кембриън“, построен от „Джон Браун & Компания“. В началото на кариерата си е зачислен към групата „Харуич“, която защитава източните подходи към Ламанша. Участва в леки боеве в Средиземноморието, когато към края на 1916 е изпратен да конвоира кораби. Потъва през февруари 1917 край бреговете на Норвегия. По-късно се установява, че е потопен от германската подводница УК-29.

— В това няма нищо особено — обади се Пърлмутър.

— Какво знаеш за последните му пътувания?

— Ескортен кораб. — Трехорн се зарови по-дълбоко в папката. — През ноември 1916 придружава конвой до Архангелск, който превозва муниции. Няколко седмици по-късно се връща в Скапа Флоу

за малки ремонти. В средата на февруари участва в съпровождането на друг конвой, който пристига на осемнайсети в Архангелск. Тук нещата стават интересни. — Той вдигна поглед към Пърлмутър и се усмихна. — Плава в конвой с още три военни кораба на Кралския флот: „Конкорд“, „Марксман“ и „Трайидент“. Тези съдове се връщат с конвоя и пристигат в Скапа Флоу на дващсет и пети февруари. „Кентърбъри“ не е с тях, а германските архиви показват, че е бил потопен от УК–29 на дващсет и шести февруари.

— Един ден след като конвоят се е върнал в Англия? — попита Пърлмутър, а устните му се отпуснаха в неверие.

— Точно така. В това няма никаква логика. Разбира се, германците може да са объркали датите, но аз се порових в Националните архиви и открих това. — Той подаде на Пърлмутър написана на пишеща машина заповед от Канцеларията на Британското адмиралтейство до капитана на „Кентърбъри“. Пърлмутър откри погребано между заповедите за плаването и зареждането с гориво нареждане до капитана да остане в пристанището до завръщането на специалния пратеник сър Лий Хънт.

— Кой е Лий Хънт? — попита той.

— Точно преди смъртта си е бил специален пратеник на премиер-министъра Лойд Джордж. До 1916 служи като генерален консул в Британското посолство в Санкт Петербург. От биографията му се разбира, че е бил в близки отношения с царя.

Дърк се обърна към Трехорн.

— Значи се връща в Санкт Петербург през последните дни на монархията, за да помогне на „Кентърбъри“ да се прибере у дома?

— Така изглежда. Но ми се струва необичайно, че „Кентърбъри“ изоставя конвоя, за да изчака Хънт, и след това поема сам на път.

— Сигурен си, че корабът наистина е чакал Хънт? — попита Пърлмутър.

— Да. Обявен е за загинал на борда на „Кентърбъри“. Направих някои проучвания и установих, че архивът му също се съхранява в Националните архиви. Той може да хвърли светлина върху онова, което е правил в Русия. В момента обаче цялата работа малко напомня пъзел.

— Доктор Трехорн — намеси се Самър, — аз имам допълнителна следа в тази мистерия. — Тя бръкна в чантата си, извади

златното кюлче и го остави с лек звън на масата.

Трехорн го заоглежда с леко любопитство.

— Привлекателно момиче като вас не бива да се перчи с такова богатство из Уестминстър.

Дърк се усмихна.

— Съжалявам глупака, който би се опитал да ѝ го отнеме.

— Ще се радвам повече от всичко да се отърва от него — обясни Самър, — ако можете да ме посъветвате за подходящ получател.

— Имам много контакти с хора от Кралския флот, които биха се радвали да го получат. Вероятно ще свърши в техния чудесен музей в Портсмут. — Той сложи чифт очила за четене и започна да проучва кюлчето. — Ако не се лъжа, това е руският имперски герб с короната на Романови.

— И ние мислим така — потвърди Самър. — Смятате ли, че „Кентърбъри“ може да е превозвал голям товар злато от Русия?

Трехорн остави кюлчето на масата и поглади брадичката си.

— Разбира се, всичко е възможно, но се съмнявам. Товарите със злато дори по време на Първата световна война са били много добре документирани. Няма нищо в корабния архив, което да подсказва подобно нещо. По това време превозът на товарите руско злато до Английската банка за закупуване на въоръжения вече е прехвърлен в Тихия океан. — Той поклати глава. — Може би руснаците знаят нещо, което ние не знаем. Къде точно на борда на кораба намерихте кюлчето? — Той плъзна по масата една черно-бяла снимка на „Кентърбъри“.

Дърк посочи ниската палуба на надстройките под мостика.

— Първата каюта откъм десния борд.

— Подходящ подслон за дипломат като Хънт — каза Трехорн.

Самър се смръщи.

— Благодарение на „Тавда“ вече е разрушена.

— Може би напълно преднамерено. — Гласът на Трехорн заглъхна. Той стана и понесе бутилката с уиски към кабинета си. — Е, Джулиън, ти се погрижи да се отървете от това злато, преди всички изкусни мошеници в Лондон да ви погнат. Междувременно аз ще си уредя среща в Националните архиви, за да хвърля едно око в документите на сър Хънт.

— Много мило от ваша страна, че сте готов да ни помогнете — изчурулика Самър. — Има ли нещо, което ние можем да направим, за да ви се отблагодарим?

— Разбира се. — Трехорн огледа помещението, после скри бутилката за книгите. — Можете да не казвате на жена ми за това как си подсилих чая.

В другия край на Лондон, в квартала Уайтчапъл в бедняшкия район Ийст Енд, Виктор Мансфилд влезе в сумрачен пъб на име „Глиганската глава“. Носеше спортно сако „Прада“, с което беше прекалено издокаран за немногобройната клиентела, която пиеше в заведението преди обед. Само един сив човек в сив костюм, седнал в едно от крайните сепарета, изглеждаше също толкова не на място. На бара Мансфилд поръча две халби „Гинес“ и ги занесе на масата на сивия мъж.

— Господин Бейнбридж? — попита той.

— Да. — Единствената сричка беше произнесена със сухия монотонен глас на банкиер, който преглежда молба за заем. Сивият мъж изгледа бирата иронично. — Боя се, че за мен е малко рано.

— Не се притеснявайте — успокои го Мансфилд и отпи голяма глътка от едната халба. После остави чашата и се наведе към мъжа. — Нуждая се от информация за пратка злато от Русия до Лондон в началото на 1917.

— Да, казаха ми това — отговори Бейнбридж. — Архивите на Английската банка, до които имам неограничен достъп, са твърде ясни по този въпрос. Има само една-единствена пратка в размер на двайсет милиона паунда, вложени в хранилището на Английската банка в Отава през април 1917 година.

— Отава в Канада?

— Между 1914 и 1917 има четири големи пратки злато за Великобритания по договор за военни материали. Първата е през 1914, когато два британски военни кораба — „Дрейк“ и „Монтоа“, приемат пратка от осем милиона паунда злато по време на нощна среща на трийсет мили в морето от Архангелск. Въпреки опитите за опазване на тайната германците научават за пратката и едва не потапят съдовете, преди да успеят да стигнат безопасно до Ливърпул. След това пратките злато се изпращат по суша във Владивосток, откъдето японски военни кораби ги откарват до Ванкувър. Кюлчетата са прехвърляни в извънреден склад на Английската банка в Отава, където се съхраняват.

През 1915 пратките са в размер на десет милиона, през 1916 — трийсет, и двайсетте милиона през 1917 година, за които вече стана дума.

Докато банкерът разказваше, Мансфилд видя дъното на своята халба с „Гинес“ и я остави на масата.

— Оказва се, че прехвърлената сума не е кой знае колко голяма — каза той, докато посягаше за втората чаша.

— Шейсет и осем милиона не звучат кой знае колко много днес, но в днешни пари или злато това са тринайсет милиарда.

— Тринайсет милиарда?

Бейнбридж кимна равнодушно.

— Казахте, че тези пратки са били за военни материали — продължи Мансфилд. — Чували ли сте за пратка от името на царското семейство или лично на царя?

Бейнбридж поклати глава.

— Пратките са били заплащане за военната помощ. Първата партида е била уредена от руския посланик в Англия граф Бенкендорф. Останалите са били уредени от руския министър на финансите и премиер-министъра Лойд Джордж след тяхната среща в Париж през 1915 година. Някои от по-маловажните членове на семейство Романови имали влогове в Англия, но по-късно през войната Николай II демонстративно връща в страната всички средства, държани в чуждестранни сметки. По време на абдикацията му той и неговото семейство не са имали активи в Английската банка.

Мансфилд се наведе към него.

— Интересувам се от друго прехвърляне, което е станало или е било планирано в 1917 през Средиземноморието.

В отговор Бейнбридж се вторачи в него.

— Аз съм банкер и банков историк. Работя с данни и документи, архивирани в Английската банка. Ако е имало допълнителни пратки злато, получени през 1917, щеше да има доказателства. Моите проучвания не откриха допълнителна вноска, нито доказателства за предстояща вноска, идваща от Средиземноморието или някъде другаде. Ако е имало допълнителна пратка злато за Англия, не е била свързана с Английската банка.

— Има ли други, извън кръга на военните, които биха имали предварителна логистична информация за бъдеща пратка злато,

независимо дали е била предназначена за Английската банка, или за някаква друга страна?

— Може би дипломатическият корпус, но при всички случаи безопасността и транспортът щяха да са дело на военните. — В съзнанието на Бейнбридж нещо просветна и той погледна през витрината на кръчмата. От другата страна на улицата имаше реклама на лондонския офис на застрахователя „Лойдс“.

— Има още една възможност, която може да проучите — каза той. — Първата пратка от Архангелск през 1914 е пренесена на кораби от Кралския флот. Застрахователният офис за военни рискове в Лондон начислил на руското правителство премия плюс транспортните разходи, които възлезли на един процент от пратката. Ако вашата фантомна пратка е трябвало да бъде пренесена на кораб от военния флот, има голяма вероятност застрахователният офис да е знаел нещо по въпроса.

По лицето на Мансфилд се разля широка усмивка.

— Знаех си аз, че ще ми бъдете от голяма полза. — Той стана и се поклони. — Господин Бейнбридж, благодаря за информацията и за бирата. — Обърна се и излезе от пъба, оставяйки банкера и банков историк вторачен в двете празни чаши.

— Добро утро, Самър — каза Джулиън в телефонната слушалка.
— Имам някои любопитни новини.

— Добро утро, Джулиън. — Със свободната си ръка Самър дръпна пердето от прозореца на хотелската си стая и хвърли поглед към облачното небе. — Какви новини?

— Чарлз Трехорн току-що ми се обади от читалнята на Националните архиви, където е отишъл рано сутринта. Каза, че в архива на сър Лий Хънт е открил един изключителен документ. Не се впусна в подробности, но предложи да се срещнем там.

— Дали не е информация за златото?

— Всичко, което каза, е, че може да успее да отговори на някои въпроси за „Кентърбъри“. Аз ще тръгна сега и ще ви взема след десет минути.

— Ще извикам Дърк и ще те чакаме долу.

Ролсът вече беше пред входа, когато братът и сестрата излязоха от хотела. Качиха се отзад, където Пърлмутър прелистваше брой на лондонския „Таймс“.

— Трехорн работи много бързо — отбеляза Дърк.

— Всъщност на практика той живее в Националните архиви. Освен това не е нужна голяма историческа мистерия, за да се разпали.

Ролс-ройсът излизаше от автоалеята на хотела, когато чуха силен рев на автомобилен двигател. Шофьорът наби спирачки, които нададоха вой, а пътниците бяха запратени напред, когато старият автомобил изведнъж тръгна назад. Секунда по-късно край тях прелетя черна кола, чиято задна врата облиза бронята на ролса сред свирене на гуми. Летящата кола се качи на тротоара, разора една градина и се блъсна в тухлената фасада на хотелския магазин за сувенири.

Рави спусна разделителния прозорец.

— Всички добре ли сте?

— Да, благодарение на небесата — отговори Пърлмутър. — Проклетият глупак една не ни изби.

— Рави, чудесна реакция за избягване на катастрофа! — похвали го Дърк. — Как разбра, че се готви да ни блъсне?

Рави се усмихна.

— Благодарение на школата по безопасност и шофиране. Научиха ни как да намалим щетите от сблъсък. Чух рева на двигателя, видях ъгъла на движение и предчувствието ми подсказа, че ще се насочи към нас. За щастие, въпреки че тази кола е стара, веднага можах да я включа на задна.

— Дали е оцелял? — Самър посочи към облака дим около катастрофиралата кола.

Те слязоха от ролса и се приближиха до нея. Беше старо черно такси, чиято предница сега приличаше на хармоника. Шофьорската врата зееше отворена, но вътре нямаше никого. Около колата започна да се събира тълпа, а от шофьора нямаше и следа.

Когато се зае да оглежда колата, Дърк забеляза сбруя с четири опорни точки като в състезателните автомобили, монтирана към шофьорската седалка, и липсата на регистрационен номер. Той огледа тълпата, но който и да беше карал колата, отдавна се беше смесил с нея и избягал.

— Шофьора го няма — каза Пърлмутър. — Това е странно.

— Вероятно е нелегално такси и е искал да избегне затвора — предположи Рави, преди да се върне обратно при ролса и да огледа дълбоката вдлъбнатина на бронята. Скоро дойде полицията и състави протокол за произшествието. После им позволиха да си тръгнат.

— Надявам се, че това ще е последното вълнение за този ден — обяви Пърлмутър, когато ролс-ройсът отново потегли. — Надявам се и че няма да ни се наложи да закъснеем за обяд.

— Сигурна съм, че в сградата на Националните архиви има кафене — предположи Самър. — Можем да хапнем нещо, след като се видим с доктор Трехорн.

— Не се подигравай с мен, малка госпожице. Близо до архивите има корейски ресторант с една звезда „Мишлен“. Настоявам да го изпробваме.

Тя го изгледа строго.

— Първо работата, после удоволствието.

За пътуването им до Националните архиви — мястото, където се съхраняваха повече от хиляда години британска история, в Ричмънд

ъпон Темз, квартал в Западен Лондон, нямаше да им трябват повече от петнайсет минути. Пърлмутър поведе Дърк и Самър по стълбището до входа, който представляваше модерна стъклена структура, и ги въведе в атриума. Докато Дърк оглеждаше привлекателната жена в кожено яке, която проучваше плана на етажа, Пърлмутър попита на рецепцията за Трехорн.

Жената зад масата се ококори при споменаването на неговото име.

— Сигурна съм, че е на обичайното си място в читалнята за документи. Ще пратя някого да ви заведе там.

Един асистент ги преведе през пропускателна и в просторното помещение.

— Той е в другия край — каза и посочи към далечния ъгъл.

Тримата минаха край десетки учени и студенти зад малки дървени бюра, които безшумно преглеждаха древни документи. Когато стигнаха до ъгъла, намериха Трехорн седнал на дълга маса, заобиколена от плъзгащи се лавици с книги. Пред него лежах две дебели папки и няколко свободни листа, но той бе насочил вниманието си върху отворената пред него тънка синя папка.

Погледна над ръба на очилата си за четене и се усмихна.

— Добро утро на всички. Надявам се, че ме намерихте лесно?

— Това беше най-малкият ни проблем тази сутрин — каза Пърлмутър. — Тук си доста известен.

— Извинете ме, че ви затрудних да дойдете тук, но реших, че ще искате да видите оригиналните страници на документа, който намерих. Те са много интересни.

— Благодарни сме за обаждането — отговори Самър.

— Какво открихте?

— Накарах да извадят от архива на сър Лий Хънт документите за периода 1916–1917 г. — Трехорн потупа по папките. — Намерих го в последната група негови документи...

Думите му бяха прекъснати от силния вой на сирена.

— Боже мили, това ми прилича на пожарна тревога — каза той.

Докато хората започнаха да напускат читалнята, една тъмнокоса жена се приближи до тяхната маса. Дърк беше изненадан да види, че това е същата чернокоса красавица, която бе забелязал във фойето. Тя не му обърна внимание, а заговори на Трехорн.

— Боя се, че трябва да напуснете сградата — каза Мартина със заповеден тон. — Аз трябва да прибера документите, които сте поръчали.

— Идид от „Документи на Външното министерство“ ми изпълни поръчката — каза Трехорн.

— Трябва да ги върна. — Мартина се промуши край Пърлмутър до ръба на масата.

— Това е много необичайно — каза Трехорн и остави синята папка на масата.

Мартина се наведе, за да вземе двете дебели папки, после тънката синя. Дърк гледаше, докато коженото ѝ яке се разтвори и откри малък автоматичен пистолет в кобур под мишницата. Тогава осъзна, че за разлика от другите библиотечни служители, тя не носеше бадж с име. Той смушка сестра си и кимна към вратата в задната стена. После скришом пъкна крака си между краката на Пърлмутър близо до единия му глезен.

— Извинявай, Джулиън — каза Дърк, след което го тласна към жената.

Едрият мъж се препъна и падна настрани, стоварвайки се тежко върху рускинята. Документите в ръцете ѝ се разлетяха на всички посоки, докато падаше на пода.

— Много се извинявам — каза Пърлмутър. Той успя да се изправи, подпирайки се на облегалката на един стол, после протегна ръка да помогне на Мартина да стане.

— Непохватен глупак! — Тя се дръпна от протегнатата за помощ ръка.

Бравата на близката врата щракна, когато се затвори. За миг тренираните ѝ очи забелязаха, че Дърк, Самър и синята папка бяха изчезнали. Притисната между Пърлмутър и Трехорн, тя се плъзна през масата, претърколи се и стъпи на крака от другата страна. Извади пистолета, хукна към вратата и мина през нея. Излезе на стълбищна площадка. Чу тропот на стъпки, надникна през перилото и зърна Дърк и Самър на горния етаж. Вдигна пистолета и даде един изстрел, който отекна като оръдеен по стълбището. Миг по-късно чу блъскане на врата.

Поколеба се, но миг по-късно извади преносима радиостанция от джоба си.

— Двамата по-млади се качиха на втория етаж откъм източната страна — докладва тя на руски. — Документите са у тях.

— Защо стреля по нас? — попита Самър, когато влетяха на втория етаж. Дърк бутна сестра си напред.

— Няма да спрем, за да я питаме.

Влязоха в малко помещение за карти, чиито обитатели вече бяха напуснали. Вратата в другия край водеше в по-голямо помещение — читалня за карти и документи. Дърк погледна натам, после бутна Самър към врата, на която имаше табела: „Само за служители“.

Озоваха се в голяма, слабо осветена ниша. Трябваша им няколко секунди, за да свикнат очите им с полумрака. Бяха благодарни, че пожарната сирена, която виеше из сградата, тук беше изключена. В нишата се намираше едно от големите книжни хранилища на архивите. Напъхани в подобното на пещера помещение, следваха редица след редица плъзгащи се книжни лавици, високи два метра и половина. Докато се промъкваша в тясното пространство между тях, Самър забеляза, че на тях са подредени британските кадастрални регистри. Стигнаха до края им и установиха, че те продължават нататък.

Дърк погледна към далечната стена вляво, после се обърна към Самър.

— Стой тук, дръж под око вратата и не изпускай папката от ръце. Аз ще изтичам до края, за да проверя няма ли там някакъв изход.

— Добре. Ако дойде някой, ще те последвам.

След като Дърк хукна, Самър направи няколко крачки в противоположната посока, гледайки между двата реда стелажи към вратата, през която бяха влезли. Следващата редица стелажи вляво от нея се оказа по-къса и свършваше пред стена, където стоеше голяма брезентова количка, пълна с книги. Обхваната от любопитство, тя тръгна надолу по пътеката и в края ѝ намери товарен асансьор. Натисна бутона за повикване, после хукна обратно към поста си, за да наблюдава входната врата. Всичко изглеждаше спокойно.

Но когато отново застана на наблюдателния си пост, близо до нея се чу глас:

— Мисля, че архивите са затворени сега.

Самър едва не падна от изненада, когато се обърна и се озова срещу познат мъж с руса коса.

— Аз ще взема документите — обяви Мансфилд с безгрижен тон.

Самър забеляза, че е добре облечен със спортно сако и панталони и стиска една „Берета“, която сочи към стомаха ѝ. Мина известно време, преди да съобрази откъде ѝ е познато лицето му.

— Не беше ли достатъчно, че взривихте половината „Кентърбъри“? — Тя нарочно заговори с нервен, писклив глас.

— Не и когато има още неразказани истории. Брат ви? — попита той, размахвайки пистолет от ляво надясно.

— Идва с асансьора и охраната на архивите. — Тя направи половин крачка назад и погледна през рамо към товарния асансьор.

Стояха един срещу друг на тясната пътека между книжните лавици, но Самър беше отстъпила до края на стелаж.

— Защо са толкова важни тези документи?

Мансфилд усети, че тя се опитва да печели време. Затова протегна свободната си ръка.

— Дайте ми папката. Веднага!

Силно щракване обяви пристигането на товарния асансьор. Мансфилд се обърна и погледна над рамото на Самър към отварящите се врати. Секунда по късно близо до него се чу трополене. Той обърна глава и видя Самър да отскача настрана, докато една от лавиците падаше към него.

Две лавици по-нататък Дърк бе опрял рамо в централния стелаж и го буташе като разярен носорог.

Преди Мансфилд да успее да реагира, двете плъзгащи се лавици се стовариха отгоре му. Върху гърдите му падна висок стелаж, който затисна ребрата му. Изстена, когато цяла редица прашни кадастърни регистри се посипа по него, а лавиците го приковаха на земята.

Дърк го остави на мира и хукна към асансьора. Докато тичаше, извика на сестра си:

— Да тръгваме!

Самър вече тичаше и стигна при отворените врати на асансьора преди него. Натисна бутона за партера и хвърли поглед назад към книжните лавици. Двата паднали стелаж около Мансфилд започнаха

да се разделят. Изпод купчината книги се показа ръка, която се прицели в нейната посока. Дърк още беше на няколко крачки от нея.

— Залегни — извика му тя и приклепна до вратата на асансьора.

Дърк направи още една крачка и се хвърли, плъзгайки се с главата напред в асансьора. Когато двете врати с тракане започнаха да се затварят, два куршума се забиха в задната стена на асансьора.

— Добре ли си? — попита Самър.

— Да — отговори брат ѝ и се изправи на крака. — Откъде се взе този?

— Или се е вмъкнал, когато повиках асансьора, или е намерил друг вход. — Тя погледна сменящите се номера на етажите. — Радвам се, че успя да се промъкнеш тихо назад.

— Чух, че говориш, и реших, че не е на добре.

Самър изгледа брат си тревожно.

— Това беше пилотът на руската подводница.

— Какво?

— Сигурна съм. Той беше на „Тавда“ и не го отрече.

— Очевидно става дума за нещо много повече от злато. — Погледът му падна върху синята папка, която Самър стискаше с желязна хватка. — Трябва да намерим безопасно място.

— Централният вход е най-добрата ни възможност. Къде ли отиваме?

Вратите на асансьора се отвориха и те се озоваха в склада на архивите и товарната рампа. Пакети с храна за кафенето на архивите бяха струпани до купчини книги, опаковани в целофан, и календари за сувенирния магазин. Минаха край пластмасови кутии, пълни с купчини нови правителствени документи, наскоро докарани от парламента. Продължиха по една празна товарна рампа, затворена от голяма повдигаща се гаражна врата. Близката пожарна аларма, която кънтеше с пълна сила около тях, изведнъж спря.

Самър се поколеба, но после стисна ръката на Дърк.

— Някой идва.

Дърк също чу шума от тичащи по стълбите крака. Той откъсна очи от мястото, откъдето идваше шумът, към изхода до товарната рампа. В противоположния край на рампата зейна друга врата и през нея влетя Мартина с яростен поглед.

Обаче Дърк вече беше хукнал и повлече Самър към изхода, блъскайки вратата да се отвори. Тя водеше навън. Те се втурнаха надолу по няколкото стъпала към подножието на товарната рампа. Намираха се в задния край на архивите, чиито голи стени се простираха в двете посоки. Къса алея за доставки се простираше от рампата до тясна странична уличка. Иначе бяха заобиколени от гол асфалт.

— Няма нищо по-хубаво от това да липсва всякакво укритие — измърмори Дърк, докато той и Самър хукнаха с все сили към улицата. От другата страна на настилката от павета се простираше широка затревена площ, която се спускаше към бреговете на Темза. Тя беше оградена от две индустриални сгради, отдалечени на здрав спринт от мястото, където се намираха. Когато вратата на склада се отвори с трясък зад гърба им, Дърк погледна към реката.

Нагоре по течението, далеч от гмежта на Централен Лондон, Темза беше сравнително спокойна — по-скоро рай за гребците, отколкото за търговското корабоплаване. А там, където се намираха, беше съвсем пуста, с изключение на един влекач, който пухтеше надолу по течението.

Дърк поведе Самър по тревата, насочвайки се към първата индустриална сграда. Долу край водата се виждаха няколко младежи и някакъв дълъг, тесен предмет, който лежеше на брега.

— Твърде далече е — каза на пресекулки Самър, докато се опитваше да си поеме дъх.

Обаче Дърк вече беше променил плана си.

— Давай към реката.

— И какво, ще я преплуваме ли?

Дърк само посочи брега.

Когато хукнаха, наклоненият към реката терен им осигури известно прикритие от пистолета на Мартина. Рускинята стигна до най-високата точка на зелената площ, когато Дърк и Самър вече бяха на речния бряг.

Щом приближиха водата, Самър поклати глава.

— Не може да бъде.

Тя се вторачи в четириместния скул, оставен върху камъните.

Собствениците на лодката, четирима тийнейджъри, които бяха спрели на брега, за да си починат, бяха тръгнали нагоре по течението

да проучват тръстиките.

— Няма да ходим много далеч — успокой я Дърк.

Вдигна лодката от брега и я пусна във водата, изчака секунда Самър да седне вътре, след това я бутна и скочи вътре. Тясната като дъска лодка щеше да се обърне, ако Самър съобразително не използва чифта гребла, за да я стабилизира. Дърк седна при другия комплект и те бързо загребаха към средата на реката.

Мартина, която ги преследваше бегом, стигна в средата на зелената площ. Там опря и вдигна пистолета. Обаче четирите хлапета бяха забелязали крадците на лодката им и хукнаха по брега, крещейки на гребците. Едното взе да хвърля камъни и скоро и останалите го последваха. Заради четиримата свидетели Мартина свали пистолета и го пъкна в кобура под мишницата.

Тя остана още малко на тревата, загледана в лодката, която пресече пред носа пътя на малкия влекач, прекосявайки реката към другия бряг.

— Мартина! — повика я Мансфилд от улицата, където беше спрял и наблюдаваше сцената.

Тя забърза през тревата и стигна при него точно когато сребристото „Ауди“ с Иван на волана спря със свирещи гуми пред тях. Мансфилд седна отпред, а Мартина се качи секунда по-късно отзад.

Когато Иван натисна газта, той се обърна към нея с пламнали сини очи.

— Имаме нужда от лодка. — Гласът му беше по-спокоен от изражението. — И то веднага.

Зеленият влекач наду сирената си заради непозволеното пресичане пред носа му и зави рязко дясно на борд, за да избегне удара с дванайсетметровата лека лодка. Сега Дърк видя, че това не е влекач, а здрав рибарски кораб. Построен в стила на северноморските траулери, металният му корпус бе създаден да издържа на суровия климат на тези ширини.

След като пресякоха пътя му, Дърк и Самър прибраха греблата откъм левия борд и заработиха с тези откъм десния. Изравниха скула с рибарския кораб и заплуваха край него, докато Дърк не успя да се хване за един от кранците, който в случая беше стара автомобилна гума. Самър се изправи, протегна ръце и се хвана за релинга, след това се набра и се прехвърли на борда. Тя бързо протегна ръце, за да поеме от Дърк синята папка, която беше лежала в краката ѝ. Брат ѝ я последва на борда, като изрита скула към брега, докато се набираше на релинга.

Бяха поздравени от басет на бели и светлокафяви петна, който се появи, махайки опашка, и нададе вой. Самър се предаде и коленичи до него, изтръгвайки от кучето радостно джафкане и лизване по лицето.

Един среброкос мъж последва кучето и се вторачи в тях сериозно с кораловозелените си очи.

— Вие да не сте пирати?

— Не, обикновени стопаджийи — отговори Самър, докато се изправяше на крака. — Съжалявам, че се натрапихме, без да питаме, но те се опитваха да ни убият. — И тя посочи към другия бряг.

Възрастният човек погледна натам, но не обърна внимание на увеличаващото скоростта си „Ауди“, а се съсредоточи върху четирите момчета, облечени в екипи от ликра, които ревяха обиди и продължаваха да хвърлят камъни.

— Убийци, а? — той поклати глава. — Мда, може да се каже, че изглеждат малко враждебно настроени. Но и аз щях да бъда, ако някой ми задигне лодката.

— Вие не разбирате...

— Извинете, но трябва да се върна зад щурвала. — Той се обърна и влезе в рулевата рубка, а басетът тръгна по петите му. Дърк и Самър ги последваха и забелязаха спасителен пояс на стената на рубката, на който беше написано името на траулера: „Първи опит“.

— Има ли пункт на речната полиция на Темза? — попита Дърк.

— Мисля, че британците имат нещо като патрулна станция близо до виенското колело. То ми е на път, така че мога да ви оставя там.

— Ще ви бъдем много благодарни — Самър забеляза, че собственикът на траулера пие кафе от голяма чаша с надпис „Яхтклуб Балбоа“ и инициалите К. К.

— Какво прави един сънародник янки по реката Темза?

— Флопи и аз решихме да видим свят. — Мъжът кимна към басета, който се беше свил на кравай върху възглавница близо до краката му. — Връщаме се от малка екскурзия до Оксфорд. — Той махна с ръка към предния прозорец, през който се виждаха в далечината всички забележителности на Централен Лондон. — Винаги съм смятал, че човек вижда най-лошата страна на един град, ако минава край него по магистралата. Великите стари градове, изглежда, запазват най-хубавото у тях за бреговата линия. Насладих се на Лондон и сега възнамерявам да прекося Ламанша за Сена и Париж.

— Прекосили сте Атлантика с „Първи опит“? — попита Дърк.

— О, да, направихме го. Построен е като военен кораб и е също толкова стабилен. В трюма имам допълнителни резервоари, които ни осигуряват обсег от три хиляди мили.

— Каква скорост може да развива? — попита Самър, докато оглеждаше брега за следи от руснаците.

— С помощта на приятелски вятър и попътно течение прави девет и половина възела. — Той бутна ръчката на дросела докрай. — Не се тревожете, госпожице. След двайсет минути ще ви оставя в полицейския пост.

Малко по-малко от десет минути по-късно Мансфилд намери лодка. За негов късмет марината на кея Чийзуик на миля надолу по течението предлагаше лодки под наем. Мартина уреди формалностите по телефона секунди преди аудито да набие спирачки пред входа.

— Продължавай надолу по течението и гледай да не ги изпуснеш от очи — нареди руският агент на шофьора на аудито.

Иван имаше синина на бузата, а ръката му бе порязана от катастрофата с таксито, но не обръщаше внимание на болките и кимна след думите на Мансфилд.

Когато Мансфилд изскочи от колата, Мартина го последва и се втурна към един жилав тип, който носеше туба с бензин.

— За лодката ли идвате? — попита той с приятелска усмивка.

— Да.

— Както помоли госпожата — най-бързата, която имаме. — Той посочи край редица платноходки към малката моторница в края на кея. — „Сийферър 23“. Не е като лодките на контрабандистите, но въпреки това е бърза. Заредена е и готова за плаване. Трябва ми вашата шофьорска книжка и кредитната ви карта.

Мансфилд му подаде фалшивия си френски паспорт с няколко банкноти от по сто лири.

— Надявам се, че това ще е достатъчно?

Очите на лодкаря се разшириха.

— Ключовете са на запалването. Трябва да я върнете, преди да се стъмни. Приятно забавление. — Той остана да гледа с любопитство, докато красивата, добре облечена двойка хукна към моторницата, качи се и отпраши с пълна газ по Темза.

Траулерът беше следвал извиващото се корито на Темза през Западен Лондон и стигна до един завой надясно близо до Батърси Парк, когато летящата след тях моторница се показа. Дърк първи я забеляза, разпознавайки Мансфилд и Мартина, седнали на предните седалки.

— Може ли да ни оставите някъде наблизко? — попита той възрастния мореплавател.

— Напред няма нищо наблизко. Току-що минахме край доковете „Сейнт Джордж“ — отговори той. — Искате ли да се върнем назад?

Дърк огледа приближаващата се моторница.

— Не, продължаваме.

Когато започнаха да наближават Централен Лондон спокойната Темза взе да се оживява, скоро водният път гъмжеше от туристически корабчета и от време на време по някоя малка баржа. „Първи опит“ плаваше в центъра на реката, за да избягва нарастващото движение. Възрастният мъж държеше щурвала с твърда ръка. Докато той гледаше напред, Дърк и Самър не откъсваха очи от огледалото и отразяващата се в него моторница, която се приближаваше.

Мансфилд насочи моторницата успоредно с десния борт на „Първи опит“ и намали, за да изравни скоростта си с него. Той натисна сирената, за да привлече вниманието на възрастния човек, след това постави ръка хоризонтално под брадичката си.

— Този тип май иска да спра. Той ли се опита да ви убие? — попита човекът.

Самър го изгледа сериозно и кимна.

Старият мъж се усмихна, махна на Мансфилд и зави, бутнал лоста на дросела докрай.

Мансфилд се приближи още и показа пистолета си под сакото.

Възрастният моряк отново се усмихна и му помахна.

— Мисля, че може да използва желязото. — Той погледна към Самър и се дръпна от прозореца. — Дръжте си главата долу.

Мансфилд не стреля, но изостана зад „Първи опит“ и се премести откъм левия му борд. Мартина се изправи на тапицирана седалка и протегна ръце към релинга на траулера.

— Жената се опитва да се качи на борда — предупреди Самър.

Дърк огледа рулевата рубка и забеляза половин бутилка вино на една от лавиците. Той я грабна за гърлото, излезе от рубката и я запрати назад. Тя полетя през палубата и удари Мартина в гърдите. Повече изненадана, отколкото наранена, тя падна назад в лодката.

Мансфилд реагира, като изпрати три куршума с беретата в рулевата рубка, а Дърк се хвърли на палубата за прикритие.

— Мисля, че сега успяхте да ги ядосате — отбеляза възрастният капитан, завъртайки траулера ляво на борд.

— Още от началото си бяха ядосани — отговори Самър.

Дърк скочи на крака и огледа реката напред.

На половин миля надолу по течението имаше кей, но преди него нямаше друг достъп до сушата. В самия фарватер покрай брега приближаваше малка баржа, а пред тях трипалубен туристически кораб се приближаваше бавно откъм десния им борд.

Дърк трябваше да се хване някъде, за да запази равновесие, защото възрастният им сънародник беше завъртял рязко щурвала, запращайки траулера на една страна. Миг по-късно го завъртя в обратната посока, за да попречи на следващия опит от моторницата да се качи човек на борда.

— Ако можеш да се приближиш от страни на туристическия кораб, ще те оставим на мира — каза Дърк.

— Мога да опитам.

Старият моряк продължи да прави зигзаги с кораба си, пресичайки опитите на Мансфилд да прехвърли вече внимателната Мартина на борда.

— Когато кажа — обясни капитанът, — минете пред рулевата рубка и не вдигайте глави. — Той завъртя траулера рязко дясно на борд, след това обратно, докато входът към рубката се скри от моторницата.

— Сега! — изкомандва той.

Дърк и Самър се измъкнаха от рубката и се свиха на носа, когато корабът зави обратно дясно на борд. Няколко секунди по-късно „Първи опит“ се изравни с туристическия кораб.

Възрастният човек видя, че задната палуба на кораба предлага по-лесен достъп, затова се изравни с нея и почука по предното стъкло на рубката, за да предупреди Дърк и Самър.

Когато моторницата се приближи към левия борд на траулера, капитанът му го завъртя рязко надясно и го блъсна в туристическия кораб.

Без колебание Дърк и Самър скочиха и хукнаха да се крият, докато корпусът на „Първи опит“ ги скриваше от моторницата.

— Съжаляваме за неприятностите и благодарности за превоза!
— извика Дърк.

Старият мъж показва главата си от страничния прозорец и помахна.

— Не се притеснявайте. Но ми дължите половин бутилка „Бордо“.

Той дръпна обратно лоста на дросела и остави траулера да се носи по течението, позволявайки на туристическия кораб да се откъсне от него. Мансфилд реагира късно на маневрата, но все пак успя да намали, което позволи на Мартина лесно да се качи на кораба.

С изваден пистолет тя спринтира към рулевата рубка. Насочи пистолета към стоящия до вратата възрастен човек, а басетът изпадна в трескав лай.

— Къде са?

Възрастният мъж се усмихна, но не отговори. Мартина погледна над рамото му и забеляза туристическия кораб, който се отдалечаваше. Погледна отново капитана и поклати глава.

— Днес извади голям късмет. — Ритна лаещото куче и хукна обратно към моторницата.

Мансфилд стоеше зад волана с тревожно изражение.

— Е?

Мартина посочи към реката.

— Те са на туристическия кораб.

„Сър Франсис Дрейк“ беше един от по-големите кораби и участваше в туристическия бизнес по река Темза, като обслужваше маршрута от Кю Гардънс в Западен Лондон до Гринуич в източната му част. Трите палуби на туристическия кораб, в който имаше кафене и бар на най-високата палуба, можеха да поберат хиляда ловци на забележителности. В този облачен работен ден обаче той превозваше само триста души.

Един почерпен турист от Йоркшър помогна на Самър да се качи на откритата задна палуба.

— Добре дошла на борда, скъпа — огледа я той похотливо. — Искаш ли да пийнем по едно?

Дърк побърза да се намеси. Той я хвана за ръката, в която продължаваше да стиска синята папка, и я задърпа след себе си.

За утеха на пияния Самър се престори на разочарована.

— Може би някой друг път.

Тя последва брат си през една летяща врата, която водеше към затворения салон на долната палуба. Не обърнаха внимание на надписа „Частно парти на компания «Макинтайър»“ и тръгнаха надолу по пътеката между масите. Салонът беше пълен с работници от местна технологична фирма, които се наслаждаваха на екскурзията по случай рождения ден на основателя на компанията. Добре облечените служители похапваха торта и я поливаха с вино и бира, гледайки през прозорците, щом напред се показва Уестминстърския дворец. Наеният фотограф щракна една снимка на Дърк и Самър, докато те се опитваха да минат през група стоящи на място хора, за да стигнат до стълбата в предната част.

Докато всички гледаха през прозореца откъм левия борт към Биг Бен, Дърк погледна нагоре по реката. „Първи опит“ продължаваше да дрейфа в средата на реката, но моторницата вече ускоряваше покрай неговия нос към туристическия кораб.

Самър спря един от помощник-келнерите, който тикаше количка.

— Можете ли да ми кажете кога е следващата спирка на кораба?

Момчето погледна през прозореца.

— След пет минути ще спрем на Градския кей при Лондонския мост.

— А откъде ще слезем от кораба?

— През „Лидо“, на втората палуба. Мисля, че трапът ще бъде откъм левия борд.

Самър обгърна с поглед празнуващата група, след това се обърна към брат си.

— Имам идея. Качи се горе на третата палуба и направи така, че от моторницата да те видят. След това слез до палубата, където е „Лидо“ и ще се видим при трапа, когато корабът пристане.

Дърк кимна.

— Запази ми парче торта.

— Смятах, че повече ще се зарадваш на някоя бира.

Той хукна нагоре по предната стълба към откритата трета палуба, после отиде до релинга на кърмата и застана да гледа как моторницата се приближава към „Франсис Дрейк“ отстрани.

Мартина и той имаха зрителен контакт, докато тя стоеше на пътническата седалка на моторницата. Мансфилд я завъртя и блъсна леко в корпуса на „Дрейк“, а Мартина скочи, за да се хване за релинга.

Пияният от Йоркшър беше още там и я хвана за ръката, за да ѝ помогне да се прехвърли през релинга.

— Боже мили, още един ангел от дълбините. Как се казваш, красавице?

Отговорът на рускинята беше коляно в слабините, от което и мъжът, и бирата му се разляха по палубата. Той успя отново да се надигне, но Мартина вече тичаше нагоре по външната стълба. Когато „Дрейк“ даде сигнал със сирената си, тя стъпи на горната палуба.

Палубата под краката ѝ потрепери, когато туристическият кораб за кратко даде заден ход, за да намали скоростта на сближаване с дървен кей, който се простираше в реката. Половината от седящите туристи скочиха от местата си и се струпаха пред стълбищата, докато по високоговорителите обявяваха пристигането им на Градския кей при Лондонския мост.

Мартина си запробива път между хората, търсейки с поглед високия чернокос мъж, но той не се виждаше никъде.

Тя се спусна по предната стълба и попадна на тълпа туристи и служители на „Макинтайър“, които се трупаха край релинга откъм левия борд, докато чакаха кораба да пристане. Забеляза Дърк и Самър почти в началото на опашката, защото и двамата стърчаха поне с една глава над възрастните пътници около тях. Тя извади радиостанцията и я притисна към устните си.

— Напускат кораба. Слез на сушата.

Мансфилд вече оглеждаше кея за място, където да върже моторницата. Откри празна стоянка и я вкара в нея.

Един от работниците в син гащеризон го видя да се приближава и се втурна към края на кея.

— Сър, съжалявам, но приставането на частни плавателни съдове е забранено. Кеят е само за лицензирани туристически кораби.

Мансфилд не обърна внимание на обясненията му, завърза моторницата и скочи на кея.

— Аз съм от Скотланд Ярд и работя по проблем на безопасността — каза той. Бръкна в джоба си и подаде на мъжа банкнота от сто лири. — Може ли да пазите лодката ми в продължение на няколко минути?

Докерът погледна нагоре и надолу по кея, за да се увери, че никой не го наблюдава, после грабна банкнотата.

— Ще се радвам да ви услужа, сър. Ще ви чакам тук, докато се върнете.

Мансфилд се впусна към „Дрейк“, но се оказа закъснял с няколко секунди. Трапът вече беше спуснат и първата тълпа туристи бе излетяла. Забеляза Мартина близо до края на групата да се опитва да си пробие път напред.

Тя му махна да се присъедини към нея. Остатъците от тълпата бяха започнали да се разпръскват. Някои излизаха направо от кея, други продължаваха по издигната пешеходна пътека покрай речния бряг.

Той си проби път до нея.

— Къде са?

— Близо до челото — отговори тя. — Сега ги пипнахме. Насочили са се към борда на „Белфаст“.

Мансфилд погледна напред. Пешеходната пътека водеше до рампа, която се простираше над водата до голям сив военен кораб.

„Белфаст“ беше крайцер от Кралския военен флот, построен през 1938 година, който беше участвал в множество бойни действия през Втората световна война. Запазен като музей, днес беше закотвен постоянно в Темза точно срещу Лондонската кула.

На трапа, който водеше в кораба, Дърк спря и се обърна към Самър.

— Сигурна ли си, че трябва да се качим на борда?

Тя продължи да крачи.

— Трябва да спечелим малко време, докато чакаме туристическия кораб.

Те закрачиха пред група туристи към входа на музея, като не изпуснаха от очи Мартина и Мансфилд, които ги следваха. Когато се качиха на долната палуба на крайцера, им дадоха възможност да проучат по-голямата част от вътрешността на кораба. Самър и Дърк веднага поеха към кърмата, крачейки бързо към кварталдека^[1] и го пресякоха към релинга на десния борд. Стълба водеше към отворения люк на една от тройните оръдейни кули на кораба. Те се изкачиха по нея и се вмъкнаха вътре. Огромните затвори на трите сто петдесет и две милиметрови оръдия изпълваха кръглата кула. Самър погледна през един отвор от другата страна и видя Мартина да стои на пост в коридора.

Дърк гледаше през другия как Мансфилд се промъкна край няколко туристи и заобиколи кулата откъм кърмата.

— Той ще ни намери.

— Да отидем на носа и да се качим колкото може по-високо.

— Преди да се качим, трябва да слезем надолу — каза Дърк.

Спуснаха се по стълбата и влязоха в коридор, който водеше напред, после минаха край корабната пералня, превърнатата в експонат, включително с манекен, който пълнеше огромна индустриална пералня. Дърк намери зад един страничен люк стълба и те се спуснаха още няколко етажа и стигнаха до едно от двете машинни отделения на „Белфаст“. Тръгнаха напред колкото можеха по-бързо, маневрирайки покрай тръбите и машините, заобикалящи един от корабните котли, а и покрай неколцина бавно движещи се туристи.

Когато стигнаха при преградната стена, разположена най-отпред, се заизкачваха по най-близката стълба. Дърк се поколеба на стъпалата

и погледна надолу към коридора, от който току-що бяха излезли. Мансфилд бързаше в далечния край на машинното отделение.

Продължиха с тази игра на котка и мишка, придвижвайки се напред и все по-високо в кораба. Дърк и Самър минаха през каюткомпанията на долната палуба. Оттам се изкачиха няколко етажа до тесния мостик на „Белфаст“. Самър се поколеба, погледна часовника си и после през предните прозорци. В този момент пред крайцера се чу сирена и тя кимна.

— Това е нашият туристически кораб, който тръгва навреме. Да се качим на летящия мостик.

Те се качиха още един етаж до покрива на ходовия мостик, откъдето се откриваше удивителна гледка към реката и Лондонската кула на отсрещния бряг. Приблжиха се до лявата страна и погледнаха за миг надолу към Мартина, която все още пазеше коридора. След това минаха от другата страна и се вторачиха в реката.

Мансфилд долетя след по-малко от минута. Приблжи се към тях небрежно, но се беше задъхал здраво.

— Е, можехме спокойно да минем и без тази корабна гимнастика.

— Трябваше да изпратите приятелката си — подхвърли Самър. Мансфилд се усмихна.

— Тя не ми е приятелка, но в едно сте права — в по-добра форма е от мен. А сега, ако нямате нищо против, предайте ми папката.

Самър протегна двете си ръце.

— Не е у нас.

Мансфилд се смръщи.

— Да, много хитро. Скрили сте я някъде на кораба. — Той огледа покрива, където в момента се беше качило едно младо семейство, за да се наслади на гледката. Обърна се отново към Дърк и Самър и тихо заговори:

— Вие сте брат и сестра, нали? — Обърна се към Самър. — Когато тези хора си тръгнат, ще застрелям брат ви, ако не ми дадете папката. А ако не го направите, ще застрелям и вас. — Студеното спокойствие в гласа му не оставяше място за съмнение, че ще изпълни закана си.

Самър гледаше как семейството тръгва към стълбата, след като щракна няколко снимки.

— Кой сте вие? — попита тя. — И защо предявявате претенции за останките на „Кентърбъри“, след като очевидно е британски кораб? Заради златото?

Мансфилд се засмя.

— На кораба няма повече злато, затова вече не ми е интересен. Казвам се Виктор Мансфилд, щом искате да знаете, а сега, моля, дайте ми папката. — Той кимна към семейството, което беше започнало да слиза по стълбата.

— Не я скрих на борда на „Белфаст“, а я оставих на туристическия кораб. — Тя кимна към „Франсис Дрейк“, който минаваше край крайцера на път за Гринуич. — Ако се вгледате внимателно, може да я видите на долната задна палуба.

Мансфилд се вторачи над релинга в минаващия кораб, съсредоточавайки се върху кърмата. Един дебелак пиеше бира на високата маса, но малката открита кърмова палуба беше празна. И тогава я видя. Синята папка лежеше в центъра на една от празните маси, затисната с бирена халба.

— Точно се чудех какво стана с бирата ми — каза Дърк.

Мансфилд извади радиостанцията си и на руски нареди на Мартина:

— Докарай лодката. — После се обърна към Дърк и Самър, докато една възрастна двойка се качваше на летящия мостик. — Може да се окаже голямо нещастие за вас, ако това излезе номер.

— Не е — успокой го Самър.

Мансфилд кимна, защото повярва по езика на тялото ѝ, че казва истината.

— Мисля, че повече няма да се видим. — Той се обърна и напусна мостика.

Самър въздъхна с облекчение, докато Дърк гледаше как „Дрейк“ изчезва под моста срещу Лондонската кула.

Той поклати глава.

— Направо не мога да повярвам, че му я даде, без да разберем какво има вътре.

— Не съвсем — отговори тя. — Тази вечер ще разберем какво има в синята папка. Обаче това ще ни струва петдесет лири и още една вечеря в „Льо Гаврош“.

— Отново в „Льо Гаврош“? Да не искаш да фалираме?

Самър сви рамене.

— Съжалявам, но това е единственият ресторант в Лондон, който познавам.

[1] Част от горната палуба на кораба близо до кърмата, традиционно запазена за офицерите. — Б.пр. ↑

Второто хранене в „Льо Гаврош“ беше също толкова прекрасно и скъпо, както първото. Компанията обаче определено не беше много интересна. Дърк веднага позна фотографа от туристическия кораб, когато дойде до тяхната маса — несресан и неподходящо облечен. Човекът сигурно също беше разочарован, защото явно бе очаквал интимна вечеря със Самър.

— Здравсти, Терънс. Радвам се, че можа да се присъединиш към нас — поздрави го тя. — Запознай се е моя приятел Дърк.

Мъжете неохотно си стиснаха ръцете и седнаха от двете страни на Самър.

— Аз... смятах, че ще вечеряме сами — каза Терънс.

— Не се прави на глупак — сръза го тя. — Виждам, че си донесъл снимките. Добре ли са станали? — Преди да успее да й отговори, тя грабна големия плик от ръцете му и го подаде на Дърк.

— Плаващият кораб не е най-доброто място за снимане на документи — каза Терънс. — Обаче снимките излязоха добре — всички страници се четат.

— Това е прекрасно. А сега какво би искал да хапнеш?

Дърк и Самър лапаха бързо изисканите си ястия и Терънс последва техния пример, когато се оказа, че няма за какво толкова да си говорят. След като се отказаха от десерта, се сбогуваха. Самър възнагради фотографа с целувка по бузата и банкнота от петдесет лири.

— Това беше жестоко — каза Дърк, докато се качваха в таксито със Самър.

— Мисля, че за няколкото снимки, които е щракнал, получи достатъчно обезщетение.

— Така е, но не мисля, че точно толкова обезщетение е очаквал.

Те не отвориха плика, докато не стигнаха до апартамента на Чарлз Трехорн. Откриха го да пие чай с Пърлмутър, който им сервираше жизнената му съпруга Розела.

— Вие двамата съвсем не изглеждате зле въпреки следобедните си изпълнения — отбеляза Пърлмутър. — Изкарахте ни ангелите, след като изчезнахте, а въоръжената жена ви подгони.

— Разбрахме, че пожарната аларма беше диверсия, за да сложи някой ръка на документа, който доктор Трехорн беше открил — обясни Самър.

— Кой ще стигне до подобна крайност заради няколко стари, прашни документи? — учуди се Трехорн.

— Същите хора, които взривиха „Кентърбъри“ — отговори Дърк. — Руснаците.

— Ще ми се да го бях знаел, когато дадох показания пред полицията — каза Трехорн. — Джулиън ми каза, че сте били принудени да предадете папката от архивите с документите на сър Хънт.

— Да, за съжаление — отговори Самър.

— Много жалко. Нямах възможност да прегледам цялото съдържание. Обадих се на Джулиън, когато попаднах на доклад на Хънт, който е занесъл строго секретен документ в Санкт Петербург, защото предполагах, че ще намерим отговора, който търсим. — Той остави чашата с чай на масата и погледна през прозореца към светлините от другата страна на Темза. — Приятелите ми в архивите също няма да се зарадват.

— Може да сме изгубили оригинала, но имаме това — каза Самър. Тя отвори папката и извади тънка купчинка снимки с размерите на страница.

Трехорн се вторачи в първата снимка — писмо от Хънт, писано на ръка.

— Това беше първият документ в папката.

Самър кимна.

— По време на бягството намерих фотограф, който снима съдържанието на папката. Да се надяваме, че не е пропуснал някоя страница.

— Много добра идея — възхити се Джулиън.

— О, не ни излезе евтино — каза Дърк и изгледа косо Самър.

Трехорн вдигна първата снимка и се усмихна.

— Тя е почти толкова ясна, колкото самият документ. Да видим какво друго имаме тук.

Не им отне много време да прехвърлят снимките, повечето от които представляваха обикновени административни документи. След това стигнаха до една, която беше озаглавена: „Предложение за Петроградски договор“. Трехорн прегледа проекта от три страници, после го подаде на Пърлмутър с трепереща ръка.

— Джулиън, хвърли едно око на това. Направо не е за вярване. Мисля, че едно питие ще ми дойде добре. — Той стана, за да извади скритата бутилка уиски.

Пърлмутър започна да чете документа на глас. Това беше проектът за договор, с който на Великобритания се прехвърлят правата върху руските полезни изкопаеми в замяна на опазване на богатството на семейство Романови. В стаята настъпи тишина, докато Пърлмутър довършваше четенето.

— Невероятно — обади се Дърк. — Едно е Романови да изпращат пратки със злато на съюзниците, но да прехвърлят правата върху полезните изкопаеми на цяла една държава...

— Вероятно цар Николай го е смятал за последно усилие за спасяването на короната — намеси се Трехорн. — Да се обърне за помощ към Великобритания не е толкова необичайно. В края на краищата, крал Джордж V и цар Николай II са били братовчеди. Въпреки това става дума за необикновено предложение.

— Може ли договърът да влезе в сила след толкова години? — попита Самър.

— Сигурен съм, че цяла армия от най-добрите адвокати на кралицата ще се опита да разбере, особено ако успее да изпревари срока на давността — каза Трехорн. — Заложени са милиарди, това със сигурност ще бъде стимул да опитат.

— Всичко това обаче само в случай че договърът е бил подписан — каза Пърлмутър — и златото на Романови е било прехвърлено във Великобритания.

Трехорн намери четири чаши и сипа по пръст уиски във всяка. След като гаврътна своята, той взе първата снимка и започна да я изучава.

— Датиран е десети февруари 1917 — каза той. — Това е два дни преди Хънт да се качи на „Кентърбъри“ в Ливърпул и да отплава за Архангелск. Вероятно го е носил на царя за подпис. В друга папка

открих доклад от Външното министерство, че Хънт наистина е имал среща с цар Николай, но няма никакви подробности за нея.

— Изглежда, че такъв договор не е документиран — каза Пърлмутър, — което означава, че Николай не го е подписал.

— Не съм съгласен — намеси се Дърк. — Мисля, че договорът е бил подписан и че Хънт се е връщал с копие от него на „Кентърбъри“.

— Няма как да се докаже — поклати глава Трехорн.

— Вече имаме доказателства — не се съгласи Дърк — и това са руснаците. Те пристигнаха при останките на „Кентърбъри“, заявиха, че са техни, и ги взривиха.

— Може да са смятали, че корабът е превозвал злато — обади се Самър.

Дърк поклати глава.

— Три са причините да не вярват в подобна възможност. Първо, взривиха надстройките. Ако е имало злато, то е щяло да бъде натоварено в трюма, така че щяха да взривят палубата или страничния корпус.

— Може би щяха да си пробият път дотам и просто са искали първо да се отърват от нас — възрази отново Самър.

— Вярно е и може да продължават да го взривяват дори сега, докато си говорим. Но не мисля, че го правят, по една друга причина. Руснакът в подводницата, който се занимаваше с взривяването, сега е тук в Лондон. Той ни следи и краде исторически документи от Националните архиви. — Дърк почука с пръст по купчинката снимки.

— Има логика в това, което казваш — кимна Пърлмутър. — Руснаците може да са взривили надстройката, защото това е мястото, където Хънт е бил настанен. Ако е носил подписан договор в дипломатическа чанта или дори в кожено куфарче, съществува възможност да са оцелели при потъването. — Той погледна към Дърк и Самър. — Разбрали са за вашия интерес към останките и може да са се опитали да предотвратят възможността да откриете договора.

— И свързаното с него съкровище на Романови, което е трябвало да бъде изпратено в Англия — допълни Трехорн.

— Точно така — съгласи се Пърлмутър.

Самър погледна брат си.

— Каза, че има три причини, но аз преброих само две.

— Нашата днешна среща с Виктор Мансфилд. Помниш ли какво каза, когато ти спомена златото на „Кентърбъри“.

— Да. Каза, че на него няма повече злато. Но ако договорът е бил подписан, а златото не е било превозвано с „Кентърбъри“, къде е отишло?

— Вероятно е било пипнато от болшевиките заедно с останалите активи на Романови, когато малко по-късно превземат Санкт Петербург или както тогава го наричат — Петроград — каза Пърлмутър.

Трехорн прочисти гърло.

— А може би не. — Той вдигна последната снимка. На нея се виждаше написано на машина писмо от Хънт до някой си адмирал Балард. Писмото беше с червени подчертавания и няколко изписани на ръка променени думи, което означаваше, че е само редактиран проект.

— Чарлз, моля те, прочети ни го — помоли Пърлмутър.

— Писмото е датирано единайсети февруари 1917. Адресирано е до контраадмирал Джордж Балард, командир на флотилия, Малтийска флотска база — каза Трехорн.

Драги адмирале,

С одобрението на първия морски лорд Джелико моля да позиционирате КНВ^[1] „Сентинел“ пред нос Епанохорион на 27 февруари в 6:00 за възможна среща с „Пеликан“. Следва транспорт до Ливърпул през Г. Р. Н. да действа по своя преценка.

Покорно ваш,

сър Лий Хънт,
специален пратеник в Русия,
Министерство на външните работи

— Мили боже — обади се Пърлмутър, — ако „Пеликан“ е бил руски кораб, явно са подготвяли нещо.

— Точно така. Да видим какво мога да изровя за тези два кораба.

Трехорн влезе в другата стая, порови в библиотеката си няколко минути, после се върна при гостите си с две книги с твърди корици и

стар атлас на Средиземноморието.

— Да започнем с плавателните съдове в Руския имперски флот. — Той отвори първата книга. — „Пеликан“. Да, ето го. Всъщност е била подводница. От клас „Барс“ — това са били най-големите руски подводници. Дължина шейсет и осем метра с водоизместимост шестстотин и петдесет тона. Килът ѝ е заложен през септември 1915, а е на служба в Черноморския флот от следващия април. „Пеликан“ подпомага кампанията в Кавказ и през 1916 участва в бойни действия по Дунав. Вписана е като изгубена, вероятно потопена от турски военни кораби пред Хиос през февруари 1917.

— Хиос в Гърция? — попита Пърлмутър. — Значи се е промъкнала през Босфора и Дарданелите.

— Рискован ход по време на войната — отбеляза Дърк. — Може би причината е била в специалния товар?

— За онова време е била голяма, така че на теория би могла да превозва голям товар кюлчета — каза Трехорн. — Коварен ход, ако е било така — промъкнали са се право под носа на турците.

— Николай не е разполагал с голям избор — каза Пърлмутър. — Имперските златни резерви са били съхранявани в Москва и Санкт Петербург. Може би е знаел, че Санкт Петербург скоро ще падне и че е твърде рисковано да изпрати златото на север. Все още е съществувал маршрутът по суша до Владивосток, но мисля, че верните му войски са били по-силни на юг.

— Точно така — съгласи се Трехорн. — Появата на лоялистката Бяла армия е съсредоточена в онова, което днес е Украйна. Така че в последните часове от царуването на Николай това може да е бил най-безопасният маршрут.

— Къде се намира този нос Епанохорион, мястото на срещата? — попита Самър.

Пърлмутър запрелиства атласа.

— Това е най-северната точка на гръцкия остров Хиос. Същият район, където се смята, че е потънала „Пеликан“ — каза той с повдигнати вежди.

— Ако е потънала през февруари — каза Дърк, — е под въпрос дали е успяла да се срещне със „Сентинел“.

Трехорн отвори втората книга.

— Да видим какво казва Кралският военен флот за втория съд. А, ето го. КНВ „Сентинел“ е бил лек крайцер, построен през 1904. През по-голямата част от войната служи в Средиземноморската флотилия, базирана в Малта. През март 1917 година удря мина и потъва пред Сардиния.

— Май не са имали късмет тези кораби — отбеляза Самър.

— Потънал е през март — намеси се Дърк. — Това означава, че след срещата не е успял да стигне до Ливърпул.

— Прав си — кимна Пърлмутър.

— Което пък означава, че златото е още на него или, което е вероятно, на „Пеликан“ — каза Самър с вълнение в гласа.

Трехорн кимна.

— Това ми се струва реална възможност.

Самър погледна брат си.

— Времето през тази част на годината е отлично, така че какво ще кажеш за една разходка до Средиземноморието?

— Звучи ми добре, но има един проблем. — Дърк гледаше снимката на руската подводница. — Вероятно няма да сме единствените, които ще предприемат това пътуване.

[1] На английски HMS — съкращение от His/Her Royal Majesty's Ship (кораб на Негово/Нейно Величество), част от името на всеки кораб от Британския кралски флот. — Б.ред. ↑

На шейсет мили източно от Одеса изплескан с кал пикап зави от черния път и навлезе в пасбището. Равната земя беше собственост на съседните ферми, които се простираха докъдето виждат очите, като изключим двете превозни средства, паркирани зад групичка дървета. Едното беше голям зелен камион с ремарке фургон, а другото — лъскав безпилотник „Перегрин“.

Мартин Хендрикс излезе заедно с помощника си от фургона, за да посрещне шофьора на пикапа.

— Идвате точно навреме.

— Полковник Маркович ви поздравява.

— Доставка добре ли мина?

Шофьорът, мъж с наднормено тегло и гъста брада, кимна.

— Да, руснаците ни ги предадоха в Сочи. Помислиха, че сме докери и ще ги натоварим на кораб за Африка. — Той се засмя. — Дори не им мина през ума, че може пак да ги видят.

Той отиде до товарния отсек на пикапа, вдигна брезента и откри четири противотанкови ракети „Вихър“ с лазерно насочване, с които обикновено се въоръжаваха руските щурмови хеликоптери.

— Приехме дванайсет ракети и по ваше указание запазихме осем за нас.

— Може ли да ни помогнете да качим две от тях във фургона на камиона, а другите на дрона?

— Разбира се.

Шофьорът и помощникът на Хендрикс качиха две от тежашите по стотина килограма оръжия в тайника на фургона. След това закачиха останалите две на гондолите на дрона за изстрелване.

След като шофьорът се качи обратно в пикапа, Хендрикс напъха в ръцете му пачка украински гривни.

— Кажете на полковник Маркович добре да използва останалите!

— Имате думата ми! — обеща мъжът и потегли.

Хендрикс провери заредения безпилотник и се обърна към своя помощник:

— Джерард, да вдигнем „Перегрин“ във въздуха.

Джерард изкара пулта за управление на колелца от фургона, който Хендрикс използва, за да включи двигателите на дрона. Машината тръгна напред и с лекота се издигна във въздуха на широките си проблясващи криле. Хендрикс я накара да направи няколко кръга над полята и после я насочи на юг. Изключи местния радиосигнал и превключи контрола на насочването към предавателя на търговска система сателити. Когато безпилотникът се озова на няколко мили от бреговата линия на Черно море, той летеше на крейсерска височина от хиляда и двеста метра.

Джерард отвори лаптопа и извади карта на Черно море, върху която се виждаха зелените триъгълници, сочещи местоположението на следените с джипиес търговски кораби. Той увеличи изображението на крайбрежния район в близост до Одеса и започна да изучава безбройните плавателни съдове.

— Господин Хендрикс, виждат се два кораба под руски флаг. Единият е танкерът „Невски“ и се намира близо до устието на Днепър. Другият е товарният кораб „Карина“, който, изглежда, плава по маршрута към Истанбул.

— Да хвърлим едно око на товарния кораб. На колко мили е от брега?

— Под двайсет и пет. Ще го стигнем преди смрачаване.

Хендрикс кимна.

Джерард въведе скоростта на търговския кораб, посоката и координатите му в контролната система на летателния апарат. Половин час по-късно в обектива на камерата с дълъг обхват на дрона се появи един червен товарен кораб. Хендрикс прехвърли управлението на ръчен контрол и се приближи към кораба откъм кърмата, като внимаваше да спазва достатъчна дистанция.

Камерата на „Перегрин“ показваше малък бълкер, който газеше дълбоко. На кърмата се развяваше бяло-синьо-червеното знаме на Русия. Хендрикс отклони дрона, после предаде управлението на Джерард, за да го програмира да върти бавни кръгове, изчаквайки.

— Целта е приемлива — каза Хендрикс, докато отстъпваше от пулта за управление. — Да я нападнем след, да речем, пет часа.

Холандецът се оттегли в малка кабина, която стоеше в единия край на фургона. Събуди се в два сутринта и се върна при пулта за управление. „Перегрин“ следваше „Карина“ на разстояние три километра, но това беше достатъчно близо, за да може холандецът да установи лазерния прицел на дрона върху мостика.

— Какъв е околният трафик? — попита той.

— Сега ще проверя. — Джерард се прозина и погледна в компютъра си. — Най-близкият плавателен съд е на четиринайсет мили и се движи в северна посока.

Хендрикс кимна, после натисна чифт червени бутони. На сто километра от тях двете противотанкови ракети се отделиха с вой от гондолите и полетяха към кораба. Хендрикс беше насочил камерата на безпилотника право в бълкера, когато двата вихъра се стовариха едновременно в задната част на мостика на „Карина“. Надстройката изчезна в голямо огнено кълбо, което бързо беше погълнато от нощното небе.

Хендрикс продължи да гледа още няколко минути, после предаде пулта за управление на Джерард.

— Това ще мине за вътрешно произшествие. Придвижи „Перегрин“ шестнайсет мили до по-отдалечената част на морето. На разсъмване го върни обратно на мястото и провери за оцелели. Ако намериш такива, не забравяй да ги запишеш на видео. Може би ще имаме късмет да сме първите, които ще съобщят на украинската брегова охрана.

Джерард кимна безмълвно, после се загледа с притеснение в потъващия кораб.

Хендрикс не изпитваше подобно чувство. Върна се в кабината с леглото и спа като къпан до сутринта.

Двата кораба се бяхтеха под силния дъжд, докато следваха успоредни курсове. Всеки от тях влачеше сонар със странично сканиране на двестаметров електронен кабел. Работейки заедно, им отне по-малко от дванайсет часа да проучат трийсет квадратни километра морско дъно и да установят местоположението на самолета на Александър Крайевски.

Валентин Манкедо се приближи до сонарния пост, заклещен в единия ъгъл на мостика на „Бесо“. Прекръстен на „Невена“, спасителният кораб изглеждаше различно. Няколко от порталните кранове на палубата бяха демонтирани, а кладенецът закрит с временно покритие. Върху главната палуба бяха наслагани клетки от шперплат, за да променят вида ѝ. Беше добавен и фалшив димоход близо до кърмата, а формата на стария също бе променена. Пребоядисването от сиво в синьо завършваше преобразяването на „Бесо“. Манкедо обаче знаеше, че то може да заблуди само случайни наблюдатели.

— Ей сега ще започне да изплува — каза Васко, който седеше пред монитора на сонара.

Археологът Георги Димитров застана до Манкедо и също се втренчи в екрана. Той се движеше несигурно, а бледият му като на призрак тен подсказваше изгубена битка с морската болест.

На монитора мина оцветено в златисто изображение на морското дъно — това беше сигналят от влачения на въже сонар. Постепенно на екрана се появи черен продълговат обект и започна да приема формата на дебела буква Т. Нямахше нужда от кой знае колко въображение да възприемеш сянката като останките на голям самолет. Едното крило и част от опашката липсваха, но останалата част изглеждаше непокътната и лежеше изправена на дъното.

— Какво мислиш, Георги? — попита Манкедо.

— Двамата двигателя на оцелялото крило са положителен показател. — Димитров направи опит да се съсредоточи върху движещото се изображение. — Може ли да определиш размерите?

Васко използва компютърната мишка, за да изтегли черта край изображението.

— Фюзелажът е дълъг трийсет метра. Крилото, изглежда, е около двайсет метра.

Димитров кимна.

— Да, размерите отговарят.

Докато очертанията на самолета плуваха по екрана, дълбоко замислен, Манкедо стоеше вторачен в него.

— Чувал съм от стари хора, че един съветски самолет изчезнал през 50-те години близо до Дуранкулак. Очевидно в слуховете е имало истина, защото само мястото е сбъркано.

— Смяташ ли, че товарът му е останал непокътнат? — попита Димитров.

— Фюзелажът изглежда цял — обади се Васко, — но не може да се каже дали не е бил изхвърлен. Трябва да погледнем отблизо, за да се уверим.

Манкедо нареди на екипажа да спусне буй във водата, за да отбележат местоположението, след това направи завой и отново мина над останките.

— Онова, което чух, беше, че местните рибари в Дуранкулак били наемани тихомълком от руснаците да търсят останките на самолета — разказа Димитров. — Чичо ми бил млад моряк на едно от корабчетата. Затова осъзнах важността на трупа, намерен върху останките на отоманския кораб. Чичо ми разказваше, че така и не намерили следа от самолета. Носели се само слухове за маслен разлив, видян близо до румънската граница.

Манкедо поклати глава.

— Невярна следа, която е изпратила издирващите твърде далеч на север.

— Мисля, че трябва да благодарим на американците — подхвърли Васко.

У Манкедо заговори старият спасител и той насочи вниманието си към операцията по изваждането на товара от бомбардировача. Спуснаха във водата безпилотник, за да заснеме останките и дъното наоколо, и от тези кадри той разработи плана за изваждане.

Лично поведе първия екип водолази до мястото, носейки с тях най-различни факли, режещи инструменти и малки взривни

устройства, с които да си отворят достъп във фюзелажа. Гореподобно на кораба Васко приготвяше сбруята и товароподемната примка, които щяха да използват с кърмовия кран.

Когато Манкедо се върна на кораба от гмуркането, на лицето му грееше усмивка.

— Прекрасно дебело парче, готово за доставка — обяви той. — След това даде на Васко размерите, за да съобрази повдигателната сбруя. — Има достъп отстрани през широк отвор. Барабанната лебедка ще свърши работа за извличането.

Васко поведе до самолета следващия водолазен екип, който носеше сбруята, товароподемната примка и барабанната лебедка. Работейки по-съсредоточено от обикновено при спасителни работи, той обезопаси единственото оръжие в бомбения люк със сбруята. След това използва лебедката, прикрепена към рамката на фюзелажа, за да я изтегли хоризонтално от люка. Щом се озова извън самолета, задейства въжето на кораба и бавно извади оръжието на повърхността.

Васко плуваше до чудовището, докато не се озоваха близо до повърхността, а после се върна на кораба. Застанал в мокрия си неопрен до Манкедо, той гледеше как бомбата беше извадена от водата и спусната върху дървената стойка на палубата.

Димитров се приближи и впери учуден поглед в оръжието.

— Изглежда като нова. Почти няма следи от корозия по нея.

— Това е дар от бедните на кислород води — обясни Манкедо. — Ако е останала водонепроницаема, ще може да направи бууум.

Тази мисъл накара всички да се притеснят малко и те започнаха да оглеждат оръжието със страхопочитание. Васко накара няколко моряци да обезопасят стойката с ремъци и да я покриват с брезент.

— Не съм сигурен дали е най-умното да я задържим на борда на „Невена“.

— Така е — съгласи се Манкедо. — Времето се оправя и искам да закарам колкото може по-бързо кораба в Средиземно море. Ще я оставим в халето и ще проверим дали ще заинтересува нашия холандски приятел.

— Със сигурност ще го заинтересува. Въпросът е дали има нужните пари.

Манкедо се усмихна.

— Прав си.

Виктор Мансфилд седеше на пътническата седалка в сребристото „Ауди“ и отново препрочиташе синята папка, която си върнаха от туристическия кораб. Вдясно от него Мартина нервно почукваше с нокти по волана.

— Трябваше да използваме друга кола — каза тя.

Мансфилд погледна през предното стъкло и паркинга на черквата към сградата от бетон и стъкло на Националните архиви две преки по-нататък.

— Не, защото сме безопасно скрити от погледи. А и между другото, нямаше време да сменяме колите. Нуждая се от данните за британския кораб, преди разните му там Пит да са научили.

Чакаха още един час, преди Иван да се появи с папка под мишница. Той се огледа, за да се увери, че не го следят, след това се устреми право към аудито и се качи отзад.

— Нещо подозрително? — попита Мартина.

— Не. — Бързият му насечен говор разкриваше московските му корени. — Нямаше никакви въпроси заради информационното ми търсене. Може би на справочното гише беше друга библиотекарка.

— Какво успя да откриеш? — попита Мансфилд.

Иван му подаде папката, в която имаше няколко фотокопирани листа.

— Съжалявам, но много малко за КНВ „Сентинел“. Разполагаха с малко спецификации и данни от морските изпитания, както и кратка история, които аз поръчах. Потънал е през март 1917 край Италия след сблъсък с мина. Библиотекарката каза, че може би Военноморският музей в Портсмут притежава по-пълна история на участието му във войната.

— А застраховката срещу риск? — попита Мансфилд.

— Точно това отне много време. Архивът на Службата по застраховане срещу военен риск е погълнат през 1919 от Транспортното министерство. Проверих данните и открих едно плащане от Русия.

Той посочи една от страниците в папката и Мансфилд я вдигна към очите си. Сред дългия списък плащания за търговски кораби и техния изгубен товар заради германците имаше и голям кредит, внесен от Руското имперско ковчежничество. Бележката сочеше плащане на двеста хиляди лири, изтеглени от сметка в Отава.

Мансфилд поклати глава.

— Това плащане е за по-раншна пратка от оръжия на стойност двайсет милиона лири.

— Погледни на другата страница.

Там имаше кратък списък от некредитирани вземания. В допълнително вписване беше посочена сумата сто двайсет и пет хиляди лири за Руското имперско ковчежничество.

— Става дума за обезщетение на предстояща пратка за Ливърпул — обясни Иван, — но така и не е било изплатено.

— С подводницата, спомената в другите документи? — попита Мартина.

— Да, трябва да е била „Пеликан“ — каза Мансфилд.

— Моят московски историк посочи, че е била изгубена в Егейско море в края на февруари 1917. Очевидно са успели да стигнат чак дотам със златото.

— Обаче британското правителство не е взело застрахователната премия. Вероятно защото не е получило златото.

Мансфилд погледна сумата и подсвирна.

— Царят е платил сто двайсет и пет хиляди лири, за да застрахова пратката.

— През 1917 това е била сериозна сума — отбеляза Иван.

Мансфилд се сети за срещата си с Бейнбридж. Банкерът беше казал, че първите пратки злато били застраховани с един процент премия от стойността. Ако това важеше и за тази пратка, стойността на златото на „Пеликан“ по днешни цени би надвишавало два милиарда лири.

— Няма други данни, че премията е била изплатена?

— Не — поклати глава Иван. — Ако погледнеш другите документи, ще видиш, че е прехвърляна година след година в сметките им, докато най-накрая през 1925 е отписана като несъбираема.

Мартина запали двигателя и излезе от черковния паркинг.

— Това ли е отговорът, който търсиш?

— Това са изходни данни. Не пряко доказателство, каквото бих предпочел, но позволяват да се направят сериозни изводи.

— А американците? — попита Мартина. — Сигурен ли си, че не могат да причинят неприятности с онова, което знаят?

— Доволен съм, че няма подписано копие от договора в Англия, за което да се тревожа. Що се отнася до американците, те са упорити копелета, така че трябва да действаме, за да опазим онова, което е наше.

— Какво искаш да кажеш?

Той ѝ се усмихна самоуверено.

— Кажете, Мартина, била ли си в Гърция?

Точно на смрачаване „Македония“ бавно влезе в бургаското пристанище. Водите му бяха спокойни и проблясваха от светлините на магазините на първа линия. Самотният моряк на НАВПД умело вмъкна кораба в свободната корабна стоянка, където Джордино и група докери го вързаха за кнехтите. Ана наблюдаваше от кея, обградена от полицаи, и забеляза разхвърляните като петна повреди по корпуса.

— Готова ли си да се качиш на борда? — попита я Джордино.

— Разбира се.

Той я поведе към „Македония“ и след това към мостика, където намериха Пит, който точно изключваше двигателите. Лицето му се беше сбръчкало от изтощение, но очите му проблеснаха при вида на двамата посетители.

Джордино се усмихна.

— Как е нашият зомби капитан?

— Готов да спи цяла вечност. — Пит леко тропна с крака, ругаейки болката в коленете, която с годините зачестяваше все повече.

— Откога си на крака? — попита Ана.

Пит погледна часовника на стената.

— От около двацет часа. Почти изразходвах запасите от кафе, фъстъчено масло и конфитюр в камбуза.

— Руди е изпратил от щатите малък помощен екипаж, който ще пристигне утре — съобщи Джордино. — А Ана уреди денонощна охрана от нашите приятели в Бургаското полицейско управление.

— Радвам се да го чуя. Значи няма да ми се наложи да стоя на пост нощес.

— По-добре да седнем някъде, за да не стоиш прав — предложи Ана. Затова отидоха в каюткомпанията, където имаше удобни столове около конферентната маса.

— Ал ми разказа за вашите изпитания с руския военен кораб — каза Ана. — Все още не мога да си обясня как си оцелял след тези атаки.

Пит потупа плота на масата.

— Когато „Македония“ поиска, все още може да реагира много бързо. Въпросът е кой може да е подбудил подобно нападение срещу Севастопол и защо.

— Не мога да отговоря защо, но имаме известни следи по въпроса кой може да е подбудителят. Дойдоха криминалогичните данни за единия от двамата мъже, убити тук на пристанището. Той е украинец от град Миколаив. Полицията разпитала роднините му и от тях научила, че преди четири месеца е започнал работа в компания за морски спасявания близо до Бургас. Ние претърсихме района и открихме само една такава компания — „Тракия — спасителни операции“, разположена в отдалечена местност на крайбрежието между Бургас и Варна.

— Какво знаете за нея? — попита Пит.

— Компанията съществува от почти трийсет години. Управител е човек на име Валентин Манкедо. Май е бивш румънски военен водолаз. Очевидно компанията работи из Черно море, но не е много известна в Бургас. Местните власти докладват, че през последните години около терена на компанията са виждани скъпи коли и яhti.

— Това не ми прилича на начина на живот на моите познати, които се занимават със спасителни операции — каза Пит.

— Изглежда се занимава с нещо, което носи повече пари — предположи Ана, — но местната полиция няма данни за някаква незаконна дейност.

— Значи нямаме много информация, с която да започнем — поклати Джордино глава.

— С изключение на това. — Ана извади една снимка от чантата си и я сложи на масата. Беше зърнест фотос от въздуха на кораб и лодка, пристанали в тесен залив.

— Сателитна снимка? — попита Пит.

— От НАТО. Направена е преди шест месеца. Това е увеличена част от снимка на крайбрежието, включваща фирмения район на „Тракия — спасителни операции“. Малко е размазана, но смятаме, че корабът е...

— „Бесо“ — прекъсна я Пит.

Джордино кимна.

— Така е. Тази подредба на крановете видяхме на мястото, където лежи „Кримска звезда“.

— Властите в близкия град Обзор потвърждават, че са виждали „Бесо“. Той е регистриран в Кипър на името на юридическо лице, което може да е фасада на „Тракия — спасителни операции“.

— Сега „Бесо“ в залива ли е? — попита Пит.

— Не. Наредих да наблюдават фирмата, но корабът не е там сега. Страхувам се, че не знаем къде е в момента.

— Защо не раздрусате този Манкедо? — попита Джордино.

— Днес следобед успях да взема съдебна заповед да го доведе в управлението за разпит. Имам и разрешение да претърся помещенията на фирмата. — Тя погледна към Пит. — Нямаме доказателства, че те са виновни за отвличането на „Македония“. Но подобно на теб, аз също ги подозирам. Утре сутринта първата ми работа ще бъде да отида там с малък екип. Помислих си, че може би ще искате да дойдете.

Пит огледа празната каюткомпания, чудейки се каква ли е съдбата на екипажа му. Решителност изтри голямата умора, която беше белязала лицето му. Той кимна категорично.

— Да, предположението ти е вярно.

На сто и двайсет мили югозападно от Бургас „Бесо“ получи разрешение по радиото от турската контролна станция при фара на остров Тюркели да влезе в Босфора. С тази разлика, че вече не беше спасителният кораб „Бесо“, а снабдителният „Невена“. Със сменено име, преобоядисан, преоборудван и в добавка с купчина сондажни тръби на палубата, той въобще не приличаше на своето минало „аз“.

След като се присъедини към останалия трафик, получил разрешение за влизане от обяд до полунощ, „Невена“ мина край фара на Тюркели и навлезе в тесния пролив. След два часа и шестнайсет мили корабът започна да пълзи край Златния рог. Георги Димитров, застанал на носа, си закопча сакото, докато гледаше как истанбулските светлини на азиатския и европейския бряг премигват. Градските светлини постепенно избледняха, когато малко след това корабът навлезе в Мраморно море и увеличи скоростта.

Археологът се отправи към мостика, където щурманът въздъхна с облекчение.

— Труден преход? — попита Димитров.

— Винаги е предизвикателство, особено през нощта. Направо не знам как се справят големите танкери. Има тесни завои, силни течения и несекващ трафик, с който трябва да се съобразяваш.

— Няма ли изискване да ползваш лоцман?

— Само за турските кораби, а ние сме регистрирани в Кипър.

Димитров се отдръпна от прозореца и се зае да изучава една дигитална карта на морето пред тях, показана на монитора на настолния компютър.

Щурманът сякаш прочете мислите му.

— Остров Хиос?

— Да.

— След около осемнайсет часа, ако плаваме направо.

Димитров кимна и се загледа през предния прозорец. Макар пред кораба да не се виждаше нищо друго, освен мрак, пред очите му имаше купища злато.

Захранваният от батерия безпилотник прелетя над парцела на фирмата за спасяване като свръхголяма пеперуда. Невидим в спускащия се мрак, той летеше толкова високо, че бръмченето на четирите му витла на практика не се чуваше. Направи няколко тегела над парцела, а след това прелетя покрай входа, няколкостотин метра надолу по пътя и кацна зад висок жив плет.

Ана откъсна поглед от монитора и погледна към безпилотника, когато кацна.

Операторът на дрона, кадет от българската национална полиция, взе уреда и започна да го прибира в куфарчето.

— Видяхте ли всичко, което искахте? — попита той.

— Да, доколкото можах на лошата светлина.

Пит и Джордино огледаха дрона, преди да изчезне в куфара.

— След като тези неща могат да доставят пица — засмя се Джордино, — май ще трябва да инвестирам в едно от тях.

Ана не обърна внимание на думите му, а се присъедини към петимата тежковъоръжени агенти, които стояха около предницата на колата ѝ и проучваха сателитните снимки на парцела на „Тракия — спасителни операции“.

— Снимките са направени преди известно време обясни тя, — но гледката от дрона не е много различна. Големия спасителен кораб го няма, но два други са още в пристанището: един товарен и един пътнически. — Тя кимна на двамата мъже отляво. — Михаил и Антон, вие ще обезопасите пристана, ако някой се опита да избяга с лодка. Ние останалите ще се заемем с главния хангар в парцела, в който сякаш има офиси и жилищни помещения.

— Как ще се придвижим дотам — пеша или с колите? — попита един от полицаите.

— Ще оставим колите си при входа и ще влезем пеша. Кадрите от дрона показаха, че вратата към шосето и втората, по-тежка врата навътре в парцела са отворени. — Тя посочи снимките. — След втората врата започва дълъг покрит коридор, през който трябва да

минем, за да влезем в парцела. Той свършва близо до пристана. Оттам трябва да се върнем към главното хале. Това е единственият вход, като се изключи тесният пролив откъм морето, затова трябва бързо да минем през него. Не забравяйте, че заподозрените вероятно са въоръжени и ще се съпротивляват.

Когато екипите се разпръснаха, за да се приготвят за акцията, Пит се приближи към Ана.

— С Джордино забелязахме надолу по брега малка лодка. Отдели ни някакво оръжие и ще обезопасим подхода откъм морето.

Ана обмисли предложението и реши, че така Пит и Джордино ще бъдат извън опасност. Разбира се, те въобще не биваше да са тук, но тя им дължеше възможността да открият каква е съдбата на екипажа на „Македония“.

— Добре. Оръжие за самоотбрана. — Тя подаде на Пит своя пистолет „Зиг Зауер“. — И никакво влизане в парцела, докато не го обезопасим.

Докато Ана и нейният екип обличаха тактическите жилетки, Пит и Джордино закрачиха надолу по пътя, докато не се озоваха на покрития с камъчета бряг. Упътиха се към малкия скиф, който лежеше с дъното нагоре върху чакъла. Обърнаха лодката и под трите пейки намериха мачтата, платното и греблата.

— Не бих плавал с нея до Америка — отбеляза Пит, — но мисля, че ще се справи с разходка до вълнолома.

Завлякоха лодката до водата и я блъснаха напред през малките вълнички, докато се прехвърляха през борда. Джордино постави мачтата и вдигна единственото триъгълно платно. Пит върза надлъжника на платното, седна на румпела и завъртя лодката към подветрената страна. Платното се изду от бриза и малката лодка се хвърли напред през вълните.

Пит се насочи на север към късия каменен вълнолом. Когато минаха край него, успяха да хвърлят поглед в тесния морски вход към парцела на „Тракия — спасителни операции“. Докато сивото утро се плъзгаше по бреговата линия, Пит оцени усамотението на мястото. От север и запад високи скали като естествени прегради скриваха комплекса. От юг се издигаше висока скална стена, която се спускаше чак до вълнолома.

Пит спусна платното и остави лодката да дрейфа към тесния отвор между вълнолома и хълма от високи скали. Джордино пхна греблата в ключовете и загреба към отвора. Но изведнъж лодката спря с металическо скърцане.

— Заседнахме ли? — попита Пит, макар да се намираха в средата на тесния канал.

— Не, опънали са верига. — Наведен над борда, Джордино виждаше потопената плитко във водата метална завеса, която се простираше от скалите до вълнолома.

— Изглежда много ценят своето усамотение. — Пит кимна към видеокамерата на стълб сред скалите.

От вълнолома виждаха ясно парцела. Вдясно от тях дълъг склад гледаше към водата. В далечния край на залива се издигаше двуетажна тухлена сграда. И двете постройки изглеждаха вградени в скалите и поне стогодишни. Празното павирано пространство между тях беше осяяно със сандъци и оборудване. Вляво от сградите имаше открит кей с две корабчета, които Ана беше видяла с помощта на дрона. Вляво от кея имаше друга стена, образуваща висок коридор с вълнолома и единствения вход към парцела откъм брега.

Наблюдателната им точка във водата разкри пред Пит и Джордино и друга гледка. В сивата утринна светлина те видяха зад ниските голи скали двама мъже с автомати да чакат Ана и нейните хора в засада.

Двете полицейски коли се приближиха към парцела на „Тракия — спасителни операции“ с угасени фарове и спряха малко преди входа. Ана поведе екипа пешком до разнебитена врата от телена мрежа под очукана табела с името на фирмата. Голяма котва лежеше до една заоблена скала, покрита със стара рибарска мрежа, създавайки илюзията за фирма с неголеми приходи. Ако полицаите се бяха загледали по-внимателно в декорацията, щяха да открият видеокамера, задействана от движението им, скрита в диплите на мрежата.

Михаил отвори вратата и екипът мина под обградения с храсталаци вход, без да знае, че е задействал аларма, която звучеше дълбоко навътре в групата сгради. Пътят изви, щом наближиха истинския вход на имота, скрит в листака от шосето. Триметрови стени ограждаха павирана автомобилна алея, която се спускаше до морето.

Екипът мина покрай дебела стоманена врата, зееща отворена, и ускори крачки след Ана, която ги водеше. След като изминаха още двайсетина метра и дебелият стоманен врата тихо се затвори, Ана схвана, че са попаднали в клопка.

От кадрите, заснети от дрона, тя знаеше, че този коридор се спуска почти до водата, преди да се отвори наляво към пристана, където те трябваше да се насочат обратно към сушата, за да стигнат до сградите. Отворът вече се виждаше само на няколко метра от тях, когато единичен изстрел разцепи тишината. Стори й се близо, но изглежда идваше откъм морето и беше прицелен в друга посока.

Ана замръзна и приклепна, последвана от петимата души в щурмовия екип, който се бе разпръснал зад нея.

Със затаен дъх тя усети как блъска сърцето й, преди зората да изригне в стрелба.

Скритите фигури зад скалите пред тях откриха огън. Ана се хвърли на земята, когато тракането на два АК–47 отекна в околните скали. Трима от мъжете зад нея тежко се стовариха на земята, а двама побързаха да отвърнат на огъня. Ана направи същото, като вдигна своя

автомат „Хеклер & Кох MP5“ и пусна кратък откос по посока на скалите.

— Не спирайте! — извика тя на екипа си. В този затворен коридор бяха удобни мишени. Ана пусна още един откос, изправи се и спринтира приведена няколко метра, преди пак да се хвърли на земята. Секунда по-късно двама от екипа я последваха и се проснаха зад нея. Видя, че са Антон и Михаил.

— Прикривайте ме, за да завия покрай близката стена, после аз ще ви осигуря прикритие — каза тя. Без да изчака отговор, се изправи и се стрелна към края на стената. Насрещният огън беше намален наполовина, защото сега се стреляше и към входа откъм морето.

Когато Антон и Михаил дотичаха при нея, Ана се прицели внимателно в самотния стрелец, който се виждаше зад скалите и изпразни пълнителя си в него. Проблясванията от дулото на автомата му секнаха.

Ана презареди.

— Къде са останалите? — попита тя Антон.

— Всички са ранени.

Мисълта да се погрижи за хората си изчезна, когато от главната сграда пред тях откриха огън. Две или три фигури изскочиха от нея и се разпръснаха, заемайки позиция зад разни тежки машини. Един от мъжете беше як, мускулест и гологлав.

Откъм сградата агентите бяха изложени на пряк огън, но намериха укритие зад една складова барака, опряна в стената. Тримата се втурнаха към нея, но попаднаха под огъня на човека откъм пристана. Михаил рухна на земята, а Ана усети убождане в прасеца, последвано от тежък удар отстрани.

Тя зяпна за въздух и падна. Когато се опита да стане, Васко се приближи откъм сградата и запрати към тях предмет с размерите на камък. Бараката беше точно пред нея и Ана допълзя и се сви зад стената ѝ.

Земята наблизко изригна, посипвайки я с камъни и буци пръст. Ушите ѝ заглъхнаха, блокирайки шума от битката. Тя с кашляне изхвърли прахта от дробовете си и вдигна очи, защото видя една фигура да излиза от облака прах. Беше стрелецът от пристана, който стискаше автомата си готов за стрелба. Ана се опита да вдигне своя, но ръката ѝ беше безчувствена.

Стрелецът я наближи и насочи автомата срещу лицето ѝ. Докато чакаше да я застреля, черните му очи се завъртяха назад, а на темето му се появи червено петно, преди да рухне мъртъв на земята.

Секунда по-късно Пит беше до Ана, стиснал димящия „Зиг Зауер“. Джордино също се появи и двамата я издърпаха в безопасност зад бараката.

Пищенето в ушите ѝ намаля дотолкова, че да чуе Пит да казва:

— Мама няма да ми разреши да другарувам с теб, ако продължаваш да ни забъркваш в неприятности.

Въпреки болката тя се усмихна, докато той изстрелваше пълнителя по някого в далечината.

По тях стреляха от всички посоки. Изведнъж земята се разтресе от взрива на втора шокова граната, по-мощна от първата. Тази падна в основата на стената пред бараката. Веднага последва втора експлозия, която отнесе бараката и част от скалата до нея. Върху Ана се стовари лавина от парчета мазилка и скали. Първо болката, после шумът наоколо и накрая светлината изчезнаха, защото тя изгуби съзнание.

Болката тръгна от китките на Ана, разпростря се до лактите и оттам чак до раменете. Тя тръсна глава, за да махне косите от очите и да прогони мъглата от съзнанието си. Най-лоша беше туптящата болка отстрани, където тактическата жилетка беше погълнала удара на куршум от АК-47. Раната в пресеца още щипеше, но това беше най-малкото ѝ страдание. Шумът в ушите ѝ сега бе заменен от главоболие, но пълното ѝ внимание заслужаваха китките ѝ. Когато успя да фокусира поглед, разбра защо.

Бяха вързани с въже, което се простираше над главата ѝ до мертека на складовата сграда. Успя някак да запази равновесие и да се изправи на крака. Остана права, за да намали напрежението в китките. След като си осигури това малко облекчение, огледа сумрачния склад. Оказа се, че не е сама. На няколко метра от нея на китките си висеше Михаил, който не беше в съзнание. Вляво от него по същия начин бяха вързани Пит и Джордино.

— Добре дошла — поздрави я Пит, — макар че да спиш, както прави твойт колега, може би е по-мъдрата стратегия.

— Колко... колко време бях в безсъзнание? — Думите излязоха трудно от пресъхналото ѝ гърло.

— Ние разтягаме ръце вече двайсет минути — отговори Джордино.

Ана се зае да оглежда двамата мъже. Бяха покрити с прах от главата до петите, а дрехите им бяха разкъсани и напоени с кръв. Погледна надолу и видя, че нейният външен вид не е по-различен.

— Какво се случи? — попита тя.

— Няколко гранати разрушиха част от стената — обясни Пит. — Рухна върху нас.

— Какво стана с Антон?

Пит поклати глава.

— Сега си спомних — възкликна Ана. — Стената рухна веднага след като ме спасихте от стрелеца, дошъл от пристана. — Тя позлати глава. — Вие трябваше да стоите в лодката.

— Видяхме двама въоръжени бандити да ви правят засада — отговори Джордино. — Дърк се опита да ви предупреди.

— Да, заклешиха ни на открито.

— Ние трябваше да прехвърлим лодката над бариера от верига и телена мрежа, затова не слязохме на брега по-рано.

— Имахте само моя пистолет. — Тя ги погледна. — Съжалявам. Ще ми се да бяхте останали в лодката, за да се измъкнете.

— И да пропуснем възможността да повисим заедно? — попита Джордино.

Ана поклати глава: ах, тези американци.

Вратата в края на сградата се плъзна, за да пропусне една самотна фигура вътре. Лъч светлина заблестя по бръснатата глава. Васко носеше лост от кабестан, който използваше вместо бастун. Дървеният лост, някога използван от моряците да въртят хоризонталната лебедка, за да вдигнат котвата, потракваше върху бетонния под, докато той крачеше към своите затворници.

Доближи се до първата си жертва, Михаил, увиснал като парче говеждо в кланица. Васко го огледа, после замахна с парчето дърво и го стовари върху ребрата му. Той зяпна рефлекторно за въздух, но остана отпуснат.

— Очевидно наистина не е в съзнание — подхвърли Васко и се обърна към останалите, за да ги огледа от горе до долу. — Моите трима стари приятели, които се отбиха да ме видят? Трябваше да ми кажете, че ще идвате. Щях да ви приготвя още по-горещо посрещане.

— Беше достатъчно горещо, за което благодарим — каза Джордино.

— Да съм те молил да ми отговаряш, а? — Васко стовари края на лоста в корема на Джордино. Повечето мъже щяха да зяпнат от болка, но Джордино само изгледа отвисоко мъжа и му се усмихна.

Васко направи крачка към Пит.

— А ти? Има ли какво да добавиш?

— Отрежи въжетата и може би ще имам.

Васко се извъртя и замахна с парчето дърво към торса на Пит. Той стегна стомашните си мускули и се извъртя така, че да посрещне удара под ребрата. Ударът едва не му изкара въздуха, но той копира Джордино и се вторачи в плешивия с усмивка.

— Виждам, че искате да усложните нещата — заключи Васко. — Ще видим колко сте корави след едно пълно окрехкотяване. — Замахна с дървото, но спря на сантиметър от лицето на Джордино и го запрати настрана. После мина край двамата мъже и се запъти бавно към Ана.

— Е, агент Ана Белова — прочете Васко на баджа ѝ, — май съм ви липсвал, за да дойдете тук толкова бързо.

Прегърна я през кръста и я дръпна към себе си.

Ана се извърна и затаи дъх, когато я притисна към тялото си. Брадатата му буза издраска лицето ѝ.

— Щом свърша с твоите другарчета, с теб ще се позабавляваме — обеща ѝ той. — Само ние двамата.

Внезапен удар уцели Васко в бъбреците и го просна в цял ръст на пода. Той скочи на крака и се завъртя рязко към Джордино, който се люшна назад на въжето, след като беше нанесъл от летеж ритника. Васко се втурна срещу него, размахал юмруци.

Джордино не можеше да се брани и пое няколко удара по торса. Единственото му оръжие бяха краката му. Когато имаше възможност, риташе и накрая улучи коленете на своя нападател.

Васко залитна назад и посегна към кръста си. Измъкна голяма сгъваем нож и го разтвори с щракване. Протегна го напред и размаха назъбения му край срещу Джордино.

— Времето ти изтече, приятел.

Погледна към Пит; за да се увери, че няма да се намеси, приведе се и скочи напред. Но тази тактика се обърна срещу него. Джордино се приготви и го посрещна с ритник в китката. Скокът на украинеца секна и ножът се плъзна по пода край краката на Джордино. Васко се хвърли след него, сграбчи го и замахна назад, улучвайки крака на Джордино отстрани. Ударът срязва панталона му, а от раната потече струйка кръв.

Васко си бе научил урока и остана прав, извъртайки се странично към Джордино. Този път нямаше да се привежда, щеше да нападне изправен и да нанесе бърз и смъртоносен удар, който противникът му нямаше да може да отрази. Вдигна ножа и направи крачка напред, когато един глас разцепи тишината в хангара.

— Иля!

Ниският, сдържан глас го спря на място. Той изгледа Джордино, после отстъпи назад и насочи поглед към отворената врата.

Високата фигура на Валентин Манкедо бързо се приближи. Изражението му беше тревожно.

— Сега не е време за игрички.

— Тя е агентката на Европол, която се качи на „Бесо“. — Васко посочи с ножа Ана. — А другите двама са другарчетата ѝ от кораба на НАВПД, които провалиха операцията ни срещу Севастопол.

Манкедо изгледа двамата мъже с любопитство, след това се обърна към Ана.

— Защо дойдохте тук?

— За да ви арестуваме, Валентин Манкедо — отговори тя с твърд глас. Той забеляза сгънат лист в джоба на тактическата ѝ жилетка.

— Какво е това? Съдебната заповед за задържането ми?

Ана наклони глава настрана и едва забележимо кимна.

Той разгъна листа и започна да чете, докато се отдалечаваше от затворниците.

Васко го последва по петите.

— Какво знаят? — попита той тихо.

— Почти всичко. — Манкедо поклати глава. — Заподозрени сме в потапянето на „Кримска звезда“, отвличането на „Македония“ и възможна атака срещу Севастопол. Да не говорим за замесването ни в контрабандата на забранени ядрени материали.

— Сигурно са идентифицирали „Бесо“ и са го проследили до парцела. — Васко плю на пода. — Виновна е тази агентка.

— Вероятно още от тях са на път — каза Манкедо. — Трябва веднага да се изнасяме оттук. Искам да се отървеш от трупите и полицейските коли, а аз ще се заема да унищожа архива.

— Не можем да оставим това тук. — Васко махна с ръка към дъното на хангара, където в каросерията на камиона лежеше оръжието от бомбардировача „Туполев“. Бомбата беше покрита с дебел брезент.

— Холандецът е единственият човек на света с нужните ресурси, за да ни помогне сега.

— Знае ли за нея?

— Да — отговори Манкедо. — Беше много заинтересуван и започна да организира нужните експерти, за да я използва по някакъв начин. Сега ще му звънна, за да видя дали не може да уреди веднага

транспорта. Когато парцелът е чист, закарай я някъде далеч. Тя ще е билетът ти за излизане от страната.

Той погледна навън от склада и видя неколцина от хората му да влачат труп покрай вратата.

— Ще закарам нашите хора със снабдителния кораб до Турция, а ние ще продължим по сушата, за да се срещнем с „Бесо“ в Егейско море. Все още имаме две големи възможности пред нас и достатъчно работа в Украйна, щом жегата намалее.

— Жегата — повтори Васко и посочи с месестата си ръка към четиримата затворници. — Какво ще правим с нашите гости? Заради тях загубихме трима души.

Манкедо си погледна часовника, после стрелна поглед към четиримата.

— Недей да губиш повече време. Погреби ги с останалите. — И после излезе навън под вече изгрялото слънце.

Четиримата затворници висяха още час на китките си, докато работниците на „Тракия — спасителни операции“ бързаха да евакуират мястото. Михаил се свести и започна да стене от болки. Пит видя как един от работниците запали двигателя на камиона и го остави да работи няколко минути, преди отново да го загаси.

— Ана, кога ще дойдат подкрепленията? — попита Джордино.

— Вероятно сега българската полиция подготвя отговор, след като не се обадохме да докладваме. Като се има предвид отдалечеността на мястото, ще минат няколко часа, преди да успеят да съберат и разположат екип.

— Изглежда по това време Манкедо и компания отдавна ще са изчезнали. — Пит задърпа вързаните си китки. — Някой има ли възможност да си измъкне ръцете?

— Този, който ни е вързал, сигурно е моряк — отговори Джордино. — И милиметър не мога да мръдна. — Той напрегна мускули, за да окаже натиск на въжетата, но те не помръднаха.

Васко влезе в склада с автомат в ръцете. Придружаваше го млад мъж с брада. Васко му подаде сгъваемия нож.

— Ще гледаш да стоиш извън огневата линия. Ако някой опита да се прави на герой, ще ви застрелям.

Пит гледаше как брадатият срязва първо въжетата на Михаил, след това на Ана и Джордино. Мъжът трябваше да застане на пръсти, за да стигне китките на Пит и да среже дебелото въже. Сетне веднага отскочи назад, държейки ножа готов за удар, когато Пит си свали ръцете.

Размахващият ножа се върна при Михаил и поведе затворниците напред, а Васко зае място най-отзад зад гърба на Пит. Михаил се препъна и падна няколко пъти, затова позволиха на Джордино да му помага. Щом приближиха входа на склада, Пит огледа камиона. Престори се, че се е препънал, и падна на едно коляно, опитвайки се да погледне под брезента. Успя да види заоблена метална обвивка, чиято

повърхност беше черна и гладка, преди работната обувка на Васко да се стовари върху плешките му.

— Ставай!

Пит се изправи и последва другите навън. С все още вързани отпред китки, те прекосиха двора към другата сграда, след това ги изведоха към отвор в стръмната скала. От тъмния тунел излизаха чифт ръждясали релси, положени върху ронещи се бетонни траверси. Пит разпозна останките на някогашна мина, което доказваше и издигащата се наблизо купчина шлага. Това беше малък калаен рудник от времето на византийската империя. Ограничената му експлоатация беше продължила чак до 30-те години на ХХ век, преди главната рудна жила да се изчерпа.

Тунелът скоро се разшири в широка пещера, осветена от полюшващи се над главите им лампи. В центъра ѝ стояха палети с подредени върху тях дървени сандъци като онези с мунициите, които Пит и Джордино бяха видели на баржата. Покрай стените се търкаляха скали с различна големина — вероятно следи от последното взривяване в рудника.

Васко ги насочи към един колесен товарач, паркиран между две големи скали с опряна в стената кофа. Брадатият се качи в кабината и запали тракация дизелов двигател. Вдигна кофата и подкара товарача назад от стената, откривайки нисък отвор, който водеше в друго помещение.

Васко махна към отвора с автомата.

— Време е да се сбогуваме.

Пит и Джордино се спогледаха, но Васко се намеси, насочвайки оръжието към Джордино.

— Ти първи, джудже такова.

Джордино го изгледа яростно, наведе се и мина през отвора, последван от Михаил.

Васко махна на Пит да ги последва.

— Сигурен съм, че ще те посрещнат със сълзи на очите. А сега тръгвай!

Пит се бавеше близо до Ана, но Васко го блъсна с дулото в гърба и той неохотно се наведе и мина през отвора.

Васко свали автомата и пристъпи към Ана.

— Ти ни създаде големи неприятности — надвеси се той над нея. — Ще ми се да имахме време, за да си платиш за затрудненията, които ни причини. — Прегърна я мечешката и залепи устни върху нейните.

С усилие на волята Ана потисна желанието да се съпротивлява на тази подла атака. Вместо това остана хладна и отпусната. Това оказа желаното въздействие.

— Няма любов днес, а? Е, все ще го преживея някак. — Той я дръпна напред и я блъсна през отвора. Щом тя изчезна в него, той се обърна към брадатия.

— Запуши го завинаги.

Ако не беше Пит, Ана щеше да падне по лице върху скалистия под. Застанал в очакване на едно коляно, той я хвана колкото може със завързаните си ръце. Ана се наведе и се изплю в опит да махне вкуса на Васко от устата си, преди да благодари на Пит.

Колесният товарач забръмча отново и тръгна от другата страна към отвора, а кофата му скърцаше по скалата. Този път не се задоволи да го препречи само с кофата, а претърколи двайсеттонен къс гранит, с който го запуши.

Докато Пит помагаше на Ана да се изправи, настъпи тишина. Те стояха и се оглеждаха в тази втора пещера, която беше наполовина на първата. Очукана газена лампа, сложена на скалата на няколко метра от тях, хвърляше мътна жълтеникава светлина. Тя беше достатъчна, за да видят посърналите лица на трийсетината членове на екипажа на „Македония“, струпани наоколо.

Трийсет минути по-късно парцелът на „Тракия — спасителни операции“ опустя. Манкедо натовари на снабдителния кораб оръжия, експлозивни и изследователски материали и се зае да ръководи последното отвратително прочистване. Трупите на полицаите и неговите хора бяха сложени в двете полицейски коли, които бяха спрени на кея. С помощта на пристанищния кран до кея всяка от колите беше вдигната и спусната на шест метра дълбочина.

Манкедо гледаше как от втората кола на повърхността изскачат мехурчета, когато от кабината на крана към него закрачи Васко.

— Това ще послужи за предупреждение на следващия полицейски екип — обяви бръснатата глава.

Манкедо посочи повредената каменна стена.

— Все още има следи от престрелката. Вероятно живеещите наблизо са чули изстрелите.

— Ще мина по автомобилната алея с колесния товарач и ще оправя нещата. Ако не намерят трупите, няма да разполагат с нищо.

— Другите затворени ли са?

— Да, в страничната пещера. Никога няма да ги намерят, освен ако някой не отвори отново рудника след сто години. — Васко кимна към няколкото сандъка близо до входа на тунела. — Да взривим ли мунициите, преди да тръгнем?

Манкедо огледа парцела като натъжен родител.

— Не, вече заредих експлозивите. Това беше нашият дом и нашата база в продължение на близо десет години. Надявам се, че някога ще се върнем.

— Когато изчезне тази агентка Белова, случаят им също ще пропадне — успокои го Васко. — Нещата ще утихнат, както винаги става, и после ще можем отново да започнем да действаме отгук.

— Да, но сега по-добре да изчезваме. Свързах се с Хендрикс и той каза, че ще се опита още преди полунощ да уреди транспорт от Стара Загора. Моли да придружиш устройството, докато не стигне до

безопасно място. Дотогава направи всичко възможно да не се показваш. Щом предадеш стоката, можеш да дойдеш при нас в Гърция.

— Договорихте ли се за цената?

— Двайсет милиона, ако още е действаща.

Васко се усмихна.

— Тези пари ще ни осигурят чудесна база в Егейския регион.

Манкедо поведе останалите от екипа и се качиха на снабдителния кораб. Издърпаха веригата и телената мрежа, които служеха за бариера, и излязоха в Черно море, насочвайки се към турския бряг.

Васко подкара челния товарач надолу по алеята, за да заличи следите от гуми, като пътьом загребваше гилзите и отломките от стената. Закара товарача с пълна кофа по пристана и изсипа събраното в лагуната. След това запали двигателя на камиона, излезе от парцела и заключи вратите зад себе си.

Беше минал няколко километра, когато срещна колона полицейски коли, които явно се бяха отправили към парцела на „Тракия — спасителни операции“. Никой не обърна внимание на очукания камион. При първа възможност Васко излезе от крайбрежния път и с умерена скорост пое навътре в страната.

Кара в продължение на няколко часа, прекосявайки източните български равнини, покрити с шахматно разположени ниви, засадени с ечемик и жито. Близо до Стара Загора, процъфтяващ индустриален център, той зави на юг към местното летище. Малко по-късно паркира камиона в отдалечена част на пистата и загледа непостоянния поток от излитащи и кацащи частни самолети и малки пътнически машини.

Към девет и половина голям товарен самолет кацна и спря далеч от терминала. Осветлението на пистата вече беше пуснато и на неговата светлина Васко видя малък украински флаг, нарисуван отстрани на фюзелажа. Той запали камиона и мина през отворена врата в оградата, която не беше охранявана.

Закара камиона до опашката на самолета, откъдето вече се спускаше товарната рампа.

Показа се мъж в летателен гащеризон, на чието лице беше изписано подозрение.

— Как се казваш? — попита той.

— Васко. Аз съм човекът на Манкедо.

Мъжът кимна, докато оглеждаше камиона.

— Аз съм бордният инженер. Ще правиш каквото ти кажа. Ще вземем целия камион. Качи го по рампата.

Васко вкара камиона в товарния отсек на един „Антонов“, Ан-124 — един от най-големите транспортни самолети в света. Камионът беше грижливо обезопасен от бордния инженер. После той поведе Васко напред до редица спартански седалки зад пилотската кабина. Докато седне и си сложи колана, самолетът вече рулираше. Можеше да гледа в пилотската кабина и видя как под тях земята сякаш побягна, докато големият самолет се засилваше и накрая се издигна във въздуха.

Щом се издигнаха на крейсерска височина, бордният инженер се показва отново и даде чашка кафе на Васко.

— Благодаря — кимна той. — След колко време ще кацнем?

Бордният инженер си погледна часовника.

— След около единайсет часа.

— Единайсет часа! — Васко едва не разля кафето от удивление. — Не отиваме ли в Украйна?

Мъжът поклати глава.

— Не, за съжаление. Отиваме на запад, за да доставим стоката в частното имение на господин Хендрикс.

— Колко на запад?

— Ще прекосим половината Атлантически океан — усмихна се мъжът. — Отиваме на Бермудските острови.

Пещерата беше студена, тъмна и тиха. Когато очите на Пит се приспособиха към сумрачната светлина, откъм екипажа се приближи стегнат мъж в мръсна бяла униформа. Беше Навес, третият офицер на „Македония“.

— Добре дошли в нашия тъмен малък ъгъл на света. — Той протегна ръце, за да развърже Пит.

— Страхувахме се, че се е случило най-лошото — каза Пит. — Всички ли са тук?

— Всички са тук и са добре според обстоятелствата. С изключение на втория офицер Бригс. Той беше убит по време на нападението. Капитанът също е зле. — Навес кимна към скалата, върху която стоеше фенерът.

Там лежеше простряна фигура, завита с куртка. Дори от разстояние се виждаше, че мъжът диша тежко.

Въжето падна от ръцете на Пит и той разтри китките си, преди да се обърне към Ана, за да я освободи. Навес се зае с Джордино, после дойде редът на Михаил. Раненият български полицаи лежеше на пода и почти непрекъснато беше в безсъзнание.

— Разкажи ми какво се случи — каза Пит.

— Стана малко след като вие слязохте на сушата в Бургас. Въоръжен щурмови екип се появи сякаш от нищото и превзе кораба, преди някой да разбере какво става. Убиха Бригс и простреляха капитана в ръката. — Гласът на Чавес за кратко заглъхна. — Веднага изкараха „Македония“ от бургаското пристанище. Доведоха ни в тази пещера. Никой не е хапвал оттогава, но ни оставиха доста вода.

Пит довърши развързването на Ана.

— Искам да видя капитана.

Чавес го поведе покрай екипажа и учените на НАВПД. Всички имаха изпити лица, но се почувстваха окуражени от присъствието на Пит. Капитан Стенсет сякаш спеше, но щом Пит коленичи до него, очите му се отвориха.

— Как се чувстваш, капитане?

— От раната в ръката ме тресе — отговори Стенсет с прегракнал глас, — но иначе съм добре.

Дясната му ръка беше грубо превързана точно над лакътя. Но се беше подула и сега бе два пъти по-дебела от лявата. Очевидно имаше възпаление, което застрашаваше живота му.

— Върна се, за да ни изкараш оттук, нали? — попита капитанът.

— Да, много скоро — увери го Пит.

Лека усмивка заигра по лицето на Стенсет, преди отново да затвори очи и да изгуби съзнание. Пит отстъпи, последван от другите.

— Ръката му не изглежда никак добре — отбеляза тихо Джордино.

— Има нужда от незабавна лекарска помощ — кимна Ана. — Както и Михаил.

— Значи трябва колкото може по-бързо да намерим изход. — Пит се обърна към Чавес. — Проучихте ли мястото?

— Доколкото видях, заобиколени сме от твърди скали с изключение на отвора, който запушиха. — Чавес взе фенера и го подаде на Пит.

— Виж сам.

Придружен от Ана и Джордино, Пит обиколи пещерата. Стените бяха, както каза Чавес, от изсечени и набраздени скали, които се извисяваха три метра над главите им. Над тях недокоснати скали се издигаха петнайсет метра нагоре във формата на свод. От самия връх падаше сноп светлина и предоставяше чист въздух, както и искрица надежда.

Джордино се втренчи в отвора на върха и поклати глава.

— Дори на Спайдърмен щеше да му е трудно да се измъкне оттам.

Пит продължи обиколката, докато не стигнаха до единствения вход, който беше затворен от огромен къс гранит. Застана пред него и известно време го изучава.

— Това е нашият единствен изход — каза той най-накрая.

— Доста трудно ще е без къртач и малко взрив — поклати Джордино глава.

Пит погледна към Чавес.

— Има ли някакви инструменти тук вътре?

— Не. Нищо друго, освен стар автомобилен двигател и някакви боклуци зад онази скала. — Той посочи към центъра на пещерата и ниска купчина от рудни отпадъци. От другата страна стърчаха ръждиви парчета метал.

Пит отново взе газената лампа.

— Ще отида да им хвърля едно око.

Джордино го последва до купчината руда. Заобиколиха куп греди за укрепване на тунели и откриха оглозганите останки на древен автомобил. Шасито носеше каросерията на открито купе, чиито калници силно се разширяваха в единия край.

— Странно място за автосервиз — подхвърли Джордино.

— Разглобили са колата, за да използват двигателя — реши Пит. — Прилича на модел от 20-те години на миналия век. — Той се приближи към двигателя — голям, осемцилиндров, редови, боядисан в черно. Скоростите и карданът бяха заменени от импровизирана система от скрипци, закачени за маховика.

— Вкарали са я или са я избутали дотук, за да използват двигателя като средство за задвижване — обясни Пит. — Вероятно за да вадят водата от по-ниско разположените галерии.

— Доста як мотор — каза Джордино и мина отпред, за да се полюбува на големия никелиран радиатор. С ръка избърса слоя мръсотия от горния му край и отдолу се показаха бели букви ИФ на син фон.

— Знаеш ли какво е това? — попита Джордино.

— „Изола Фраскини“ — усмихна се Пит. — Скъп ретро автомобил, който се е произвеждал в Италия. Рудолф Валентино^[1] е карал такъв.

— Ще си спомня това, когато следващия път имам нужда от превоз в Сахара^[2] — Джордино наду бузи и издуха прахта от купето, разкривайки ръждясалата му повърхност. — Изглежда доста пострадало дори за твоята колекция.

Пит не отговори. Във Вашингтон притежаваше склад, пълен с ретро автомобили. Той обаче не оглеждаше колата заради колекционерската ѝ привлекателност. Наведе се над двигателя и издърпа щеката за измерване на маслото, откривайки, че картерът е пълен. Пъхна я на място и кимна доволно.

Ана го гледаше и поклати глава.

— Не мисля, че тази реликва може да ни помогне по някакъв начин.

— Напротив. Старата дама е нашият шанс да излезем оттук.

Ана го изглежда така, сякаш беше мръднал.

— Как тази купчина старо желязо ще ни извади оттук?

Пит ѝ намигна многозначително.

— Всъщност много просто. Ще използваме един стар номер, който някога е помогнал на Ханибал.

[1] Американски актьор от италиански произход, звезда на нямото кино, починал на 31 години. — Б.пр. ↑

[2] През 1921 г. Валентино изиграва една от големите си роли в „Шейхът“. — Б.пр. ↑

Някогашният „Бесо“, сега „Невена“, беше пуснал котва в турското пристанище Кабатепе. Течение откъм сушата дърпаше плавателния съд, докато не го завъртя перпендикулярно на нея. Централният пристан на града беше пълен с малки, избелели от слънцето рибарски лодки. Камион за доставки с надпис „Превози Ирмак“ стигна до края на кея и спря със скърцане на спирачките. От кабината скочи Валентин Манкедо, свали задния капак на камиона, за да могат да слязат тримата членове на екипажа, вклинени между щайги с домати.

Манкедо се върна при кабината, извади хиляда евро от портфейла си и подаде банкнотите на шофьора.

— Добър път, Ирмак. И не забравяй — не си ни виждал.

— Разбира се, бъди спокоен, Валентин. И успех в издирването на съкровището.

Когато камионът си замина, от „Невена“ спуснаха малък катер. Той се понесе бързо към брега и прибра Манкедо и хората му.

След като се качи на борда, Манкедо отиде на мостика, където го посрещнаха Димитров и щурманът.

— Някакви проблеми при преминаването през Босфора? — попита Манкедо.

— Никакви — отговори щурманът. — Регистрирахме се като „Невена“ и минахме, без да ни задават въпроси.

— Чудесно. — После Манкедо се обърна към Димитров. — Докъде стигнахме с „Пеликан“?

— Има положително развитие. Нали знаеш, че съществуващите руски документи от войната споменават само, че е потънал в Егейско море. В турските военни архиви няма данни. Обаче аз успях да изровя едно порицание от март 1917, отправено срещу командира на сухопътната батарея при Дарданелите, защото е позволил на вражеска подводница да се промъкне край мрежите в южния ъгъл на Мраморно море.

— Това не звучи много окуражаващо. Ако турците са го потопили, но няма запазени данни в архива, къде ще го търсим?

— Всъщност, те не са го потопили — продължи Димитров. — Направили са го германците. Макар да нямат активен надводен флот в Мраморно море, имат действаща подводна флотилия. Една от тези подводници, У-42, докладвала през февруари 1917 година, че е нападнала и потопила вероятна вражеска подводница. Това може да е само „Пеликан“.

— Знаем ли къде?

— Флотският архив посочва, че сблъсъкът се е случил на двайсет километра от северозападния бряг на Хиос при нос Епанохорион.

— Това донякъде ограничава възможностите.

— Но трябва да се има предвид, че военните архиви са прословути със своята неточност. Вероятно ще трябва цяла седмица да претърсваме дъното.

— Няма значение. Да тръгваме и да излезем от турските териториални води.

„Невена“ вдигна котва, пое на юг и след осем часа се озова пред Хиос. Хиос е един от най-големите гръцки острови и лежи в централната част на Егейско море само на четири мили от турския бряг. Те се приближиха към северния му край и завиха към точка на двайсет мили от брега. От кърмата пуснаха на буксир сонара със странично сканиране и корабът започна да се движи по координатна мрежа с широки три мили полоси.

Бързо опровергаха старата изследователска мъдрост, че останките на потъналите кораби обикновено не са там, където се очаква да бъдат. Още на втората полоса „Невена“ откри търсената цел. Само след шест часа проучване спуснатият безпилотник потвърди, че са намерили „Пеликан“.

— Ханибал? — възкликна Джордино. — Не виждам слонове. Тази стара кола дори няма хобот.

— Ако не беше спал по време на уроците по история — каза Пит, — може би щеше да си спомниш как Ханибал е решил проблема с движението на слонове и останалата част от армията си през Алпите. През 218 г. преди Христа Ханибал Барка повежда стохилядната картагенска армия в изненадващо нападение срещу Римската империя, слагайки началото на онова, което по-късно ще бъде наречено Втората пуническа война. Историята помни неговия епически поход от Галия през Алпите, съпроводен от трийсет и осем бойни слона, за да нанесе смел удар от север. Но когато армията му започва да се спуска към Италия по каменистите склонове, пътят ѝ е препречен от голямо свлачище. Затапен в планината, Ханибал превръща войниците си в работници, които да махнат падналите камъни. Остават обаче няколко огромни скални къса, които продължават да препречват пътя им. Картагенският пълководец използва стара миньорска техника, която води началото си от древните египтяни. Той запалва огън под скалите, след това ги полива с оцет. Тази операция ги натрошава на по-малки късове, които могат да бъдат преместени. След като пътят е освободен, армията му продължава, напада и разбива римските части, които защитават Милано. Макар и отблъснат от римляните, прекосяването на Алпите от Ханибал си остава класика във военната стратегия.

Пит знаеше, че тази техника ще сработи и без оцет. С помощта на Джордино преместиха няколко от гредите за укрепване на галериите под големия скален къс, който запушваше пещерата. После се обърнаха към „Изота Фраскини“ за помощ при запалването на дървото. Блъскаха пробката на картера с парче камък, докато не се отви. Източиха превърналото се в сироп масло в стара кофа. Пробиха резервоара на колата с щанга за гуми, добавиха малко застоял бензин в маслото и с тази смес поляха гредите.

— Всички да отстъпят назад — нареди Пит на екипа на НАВПД. С помощта на пламъка на газената лампа запали сместа. В началото

миксът от масло и бензин гореше с нисък, вдигащ пушек огън, но след известно време сухите греди се разпалиха и лумнаха с буйни пламъци.

Докато огънят играеше по повърхността на скалния къс, Пит се дръпна настрана с Ана и Джордино.

— Леко съм притеснен заради пушека — каза Пит и посочи малкия отвор над главите им. — Вентилацията малко куца.

— По-добре, отколкото да треперим до смърт в студена, тъмна пещера — каза Джордино.

Двамата мъже поддържаха буйния огън почти два часа, преди да подложат на проверка своята теория за термичния шок. Пит напълни кофата с водата за пиене, оставена им от техните похитители, и я плисна върху скалата. Когато водата се изля върху нея, се чу пукот и се вдигна облак пара, но скалата остана цяла. Няколко минути по-късно едно плоско парченце се отцепи от нея и падна на земята.

Пит го подритна с крак.

— Съвсем не е лавината, на която се надявах.

— Поне доказва на практика, че теорията ти работи — успокои го Ана.

На светлината от газената лампа Пит видя, че тя е сънлива, а очите ѝ са разфокусирани.

— Добре ли си?

— Ужасно съм уморена.

— Седни при останалите и дръж под око капитана вместо мен.

Ана кимна и Пит я съпроводи до задната част на пещерата, където бяха пренесени Стенсет и Михаил. При тяхното идване капитанът отвори за кратко очи, после отново се унесе и задиша тежко. Ана седна до него благодарна, че повече не е на крака, и се вторачи в огъня.

Когато се върна при огъня, Пит видя, че пещерата е пълна с мъглив слой пушек. Във въздуха висеше тежката миризма на изгоряло дърво. Той се приближи към Джордино, който влачеше още една греда към пламъците.

— Имаме проблем — каза му Пит.

Джордино я хвърли в огъня, изтупа ръце и попита:

— Да не би да са ни свършили дъвчащите бонбони?

— Да. Вместо тях имаме силна доза въглероден оксид.

— Това обяснява главоболието ми. — Джордино вдигна очи към малкия отвор върху купола, където се събираше по-голямата част от дима. — Всеки отвор тук долу ще засили вентилацията.

Пит огледа огромния скален къс и се смръщи.

— Трябва да го направим бързо.

Двамата удвоиха усилията си. Хвърляха още греди в пламъците и поливаха скалата с вода на равни интервали. Застанали близо до огъня, и двамата изпитваха въздействието на невидимия въглероден оксид: замайване, замъглено зрение, задъхване и тъпо главоболие. Успявайки със силата на волята да устояват на отравянето, те продължиха да обработват камъка в течение на още един час.

Пит използваше щангата за гуми на колата да ръчка и блъска по скалата. Падаха малки късове, но голямата маса си оставаше цяла. Той почувства, че силите го напускат, и седна, за да си поеме дъх. Видя, че Джордино влачи поредната греда към огъня, залитайки като пиан, и стана да му помогне. Едва стоящи на краката си, двамата търкулнаха гредата в умирация бавно огън.

— Това е последната греда — обяви задъхан Джордино и се стовари на земята, стиснал с две ръце пулсиращата си от болка глава.

Пит също искаше да легне, но се насили да занесе празната кофа до кашоните с бутилирана вода. Прерови дузина празни бутилки, докато не откри една пълна. Подобно на гредата, тази беше последната. Изля я в кофата и залитна обратно към огъня. С всяка крачка замайването му се усилваше толкова, че залитна и замалко да падне върху нагрятия камък.

Спря се пред скалата и се обърна към Джордино. Старият му приятел вече не седеше, а се беше проснал в цял ръст на земята със затворени очи.

Пит се обърна към скалата и изруга:

— Строши се, копеле такова!

С последни сили запрати кофата върху върха на камъка. Ръждясалата ламарина издрънча при удара, а съдържанието ѝ се изля върху нагрятия гранит. Пит залитна назад, когато от камъка се вдигна облак изгаряща пара. Той залитна, готов да рухне на земята, а парещите му очи бяха впити в камъка.

— Хайде! — извика той, но гласът му беше тих и продран.

През пукота на пламъците се чу нещо. Дълбоко боботене, което сякаш идваше от много далеч. Звукът се усили, после утихна. Пит продължаваше да се олюлява на краката си и вдигна очи.

С пукот като гръмотевица скалата се разруши, разпадайки се на половин дузина големи парчета, които се затъркаляха в краката му. Боботенето и сътресенията от падащите каменни късове го събориха на земята и задушиха огъня с облак пулверизирана скала. Пещерата потъна в смъртоносна тишина, когато светлината угасна, а въздухът се напълни с прахоляк, който се сипеше на земята като снежинки.

Пит се претърколи и застана на колене, докато кашляше и търкаше очите си. През облаците прах видя голям отвор в стената и се усмихна, когато отвън го лъхна поток чист въздух.

Водата, заобикаляща остров Свети Дейвид, блестеше под лъчите на слънцето, когато транспортният самолет „Антонов“ се приземи върху едничката писта на международното летище „Л. Ф. Уейд“. Самолетът рулира до товарния терминал и загаси двигателите. Чакащият наземен екип вече беше подал фалшив митнически манифест на местния митнически инспектор и се зае да разтоварва българския камион, след като се увери, че товарът му е добре завит.

Васко се отърси от няколкото часа неспокоен сън, когато го придружиха до бял пикап, който последва камиона извън територията на летището. Конвойт се придвижи по лежащия върху насип път през водата до главния остров на Бермуда и измина малкото разстояние до Тъкърс Таун — частен анклав от внушителни господарски къщи, където Хендрикс имаше имение на първа линия.

Влязоха през врата, фланкирана от висока ограда, и Васко наистина се впечатли. Минаха по дълга изкачваща се автомобилна алея и накрая спряха пред блестящобяла къща, издигаща се над океана. Камионът и пикапът минаха край фонтан на път към гаража, издигащ се встрани от къщата, на която приличаше по своя заострен покрив. След като двете превозни средства влязоха вътре, вратата му се спусна и лампите на тавана светнаха.

Васко видя, че гаражът е огромна постройка — много по-голяма, отколкото изглеждаше отвън. В нея се помещаваше и действаща лаборатория. Цяла редица работни станции със софтуер за дизайн и производство стояха срещу работните лабораторни маси от неръждаема стомана, върху които бе натрупано различно оборудване за тестове. От тавана над една от масите на стоманени въжета висеше голям безпилотник. Хендрикс стоеше до една странична врата и наблюдаваше влизането на камионите. Придружаваха го двама по-възрастни мъже. Зад тях чакаше група техници в бели престилки.

Васко скочи от пикапа и тръгна към Хендрикс, който се приближаваше със своя антураж.

— Да видим какво сте ми донесли — каза холандецът.

Двамата шофьори дръпнаха брезента, откривайки голямата атомна бомба с формата на цепелин.

Хендрикс бавно обиколи каросерията, впил поглед в оръжието от епохата на Студената война. После се качи в каросерията и прокара длан по хладната стомана на обвивката. Щом наближи носа, се вгледа в малък стъклен сензор, покрит с изсъхнала тиня. Слезе, поговори тихо с двамата по-възрастни мъже, после тръгна към Васко.

— Добра работа, Васко — похвали го той с безизразен глас. — Двамата с Манкедо доставихте нещо специално. Ела да изпием по питие, докато моите учени я проучват.

Той поведе Васко по павирана пътека към задната веранда на основната къща. Забърка за госта и себе си по един ром гимлет, после седнаха на сенчеста маса, която гледаше към Атлантическия океан.

— Бермуда е много красиво място — каза Васко, — но аз очаквах по-къс полет. До Украйна или Румъния.

Хендрикс отпи глътка от коктейла си и кимна.

— Да, моето първо местоназначение също беше Украйна, но реших, че там не може да се разчита на сигурност. Пълно е с руски агенти. Когато Манкедо ми каза, че оръжието изглежда в добро състояние, наех самолет с голям обсег, за да имам възможност да избирам. Бермуда беше логичният избор, защото мястото ми е познато и имам специални отношения с местните митничари.

— Както и впечатляваща работилница — добави гостът му.

Хендрикс махна към гаража.

— Да, разполагам с изследователска лаборатория, която използвах за някои от моите авиопроекти. Голяма част от дрона ми за наблюдение „Перегрин“ беше разработена тук. Надявам се, че ще се окаже полезна и за съживяването на това оръжие. — Той се наведе малко към събеседника си. — Манкедо намекна, че полиция е нахлула в парцела на „Тракия — спасителни операции“.

— Да, трябваше да изоставим мястото.

— И оръжието е било транспортирано до летище Стара Загора, без да бъде открито?

Васко се усмихна.

— С натрапниците се оправихме, преди да заминем.

— А Манкедо?

— Сигурно вече е на нашия спасителен кораб в Егейско море. Там издирва подводница, в която според него има съкровище. Аз също ще отида.

Бяха прекъснати от идването на единия от по-възрастните мъже, придружаван от охранител. Мъжът каза на английски със славянски акцент:

— Господин Хендрикс, проведехме повърхностен преглед на оръжието. Състоянието му е отлично, като се имат предвид годините. С изключение на малко проникване на вода и корозия в опасната част, корпусът е останал водонепроницаем и изглежда наред. Свалихме взривния механизъм, който също изглежда неповреден.

— Запознат ли сте с това оръжие?

— Моят колега има опит от тренировки с бомбите РДС–4 и РДС–5. Те не са толкова мощни, но за сметка на това не са и много сложни като по-късните водородни оръжия, каквото очаквахме да получим.

— Единственото, което искам да знам, е — попита Хендрикс — дали все още действа?

— По днешните стандарти съставните ѝ части са доста примитивни. Бихме предложили осъвременяване на всички електрически компоненти с интегрални схеми. Както и замяна на взривния механизъм и детонатора с модерни електромагнитни устройства. Радиоактивните елементи на оръжието все още са достатъчно потентни. Като част от модернизацията можем да добавим и средства за наблюдение и допълнителна стабилизация. — После кимна рязко на Хендрикс. — А на вашия въпрос: да, можем да го направим по-функционално и надеждно.

Лицето на Хендрикс продължаваше да е безизразно.

— Колко време ще ви отнеме да модернизирате оръжието?

— Ако можем да се сдобием тук с нужните части, по-малко от седмица.

— Всичко, от което се нуждаете, ще бъде докарано със самолет. Благодаря ви, докторе. Моля, продължете работата си.

Възрастният мъж кимна и се затътри обратно към гаража.

Хендрикс го гледаше как се отдалечава и когато се изгуби от погледа му, обясни:

— Той и неговият колега бяха сред водещите ядрени специалисти в СССР през 70-те години. Когато Съветският съюз се

разпадна, емигрирали във Франция и започнали работа във Френските военновъздушни сили. Работиха няколко години по един договор, свързан със сателити, за моята фирма.

— Може ли да им се има доверие?

— Всеки си има цена — отговори Хендрикс. — Казах на Манкедо, че ще му платя двайсет милиона долара, ако оръжието още е използваемо. Изглежда, че наистина е така. — Той отправи твърд поглед към Васко. — Ще ти платя още десет милиона, ако я приведеш в действие за мен.

— Аз не съм пилот на бомбардировач — отговори Васко.

Хендрикс поклати глава.

— Нападението ще бъде откъм морето. Възнамерявам да се възползвам от онова, което сте научили за Черно море.

— Още едно нападение срещу Севастопол?

— Не, имам предвид друга цел. — Хендрикс разказа плана си за използването на старата атомна бомба.

Васко вече имаше подозрение, че милионерът е психически лабилен, а планът му само го доказва. Той се вторачи в коктейла са и накрая отпи.

— Това ще предизвика силна реакция.

Хендрикс отправи поглед към океана.

— Точно такава е моята цел. Ти и аз не сме достатъчно силни, за да прогоним сепаратистите и руснаците от Източна Украйна, но има други, които са. Ако успеем, в резултат на нашите действия върху нашествениците ще се стовари гняв и ярост.

— Разбирам това — кимна Васко, — но защо не използваш собствените си хора?

— Защото виждам, че от нищо не те е страх — отговори Хендрикс. — Моите хора са учени и инженери. Може да конструират смъртоносни оръжия, но нямат куража да ги използват. Трябва ми човек, който не се бои да дръпне спусъка.

— В цялата работа има голям риск.

— Риск, който може да бъде ограничен с прост и лесно изпълним план за използването на оръжието. Мисля, че десет милиона долара ще осигурят голям процент безопасност.

Васко си помисли за Манкедо и търсенето на подводницата. А може би щеше да успее сам да свърши работата? Ако нещата се

объркат, пак ще може да отиде при Манкедо в Егейско море.

— Искам половината сума авансово — каза той на глас. — Манкедо не бива да знае. Аз ще определям правилата при използването на оръжието, след като ще си рискувам главата.

— Съгласен — кимна Хендрикс. — Но първо трябва да идеш до Украйна.

На Васко не му се качваше толкова скоро отново на самолета.

— С каква цел?

— Много важна доставка — обясни Хендрикс. — И за крайния успех на плана.

Ана се събуди трепереща, защото студеният каменен под изпиваше топлината на тялото ѝ. Главоболието, което разтърсваше черепа ѝ, се беше върнало, и то с удвоена сила. Дори самото отваряне на очите предизвика пронизваща болка.

Но сега светлината беше различна и много по-ярка. Тя вдигна очи към низа от крушки над главата си. Чу тихи гласове и бавно се изправи на лакти. Движението предизвика болезнени спазми в цялото ѝ тяло и пред очите ѝ заиграха черни точки. Когато зрението ѝ се възвърна, видя група хора с изпити лица да излизат през отвор в скалната стена. Екипажът на „Македония“.

Ана гледаше как моряците и учените излизат един по един от пещерата. Нейният колега Михаил лежеше до нея. Тя видя как излиза третият офицер на кораба, Чавес, но от Пит и Джордино още нямаше следа. Най-накрая, когато човек можеше да си помисли, че вече никой не е останал, те излязоха от пълната с пушек по-малка пещера, носейки отпуснатото тяло на капитан Стенсет. Очите на капитана бяха отворени и той изстена, когато го сложиха на земята до нея. Пит и Джордино ѝ се усмигнаха, когато видяха, че се е събудила.

— Е, нашата Спяща красавица е будна — пошегува се Джордино.

— Какво стана? — попита тя.

Джордино посочи с пръст Пит.

— Неговият лагерен огън ни осигури по една прилична доза въглероден оксид, който е отровен. Един камион с аспирин сигурно би ни помогнал.

Ана погледна към отвора в стената, в чието подножие лежеше купчина камъни.

— Значи огънят е разрушил скалния къс?

— Не така бързо, колкото ми се искаше — обясни Пит. — Обаче Ханибал не ни подведе.

Тя се изправи и седна.

— Добре ли са всички?

— Така изглежда — отговори Пит. — Мисля, че ти беше най-зле, защото остана при огъня с нас.

— Манкедо и хората му заминали ли са?

Преди Пит да успее да отговори, откъм главния вход на пещерата се чу рязък вик.

— Никой да не мърда!

Двама униформени мъже влязоха в помещението с насочени автомати.

— Свалете оръжието! — извика Ана и изстена при това. — Аз съм агент Белова.

Тя бавно вдигна ръка и извади полицейската значка от предния си джоб. Двамата български полицаи се приближиха, за да прочетат какво пише на нея. После забелязаха изтощения вид на хората, спогледаха се и свалиха оръжието.

— Добре ли сте? — попита единият.

— Сега сме добре — отговори Пит. — Какво се случи отвън?

— Няма никого там. Къде са останалите от вашия екип?

Ана посочи Михаил, който също беше седнал със замаян вид.

— Това сме.

— Полицай — каза Пит, — имаме двама души, които се нуждаят от незабавна медицинска помощ. Останалите ще се оправят, когато излязат на чист въздух.

Медицинският екип, който беше останал в двора на имота, бе повикан, за да се заеме със Стенсет и Михаил. Изнесоха ги на носилки и ги откараха в бургаската болница заедно с неколцина от екипажа на „Македония“, страдащи от последствията на отравянето с въглеродния оксид. Ана, Пит и Джордино също трябваше да са в тази група, но те отказаха лечение и се заеха да помагат на останалите от екипажа да излязат на свежия морски въздух.

Докато Ана докладваше на офицера, водач на щурмовия екип, Пит отиде до склада. Забеляза, че камионът го няма. Там, където беше паркиран преди, лежеше парче ръждясал алуминий. Пит се зае с любопитство да го проучва. Установи, че е товарният люк на самолет.

Той се върна при Ана, която тъкмо разговаряше с офицера за изчезването на своите колеги и полицейските автомобили.

— Проверете в залива — посъветва ги Пит, като посочи прясно изринатия път и колесния товарач. — Всички ли са се измъкнали?

Ана кимна смръщено.

— Ще търсим снабдителния кораб, но през това време може вече да е стигнал в три различни страни.

— Не забравяйте за камиона. Няма го в склада и изглежда ценят неговия товар.

— Да, той поне е по-лесен за проследяване. — Тя описа подробно камиона на полицая. Когато той отиде до колата си, за да предаде данните по радиостанцията, Ана се приближи към Пит.

— Смяташ ли, че знаеха за нашето идване?

— Не, но бяха подготвени.

— Ще ги намерим. — Тя погледна към екипажа на „Македония“, който се беше струпал около сградата. — Извикали са автобуси, за да закарат хората до Бургас. Ще останете ли още в България с Ал?

— Трябва скоро да съм във Вашингтон, но първо трябва да свърша още нещо.

— Какво е то?

Пит се загледа решително в склада.

— Да се гмурна отново в Черно море.

Силен бриз къдреше водната повърхност около Каляри, когато Дърк и Самър слязоха от неудобното такси, което бяха взели от летището. Докато Дърк събираше багажа и плащаше на шофьора, Самър гледаше през булеварда към столицата на Сардиния. Килим от кафяви тухлени сгради се издигаше по хълма, обгръщайки старото италианско пристанище, което в течение на вековете беше сменяло своите господари повече от дузина пъти.

— Не виждам нашия транспорт — каза Дърк. Той гледаше в противоположната посока, към оживеното пристанище — едно от най-големите в Средиземноморието.

— „Иберия“ ще дойде след няколко часа. Да вървим да намерим някъде кафене.

Те се поразтърпкаха след полета си от Лондон, като се разходиха по крайбрежната алея, където откриха приятно кафене с маси на тротоара. Макар да нямаше нужда от шоково ободряване, Самър последва примера на брат си и си поръча еспресо, защото при едно пътуване до Милано беше научила, че истинските италианци никога не пият лате следобед.

— Все още съм на мнение, че трябваше да отидем в Гърция, за да потърсим „Пеликан“ — каза тя, докато сипваше захар в еспресото.

— Вече сме го обсъждали — отговори Дърк. — Всичко е въпрос на логистика. В Егейско море няма кораб на НАВПД, който да е на разположение след по-малко от седмица. Можехме да наемем някакъв съд от Атина, но организацията щеше да отнеме известно време. „Иберия“ е на разположение в Сардиния, и то близо до мястото, където е потънал „Сентинел“.

— А Мансфилд?

— Не можем да контролираме неговите ходове. Като нищо и той можеше да се окаже в Гърция, за да търси кораб. Между другото, няма никакви гаранции, че златото е на „Пеликан“. Джулиън и Чарлз отново са в Националните архиви, за да търсят нови данни за двата кораба. Може те да открият истината преди всички останали.

От мястото си до прозореца Дърк имаше изглед към морето и накрая забеляза една синьо-зелена точка на хоризонта. Скоро тюркоазената „Иберия“, океанографски кораб на НАВПД със средни размери, който изучаваше подводните течения в Южното Средиземноморие, бавно влезе в пристанището на Каляри и застана във вътрешния док. Малко по-късно енергичният капитан Майерс ги посрещна с „добре дошли“ на борда.

— Благодаря, че се отбихте тук, за да ни вземете — каза Дърк.

— Няма за какво — кимна Майерс. — Горивото и водата ни така или иначе бяха на привършване и се налагаше да се отбием в някое пристанище. — Капитанът леко се олюля, чувствайки още последствията от силното морско вълнение. — Екипажът много се вълнува, че ще участва в издирването на корабни останки. Финикийски търговски кораб? Или може би римска галера?

— Нищо толкова екзотично — поклати Дърк глава. — Просто един ръждив кораб от Първата световна война на име „Сентинел“.

Докато „Иберия“ завършваше зареждането с вода и гориво, по кея мина черна лимузина и намали, щом наближи кораба на НАВПД. Скрит зад потъмнените стъкла, пътникът направи няколко снимки на изследователския кораб с таблета си. Колата стигна до края на кея и спря край няколко контейнера, които гледаха към изхода на пристанището.

Дърк отиде на носа, за да наблюдава как палубната команда прибира швартовите въжета. Когато „Иберия“ потегли, към него се присъедини и Самър. Те стояха на носа, докато плавателният съд излизаше бавно от пристанището, и гледаха как историческият град остава зад тях.

— Смяташ ли, че ни е проследил дотук? — попита Самър.

— Нашият рус приятел? Съмнявам се. Дори да се появи, този път имаме осигуровка. По-вероятно е взел синята папка и е отлетял обратно в Москва. Обзалагам се, че е на две хиляди мили оттук.

— Дано си прав — отговори Самър.

Но интуицията ѝ подсказваше, че не е.

Мансфилд не беше на две хиляди мили от тях, а на деветстотин. Стоеше на носа на очукан спасителен кораб, на чийто борд се беше

качил шест часа по-рано в Атина. Опърпаният външен вид на съда беше маскировка, за да се прикрие ролята му на шпионски кораб. Отклонен от проследяването на натовски маневри в Адриатика, сега той се носеше бързо из Егейско море, пресичайки го над веригата гръцки Цикладски острови.

Мансфилд се беше вторачил в синята шир пред носа, но се обърна към мъжа с мрачно лице близо до щурвала.

— Капитане, кога ще стигнем Северен Хиос?

— След около три часа. — Капитанът, който също беше офицер от ГРУ, се бе подразнил, че го отзоваха от мисията му в Адриатика, за да гонят някакви корабни останки. — Колко точна е позицията, където смятате, че се намира целта ни?

— Нямам представа. Това са германски координати, засечени от съда, който я е потопил. Това е всичко, с което разполагаме, за да започнем издирването. — Мансфилд не обърна внимание на намръщването на капитана. — С какво оборудване за издирване разполагате?

— Стара сонарна система със странично заснемане, която се влачи на буксир. Монтираният в корпуса сонар обаче е много подобър. Ще направя една координатна мрежа за проучване на дъното около вашите координати. — Капитанът отиде при компютърния терминал в задната част на мостика и остави Мансфилд.

Агентът продължи да се взира навън и накрая различи бледите контури на сушата, после се обърна и се върна в каютата си два етажа по-надолу.

Синята папка лежеше на койката му. Взе я и я изчете за десети път. Данните подсказваха, че „Пеликан“ е потънал със златото, въпреки това нещо във времевия план на събитията го смущаваше. Предвидената среща и потъването на подводницата бяха прекалено близо във времето. Но това беше единствената информация, с която разполагаше. Имаше усещането, че сглобява пъзел, половината плочки на който липсват.

Докато пак препрочиташе писмата на Хънт, задряма и след известно време го събуди рязко почукване на вратата. Той се отърси от сънливостта, отвори вратата на каютата и с изненада видя пред себе си капитана.

— Стигнахме до вашите координати.

— Благодаря, че ме уведомихте. Готов ли сте да започнете издирването?

— Няма да е нужно.

— Защо?

Капитанът се усмихна лукаво.

— Защото някой ви е изпреварил с останките.

Мансфилд последва капитана на мостика и погледна през предното стъкло. На половин миля от носа им видя син спасителен кораб.

— Какъв е корабът? — попита той.

— Под хърватски флаг. Казва се „Невена“ — отговори капитанът.

— Включили ли сте вградения сонар?

— Може да бъде направено веднага.

— Активирайте системата и минете близо край кърмата им.

Мансфилд застана зад работната станция, където операторът включваше многолъчевата сонарна система. На екрана се появи цветно изображение на морското дъно, което започна да се разгръща с движението на кораба. Капитанът изпълни нареждането на агента и докара кораба на петдесет метра от „Невена“.

Докато се приближаваха, от спасителния кораб се свързаха с тях по радиото.

— Провеждаме подводна операция, моля не се приближавайте.

— Разбрано, ще минем край вас. — Капитанът кимна на щурмана да продължи по курса.

Двама кораби на вид членове на екипажа ги изгледаха намръщено от кърмовата палуба, когато минаваха край тях.

Мансфилд изучаваше монитора на сонара. На него се появи черна линия, която постепенно се превърна в изображение на подводница с формата на пура.

Капитанът нареди на щурмана да продължи още миля и да изключи двигателите. После пристъпи към екрана на сонара и хвърли един поглед на останките, уловени от уреда.

— Прилича на вашата подводница.

— Няма съмнение.

— Какво смятате да правите сега?

— Не можем да направим нищо друго, освен да я вземем от тях — отговори Мансфилд.

Манкедо стоеше на мостика на „Невена“, изучавайки руския кораб с помощта на бинокъла, когато той зае позицията недалеч от тях.

— Някакви проблеми? — попита Димитров.

Манкедо свали бинокъла и кимна леко.

— Възможно е. Никога не съм виждал спасителен кораб, оборудван с толкова комуникационни антени.

— Да не са свързани с гръцкото правителство?

— Ако бяха, щяха да ни съобщят. Гръцкият флаг, който са вдигнали, вероятно е също толкова законен, колкото нашият хърватски.

— Може би трябва да се махнем от мястото?

— Не! — рязко каза Манкедо. — Ние сме над „Пеликан“ и ще довършим това, което сме започнали.

Той нареди на щурмана зорко да следи другия кораб, след това заедно с Димитров слязоха на кърмовата палуба.

Завариха палубната команда на ръба на кладенеца да работи върху малък жълт безпилотник.

— Готови ли сме за спускане във водата?

Най-близкият от командата отговори с „да“.

— Спускайте тогава.

Манкедо влезе в рубката, където беше пултът за управление на безпилотника. Настани се и активира камерата, която за миг засне крака на един от екипа, преди машината да бъде спусната в кладенеца. Манкедо светна прожекторите на съда и зачака, докато той се спускаше. На дълбочина шейсет метра се видя морското дъно и той включи движителите на безпилотника.

Силно течение го бе отнесло от мястото, където трябваше да се спусне, затова Манкедо го завъртя, за да огледа околността. На север едва се виждаше черната форма на „Пеликан“ и той подкара безпилотника натам.

Руската подводница лежеше изправена на дъното, но беше наполовина заровена в тинята. След сто години, прекарани под водата, корпусът ѝ беше покрит с дебел слой конкреция^[1]. Безпилотникът се

приблѳжи към нея откъм кърмата и продължи покрай десния борд, по който се виждаха няколко правоъгълни отвора, изрязани от Манкедо и екипа му в корпуса, за да си осигурят достъп до вътрешността.

Апаратът се плъзна над стоманените плочи, разхвърляни по морското дъно, по чиито краища се виждаха пресни следи от горелката. Продължи напред, мина покрай кулата с мостика и палубното оръдие и стигна до последния отвор, изрязан близо до носа. До отвора лежеше голямо мрежесто корито, пълно с газови бутилки и горелки, които водолазите бяха използвали, за да срежат корпуса.

Манкедо се наклони на мястото си и с леко движение на джойстика насочи плавателния съд в предния отвор.

Почти веднага безпилотникът се блъсна в купчина покрити с тиня торпеда. Манкедо зави надясно и пред очите му се показаха двете предни торпедни тръби на подводницата. Маневрирайки в обратната посока, той насочи машината през торпедния отсек и през отворената сферична преградна врата към кърмата.

Димитров се приближи към монитора.

— Какъв късмет, че е отворена. Отсекът за екипажа трябва да е отгатакъ и представлява допълнителна складова площ.

Манкедо прекара безпилотника покрай някакви повредени тръби с вентили на тавана и го вкара в следващия отсек. В тясното помещение имаше много малко неща, които биха могли да подсказат, че някога е било жилище на трийсет човека, призовани в армията. Металните рамки, останали от койките, подредени до едната преградна стена, бяха най-значимите останки. След като се увери, че тук няма злато, Манкедо насочи безпилотника обратно в торпедния отсек и навън от отвора в корпуса. Под торпедния отсек имаше друг, допълнителен, в който безпилотникът едва се побра. Манкедо го прекара над отвореното дъно и стигна до група големи, подредени в метални стойки акумулатори.

— Може да се каже, че проверихме предните отсеци.

Димитров кимна.

— Да, мисля, че проверихме всички възможни складови площи.

Манкедо подкара безпилотника обратно през отсека. Когато излезе от подводницата, в обективите му проблесна ярка светлина.

— Какво беше това? — учуди се Димитров.

Манкедо зави, за да последва обекта, но той се движеше много по-бързо. Отблясъкът от светлините му намаля, когато стигна до кърмата, след това отново започна да се усилва.

— Връща се откъм левия борд — каза Димитров.

Манкедо издигна безпилотника малко над палубата на подводницата и загаси прожекторите. Започна да управлява с помощна на компаса, придвижи го напред над палубата на „Пеликан“ и го спря в мрака над левия борд близо до носа.

Светлините започнаха бавно да се приближават откъм кърмата. Манкедо изчака, докато обектът се окажа точно под него, и тогава светна прожекторите.

Лъчите им откриха плавателно средство, подобно на воден джет, яхнат от двама мъже във водолазни костюми. Пилотът и един рус мъж изгледаха равнодушно безпилотника, докато в същото време пътникът насочи видеокамера към подводницата. Пилотираният плавателен съд продължи пътя си около носа на „Пеликан“, после изчезна в мрака.

Зла усмивка заигра по лицето на Манкедо.

— Приятелю, не зная кой си, но идваш малко късно за купона.

[1] Минерален агрегат. — Б.пр. ↑

Дойдоха в две тихи лодки няколко часа след падането на нощта, но преди да изгрее луната. Мансфилд предвождаше трима въоръжени мъже и с едната лодка се приближиха към „Невена“ откъм левия борд, докато втората взе на прицел кърмата. Само че онова, което бе замислено като тихо и безкръвно овладяване, избухна в яростна стрелба, преди още някой от руснаците да е успял да стъпи на борда.

Един от въоръжените хора на Манкедо, който охраняваше палубата, забеляза двама души в черно да се набират на кърмовия релинг. Той откри огън и уби единия от нападателите, а втория рани. Другите двама руснаци в лодката отвърнаха на огъня и принудиха лостовия да потърси укритие зад една лебедка.

Мансфилд бързо се качи на палубата откъм левия борд. Изпрати двама души да превземат мостика и тръгна към кърмата с трети. Стигнаха да отворения кладенец, където лостовият стреляше към кърмата. Мансфилд вдигна пистолета с една ръка и повали мъжа с единичен изстрел.

После натисна комутатора на радиото.

— Екип две, докладвай положението.

— Двама са ликвидирани — отговори мрачен глас.

— Обезопасете палубата откъм десния борд — заповяда Мансфилд. После изпрати третия от екипа, агент на име Сергей, да подсигури левия борд.

Направо не можеше да повярва на лошия си късмет. Не беше голяма изненада, че спасителен кораб, който работи по изваждането на съкровище, ще постави въоръжен постови. Обаче за неговия щурмови екип от добре обучени членове на специалните части на ГРУ това нападение трябваше да бъде детска игра. Трябваше да завладеят кораба, да прехвърлят златото и да си заминат по живо, по здраво. Сега елементът изненада не само беше прахосан, но вече бяха с двама души по-малко.

Кратката престрелка беше разбудила кораба. Отвсякъде наизскачаха членове на екипажа. За удивление на Мансфилд повечето

бяха въоръжени. Но това нямаше да е най-голямото му разочарование.

Когато екипът на палубата откъм десния борд се сблъска с още съпротива, той се промъкна в една сглобяема рубка близо до кладенеца. Тя беше съчетание между лаборатория и сервиз за подводното оборудване. Един дебел мъж с черни мустаци се беше свил зад маса, покрита с книги и карти. Мансфилд пристъпи по-близо и вдигна пистолета, докато преценяваше човека. Беше твърде стар и отпуснат и прекалено добре облечен, за да е член на екипажа.

— Изправи се! — махна му с оръжието.

Димитров стана и вдигна ръце.

— Къде е златото?

— Кое злато? — попита археологът.

Мансфилд наведе цевта на оръжието и стреля по левия крак на дебелака. Куршумът нарочно само облиза външната му част.

Димитров се вторачи втрещен в крака си, докато от дупката в единия край на обувката му бликна струйка кръв.

— Няма злато — каза той бързо.

Агентът насочи оръжието към десния му крак.

— Кълна се. Няма злато. Подводницата беше празна.

— Някой изпревари ли ви?

— Не, подводницата изглеждаше недокосната — Димитров се стовари на стола, защото изпита слабост при вида на своята собствена кръв.

— Проверихте ли целия съд?

— Да, всяка възможна товарна площ. Не намерихме нищо.

Мансфилд се вторачи в археолога и поклати с отвращение глава. После излезе от рубката, за да събере остатъците от своя щурмови екип.

Манкедо изучаваше карта на Егейско море в една каюта зад мостика, когато изтреця първият изстрел. Той пусна картата и издърпа кутия изпод койката си, в която имаше един АК-47 и няколко пълнителя. Пъхна един от тях на мястото му, свали предпазителя и пристъпи към вратата на каютата.

Чу виковете на двамата членове на щурмовия екип, когато се втурнаха в мостика и заплашиха самотния вахтен. Манкедо отстъпи от вратата, вдигна оръжието си и зачака.

На единия от руснаците отне по-малко от трийсет секунди да забележи дървената врата в задната част на мостика и да я блъсне да се отвори. Манкедо изстреля един куршум в челото на мъжа и прекрачи прага още преди той да рухне на палубата. Вторият от щурмовия екип стоеше в другия край на мостика, насочил оръжието си срещу моряка, но се обърна, когато изтреця изстрелът. Закъсня със секунда обаче и Манкедо го прониза с три изстрела. Руснакът пусна един откос напосоки към тавана, докато падаше върху преградната стена и се свличаше на палубата.

— Вземи оръжието му и охранявай мостика — нареди Манкедо на своя човек и излезе от вратата на мостика, която водеше към крилото му.

Ако беше излязъл на крилото откъм левия борд, може би щеше да забележи Мансфилд, който се оттегляше към надуваемата лодка, вързана за мидела на кораба. Обаче излезе откъм десния борд, откъдето се носеше шума на стрелба.

Сега, когато повечето от палубните светлини на „Невена“ бяха строшени от изстрели, тя беше черна като морето. Само подводните прожектори на кладенеца светеха ярко, хвърляйки трепкащи зелени оттеньци върху кърмовата палуба. Манкедо се спусна по една стълба на главната палуба и откри двама от хората си сгушени зад стоманен складов сандък да стрелят към кърмата.

— Колко са там?

— Двама или трима на кърмата — отговори единият. — Мисля, че се изтеглят.

Сякаш в отговор откъм кърмовата палуба проблесна дулен пламък и порой куршуми се сплескаха върху долната част на мостиковото крило над главата на Манкедо.

— Прикриващ огън и давайте напред! — извика той.

Двамата моряци се надигнаха и започнаха да стрелят по посока на дулните пламъци. Манкедо се отблъсна от преградната стена и побягна към кърмата, стигайки почти до кладенеца. Този път нямаше стрелба в отговор. Докато си поемаха дъх, Манкедо нареди едно последно нападение към бимса.

От другата страна на кораба Мансфилд се беше спуснал в надуваемата лодка и по радиото нареди на двата екипа да се изтеглят. Беше изгубил връзка с хората, които изпрати на мостика, и

предполагаше най-лошото. Силната съпротива, с която се бяха сблъскали, започна да натежава срещу уверенията на археолога. Може би златото беше извадено и складирано някъде на кораба. Имаше само един начин да се увери.

Той бръкна под една от пейките на лодката и измъкна тежка мешка. От нея извади електронен часовников механизъм, свързан с детонатор и девет килограма пластичен експлозив. Нагласи часовниковия механизъм на десет минути и прехвърли мешката на борда на кораба.

Шумът от стъпките на бягащ човек го накара да посегне към пистолета си, но когато вдигна глава, видя Сергей да тича към лодката.

— Бързо — подвижна му Мансфилд, — хвърли мешката в машинното отделение.

Сергей я грабна и се втурна към един отворен люк на няколко метра от тях. Пусна мешката вътре и спринтира обратно към надуваемата лодка, докато Мансфилд пускаше електрическия двигател и потегляше. Агентът даде газ и бързо се отдалечи от корпуса на „Невена“, правейки широк завой около кърмата ѝ. Озова се там навреме, за да наблюдава последното сражение.

Двамата останали руснаци точно се качваха на лодката, когато Манкедо и хората му се втурнаха през палубата и откриха безразборна стрелба. Единият от руснаците се опита да отвърне на огъня, но беше повален. Другият успя да стигне до лодката под дъжд от куршуми, които свиреха над главата му.

От тяхната лодка Сергей коленичи и пусна дълъг откос към палубата, за да му помогне. Манкедо беше лизнат от куршум по лакътя, но това не го забави. Той стигна до релинга и изпразни пълнителя по посока на двете черни лодки, които бързо потъваха в мрака.

Един от моряците се приближи до него.

— Капитане, ранен си.

Манкедо не обърна внимание на кръвта, която капеше от ръкава му, и се вторачи в светлините на лежащия далеч от тях шпионски кораб. Изплю се във водата и каза:

— Искам да знам кои са!

Но никога нямаше да разбере.

Двете надуваеми лодки почти бяха стигнали при кораба майка, когато детонаторът сработи. От центъра на „Невена“ изригна огромна огнена топка, после над вълните се понесе тътенът на експлозията. Взривната вълна беше почувствана и в гумените лодки, макар да бяха далеч от случващото се. Мансфилд изключи двигателя и започна да наблюдава как спасителният кораб изчезва сред кула от пушек и пламъци. Само след няколко минути българският спасителен кораб се разцепи на две половини и изчезна под водата.

Двете гумени лодки бавно се върнаха при шпионския кораб, на палубата на който ги чакаше ядосаният капитан.

— Четирима души! Уби четирима от хората ми и рани пети!

— Не съм ги убил аз, а те — отговори Мансфилд и махна с ръка към мястото, където доскоро се полюшваше „Невена“.

— Разбира се, и особено тихо измъкване, което няма да привлече ничие внимание — продължи саркастично капитанът. — Мислех, че само ще вземеш златото, заплашвайки с оръжие някакви крадци на съкровища. Като оставим настрана, че разруши прикритието ни, направи задачата си много по-трудна.

— Не мисля, че са извадили злато — обясни агентът спокойно. — Утре сутринта ще се гмурна, за да се уверя. Ако имаш още оплаквания, съветвам те да се обърнеш към президента.

Завъртя се на пети и остави капитана да се ядосва. Когато стигна каютата си, остави пистолета на масата и порови в куфара си за бутилката „Чивас Регал“, която пазеше загърната в пуловер. Отви капачката и понечи да си сипе, но размисли, защото знаеше, че след няколко часа ще трябва да се гмурка на голяма дълбочина. Остави бутилката до лаптопа на масата и го включи. Чакаше го имейл от Мартина.

Беше озаглавен „Каляри“ и съдържаше снимка на тюркоазен кораб на НАВПД, който напускаше пристанището в Сардиния. Снимката показваше носа на кораба и Мансфилд я увеличи, за да разчете името. Докато го правеше, забеляза фигурите на Дърк и Самър, застанали до релинга.

Гледайки брата и сестрата, обикновено съдържаният агент запрати лаптопа настрана и си сипа двойна доза уиски.

Черно море беше гладко като билиардна маса, когато двама водолази се гмурнаха в тъмнозелената вода. Без да се колебаят на повърхността, Пит и Джордино започнаха да се спускат, докато пред очите им не се появи закотвеното водещо въже. Спокойната вода увеличаваше видимостта и те стигнаха отметката трийсет и шест метра, преди да им се наложи да светнат челниците си. Девет метра по-късно се появи неравното пясъчно дъно.

Пит провери компаса на ръката си и заплува на изток, а Джордино го последва отблизо. Край тях мина малко ято есетри, после отпред се показаха сребристите очертания на самолет.

След като се бяха върнали на местоположението на османската фрегата „Фетхие“, на Пит и екипажа на „Македония“ им бяха нужни само няколко часа работа със сонара, за да открият самолета. Засега множеството предчувствия на Пит бяха излизали верни. Трупът на руския пилот наистина бе попаднал върху фрегатата от потънал самолет. Той го беше предсказал малко след като българският археолог Димитров изчезна. Алуминиевият товарен люк в двора на „Тракия — спасителни операции“, ако беше от същия самолет, разкриваше връзката с Манкедо.

Лъскавият алуминиев корпус бе потъмнял от тънкия слой тиня върху него. Но под светлината от челниците самолетът все още беше внушителен. Направо огромен: фюзелажът се простираше най-малко на трийсет метра, а оцелялото крило — на още четиресет и няколко.

Двамата водолази се доближиха до лявото крило, носейки се над двата му осемнайсет цилиндрови витлови двигателя. Витлото на външния мотор липсваше, а това на вътрешния беше огънато от удара. Водолазите стигнаха до фюзелажа и заплуваха към опашката, която още стърчеше вертикално. Пит почисти с ръка тинята от вертикалния стабилизатор и отдолу се показа голяма червена звезда. Под нея с черна боя беше изписан номер 223002, който Пит запомни.

Той и Джордино заобиколиха самолета и от другата страна попаднаха на съвсем различна сцена. Пит знаеше от проучването със

сонара, че дясното крило е откъснато и лежи на стотина метра източно от останките. От мястото на откъснатото крило по посока на опашката във фюзелажа зееше голяма дупка. Пит видя, че отворът не беше причинен от самолетната катастрофа.

Двамата мъже проучиха правилно изрязания правоъгълен отвор и издайническите следи от горелка по краищата. Пит насочи фенерчето си към дъното и на няколко метра от дупката видя изрязаната алуминиева плоча. От центъра на изрязаната част липсваше товарен люк като този, който Пит беше видял в имота на Манкедо.

Двамата мъже влязоха в празния бомбен отсек. Пит се зае да оглежда единствената голяма стойка на дъното му. Подобно на останалата част, вътрешността беше добре запазена в тази бедна на кислород вода. Джордино разтвори ръце над стойката и показа, че е подпирала оръжие, широко около метър и половина.

Те се придвижиха напред в самолета, подплашвайки малка змиорка, преди да бъдат спрени от стена обгорели отломки и огънат метал, която затваряше прохода. Съдейки по останките и по покрития със сажди таван, Пит реши, че пожар е предизвикал падането на машината. Като се имаше предвид степента на разрушение тук вътре, беше удивително, че самолетът е паднал на дъното почти цял.

Погледна часовника си и установи, че времето им за престой на дъното е изтекло. Върнаха се при отвора и излязоха от самолета, за да стигнат с плуване до другата страна. Последваха водещото въже до повърхността, където една гумена лодка беше швартована за буй недалече от „Македония“.

Когато се изкатериха в лодката и свалиха оборудването, Джордино заговори пръв:

— Докато не видях червената звезда, мислех, че е бомбардировач В-29. Изглежда някой съвсем наскоро е използвал отварачка за консерви, за да го изтърбуши.

— Аха — отговори Пит. — А това вътре не беше обикновен бомбен отсек.

— И ти ли мислиш това, което си мисля аз?

Пит кимна мрачно.

— Изглежда нашите приятели от „Тракия — спасителни операции“ разполагат с шейсет и пет годишна атомна бомба.

ЧАСТ III
ПОСЛЕДНИЯТ БЛЯСЪК НА ЗДРАЧА

Изоставената селска къща приличаше на всяка друга по вълнистите хълмове южно от Киев. Белите ѝ стени с хоросанова замазка бяха избелели до мръснокафяво и се ронеха на големи късове. Тесните прозорци бяха заковани с дъски, а ламариненият покрив покрит с ръждиви петна. Единственият ѝ отличителен белег беше кривият ветропоказател със силуета на патица, който се люлееше свободно над верандата от лекия ветрец.

Васко забеляза ветропоказателя и зави с наетата кола по автомобилната алея, обрасла с бурени. Слезе от колата и застана на място, заслушвайки се. Вятърът донесе мученето на крави от близкото пасище. Васко продължи да се заслушва за други коли по самотния черен път, но такива нямаше.

Заобиколи разнебитената къща до задната веранда, която, изглежда, се беше превърнала в бюфет за орда термити. Загърби къщата и закрачи към близката картофена нива, докато не стигна до малка врата на изба, изкопана в земята. Вратата се отвори лесно и той влезе в тясното помещение, където намери голяма кутия с инструменти. Изнесе кутията на светло и я отвори.

Вътре имаше прясно изгладена бойна униформа заедно с кепето. Васко ги извади. На тях бяха пришити отличителните знаци на 40-а бригада на тактическата авиация в Украинските военновъздушни сили. Той остави униформата настрана и извади от кобура руския автоматичен пистолет ГШ18 със заглушител и ножица за тел с къси ръкохватки. На дъното на кутията за инструменти лежеше правоъгълен пакет, загърнат в кафява амбалажна хартия в комплект с електронен детонатор и часовников механизъм с батерия.

С изключение на пистолета Васко грижливо прибра всичко обратно в кутията и я занесе до багажника на колата. Пъхна пистолета под седалката и тръгна обратно по алеята, водеща до селската къща. Като се придържаше към малко използваните черни пътища, пое на запад към предградията на Василкив, град в Централна Украйна на трийсетина километра от Киев. Намери голо поле, спря колата зад един

висок насип и си погледна часовника. Оставаше час до смрачаване. Тъй като разполагаше с достатъчно време, извади телефона си и набра Манкедо. Даваше заето, както последните два пъти, когато беше опитал да се свърже с него. Опита сателитния номер на „Невена“, но резултатът се оказа същият. Най-накрая се обади на Хендрикс, който беше още на Бермудските острови.

— Предпочитам да не ми се обаждаш, освен ако е крайно наложително — заяви холандецът.

— Моят началник не отговаря. Боя се да няма проблеми.

— Това няма да те засегне. Мога да направя известно проучване, ако ми кажеш къде е.

— Ще го направя, когато се видим отново. Преведе ли парите за изваденото от морето?

— Да, преведох ги по сметката в Кипър.

— Получи ли потвърждение за превода?

— От него не, но мога да те уверя, че парите бяха изпратени.

Васко замълча, чудейки се какво се е случило с неговия партньор от двайсет години.

— По разписанието ли се движиш? — попита Хендрикс.

— Да. Намерих материалите и сега ще организирам доставката.

— Чудесно. Надявам се, че ще се върнеш бързо. Следващата доставка ще те чака.

— Не спирай климатика в стаята — каза Васко, но Хендрикс вече беше прекъснал.

Когато небето потъмня, извади кутията за инструменти и облече бойната униформа. Прибра пистолета в кутията и излезе на пътя. Няколко километра северно от Василкив откри авиобазата. Заобиколи предната врата, подкара към противоположната страна и паркира до някакви къщи, от които имаше чисто зрителино поле към главната писта.

Хендрикс му беше казал, че два пъти седмично американски транспортен самолет доставя хуманитарна помощ за украинското правителство на път за военновъздушната база на НАТО в Турция. Ако разписанието не е променено, полетът трябваше да бъде тази вечер.

Скоро информацията на Хендрикс беше потвърдена. Воят на четири турбовитлови двигателя прониза нощното небе и огромен сив

самолет се спусна към пистата. Беше „С-5М Супер Констелейшън“ от 9-а транспортна ескадрила, базирана в Доувър, Делауер.

Големият самолет рулира до един хангар, където спря и спусна задната товарна рампа. Васко грабна кутията за инструменти, прескочи някакъв ров, прекоси една къса полянка и стигна до висока ограда от телена мрежа. Бързо срязва една част и се промъкна под нея в авиобазата. С бърз ход прекоси неосветен участък от пистата и се приближи към главния хангар. Вътре бяха подредени няколко украински Миг-29 до нарастващ брой палети, които се разтоварваха от американския самолет.

Васко придърпа кепето си ниско над очите и започна да се приближава към С-5. Изчака мотокарът с поредния палет да излезе и по рампата влезе в пещероподобната вътрешност на самолета. Двама украински работници стояха до близките палети и проверяваха инвентарния списък. Облечени в същите зелени бойни униформи, те не обърнаха внимание на Васко, който продължи напред, стиснал кутията за инструменти.

Отмина палетите и стигна до двойка „Хъмви“, обезопасени с ремъци към пода в средата на товарния отсек. Когато видя какво има зад тях, очите му се ококориха. В няколко реда обезопасени ниски метални стойки лежаха противотанкови ракети, предназначени за Турция. Да, Хендрикс е късметлия, помисли си Васко. Той стигна до последната стойка и коленичи зад нея. Извади от кутията за инструменти пакета, загърнат в кафява амбалажна хартия, в който имаше блокче ППВ-5А — пластичния експлозив, предпочитан от руските военни. Постави пакета върху една от ракетите и започна да слага детонатора.

— Мога ли да ти помогна, друже? — каза глас със силен оклахомски акцент.

Васко вдигна очи и видя мускулест американец, който се беше вторачил в него от другата страна на прохода. На рамото си носеше пагон с бяла звезда, заобиколена от няколко дебели бели V на син фон.

— Хидравличен теч, сержанте.

— Съжалявам, приятел, но аз съм бордният инженер и не разрешавам никакви местни ремонти. — Той пристъпи към украинеца, оглеждайки го подозрително.

Васко остави детонатора и извади пистолета от кутията. Небрежно го вдигна и наниза три куршума в авиатора. Той ахна и сведе шокиран очи към раните си, преди да рухне мъртъв на пода. В огромния хангар на самолета случилото се мина незабелязано.

Без да обръща внимание на мъртвия човек, Васко свърза детонатора с часовниковия механизъм и го задейства. Нагласи го на десет минути забавяне и го пъкна под стойката. Издърпа и трупа на сержанта под нея.

Вече крачеше към задната част на самолета, когато пред него се чу някакъв трясък.

Шофьорът на мотокара беше обърнал един палет, който се разцепи и от него се изсипаха портативни радиостанции. Появи се и украински офицер, който точно мъмреше виновника. Васко опита да се промъкне край тях.

— Ей, ти — извика офицерът и му махна с ръка. — Помогни да оправим тази кочина. Аз ще отида да намеря количка.

Васко кимна, остави кутията за инструменти, като внимаваше да държи главата си наведена. Когато офицерът започна да слиза по рампата, започна да събира пръснатите радиостанции, очаквайки, че мотокарът ще си замине с поредния палет. Но шофьорът се бавеше и действаше свръхпредпазливо и когато най-сетне потегли, офицерът се върна с количката. Васко започна бързо да я пълни с радиостанции, а мисълта му беше при пластичния експлозив, който скоро щеше да се взриви. Щом количката се напълни, той я задърпа надолу по рампата.

— Ей, чакай малко — извика офицерът.

— Да? — каза Васко. Въпреки хладния вечерен въздух по челото му бяха избили капки пот.

— Забрави кутията с инструменти.

Васко кимна и вдигна кутията, избягвайки зрителен контакт с офицера.

— Благодаря за подсещането. — След това забърза надолу по рампата.

Той заряза количката в хангара, измъкна се приведен и забърза през белите линии, очертаващи стоянките на самолетите, колкото може по-далеч от транспортния самолет. Стигна до задния край на хангара, зави зад ъгъла и си погледна часовника. Оставаше твърде малко време, за да остане на открито, затова приклепна до стената и зачака.

Когато противотанковите ракети започнаха да избухват една след друга, земята се разлюля. Васко надникна иззад ъгъла и видя как цялата средна част на машината изчезна сред облак черен дим. Отломки започнаха да се сипят по летището и той изчака плющенето им да престане, преди да стъпи на пистата.

Докато противопожарната тревога цепеше нощта, той прекоси пистата. Спря се само да вдигне почерняло парче алуминий от фюзелажа на С-5. Промуши се през дупката на оградата, хвърли кутията за инструменти и парчето алуминий в наетата кола и потегли, без да си прави труда да погледне назад към бушувания ад, който оставяше зад гърба си.

Софийският клон на Европол заемаше ъглов офис в Главната дирекция на българската национална полиция, която се помещаваше в сива сграда в центъра на столицата. Облечена с шарена пола и копринена блуза, по която личаха гънките от твърде много часове зад бюрото, Ана ровеше из нова купчина доклади от граничните патрули, когато нещо привлече вниманието ѝ. Вдигна поглед и видя Пит и Джордино застанали в коридора да ѝ се усмихват през стъклото на вратата към нейния кабинет.

Ана изскочи в коридора и ги прегърна.

— Не очаквах да ви срещна, преди да си заминете.

— Резервирахме си билети за полета до Вашингтон от София, за да можем да те видим — обясни Пит.

Джордино поклати глава.

— Съжалявам, че трябва да го кажа, но посещениято ни не е само плод на учтивост.

Ана ги въведе в кабинета си и придърпа два стола близо до бюрото си.

— Как върви издирването на Манкедо? — попита Пит.

— През последните дни имаме няколко интересни развития, но за съжаление нямаме късмет в търсенето на Манкедо. — Тя започна да рови из докладите, намери една снимка на снабдителен кораб, швартован към оживен пристан.

— Познат ли ви е?

— Прилича на кораба, който беше на пристана на „Тракия — спасителни операции“, когато нахлухме в имота — каза Пит.

— Открит е изоставен в Карабурун, турско пристанище близо до Босфора.

— Значи е избягал в Турция? — попита Джордино. — Има ли вероятност да го намерите там?

Тя поклати глава.

— В Истанбул е лесно да изчезнеш.

— Май напоследък доста хора изчезват — каза Джордино.

— Като стана дума, погледнете това.

Тя им подаде копие на къс вестникарска статия. В нея ставаше дума за намирането на изхвърления от морето близо до Хиос труп на археолога от българското Министерство на културата Димитров.

— Намерили го удавен на плаж в Гърция? — учуди се Джордино.
— Какво мислиш за това?

— Цялата история е много странна. Местни рибари съобщили за взрив в морето в нощта, преди трупа да бъде намерен. Сега гърците разследват случая.

— Трябва да следиш отблизо това разследване — предложи Пит.
— Димитров напусна „Македония“, след като открихме мъртвия авиатор върху останките на „Фетхие“, и повече не се обади.

— Смяташ ли, че има някаква връзка?

Пит и Джордино се спогледаха.

— Когато бяхме вързани в склада на Манкедо — започна да разказва Пит, — спомняш ли си отломката зад камиона?

— Не помня много неща.

— Там имаше парче потъмнял алуминий. Приличаше на капак на товарен люк на самолет, направен преди петдесет или шейсет години.

— Самолетът, в който е бил руският авиатор?

— Да. След като открихме трупа на пилота, не само Димитров изчезна, но „Македония“ беше отвлечена. Може би Манкедо е искал да използва кораба ни, за да нападне Севастопол, а може би просто е целял да ни разкара от отоманските останки и руския бомбардировач. Който, както сега знаем, е близо до тях.

— Защо?

— За да вземат товара на бомбардировача.

— И какъв е той?

— Мисля, че знам. — Пит описа останките и празния бомбен отсек.

— Атомна бомба — прошепна тя. — Мислиш, че това е било завито в каросерията на камиона?

— Твърде вероятно. За да сме сигурни, трябва да научим повече за самолета.

— Това със сигурност увеличава залога — каза Ана и надраска няколко бележки.

— Някакви следи от камиона и нашия гологлав приятел? — попита Джордино.

— Има. — Ана придърпа стола си към компютъра. — Издадохме сигнал за регионална тревога до всички пристанища, гранични пунктове, летища и гари. Така намерихме спомагателния кораб в Турция.

Тя почука по клавиатурата и на екрана се появи зърнест видеозапис на ограден път.

— Днес го получих. Хвърлете му едно око.

На видеото, заснето от охранителна камера, се виждаше камион да приближава пропускателен пункт, да спира за кратко и после да продължава пътя си. Записът беше направен през нощта и не можеше да се похвали с яснота и подробности. Ана го пусна отново, този път на отделни кадри.

— Трудно е да се види шофьорът, докато минава.

Тя отново спря записа на неясното изображение на як мъж без коса.

— Той е! — възкликна Джордино.

— И това е нашият камион — добави Пит и посочи завития с брезент обект в каросерията. — Къде е заснето това?

— Входът на летище „Стара Загора“, малко съоръжение на около сто и шейсет километра западно от Бургас. Заснет е същия ден, когато бяхме в града. Или по-скоро вечерта. По това време пропускателният пункт е бил празен, но поне някой се е сетил да провери записите.

— Значи вече не е в страната — каза Пит.

— Най-вероятно.

Вратата на кабинета ѝ се отвори и на прага се появи Петър Ралин на инвалидна количка с купчина папки на коленете.

— Не очаквахме да те видим толкова скоро на работа — поздрави го Джордино.

— Ана реши, че ще се грижат по-добре за мен под нейно наблюдение — каза той, а тя се изчерви. — А аз реших, че ще е по-добре да я държа под око с тези нейни опасни скитания.

— Да, прав си — съгласи се Пит със смях. — Как е кракът ти?

— След още ден-два ще стана от количката и ще тръгна с патерици.

— Мисля си, че той вече тайно ходи, но му харесва да го бутам насам-натам — подхвърли Ана.

Ралин се усмихна.

— Не признавам. — Той завъртя с ръце колелата и се приближи към бюрото, за да подаде папките на Ана. — Обади се от старозагорското летище.

— Тъкмо показах на Пит и Ал видеото.

— Може да се окаже важна следа — каза Ралин. — Изпратиха ни списък на полетите онази вечер, който е съвсем кратък. Летището обслужва главно пътнически и частни самолети. Вечерните полети са рядкост. Преди полунощ са кацнали четири малки самолета и един голям. Големият е пристигнал в осем и половина и е заминал в девет и пет. От летището ни пратиха опашния му номер и го идентифицирахме като транспортен самолет „Антонов“, Ан-124, работещ за украинска чартърна компания.

— Не ме изненадва, че са транспортирали бомбата в Украйна — каза Ана.

— Всъщност не са отлетели за Украйна — обясни Ралин. — Трябваше да проверя десетина летищни бази данни, но открих, че след Стара Загора самолетът е кацнал около полунощ на лисабонското летище „Портела“. След това се появи на международното летище „Л. Ф. Уейд“ на Бермудските острови, преди на следващата вечер да се върне в Киев.

— Каза, че самолетът е собственост на чартърна компания? — каза Пит. — Знаеш ли кой го е наел?

— Да, макар че трябваше да проведе няколко заплашителни разговора в Украйна, за да науча. В началото от фирмата казаха, че не разполагат с полетния план на този чартър, но най-накрая идентифицираха клиента като Корпорацията за надзор „Перегрин“.

— Куха фирма? — попита Ана.

— Не. Малко холдингово дружество и клон на холандската фирма „Арнемски летателни системи“.

— Не произвеждат ли прибори за гражданската авиация? — попита Пит.

— Точно така — потвърди Петър. — Това е фирма с разнообразно производство, известна най-вече със самолетна електроника. Частна собственост на холандския индустриалец Мартин

Хендрикс. По-точно беше. Хендрикс наскоро продаде фирмата на „Еърбъс“.

— Значи някой от „Еърбъс“ е наел самолета? — попита Ана.

— Не, бил е Хендрикс. Той все още е собственик на „Перегрин“. Така че той или някой служител на „Перегрин“ е наел самолета.

— Не звучи като човек, който би се забъркал с Манкедо — отбеляза Ана.

Ралин сви рамене.

— Трудно е да се каже. Много затворен човек. В медиите почти няма данни за него. Обаче открих, че през годините е имал много делови отношения с Москва, така че вероятно е русофил. Наскоро неговата фирма „Перегрин“ попадна в центъра на медийното внимание, когато един от произвежданите от нея безпилотници помогна в спасяването на изпаднали в бедствие моряци близо до Украйна.

— Трябва да научим повече за този Хендрикс и дали има някакви съоръжения близо до Лисабон — каза Ана. — Ще звънна на офиса на Европол там и ще ги накарам да проверят и в летището.

— Добра идея — кимна Ралин, — но подозирам, че ще се свърши с това.

— Защо?

— Защото транспортният самолет е прекарал на лисабонското летище по-малко от час. Може да са разтоварили оръжието, но по-скоро са спрели за дозареждане, преди да прекосят Атлантика. Мисля, че мястото, където трябва да се търси, са Бермудските острови.

— Какво има в Бермуда?

Ралин се усмихна.

— За начало вила за няколко милиона на първа линия, собственост на Мартин Хендрикс.

Изследователският кораб на НАВПД „Иберия“ се подмяташе върху триметровите вълни, вдигани от бавно движещата се лятна буря, която плъзеше из Средиземноморието. След като отплава от Сардиния, корабът беше влязъл право в нейната паст, което накара екипажа да потърси хапчетата си против морска болест.

Седнала в задната част на мостика, Самър беше стиснала чаша кафе, за да не се плъзга по масата с компютрите. До нея седеше Дърк, който изучаваше размазано изображение от сонара на монитора на една от работните станции.

— Да, това са корабни останки. — Той почука с пръст по продълговатия обект на екрана. — Обаче е трудно да се каже дали са нашите.

— Въздействието на вълните върху буксирания сонар е твърде голямо — каза Самър. — Подхвърлят го като топка и развалят картината.

— Колкото и да е неясна, размерите се доближават до тези на „Сентинел“.

— Да ги проверим ли, или ще продължим с проучването?

Дърк се обърна към Майерс, който стоеше близо до щурвала.

— Каква е прогнозата за времето?

— Най-лошото от бурята отмина. През следващите шест часа вълнението ще спадне малко, а след едно денонощие съвсем ще утихне. Дългосрочната прогноза е за ясно време.

Дърк се обърна към сестра си.

— Картината от сонара ще продължи да бъде неясна, а това е най-доброто попадение, което имаме от началото на проучването. Аз казвам да се подготвим за гмуркане. Все ще улучим малко затишие, за да спуснем подводницата.

Самър бързо протегна ръка, за да хване чашата си, която беше започнала отново да се плъзга.

— Освен това под водата ще е по-спокойно. Хайде да действаме.

Час по-късно жълто-тюркоазената подводница се люлееше над кърмата, клатейки се надлъжно според движенията на кораба. Вълните бяха утихнали малко, но все още беше опасно да се спуснат. Дърк и Самър чакаха в плавателния съд, оглеждайки морето. След една поредица големи вълни настъпи кратко затишие.

— Спускайте, спускайте! — нареди Дърк по радиостанцията.

Подводницата беше спусната и бързо освободена от въжето. Дърк напълни баластните цистерни и подводницата потъна под бурната повърхност. Триста шейсет и пет метра по-надолу пред наблюдателния купол се мярна сивото скалисто дъно. Дърк пусна движителите и те потеглиха през безличния пейзаж.

Няколко минути по-късно намериха останките — черен кораб, наклонен силно към морското дъно. Когато го приближиха откъм кърмата, Дърк потупа сестра си по рамото и посочи през наблюдателния купол.

— Виждам чифт оръдия над кърмовата палуба.

Тази гледка силно стесни кръга от вероятности сред стотиците търговски кораби, осеяли дъното на Средиземно море.

Самър погледна в справката за кораба, която лежеше на скута ѝ.

— „Сентинел“ е имал девет сто и дващест милиметрови оръдия: три на носа, две на кърмата и по две от двете страни на мидела. Да видим какво има отпред.

Дърк вдигна подводницата над останките и увисна над кърмовите оръдия, преди да я насочи напред. Ръждясалите надстройки отговаряха на снимката, която имаше Самър. Когато мина над рулевата рубка, подводницата се озова над три оръдия на предната палуба.

— Ето ги твоите три оръдия отпред — каза Дърк. — Бих казал, че имаме съвпадение.

Самър кимна.

— Да, това трябва да е „Сентинел“. Номерът е да успеем да проучим вътрешността на тази дълбочина. Доктор Трехорн ни е изпратил плановете на кораб от същия клас. Той смята, че има три възможни места, където би могъл да се складира товар злато.

Тя извади разрез на британски лек крайцер.

— Има трюм в предната част пред оръдията и два допълнителни под кърмовата палуба.

Дърк прегледа разреза.

— Достъпът ще е проблем. Да видим какво ще намерим на носа.

Той насочи подводницата към носа, минавайки над палубата и капака на предния люк, който изглеждаше ръждясал. Мина отвъд вълнореза, зави обратно и се спусна на равнището на палубата.

Самър посочи към илюминатора.

— Спусни ни покрай десния борд.

Дърк спусна подводницата покрай релинга. Десетина метра назад от носа и малко над морското дъно се виждаше кръгла зееща дупка.

— В доклада на адмиралтейството се казва, че е потънал след сблъсък с мина — каза тя.

— Докладът не лъже. Прилича на отворена врата точно на мястото, където искаме да отидем. — Той насочи подводницата към отвора, спусна на я морското дъно и изключи движителите.

Сега Самър пое нещата в свои ръце, събуждайки за живот малкия безпилотник на предната стойка, свързан с кабел за по-голямата подводница. Докато насочваше плавателния съд в отвора, Самър не откъсваше очи от видеоекрана, където се виждаха предаваните от него на живо кадри.

Камерата показваше бъркотия от стоманени греди и плочи, които бяха рухнали във всички посоки, възпрепятствайки всякакво движение.

Дърк пак погледна разреза.

— Трюмът, изглежда, е четири и половина метра назад.

Тя смени посоката и докара безпилотника до една котвена верига. Последва я нагоре, докато не откри пролука под палубата отгоре. Насочи съда назад покрай друг хаос от назъбен метал.

Пое си дълбоко дъх.

— Ще се промуша назад, но не съм сигурна дали ще мога да изляза обратно.

— Сигурен съм, че тук някъде имам ножица. — Дърк знаеше, че безпилотникът и неговият кабел могат да се разделят, ако се закачат някъде в останките.

Самър прекара безпилотника внимателно над една смачкана преградна стена и той влезе в голямо непреградено пространство от другата страна.

— Това трябва да е трюмът — каза Дърк, който напрягаше зрението си да различи подробности на монитора.

Самър се усмихна, докато описваше кръг с безпилотника и накрая го спусна долу. Светлината от прожекторите му разкри две големи купчини на палубата — останките от подредения някога в сандъци товар. Самър приближи безпилотника до първата купчина и остави движителите му да разнесат тинята. Когато тя се утаи и водата се прочисти, се видя неравна маса метал. От купчината стърчаха няколко парчета с формата на тръби.

— Това са пушки — каза Дърк. — Дървените приклади и ложи отдавна са се разпаднали заедно със сандъците, в които са били поставени. Някои от цевите са се слепнали от ръждата, както и частите, където са били затворът и спусъчният механизъм.

Самър видя и кимна. Тя насочи съда към втората купчина, разчисти тинята и отдолу се показва същата маса. След това обиколи останалата част от трюма, но безрезултатно.

— Мисля, че това е всичко тук.

— Съгласен. Най-добре е да го върнеш обратно.

Самър се върна обратно по същия път и измъкна безпилотника от останките с големи усилия, докато успее да го върне върху стойката в носа на подводницата.

— Добра работа — похвали я Дърк. После провери запаса на акумулатора.

— Не мисля, че разполагаме с достатъчно енергия, за да влезем в кърмовите трюмове. Предлагам да изплуваме и да сменим акумулатора.

— Съгласна. — Самър изглеждаше видимо стресирана от работата с безпилотника в тази теснотия. Тя запази мълчание, докато Дърк продуха баластните цистерни и подводницата започна бавно да се издига.

— Изгуби ли надежда?

— Не мисля, че златото е тук.

— Още не сме проверили трюмовете на кърмата.

— Знам, но имам такова предчувствие. Това и фактът, че корабът е превозвал товар от оръжия. В това няма логика, ако „Сентинел“ е бил на път за Англия със златото.

— Вярно, но корабът може да е бил отклонен за срещата с „Пеликан“, след като е натоварил оръжията.

Самър се вторачи в мрака отвъд светлината на прожекторите.

— Прав си. Ще сменим акумулаторите и ще се гмурнем отново. Не мислиш ли, че докато си говорим, руснаците може вече да разтоварват златото от „Пеликан“?

— Съмнявам се.

У Дърк се бяха зародили подозрения час след като се качиха на борда на „Иберия“. Вълнението утихна и времето се проясни, затова на хоризонта се видя приближаването на сив спасителен кораб, който плаваше под гръцки флаг.

Мансфилд оглеждаше кораба на НАВПД с бинокъл, като беше съсредоточил вниманието си върху палубната команда, която се суетеше около един спускаем подводен апарат.

— Дали вадят някакъв товар? — попита капитанът.

— Трудно е да се каже — отговори Мансфилд и свали бинокъла от очите си. — Такъв съд едва ли е най-добрият начин да пренасяш товар.

— Колко време работиха на мястото?

— Не дълго. Тръгнаха от Сардиния преди четири дни. На последната сателитна снимка се вижда как проучват дъното недалеч оттук.

— Трябва да има нещо интересно, щом още са тук. Британският кораб изглежда запазен на сонарната картина.

— Искам да проверя лично. Моля, подгответе подводницата. Ще се спусна след здрачаване.

Капитанът прекоси мостика и се вторачи в закачения на стената ехолот.

— Дълбочината тук е четиристотин метра.

— Твърде дълбоко, за да използвам подводния ви скутер — каза агентът. — Затова ще ми е нужна вашата подводница.

— Дълбочината надвишава капацитета ѝ. Тя може да се спуска само на триста метра.

— Какво? — Мансфилд се втренчи в капитана. — Вие сте спасителен кораб, а подводницата ви не може да се спусне на повече от триста метра?

— Ние сме подслушвателен кораб — отговори капитанът. — Нашите задачи обикновено са близо до брега в плитки води. Нямаме нужда, а и познания за дълбоководни операции.

— Нямате ли безпилотник?

— Имаме и мисля, че тази дълбочина отговаря на неговите възможности. Може веднага да бъде спуснат във водата.

Мансфилд изгледа отново капитана, после възобнови наблюдението на кораба на НАВПД.

— Това ще почака, защото те подготвят следващото си спускане.

Той гледаше как Дърк и Самър се качват в подводницата за второто спускане. Когато ги спуснаха откъм кърмата, морето беше много по-спокойно и те изчезнаха безпроблемно под повърхността. Мансфилд остана на мостика на руския кораб, изучавайки своя противник и крачейки насам-натам. С известно смайване забеляза, че един моряк от палубната команда спуска нещо от предната палуба на „Иберия“, и сбърка океанографската проба на водата с кошница за вадене на предмети.

Вече бе започнало да се смрачава, когато подводницата най-сетне изплува и беше качена на борда на изследователския кораб. Мансфилд отново гледаше как Дърк и Самър слизат от подводницата, хвърлят поглед на руския кораб и се качват на мостика на „Иберия“.

— Нуждая се от двама от най-добрите ви хора — обърна се той към капитана.

— За какво?

— Транспорт и прикритие.

— След провала ви в Гърция?

Мансфилд поклати глава.

— Искам тази вечер да посетя сам кораба им. След като вашата подводница е безполезна, трябва да проверя тяхната и палубните им операции, за да разбере какво правят.

— Не. Няма да разреши още от хората ми да бъдат убити.

— Това е океанографски кораб. Не са въоръжени като онези на спасителния.

— И откъде знаете това?

Докато двамата мъже спореха, ги прекъсна един палубен офицер.

— Капитане, трябва да дойдете да видите нещо откъм левия борд.

Между двата кораба от водната повърхност се показваха чифт черни цилиндрични копия. Обектите растяха на височина, после се показа широката черна основа, от която стърчаха странични стабилизатори, докато продължаваше да се издига. Мъжете гледаха стреснато, докато обектът приемаше формата на голяма подводница.

Скоро се показа целият профил на ядрената щурмова подводница клас „Лос Анджелис“ и легна между двата кораба.

Корабното радио забръмча.

— Плавателният съд под гръцки флаг, говори КСЩ^[1] „Нюпорт Нюз“. Какво можем да направим днес за вас?

Руският капитан поклати глава на Мансфилд.

— Защо не ги помолите да ви вземат на стоп?

[1] Кораб на Съединените щати. — Б.пр. ↑

Самър гледаше от мостика на „Иберия“ и се усмихна.

— Руди не си поплюва, нали?

Дърк кимна.

— След нашето изпитание в Лондон той ни обеща сянка. Предполагам, че все още има връзки във военния флот.

— Мислиш ли, че Мансфилд е на този кораб?

— Възможно е. Капитан Майерс проучи плавателния съд и установи, че е виждан из цялото Средиземноморие и под флагите на различни страни. Вероятно родното му пристанище е някъде в Русия.

— Благодаря на Бога за „Нюпорт Нюз“. Разбира се, руснаците вече могат да разполагат с останките.

Един моряк дойде откъм долните палуби.

— По сателитния телефон ви търси господин Пърлмутър. В конферентната зала има стационарен телефон, включен на високоговорител.

Самър погледна Дърк.

— Джулиън не си пада много по модерните технологии.

Двамата последваха моряка до главната палуба и в конферентната зала, която всъщност беше просто празна каюта с малка маса в средата. Дърк и Самър седнаха и заговориха в микрофона на телефона.

— Джулиън, откъде се обаждаш? — попита Самър.

— От жилището на Чарлз. — Гласът на Пърлмутър ехтеше. — Как върви издирването на „Сентинел“?

— И добре, и зле — отговори Самър. — Снощи открихме останките. В добра форма са, корабът лежи цял на дълбочина четиристотин метра. Прекарахме целия ден в проучването му. Успяхме да си осигурим достъп до предния трюм и един от кърмовите, но няма и следа от злато.

— Корпусът не е разбиван, така ли?

— Не, няма вид на разбутван. Товарът му, изглежда, са пушки, а не злато.

— И ние смятахме така.

— Да не би да знаете нещо, което ние не знаем? — попита Дърк.

— Чарлз и аз прекарахме последните дни в ровене из архивите и днес открихме нещо интересно. Чарлз, разкажи им.

Гласът на Трехорн се присъедини към останалите:

— Търсехме всичко, свързано със „Сентинел“, макар че някои документи на кораба липсваха. Обаятелен кораб с много интересна военна история. Открихте ли доказателства как е бил потопен?

— Да — отговори Дърк. — Има голям отвор в предната част на левия борд близо до ватерлинията. Отговаря на повредите от сблъсък с мина.

— Наистина? Ако сте направили видеозаписи, ще се радвам да ги изгледам. Както вече казах, проучихме данните за кораба, екипажа и ескадрата. Най-накрая попаднахме на нещо любопитно във флотския архив. По време на Първата световна война военният флот редовно прекарвал оръжия през Средиземно море за генерал Аленби в Египет, който подкрепя арабските въстания срещу турците. Намерихме бележка за изпращането на товар карабини „Енфийлд“, доставени с параход от Англия до Гибралтар и оттам изпратени в Александрия. Само че товарът никога не стига местоназначението си.

— Искаш да кажеш — обади се Дърк, — че пушките са били транспортирани от „Сентинел“?

— Точно така.

— Значи „Сентинел“ не се е срещнал с „Пеликан“, за да вземе златото на Романови? — попита Самър.

— Това е ключовият въпрос — отговори Трехорн. — На пръв поглед времевият план изглежда проблематичен, но ние с Джулиън имаме хипотеза. Както знаете, „Сентинел“ е трябвало да се срещне с „Пеликан“ на двайсет и седми февруари близо до Хиос. Открихме доказателства, които сочат, че е бил в Гибралтар на втори март и е взел товар пушки. Максималната скорост на крайцера е двайсет и пет възела, така че като се има предвид разстоянието между двете точки, това си е било предизвикателство.

Самър потърка очи.

— Значи златото е останало на „Пеликан“?

— Не смятаме. Онова, което мислим, че е станало, скъпа, е, че „Сентинел“ и „Пеликан“ са провели своята среща ден или два по-рано.

Ако се върнем на оригиналното писмо от Хънт до адмирал Балард, той моли „Сентинел“ да е на мястото на срещата до двацет и седми февруари. Излиза, че „Сентинел“ е бил в Атина седмицата преди това. Тъй като вече е бил в района, смятаме, че е пристигнал на мястото на срещата преди тази дата. „Пеликан“ също бил подранил. Това означава, че е имало достатъчно време „Сентинел“ да качи златото на борда и да пристигне в Гибралтар на втори март.

— Не намерихме нареждане за отмяна на условията за срещата — намеси се Пърлмутър, — така че няма доказателства, че „Сентинел“ е оттеглен преди пристигането на „Пеликан“.

— Ако е станало така — обади се Самър, — какво се е случило със златото?

Настъпи дълга пауза.

— Не знаем — призна Пърлмутър, — но отговорът се крие в Гибралтар. Чарлз има някои връзки там и едно силно подозрение. Възнамеряваме да вземем самолета и да поровим малко там. Ако сте свършили със „Сентинел“, защо не забравите за момента за „Пеликан“ и не дойдете да се срещнем там?

— Така ще направим — оживи се Самър. — И без това откакто сме тук, имах кофти предчувствие за „Сентинел“.

След като се договориха как да се срещнат, си казаха довиждане. Когато разговорът свърши, Дърк поклати глава.

— Какво има? — попита Самър. — Не мислиш, че е там?

— Не зная дали е там или не, но знам, че Руди никога повече няма да ни повери бюджет за пътуване.

На петстотин метра от тях руският специалист по комуникациите спря да записва разговора, защото сателитната връзка прекъсна.

В продължение на час Мансфилд вече беше прослушал разговора няколко пъти. Трябваше да признае, че най-накрая шпионският кораб беше показал на какво е способен. Използвайки сигурна сателитна линия, той се обади на Мартина, която беше още в Каляри.

— Успех? — попита тя.

— Не. Утре ще бъдем в пристанището. Трябва да се качим на първия възможен полет за Гибралтар.

— Ще бъде направено — отговори тя по обичайния си ефикасен маниер. — Златото там ли е?

— Със сигурност.

Ана се погрижи нахлуването в имота на Хендрикс на Бермудските острови да не бъде като атаката срещу парцела на „Тракия — спасителни операции“.

Дузина полицаи от Бермуда покриваха входа, докато друг подобен щурмови екип се приближаваше откъм брега на морето. Макар в началото Ана да беше изпитвала съмнения в подготовката и опита на бермудските полицаи, скоро се оказа впечатлена от тяхното усърдие и подробно планиране. Като британска задморска територия, Бермудските острови признаваха Европол и местните полицейски власти й бяха предоставили всяко нужно сътрудничество.

Двайсет и четири часовото наблюдение на имота преди операцията не показва никаква дейност, освен пристигането и заминаването на градинарите. Частният самолет на Хендрикс беше видян наскоро на летището, но изчезна в момента, когато започна наблюдението. Това накара Ана да се запита дали някой местен не му беше подшушнал нещо. Сега това вече няма значение, помисли си тя. Атомна бомба от 50-те години едва ли щеше да се побере в частен самолет.

Точно в шест сутринта тя поведе местния полицейски лейтенант към вратата за пешеходци до затворената порта за автомобили към къщата. Без да обръща внимание на видеокамерите, които стърчаха като филизи от горната част на оградата, той пъкна един кози крак под ключалката и я изкърти, отваряйки вратата. След това се свърза с екипа, идващ от брега, и махна на хората си да действат.

Ана вече беше прекрачила прага, когато лейтенантът я последва с въоръжената си щурмова група. Те се разпръснаха по протежение на автомобилната алея и забързаха към извисяващата се над тях къща. Ана и лейтенантът наближиха входната врата с половината хора и опитаха дръжката. Не беше заключено. Пригответяха оръжията си и нахлуха вътре.

Откъм кухнята една тъмнокожа жена, облечена в дрипав халат, се разпищя при вида на неочаквано нахлулите въоръжени хора. Тя вдигна

високо ръце и започна да се поклаща на петите си, докато Ана и лейтенантът се приближаваха към нея.

— Къде е Хендрикс? — попита полицаят.

— Господин Хендрикс не тука — отговори тя. — Заминава преди два дни. Тук няма никого, освен аз. — Подобно на повечето бермудци, тя говореше с лек карибски акцент.

— Как се казваш? — попита Ана.

— Аз Роуз, икономката на господин Хендрикс. Господин Хендрикс не тука.

От задната част на къщата се появиха още двама въоръжени полицаи, които се бяха придвижили откъм бреговата линия.

— Отзад е чисто — докладва единият.

Лейтенантът кимна.

— Добре, помогнете да претърсим къщата.

Когато мъжете излязоха, Ана дръпна икономката настрана.

— Роуз, можеш ли да ми кажеш кой беше тук с господин Хендрикс?

— Неколцина служители от неговата компания. Също двама по-възрастни мъже. Мисля доктори. Всички отседнали в жилищата за гости.

— Доктори по медицина?

Роуз сви рамене.

— Чух господин Хендрикс казва на единия „доктор“.

— Какво правеха тук?

— Работили в лабораторията в гаража. Там всичко секретно. Аз няма право влиза там.

— Сградата до къщата?

Роуз кимна.

— Колко време прекараха там?

— Две седмици. Преди няколко дни всички заминали набързо. Включително господин Хендрикс.

— Той къде отиде?

— Не знам. Може би у тях в Амстердам. Откакто без семейство, вече не идва толкова често на Бермуда.

Лейтенантът и хората му се появиха отново.

— Агент Белова, къщата и парцелът изглеждат пусти. Боя се, че вървите по грешна следа.

— Гаражът — каза тя. — Искам да видя гаража.

Те се насочиха към стоящата встрани сграда. Когато приближиха входа отстрани, видяха, че става дума за голяма постройка, чиито размери се скриваха от гъстата растителност. Входът беше заключен с катинар и лейтенантът поиска да му донесат ножица за арматура от колата с инструментите. Той срязва ухото на катинара, бутна вратата да се отвори и те влязоха.

Изследователската лаборатория беше оборудвана с компютърни терминали, екипировка за тестове и лабораторни маси, които изпълваха помещението. Докато лейтенантът се възхищаваше на тестовия дрон, който висеше от тавана, Ана се съсредоточи върху едно по-обикновено превозно средство. Зад входната врата стоеше очукан камион с дървена каросерия. Тя забеляза бяло-черния български регистрационен номер на задната му броня.

— Лейтенант, били са тук! — извика Ана. — Това е камионът, който са докарали от България.

Бермудецът се приближи и се вторачи в празната каросерия.

— Оръжието вече го няма, ако изобщо е било тук — каза Ана. — Вероятно Хендрикс го е изнесъл заедно с екипа си.

— Може би все пак ще успеем да потвърдим, че е било тук. — Той махна на един от полицаите, който носеше палка, свързана с електронна кутия. — Гайгеров брояч — обясни. — Ако са сменили някакви части, може би има радиоактивни отпадъци.

Ана кимна.

— Добре, проверете всеки сантиметър. След това искам списъци на пътниците и подробности за всеки полет, излетял оттук през последната седмица.

— Веднага ще наредя да се заемат с това.

Докато лейтенантът даваше заповеди на своите подчинени, Ана закрачи напред-назад из лабораторията, а в главата ѝ се блъскаха хиляди въпроси. Възможно ли е руската бомба да е още действаща? Колко е голяма и с каква мощност? И най-важното — къде са я отнесли?

Тя мина край една работна маса, покрита със стари радиолампи, и започна да проучва голяма бяла дъска. Там, където сухият маркер не е бил добре избърсан, се виждаха поредица математически формули. Но тя не обърна внимание на написаното, а се съсредоточи върху

малка карта, закрепена в ъгъла. На нея се виждаше част от голяма река, течаща от север на юг, с по няколко притока от двете си страни. Надписите бяха на английски, но имената ѝ бяха непознати. Нито едно, с изключение на град край един приток от запад със звезда до него:

* Вашингтон, окръг Колумбия.

Пит бе малко уморен от часовата разлика, когато влезе в кабинета си в главната квартира на НАВПД — извисяваща се остъклена постройка на брега на река Потомак. Не беше прекарал повече от минута зад бюрото си, когато влезе Руди Гън с две чаши кафе.

— Добре дошъл отново в хомота. — Той подаде едната чаша на Пит.

— Благодаря, нужно ми е нещо за отскок.

— Имаш пет минути да му се насладиш, а след това трябва да идем в центъра.

Пит погледна календара си.

— Не мисля, че днес имам някакви срещи.

— Вицепрезидентът обикновено е нетърпелив, когато иска нещо — каза Гън. — Секретарката му звънна преди малко. Искане да бъдем в кабинета му след трийсет минути.

— Защо е това бързане?

— Искане да научи за руския бомбардировач.

— Мили боже! — възкликна Пит. — Мислех, че ще се наложи да подскачаме и махаме с ръце, за да обърнат внимание на проблема.

— Очевидно някой друг вече е свършил подготвителната работа.

Те си изпиха кафето и чакащата кола прекоси моста „Арлингтън Мемориъл“ в посока 17-а улица, а после зави на север към административната сграда „Айзенхауер“. Просторният офис на вицепрезидента беше на втория етаж. Предишните обитатели го бяха използвали като церемониална зала, Сандекър предпочиташе сравнителната му уединеност пред официалния си кабинет в Западното крило^[1].

След като бяха пропуснати през няколко равнища на охрана, Пит и Гън влязоха в офиса с махагонов паркет, където обитателят му се разхождаше насам-натам като раздражен лъв.

Дребен мъж с огнена коса и подобен нрав, адмирал Джеймс Сандекър не беше човек, когото можеш да измамиш. Обраслото му с

брада лице просветна, когато Пит и Гън влязоха. Сандекър беше баща основател на НАВПД, а те двамата — едни от първите служители, които беше наел за новата федерална агенция. През всички години, докато работеха заедно, между мъжете се изгради здрава връзка, която не отслабна, когато Сандекър беше избран за вицепрезидент, след като действащият почина.

— Радвам се да те видя, адмирале — каза Пит, отказвайки се от сегашната му официална титла.

— Влизайте и се настанявайте. — Сандекър ги отведе при голяма конферентна маса, около която вече бяха седнали неколцина мъже в делови костюми. Пит разпозна директора на Департамента за вътрешна сигурност, човек на име Хименес, седнал начело на масата, а от двете му страни — други представители на службите за сигурност. Сандекър каза няколко встъпителни думи, докато Пит и Гън се настаняваха на свободните места.

Хименес премина направо на въпроса:

— Разбрахме, че разполагате с информация за оръжие за масово поразяване в района на Черно море.

— Разполагаме с косвени доказателства — обясни Пит, — че една от ранните атомни бомби е извадена от руски бомбардировач, паднал в морето край бреговете на България. Данните от опашния номер на самолета сякаш потвърждават товара, който е носел.

Той кимна на Гън, който включи в лаптопа стоящия на масата видеопроектор. Върху бялата стена зад масата се появи изображението на голям самолет.

— Дърк току-що провери серийния номер на потъналия самолет — каза Гън. — Самолет номер 223002 е „Туполев“, Ту-4 като този, който виждате на стената. Това е руски тежък бомбардировач, построен след Втората световна война. Изкопирани са конструкцията на нашия „В-29 Суперфортрес“. В този случай става дума за Ту-4А, модифициран модел, способен да носи атомно оръжие. Самолетът бил зачислен в 57-и дивизион бомбардировачи, базиран близо до Одеса. През нощта на петнайсети април 1955 г. изпълнява рутинен тренировъчен полет над Черно море, когато навлиза в район на буря и никой не го вижда повече.

Гън извади изрезка от съвременен български вестник.

— Руснаците започват широко, но тайно издирване на самолета, но усилията им привличат вниманието на неколцина журналисти по крайбрежието. Разбира се, местните нямали представа, че самолетът е носил атомна бомба. От данните, които намерихме, излиза, че руснаците са съсредоточили своето внимание близо до град Варна, на около трийсет мили северно от мястото, където Дърк е намерил останките.

— Бомбеният отсек празен ли беше, когато го намерихте? — попита Хименес.

— Точно така — отговори Пит. — Отсекът е с размери за пренасянето на едно-единствено оръжие, а по самолета имаше следи от скорошно проникване във вътрешността.

Гън представи друга снимка, този път черно-бяла, на голяма бомба върху стойка.

— Като се вземат предвид самолетът и размерите на поставката, смятаме, че този Ту-4 е носил атомна бомба РДС-5 — обясни Гън. — Това е ранно съветско ядрено оръжие с разрушителна сила, равна на трийсет тона ТНТ, тринитротолуен. То е предходник на посмъртоносните руски водородни бомби. В сравнение със съвременните стандарти е нищожно, но въпреки това е два пъти по-мощно от бомбата, хвърлена над Хирошима.

Един от агентите на ФБР прочисти гърло.

— Искате да кажете, че преди шейсет години руснаците са изгубили атомна бомба и са се отказали от опитите да я намерят?

Гън кимна.

— Тази едва ли е единствената. От ерата на Студената война има десетки изгубени и ненамерени оръжия. Тази, носена от Ту-4, е била изгубена над морето.

— Една от нашите изгубени атомни бомби беше открита преди няколко години от група леководолази — добави Пит. — През 1958 г. една бомба „Марк 15“ беше изхвърлена от В-47 близо до Савана.

— Възможно ли е тази руска РДС-5 да е все още действаща? — попита Хименес.

— Учените, с които разговарях, смятат, че е възможно — отговори Гън. — Много е вероятно обвивката на бомбата да е останала водонепроницаема. Ако не, тогава ще са повредени само електрическите части, а те могат да бъдат подменени с модерни

електронни. Вероятно радиоактивните компоненти са леко деградирани.

— Бомбата от Савана беше намерена неповредена и в добро състояние — каза Пит, — въпреки че е лежала в богата на кислород и с високо съдържание на сол вода. Руската бомба в Черно море е била изложена на много по-малко корозивна околна среда.

— Някакви идеи къде може да е бомбата сега? — попита Сандекър.

— Ние и Европол смятаме, че е била извадена от Валентин Манкедо, български търговец на черния пазар — отговори Пит. — Имаме причини да вярваме, че е пренесена с чартърен самолет в Лисабон или Бермудските острови.

— Разбрах, че според Европол този Манкедо в миналото е имал делови отношения с украинските антиправителствени бунтовници, за да се сдобие с откраднати радиоактивни материали — каза Хименес.

— Бях свидетел на неговите усилия да отвлече товар от високообогатен уран, задигнат от Крим. — Пит забеляза безпокойството на мъжете около масата. — Съществува ли непосредствена заплаха?

— Преди четири дни транспортен самолет С-5 на военновъздушните сили беше взривен на пистата в украинска военна база близо до Киев — отговори Сандекър. — Кацнал на път за Турция, за да достави хуманитарна помощ, която администрацията наскоро отпусна за подкрепа на украинското правителство. При взрива загинали трима авиатори, но няма следи, които да сочат кой носи отговорност за случилото се. Но вчера посолството на САЩ в Киев получи пакет, адресиран до президента. — Сандекър отвори една папка и вдигна снимката на почерняло парче сив метал.

— От С-5? — попита Пит.

— Беше изпратено в лабораторията на ФБР, но вероятно е от останките. Към сувенира имаше писмо, написано на руски.

Сандекър зарови из разни други документи и намери превода.

— Започва с „Почитаеми господин президент. Приемете това като първо предупреждение срещу нахлуването ви в нашата страна. Ако не бъде обявено публично, че САЩ спират незабавно всякаква финансова и политическа подкрепа за режима в Киев, смъртта ще дойде в Америка и знамето с ивици и звезди повече няма да се вее над

вашата официална столица“. Подписано е: „Обединени въоръжени сили на Новорусия“.

— Каква бунтовническа група е тази?

— Нещо като федерация от всички проруски военни формирования, които действат в Източна Украйна — обясни Хименес. — Някои от нашествениците в района започнаха да я наричат Новорусия. Това е хитър начин да се размие отговорността между всички.

— Доста нагло предвид помощта, която получават от Русия — отбеляза Гън.

— Руснаците решително опровергаха всякакво участие и дори предприеха необичайната стъпка да отрекат вината на сепаратистите, обявявайки случилото се за постановка.

— Възможно ли е да са прави? — попита вицепрезидентът.

— Ако случаят е такъв, ние не вярваме в мотива — каза Хименес. — Подозираме, че някоя маргинална група сепаратисти на руска издръжка е решила да действа самостоятелно.

— Смятате ли, че същите хора са купили атомната бомба от Манкедо? — попита Пит.

— Не разполагаме с достатъчно информация, за да направим връзката, но човек със сигурност може да свърже точките — отговори Хименес. — Съвпадението между тази заплаха и открития от вас бомбардировач накара много хора да се разтревожат.

— Как реагира президентът? — попита Гън.

— Той имаше големи разпавии с конгреса, за да осигури помощ за украинското правителство — каза Сандекър. — Не е готов да се откаже от обещанието, което им даде да закриля тяхната демокрация. — Той се вторачи в Хименес. — В същото време очаква Департамента за вътрешна сигурност да си свърши работата тук и да обезвреди всички истински и въображаеми заплахи.

— Насочили сме всичките си сили за това — отговори Хименес. — Ще изпратим веднага следователски групи в България, Лисабон и Бермудските острови.

Докато Хименес говореше, Пит получи есемес от Ана. Затова вдигна ръка.

— Господин директор, може да забравите за Лисабон. От Европол току-що са нахлули в жилище на Бермудските острови,

където са намерили доказателство, че бомбата наскоро е била там. Смятат, че е била подложена на модернизация, защото са открити радиоактивни части.

— Къде е сега? — попита Сандекър. — Коя е целта?

Пит поклати глава.

— Не знаят със сигурност — отговори той, без да отмества очи от Хименес, — но твърдят, че може да е Вашингтон.

[1] На Белия дом. — Б.пр. ↑

Самър погледна през илюминатора на самолета към сините води на Средиземно море, които бяха започнали да се приближават, когато „Еърбъс А320“ взе да се снишава. Тя се запита дали пилотът не се готви да се приводни, защото вълните ѝ се сториха на една ръка разстояние. Най-накрая се показа пистата и миг по-късно самолетът се приземи на Гибралтарското международно летище, за да се възползва напълно от дължината на пистата му, която започваше на единия бряг и свършваше на срещуположния.

Докато самолетът рулираше към терминала, тя зърна за миг Гибралтарската скала. Извисяващата се грамада представляваше северната част на Херкулесовите стълбове — древния вход към Средиземно море.

Дърк се наклони от седалката до нея и посочи отвесното лице на скалата.

— Винаги съм си мислил, че гледа на юг към Африка. Всъщност излиза, че гледа на изток.

— Да, гибралтарските пристанища и жилищни райони са съсредоточени на запад — обясни Самър. — В туристическия гид пише, че испанският град Тарифа, на няколко километра в западна посока, се намира по-близо до Мароко.

Те слязоха от самолета и с изненада видяха, че Пърлмутър и Трехорн ги чакат в терминала.

— Нямаше нужда да ни посрещате — каза Самър, доволна да види двамата историци.

— Страната е дълга само пет километра — отговори Пърлмутър. — На практика можем да стигнем пеша до хотела.

Дърк и Самър си взеха багажа, после четиримата се напъхаха в едно такси за пътуването до Централен Гибралтар. Докато двамата се регистрираха в един скромен хотел, Пърлмутър задържа таксито. Когато няколко минути по-късно се върнаха при колата, Дърк попита:

— А сега накъде?

— Мой стар приятел и съученик е майор в Кралския гибралтарски полк — обясни Трехорн. — Той е специалист по тукашните военновременни укрепления и ми намекна, че има пълен достъп до архива от Първата световна война. Боя се обаче, че трябва да се върнем обратно на летището, за да го видим.

Пърлмутър се усмихна.

— Това ще ни отнеме не повече от пет минути.

Оказа се, че им трябваха почти десет, когато ги пуснаха да минат през вратите на лагера „Дяволската кула“ — малка военна база югозападно от летището, където бяха подслонени военните части в Гибралтар. Откриха информационния център на базата и бяха съпроводени до кабинета на майор Сесил Хокър. Мъжът с увиснали клепачи и малки мустаци поздрави топло Трехорн под портрета на кралицата на стената. После приветства и останалите, а накрая им предложи чай на кръгла маса, от която се виждаше плацът.

— Чарлз, много се зарадвах, когато се обади — каза той, — и съм много заинтригуван от съкровището, което издирвате.

— Не сме сигурни къде ще ни отведе следата — обясни Трехорн, — но в момента ни доведе в Гибралтар. Знам, че си историк на полка, което значи, че няма по-добре подготвен от теб човек, който да проучи тукашната история.

— О, това е само странично занимание — заскромничи Хокър, — но ми осигурява достъп до всички гибралтарски държавни архиви. Прекарах известно време в проучване на съответния период и се консултирах с приятели от кралския военен флот. За съжаление голяма част от архива за онези години, както и значителна част от полковата история бяха изгубени или унищожени по време на евакуацията на цивилните от Гибралтар през Втората световна война.

— Открихте ли някакви доказателства за пребиваването на „Сентинел“ в Гибралтар през 1917? — попита Пърлмутър.

— Не и във флотския архив. Обаче намерих едно прелюбопитно писмо в полковия архив. — Той отвори едно от чекмеджетата на писалището, извади лист и го подаде на Трехорн.

Професорът плъзна очи по документа.

— Това е бележка, адресирана до командира на полка да осигури охрана, за да бъде пренесен корабен товар до АЕБ „Нелсън“ за

временно съхранение. Подписана е от капитан Л. Марш, КНВ „Сентинел“.

— Чарлз, кога е датирано? — попита Пърлмутър.

Трехорн огледа листа, после вдигна очи удивен.

— Втори март 1917 година.

В помещението настъпи тишина, която Самър наруши с шепота си:

— Това е след уговорената среща с „Пеликан“.

— Същия ден са качили пратка пушки „Лий-Енфийлд“ — каза Пърлмутър. — Разтоварили са единия товар и са натоварили другия.

— В писмото пише, че съхраняването ще бъде само временно — намеси се Дърк. — Открихте ли данни за по-нататъшното движение на товара?

— Нищо не открих — отговори Хокър.

— Може би при настъпилия хаос в Петроград и предстоящата абдикация на Николай II договорът е сметнат за недействителен и златото е върнато на временното правителство — каза Пърлмутър.

— Може би — поклати Дърк глава, — но действията на Мансфилд подсказват, че руснаците нямат данни за връщането на златото. Майор Хокър, какво мислите за споменатото съхранение в този АЕБ „Нелсън“?

Очите на майора светнаха.

— Много се развълнувах от това споменаване. Трябва да знаете, че Гибралтарската скала е много смайваща планина. Като оставим настрана няколкото естествени пещери, скалата е осеяна с повече от трийсет километра тунели, изкопани в течение на столетията. Някои са от XVIII век, но повечето са изкопани миналото столетие, за да допълнят местните укрепления. Трябва да призная, че аз съм донякъде пещерняк, затова споменаването на Нелсън ми се стори познато. Извадих някои от картите на ранните тунели и наистина: там открих тунел на име „Нелсън“, построен през 80-те години на XIX век, когато някои от първите големокалибрени оръдия са докарани на скалата. Но не открих никакви данни за склад или бункер на име „Нелсън“ или за съкращението АЕБ, макар че може да е някакво означение на спомагателна пещера.

— Какво е състоянието на тунела днес? — попита Дърк.

— Тунелът „Нелсън“ и заобикалящите го разклонения бяха затворени през 20-те години на двайсети век заради срутвания. Оттогава районът е изоставен и достъпът в него е забранен заради възможната опасност.

— Можем ли да надникнем? — попита Самър.

— Министерството на отбраната управлява гибралтарските тунели — намигна Хокър на Самър. — Това означава, че сте попаднали на правилното място.

Самър забеляза, че над бюрото му виси голяма карта, на която са нанесени тунелите в Скалата.

Той посочи район в северната част на планината.

— Проучвал съм съседните тунели и мисля, че може да се стигне до района на „Нелсън“, стига да не е имало още срутвания. — Вдигна очи и се усмихна. — Но ще имате нужда от военен за водач.

— Може ли да ни вкарате в пещерата? — попита Самър.

— Утре ще ви чакам точно в осем при Батарейта на принцеса Ан и ще видим какво ще открием. — Хокър погледна към сандалите, които носеше Самър. — Съветвам ви настойчиво да си обуете здрави обувки.

Тя се усмихна.

— Ако се наложи, и апрески ще обуя.

Когато тръгнаха да се връщат към чакащото ги такси, походката ѝ стана енергична.

— Мислите ли, че има вероятност още да е там? — попита тя останалите.

— Има само един начин да разберем — отговори Пърлмутър. — Нали помниш какво намерихме в Куба?

Излязоха от военната база и минаха покрай един седан, чийто двигател веднага заработи. На пътническата седалка седеше Виктор Мансфилд с малко параболично подслушвателно устройство в скута. Той измъкна слушалките от ушите си, когато Мартина потегли след таксито.

— Нещо интересно? — попита агентката.

— Не, нищо. — Той пусна джаджата на пода.

— Боя се, че това не е Лондон — каза тя. — Тук разполагаме с малко ресурси.

Той поклати глава.

— Тогава нищо не може да се направи, освен да ги следваме.

Сърпът на луната хвърляше трепкащ блясък върху спокойната водна повърхност, осигурявайки повече от миля видимост. В името на потайността Иля Васко би предпочел да се излива порой, но ясната нощ щеше да улесни задачата му.

От кърмовата палуба на влекача „Лорън Бел“ той наблюдаваше претоварения контейнеровоз, който минаваше край него в посока Балтимор, натъпкан с германски автомобили. След като закотви „Лорън Бел“ близо до бреговата линия на нос Чарлз, Вирджиния, Васко прояви остър интерес към корабите, които влизаха в устието на близкия залив Чесапийк. Проучваше с бинокъла всеки приближаващ се съд, преценявайки неговата големина и най-важното — дали буксира баржа.

Бяха минали само няколко часа от кацането му с частния самолет на Хендрикс на международното летище „Нюпорт Нюз“ от другата страна на залива. Холандецът отново се показва опитен, като уреди нает влекач и баржа, които чакаха Васко на брега. Екипажът на влекача се състоеше от четирима украинци, които имаха вид на сигурни и закалени наемници.

Трийсет минути по-късно, след като бяха минали три товарни кораба, Васко най-сетне видя онова, което търсеше. Голям мореходен влекач с широка кърма заобиколи носа откъм Атлантическия океан. На лунната светлина и тази от позиционните светлини на кораба успя да види, че корпусът е оранжев, а надстройките — бели. Влачеше на буксир малка баржа. Черешката на тортата беше силната синя светлина над рулевата рубка.

Васко свали бинокъла и се обърна към един от екипажа, който крачеше насам-натам по палубата.

— Това е нашият кораб. Сигнализирай му.

Мъжът светна прожектора на релинга, насочи го към идващия кораб и премигна с него няколко пъти. Синята лампа на приближаващия се съд премигна няколко пъти в знак на потвърждение, намали и се плъзна успоредно на „Лорън Бел“. От

мореходния влекач пуснаха водещо въже до моряка на Васко, който го нави около един хидравличен кабестан.

След няколко минути хората на Васко получиха сигнал „готово“ и пуснаха кабестана, който започна да навива водещото и буксирното въже на оранжевия влекач към малката баржа. Докато прехвърляха въжето, тежък сандък беше спуснат и поставен в задната част на рулевата рубка на „Лорън Бел“.

Баржата се намираше почти сто метра зад оранжевия влекач, но Васко я придърпа на двайсет метра от „Лорън Бел“. После се обади на съда да продължат със смяната. Оранжевият влекач продължи напред до втората баржа малко нагоре по течението, която Васко беше вързал за закотвен буй. Мореходният влекач завърши размяната, изтегли швартовъчното въже от буя и привърза баржата към кърмата си.

Без много шум оранжевият плавателен съд продължи напред, влачейки подменената баржа. Под нощното небе двете баржи изглеждаха еднакви. Васко гледаше как влекачът и новият му товар плават нагоре по залива. Когато изчезнаха в далечината, той се обърна към хората си:

— Придърпайте баржата до кърмата.

Те задействаха кабестана. Когато носът на баржата опря в кърмата на „Лорън Бел“, Васко се прехвърли през релинга и скочи на борда ѝ. Подобно на съда, който току-що бе разменил, тъпоносият шлеп имаше четири покрити трюма. Васко пропусна първите три, отпрати се към последния на кърмата и освободи ключалките на капака. Вдигна го и светна вътре с диодно фенерче. Вътрешността беше празна.

Спусна се по ръждясалата стълба в трюма и се зае да търси по-внимателно. В двата ъгъла на кърмата намери онова, което търсеше: два малки пакета от кафява амбалажна хартия като онзи в украинската селска къща. Остави ги, където бяха, и откри малка чанта под стълбата, в която имаше прост радиопредавател.

Васко я взе и се изкатери навън, после свали капака на люка, щракна ключалките и тръгна към първия трюм. Провери да няма приближаващ се кораб, вдигна капака и се спусна вътре. В края на стълбата стъпи, обърна се и застана с лице срещу бомбата РДС-5.

Атомното оръжие лежеше върху тежък дървен палет, обезопасен към палубата с текстилни ремъци. По време на модернизацията

бомбата беше боядисана с нерелефна черна боя, от което изглеждаше още по-заплашителна. Васко започна да осветява части от оръжието с фенерчето си, докато не намери контролната кутия, която се издигаше от извитата обвивка близо до опашката. Разви покриващия я стъклен капак, който осигуряваше достъп до панела за управление с няколко шайби и монитори с течни кристали. Засега всички бяха черни. В долния край намери малък лост без надписи. Затаявайки дъх, пъкна ръка и щракна ключето.

Панелът оживя от премигващи светлини и дигитални дисплеи. Той изчака малко електрониката да се установи, после провери единия от мониторите. След като се увери, че показва числото 25, завинти стъкления похлупак на мястото му. Бомбата беше задействана просто като на шега. Сега му оставаше само да довърши доставката.

Заклучи капака на люка, върна се на влекача и нареди на екипажа да потегля. Когато от димохода започна да изскача пушек и „Лорън Бел“ потегли, Васко се вторачи в смъртоносната черна баржа и започна да обмисля многото възможности за харчене на десет милиона долара.

Утринното слънце вече нагриваше гранитните павета около Батарейта на принцеса Ан, когато Самър, Дърк, Пърлмутър и Трехорн се изсипаха от едно такси. Виещ се път ги беше отвел високо на северния склон на Скалата. Върху стръмната скала имаше открита батарея, която се извисяваше над летището и сочеше към Испания.

Хокър ги чакаше, праметнал мешка през рамото си.

— Добро утро — поздрави ги той. — Радвам се, че намерихте мястото без проблеми.

Самър огледа крайбрежието.

— Оттук се открива прекрасна гледка.

— Да, и е важно място за отбраната на Гибралтар през вековете. Оръдията за пръв път са изкачени тук по време на Голямата обсада на Гибралтар през 1732 година, когато Испания и Франция правят опит да ни изритат оттук. Британските части издържат тригодишна обсада.

— Прекосяването на испанските равнини отвъд устието под прицела на умел оръдеен разчет би било чисто самоубийство — отбеляза Трехорн.

— Точно така. Тук е имало войници чак до 80-те години на двайсети век. — Хокър посочи едно от четирите сто и четиресет милиметрови оръдия от Втората световна война, които ги заобикаляха. — Батарейте са свързани с тунели, строени преди столетия. Можем да влезем в тях зад онова оръдие „Марк I“.

Той ги поведе през паркинга, където неколцина туристи се наслаждаваха на гледката около една току-що пристигнала сива лимузина. Хокър мина покрай оръдейното гнездо и се отправи към желязна врата, вградена в скалата. Извади меден ключодържател с връзка главни ключове и пъкна един от тях в старата ключалка. Механизмът се завъртя с лекота и майорът дръпна дебелия врата да се отвори. Пред тях се откри неосветен тунел, от който лъкна хладен въздух.

— Може да се каже, че това е заден вход — обяви той. Отвори мешката и раздаде фенерчета и каски. — Мога да ви уверя, като

познавач, че не е никакво удоволствие да си удариш главата в някоя варовикова бабуна. — Той си сложи последната каска.

Тъмният тунел беше широк и достатъчно висок, за да влязат прави в него, като се изключат Дърк и Самър. Минаха край празно странично помещение, което според разказа на Хокър било използвано като муниционен склад на батареята. От тук нататък тунелът се стесни и едрото тяло на Пърлмутър се отъркваше в него.

Когато се спуснаха още в Скалата, вътрешността стана хладна и влажна. Самър усещаше застоялия въздух, вдишваше миризмата на мухъл и й се струваше, че чува ехото на отминалите дни.

— Моля, не се разпръсвайте — каза Хокър. — Не искам някой да се изгуби.

Проходът започна да се стеснява, а когато стигнаха друг, пресичащ техния тунел, майорът се поколеба. Тунелът вдясно от тях бе преграден с верига, на която висеше малка табелка с надпис „Влизането забранено“.

Хокър прекрачи веригата.

— Този би трябвало да ни заведе при „Нелсън“.

Другите го последваха, а каските им често се остъргваха в ниския таван. Майорът посочи следите от длета над главите им.

— Били са изкопани през осемнайсети и деветнайсети век на ръка с длета, чукове и съвсем малко експлозиви. Те са издънки на тунелите от Голямата обсада. Клонът „Нелсън“ трябва да е някъде пред нас.

Дърк се обърна към сестра си:

— Доста път да мъкнеш злато.

— Но пък е по-сигурно — отговори тя.

Те напреднаха през една виеща се част на тунела и излязоха на малка площадка. Хокър спря пред ръждясала решетъчна врата, вградена в скалата, и светна през железните пръчки. Зад тях една почти вертикална шахта се спускаше в мрака.

Майорът се обърна към тях с предпазлива усмивка.

— Това е. В архивите пише, че и по време на изкопните работи е имало срутване. През 80-те години на деветнайсети век шахтата е разчистена, за да се създаде складова площ, вероятно за барутни запаси. След години е имало повторно срутване и това е довело до запечатването му.

— На адмирал Нелсън ли е наречен? — попита Дърк.

— Битката при Трафалгар през 1805 г. се води тук наблизо. В нея лорд Нелсън е убит, а неговият КНВ „Виктъри“ е откаран на буксир до Гибралтар за ремонт. Неколцина от екипажа на „Виктъри“ са погребани в градското гробище на Трафалгар. Тунелът без съмнение е наречен в негова чест.

Хокър се зае да опитва своята колекция от главни ключове, но никой не завъртя механизма. След няколко неуспешни опита да отключи, Пърлмутър го помоли да се дръпне настрана. Използвайки своята маса, историкът стовари мощен ритник с пета върху ключалката. Вратата зейна отворена без ни най-малка съпротива.

Едрият мъж надникна над ръба в пропастта и поклати глава.

— Страхувам се, че от тук трябва да поемете вие.

Хокър изпълзя до ръба и светна с фенерчето в дълбините.

— Изглежда, че разстоянието до дъното е около шест метра. — Той отвори мешката и извади статично найлоново алпинистко въже. — Ще имаме големи проблеми, ако петнайсет метра не свършат работа. — Завърза единия му край за страничния стълб на вратата. — Някой иска ли да се присъедини към мен в спускането?

Дърк и Самър пристъпиха напред, но Пърлмутър и Трехорн поклатиха глави.

— Може да ви дотрябват чифт стари мулета тук горе, за да ви изтеглят — каза Трехорн. — Джулиън и аз ще останем тук в готовност.

Майорът прокара въжето между краката си, а след това прехвърли свободния край през десния си хълбок и през лявото рамо. Обезопасен от рапелната техника Дюлферзиц^[1], той прекрачи през прага и започна да се спуска в шахтата, използвайки триенето на въжето в тялото като спирачка. Изчезна от очите им и след по-малко от минута извика отдолу:

— Всичко е наред!

Самър беше следващата, която се спусна. Закачи фенерчето на колана си и повтори конфигурацията на въжето. Спусна се бавно, отблъсквайки се от гладките варовикови стени на шахтата. След три метра тесният комин се разширяваше в открита пещера, чийто таван беше рухнал заради изкопите под него. Лъчът от фенерчето на Хокър я съпроводи до долу и тя се плъзна по въжето, приземявайки се на краката си.

— Добра работа — каза майорът. — Всъщност мисля, че спускането е по-скоро на седем метра и половина.

Той ѝ помогна да се освободи от въжето и се провикна нагоре за Дърк.

— Щеше да бъде много по-добре, ако не бяха загасили осветлението — каза Самър.

Няколко секунди по-късно Дърк се спусна до нея. Те плъзнаха фенерчетата си из пещерата, осветявайки купчини натрошени камъни и тесен коридор вдясно от тях.

Дърк насочи лъча на фенерчето към отвора му.

— Майоре, вие имате честта.

— С удоволствие. — Хокър се приведе и забърза по тунела, следван по петите от Самър. След неголямо разстояние триото влезе в широко около шест метра правоъгълно помещение. То беше напълно празно, като се изключи изправеният в единия му ъгъл дървен шкаф. Самър го обиколи, търсейки следи по стените и пода, че някога тук е било съхранявано руското съкровище. Не откри нищо обаче.

Докато оглеждаше шкафа, Хокър долови слаба миризма на барут.

— Прилича на стойка за мускети. Басирам се, че помещението е използвано за съхраняване на стрелково оръжие и може би малко барут.

— Но не и злато — подхвърли Самър.

— Вероятно не.

Тя чу ехото от гласа на Пърлмутър и се приведе, за да се върне в пещерата, откъдето влязоха.

— Джулиън? — повика го.

— Самър, какво открихте? — избоботи гласът му грубовато.

— За съжаление нищо.

— Златото не е ли било там?

— Не, изглежда никога не е било. Скоро ще се върнем.

Тя се обърна, за да се върне при Дърк и Хокър, но се поколеба. Нещо не беше както трябва. Плъзна фенерчето из пещерата и осъзна каква е причината.

Въжето го нямаше.

— Джулиън! — извика тя. — Къде е въжето ни?

Отговори ѝ мълчание.

[1] Техника на спускане в алпинизма, изобретена от германския планинар Ханс Дюлфер. — Б.пр. ↑

Докато Пърлмутър и Трехорн чакаха спусналия се долу екип, един хладен глас зад гърбовете им така ги стресна, че едва не паднаха в шахтата.

— Моля, вдигнете ръце и отстъпете назад от отвора — заповяда Мансфилд с решителен, но учтив глас.

Двамата историци се обърнаха и видяха Мансфилд и Мартина, застанали на няколко метра от тях с насочени срещу гърдите им оръжия. Отстъпиха от ръба на шахтата и застанаха до стената от скали. Мансфилд светна едно фенерче химикалка, пристъпи към ръба на шахтата и надникна. Отдолу ечаха далечните гласове на Дърк, Самър и Хокър. Той клекна, издърпа въжето и го хвърли към Мартина. Без да каже и дума, тя извади сгъваем нож и започнала го реже на къси парчета.

— Хубаво скривалище — каза Мансфилд и се обърна от шахтата към мъжете. — Извадихте ли късмет?

Никой не отговори и Мансфилд насочи оръжието си към Пърлмутър.

— Застани до отвора и моля, попитай приятелите си, какво са намерили.

— Вижте...

Мансфилд притисна дулото на пистолета във врата му.

— Спести си приказките.

Пърлмутър направи каквото искаха от него и получи информацията от Самър. След това Мансфилд го накара да застане на колене до Трехорн, а Мартина завърза китките и лактите зад гърбовете им с парчета, отрязани от алпинисткото въже.

— Завържи краката на дебелия и изведи другия оттук.

Мартина завърза глезените на Пърлмутър, извади пистолета си и дръпна Трехорн да стане. Светна фенерчето си, поведе го в тунела и се скриха зад първия завой.

Когато Самър извика отдолу, Мансфилд се приближи към Пърлмутър, стъпи с крака на рамото му и го бутна да падне по гръб.

— Нали си историк, защо не ми разкажеш за пратката на Романови?

Пърлмутър поклати глава.

— Не се поддавам на изнудване от престъпници.

Мансфилд кимна, вдигна едно парче от въжето и го завърза през устата на Пърлмутър за главата му.

После се изправи.

— Сега отивам да се видя с твоя приятел. Чакай ме тук.

Той измина краткото разстояние до завоя, където Мартина го чакаше с Трехорн. В едната си ръка държеше туристически гид и лист хартия, а в другата стискаше пистолета.

— Претърсих го и намерих тези неща. — Тя подаде книгата и листа на Мансфилд.

Той хвърли око на заглавието.

— Виж ти: „Джобен гид из гибралтарските пещери и тунели“. Много удобно. — И хвърли гида на земята.

Разгъна листа и започна да го изучава на светлината от фенерчето химикалка. Беше копие на писмото от капитана на „Сентинел“, с което искаше охрана за своя товар.

— Това е малко по-интересно. Значи „Сентинел“ е получил товара от „Пеликан“ и го е докарал тук. Но така и не са го изпратили в Англия, нали? — Той размаха пистолета си под носа на Трехорн.

— Не можахме да намерим доказателство — отговори той.

— А този тунел? Това ли е АЕБ „Нелсън“?

Трехорн кимна.

— Кой е военният ви приятел?

— Майор Сесил Хокър от Кралския гибралтарски полк. Специалист по гибралтарските тунели.

— Но не и по гибралтарското злато — подхвърли Мансфилд. — И така, ако не е тук, къде може да бъде?

Трехорн поклати глава.

От безсилието, което прочете в очите му, агентът повярва, че казва истината. Руснакът подаде парче въже на Мартина.

— Завържи му краката, моля.

После вдигна пистолета и го насочи към лявото око на Трехорн.

— Благодаря за помощта.

Пистолетният изстрел изтрещя в тунела като оръдеен. Пърлмутър трепна от звука и отвори очи няколко секунди по-късно, за да види Мансфилд, който стоеше пред него. Руснакът махна въжето от устата му.

— Твоят приятел не беше много приказлив. Хайде сега да ми разкажеш какво правите тук.

Пърлмутър преглътна с труд.

— Това е тунелът „Нелсън“.

Той наклони глава към отворената шахта, след това обобщи проучванията, които ги бяха довели дотук.

— Щом не е тук, къде другаде може да е златото? — попита Мансфилд.

Пърлмутър поклати глава.

— Нямам представа. Може би е било върнато в Русия.

Мансфилд върза отново въжето през устата му.

— Ти и твоят приятел сте умни типове. Довиждане. — Той излезе от тунела и малкият му лъч светлина бързо изчезна в мрака.

Самър отново извика тревожно от дъното на шахтата. Пърлмутър запълзя в мрака, предпазливо се приближи до ръба и надникна надолу. Лъчите на фенерчетата осветяваха стръмните стени. Той видя, че приятелите му наистина са в капан.

Докато пълзеше по земята, Пърлмутър имаше усещането, че влачи някаква опашка. След като го беше завързала, Мартина бе оставила доста дълго парче въже, без да го отреже. Той застана на колене, търкулна се на една страна и опипом установи, че от глезените му виси парче въже, дълго може би три метра и половина. Тя го беше вързала със сигурен възел, после бе добавила още няколко по-обикновени клупа. Успееш ли да ги разхлаби, щеше да се освободи въже, което можеше да свърши работа.

Пърлмутър се отдалечи от края на шахтата и потърси малък камък. Вместо това попадна на края на вратата. Опря краката си в нея и се опита да се изтегли, за да хване края на въжето и външния възел. Правеше всичко опипом, защото видимостта в тунела беше нулева, сякаш имаше нахлузена торба на главата. През следващите минути, които не броеше, повтори движението десетки, а може би и стотици пъти, докато краката не започнаха да го болят, а дишането му стана на пресекулки. Най-накрая усети свободния край на крака си и осъзна, че

се е справил. Ритна въжето настрана и запълзя към ръба на шахтата. Дебелият мъж опря стабилно тялото си и протегна крака надолу със свободното въже, закотвяйки се на място благодарение на своето огромно тегло.

Самър, която стоеше на дъното на шахтата, почувства как отгоре пада дъжд от камъчета. Тя светна нагоре и видя едрите прасци и крака на Пърлмутър да се полюшват над нея. От глезените му висеше триметрово парче въже.

— Джулиън! — извика тя.

Той размърда крака и въжето се залюля.

Дойде Хокър и погледна нагоре в шахтата.

— За съжаление е твърде високо — каза той.

— Можем да стигнем до него, ако стъпим на нещо — каза Дърк.
— Майоре, ще ми помогнете ли да преместим шкафа за оръжия?

Двамата с Хукър се върнаха в складовото помещение. Дръпнаха шкафа за мускети от стената и го понесоха към дъното на шахтата.

Дърк светна към люлеещото се въже, опитвайки се да прецени разстоянието до него.

— Може би ще успея да го стигна от горния край на шкафа.

— Ако не си счупиш врата — добави Хокър, оглеждайки крехкия шкаф.

Сложиха го под въжето, а Дърк се изкатери на тясната му горна част, докато Хокър го държеше да не се прекатури. Самър се протегна нагоре и го хвана за глезените, докато той се опитваше да запази равновесие. Протегна ръце нагоре, но въжето беше на трийсетина или повече сантиметра от пръстите му.

— Дръж здраво, майоре — каза той, след това извика нагоре. — Джулиън, пригответи се, ей сега ще скоча.

Прегъна колене и скочи от шкафа към края на въжето. Сграбчи го се една ръка, люшна се напред, после успя да се хване и с другата.

Внезапното дръпване изтегли едрият мъж към края на шахтата и той с усилие успя да се задържи на мястото си. Изстена от болка, когато Дърк се заизкачва ръка по ръка, докато най-накрая успя да обвие въжето с крака и започна да се катери.

Когато стигна горе и се прехвърли през края на шахтата, една не се хлъзна назад, но успя да се претърколи по гръб, за да може да си поеме дъх.

— Може би двамата с теб трябва да почнем работа в цирка? — каза той на Пърлмутър на пресекулки.

Когато чу неясния му отговор, извади фенерчето от джоба и плъзна лъча по вързания историк. Бързо започна да развързва възлите, започвайки от въжето през устата.

Пърлмутър заразтрива глезените си.

— Едва не ми откъсна краката.

— Съжалявам, трябваше да скоча. Къде е Трехорн? — Дърк светна наоколо.

Пърлмутър поклати глава.

— Не чу ли изстрела?

— Да — прошепна Дърк. — Хайде да извадим останалите.

Той бързо върза двете парчета въже заедно, омота единия край за вратата, а другия хвърли през ръба на шахтата. Когато Самър потвърди, че го е навила около кръста си, двамата мъже започнаха да ѝ помагат да се катери по стената.

Минута по-късно Хокър също се озова при тях.

— Какво се случи тук, по дяволите? — попита той.

— Имахме посещение от нашите руски приятели — обясни Пърлмутър. — Изненадаха ни с Трехорн.

— Мансфилд? Тук, в Гибралтар? — попита Самър.

— Да, и онази жена. Отведоха Чарлз... — той посочи с ръка към тунела и тръгна в тази посока. Крачейки предпазливо, поведе групата и завиха зад ъгъла, но се поколеба напред крачка, когато чу сумтене.

— Бързо, светлина!

Самър му подаде фенерчето и Пърлмутър светна напред.

Там на пода лежеше Трехорн, вързан като глиган, но не се виждаха следи от кръв.

— Чарлз? — повика Пърлмутър.

Очите на Трехорн се отвориха и той запремигна бързо.

— Май съм задрямал. Може ли да махнеш тази светлина от очите ми?

Пърлмутър и Самър се впуснаха към него и започнаха да го развързват.

— Помислихме, че са те застреляли — каза Хокър, докато му помагаше да се изправи на крака.

— И аз за миг си помислих същото. — Трехорн потърка главата си. — Глупакът стреля точно до главата ми. Направо не мога да повярвам, че са ни проследили дотук. — Той изглежда групата извинително. — Съжалявам, но взеха писмото от „Сентинел“ за товара. Носех копие в джоба си.

— Няма да успеят да напуснат страната с него — обеща Хокър.

— Писмото няма значение. Те знаят всичко, което ние знаем.

— Досега не сме имали кой знае каква полза от това, което знаем — каза Пърлмутър, който продължаваше да разтрива китките си.

— Така е — съгласи се Трехорн, който се беше втренчил в тъмния тунел. — Онова, което ме притеснява, е, какво те знаят за златото, което е неизвестно за нас?

Хокър ги намери в едно испанско кафене на открито близо до хотела им да си ближат раните с тапас^[1] и питиета. Пърлмутър и Трехорн вече бяха на три скоча, докато Дърк и Самър се чувстваха твърде разстроени, за да пият нещо повече от една сангрия. Самър се опитваше да избяга от себе си в туристическия гид на Трехорн за Гибралтар, който беше вдигнала от земята в тунела.

— Някои окуражаващи новини — обяви Хокър, докато си придърпваше стол. — Кралската гибралтарска полиция вече е по петите на двамата руснаци. Летището и търговското пристанище са вдигнати по тревога, а до довечера ще бъдат проверени всички големи хотели. В Гибралтар е трудно да се скриеш. Скоро ще ги намерим.

— Това, че искате да помогнете, е прекрасно — обади се Пърлмутър, — но сега е безсмислено да бъдат залавяни.

— Дори след като ви нападнаха с Чарлз, а нас оставиха да умрем?

— Джулиън е прав — каза Трехорн. — Беше неприятен сблъсък, но накрая никой не пострада. — Той се вгледа в полупразната си чаша с разочарование в очите. — Дойдохме в Гибралтар да намерим златото и да ги изпреварим. Но изглежда, че тук няма злато, което да бъде намерено.

— Въпреки всичко в това няма смисъл — включи се Дърк. — Няма доказателства, че е било върнато на руснаците или превозено до Англия.

— Всичко, с което разполагаме, е писмото на капитан Марш от „Сентинел“. — Пърлмутър заоглежда чашата си с уиски. — Тръгнахме по следата в него и на мястото се оказа, че няма нищо.

— Ами ако сме търсили на грешното място? — попита Самър и свали гида, разкривайки пълна с надежди усмивка.

— За какво намекваш? — попита Трехорн.

— Тук в твоя гид има глава за историческите пещери в Гибралтар. Споменава се и една, наречена Ла Боведа, известна и като пещерата на Нелсън за известно време през деветнайсети век.

— Какво, пещерата на Нелсън казваш? — гласът на Пърлмутър си беше възвърнал ехтежа.

— Да. Единственият проблем е, както пише в книгата, че пещерата е зазидана през 1888.

Хокър започна да рови из паметта си.

— Ла Боведа. Испанската дума за подземие. Вероятно в някаква точка на миналото там трябва да е имало църква. Чувал съм името, но не мога да се сетя за местоположението.

— В книгата пише, че преди се е влизало в нея от „Лайм Килн Степс“ номер 12.

— Това е само на няколко преки от тук. — Изведнъж Хокър пребледня. — Мили Боже, „Лайм Килн Степс“ номер 12. Мили боже. — Той се пресегна и отпи яка глътка от скоча на Трехорн.

— Сесил, какво ти става? — попита потърпевшият.

— В това има логика. Съжалявам, но грешката е моя. Грешката е моя — повтори Хокър. Остави чашата на масата с трепереща ръка и загледа групата с големи очи. Поклати глава и прошепна:

— Къде другаде биха могли да го скриват?

Мартина седеше на балкона на втория етаж на наетия от тях апартамент и сякаш се печеше на слънцето, докато всъщност наблюдаваше пешеходците на улицата под нея. Когато чу, че Мансфилд завърши телефонния разговор в съседната дневна, тя влезе и затвори балконската врата.

— Уреди ли кораб, който да ни изведе от Гибралтар?

— Не, защо? — стрелна я той с объркан поглед.

— Не сме в безопасност. Трябва да тръгнем още тази вечер.

— Да тръгнем? — той се засмя. — Точно когато напипахме златото?

— Какво говориш?

— Писмото, което взе от британския историк. — Той размаха копието на Трехорн. — В него се крие отговорът.

— Но ние вече бяхме в тунела „Нелсън“. Те казаха, че е празен. Значи са ни излъгали?

— Не. Глупаците са тръгнали по грешна следа. На шега реших да звънна на твоя познат банкер в Лондон и да го питам няма ли

някакви контакти в Гибралтар. Прочетох писмото на Бейнбридж и той каза, че отговорът е очевиден.

— Кое е очевидното?

— Мястото на съхранение. Споменато е като АЕБ „Нелсън“. Той не беше чувал наименованието „Нелсън“, но каза, че АЕБ може да е само едно място. Англо-египетската банка.

— Да, само banker може да знае това. Каква е тази банка?

— Частна британска банка, основана през 1864 г. в Александрия, за да финансира търговията с Египет. Действала е като главна банка на британските власти в Средиземноморието. През 1888 г. е отворен клон и в Гибралтар.

— Вероятно отдавна е закрыта.

— Всъщност не е. През 20-те години на двайсети век е купена от „Барклис“ и още работи. Гибралтарският клон дори е останал на същото място.

— Мислиш, че златото е все още в банката? Бейнбридж каза, че е логично британците да го предадат в частна институция, а не в Английската банка. Нарече го възможност за „правдоподобно опровержение“.

— Как можем да разберем?

— Току-що говорих с нашето посолство в Мадрид. Утре сутринта тук ще бъде дипломат с официално искане.

— Може да се окаже малко неловко за теб, ако не е там.

— Точно така. Затова ще ги посетим още сега, за да разберем дали е така.

— Сега?

— Колкото по-бързо, толкова по-добре.

— Предпочитам да не вземаме такси. Далече ли е?

— На по-малко от километър. Адресът на банката е на улица с малко странно име: „Лайм Килн Степс“^[2].

Бившата Англо-египетска банка се помещаваше в неокласическа сграда с фасада от високи дорийски колони и с островърх покрив, който подчертаваше скромната ѝ площ отвътре. Разположена до варница през осемнайсети век, която произвеждала негасена вар за хоросана, задната част на сградата бе долепена до издигащ се склон на Скалата.

Забелязвайки годината, гравирана на крайъгълния камък — 1888, Мансфилд се спря пред входа на сградата. Пластмасова табела „Барклис“ висеше от фронтоната, покривайки изсечените в камъка букви АЕБ.

Мансфилд носеше черни очила, а Мартина се беше скрила под мека шапка и шал, когато влязоха във фойето с мраморен под и се насочиха към информационното гише. Мансфилд погледна покрай редицата гишета с касиери към голямата врата от неръждаема стомана на трезора, който беше изсечен направо във варовиковата скала.

Жената на информационното гише ги поздрави дружелюбно, но преди да успеят да отговорят, от близкия страничен офис изскочи мъж в черен костюм и забърза към тях.

— Ужасно съжалявам — каза той с нервен тон, — но банката вече е затворена.

Мансфилд посочи с ръка към неколцина души, наредили се на опашка пред гишетата на касиерите.

— Обаче тях ги обслужват.

— Да, но те са влезли, преди да затворим. Вратата трябваше да е заключена още преди пет минути.

Мансфилд стрелна поглед към стенния часовник, който показваше четири и петнайсет. Мъжът улови посоката на погледа му и побърза да обясни:

— В петък затваряме по-рано.

— Вие ли сте директорът на банката?

— Да. Казвам се Финли. Утре с удоволствие ще се погрижим за вас.

— Това добре. Засега искаме само да попитаме за злато, депозирано при вас преди години.

Финли го изгледа с празен поглед.

— Количеството злато е било твърде значително. Депозирано е през 1917 година.

Финли премигна бързо няколко пъти, после прочисти гърло.

— Утре с удоволствие ще проверя. Ще са ми нужни обаче документи за депозита.

Мансфилд беше получил нужния отговор и се усмихна любезно на банкера.

— Чудесно. Да кажем около обяд?

— Около обяд или след това ще бъде удобно — отговори Финли.
— Мога ли да знам вашето име?

— Романов.

Банкерът пребледня като платно, но запази достатъчно самообладание, за да изпрати усмихващите се руснаци до вратата. След като погледа известно време как крачат надолу по улицата, се втурна обратно в кабинета си и затвори вратата. Там около писалището му седяха Хокър, Пърлмутър, Трехорн, Дърк и Самър, които бяха наблюдавали срещата през едностранно пропускливото стъкло на офиса му. Финли почти рухна в стола зад бюрото.

— Какво изключително съвпадение. — Той почука с пръст по календара, който вече показваше 21 юли. — Да се появят в банката веднага след вас.

— Все още си мисля, че трябва да бъдат арестувани веднага — каза Хокър.

Дърк погледна към Финли.

— Мисля, че можем със сигурност да кажем, че утре ще се появят отново.

— Смятам, че посещението ще бъде много интересно. — В очите на Пърлмутър проблясваха весели искрици.

— Мога да ви уверя, че ще има достатъчно полиция — обеща Финли. — Вие също ли ще дойдете?

— Задължително — кимна Трехорн.

Самър се усмихна.

— Обещахте ни обиколка из пещерата Нелсън.

— Да, точно така, обещах ви. Е, благодаря ви отново за вашето навременно посещение и с нетърпение очаквам утре отново да се видим.

Банкерът изпрати посетителите навън от сградата, след което закрачи напред-назад из фойето, докато не си тръгна и последният клиент. Заклучи вратата с облекчение, затвори се в кабинета си и изрови една прашна бутилка с бренди от задната част на шкафа. След това си сипа порядъчна доза.

Няколко минути по-късно влезе главният касиер с компютърна разпечатка.

— Ето днешните банкови операции, господин директор. Има ли нещо друго?

— Не. Вие и служителите може да заключвате и да си тръгвате.
— Когато жената се обърна да си върви, Финли я спря. — Госпожо Осуалд? Има още нещо. Моля, кажете на нощния пазач, че възнамерявам да остана цяла нощ в сградата.

— Ще останете цяла нощ? Тук, в сградата?

— Да — той стрелна поглед към трезора. — Не мисля, че бих могъл да заспя у дома, така че мога да изкарам безсънната си нощ и тук.

[1] Малки испански мезета, които се поднасят с напитки на бара.
— Б.пр. ↑

[2] Буквално „Стъпала при варницата“. — Б.пр. ↑

Когато в Бермуда пристигна цяла армия агенти на ФБР, за да се присъедини към разследването на Ана и Европол, официалните лица на департамента за вътрешна сигурност повишиха мерките за безопасност в окръг Колумбия. Влизането във федералните сгради ставаше след внимателна проверка, а охраната на близките летища беше засилена. На различни места из окръга бяха разположени контролни пунктове, а по река Потомак патрулираха моторници. Служителите на Националната агенция за водно и подводно дело подпомагаха издирването на атомната бомба, използвайки своята база данни за морски ресурси.

Пит влезе в компютърния център на петия етаж, където намери Руди Гън, Хайрам Йегър и Ал Джордино насядали около полупразна кутия понички, които бяха поддържали енергията им от изгрев-слънце. Той се присъедини към тях зад извитата маса, която гледаше към видеоекран от пода до тавана, показващ местоположението на изследователските кораби на НАВПД и морските ресурси и сателитно изображение на верига острови, които Пит разпозна като Бермудските.

Джордино плъзна кутията с поничките към него.

— Извади късмет, че Хайрам е решил да не приема глютен. Иначе щяха да са свършили досега.

Пит бръкна в кутията.

— Какво чухте от Департамента за вътрешна безопасност?

— Нищо конкретно — отговори Гън. — Те се опитват да проверят всички товарни полети от Бермудските острови до САЩ през последната седмица. Досега не са съобщили за нещо обещаващо, но имат много да наваксват.

— А морските превози?

— Вдигнали са по тревога управите на търговските пристанища и набелязаха в Ню Йорк два контейнеровоза за проверка. Бреговата охрана също провежда случайни претърсвания на кораби, плаващи към Бостън, Ню Йорк, Филадельфия и Чесапийк. Организирана е санитарен кордон около Вашингтон в реките Потомак и Анакостия. Обаче от

Департамента по вътрешна сигурност изглежда смятат, че бомбата е била откарана със самолет от Бермудите и може би върната обратно в Украйна.

— Едва ли — каза Пит. — Преди малко говорих с Ана и разбрах, че тя и екипът ѝ са притиснали колкото може повече летищни работници. Някои са станали свидетели на разтоварването на камион с голям, завит с брезент обект в каросерията. Никой не е заявил, че е видял същият обект да бъде транспортиран обратно и натоварен на самолет.

— По-лесно е бомба с тези размери да бъде натоварена на кораб, отколкото на самолет — отбеляза Джордино.

— Така мисли и Ана.

— Разполага ли с някакви други следи? — попита Гън.

— Опитва се да намери холандския индустриалец Мартин Хендрикс. Веднага когато информира екипа на ФБР, който току-що е пристигнал там, ще излети за Амстердам.

— Изглежда този Хендрикс има нужните средства да помага на въоръжените сили на Новорусия или който разнася тази бомба насам-натам.

— Така е — кимна Пит. — Мисля, че трябва да обърнем сериозно внимание на заплахата по море.

— Шефе, вече работим по въпроса — осведоми го Йегър. — Той натисна копче на клавиатурата и на екрана до сателитното изображение на Бермудите се появи таблица с данни. — Управата на търговското пристанище на Бермудите сподели с нас данните за всички мореходни съдове, влезли и излезли от страната през седмицата. В списъка се посочват името на кораба, регистриран собственик и съобщеното направление.

Пит плъзна очи по списъка.

— Тук виждам шест кораба с направление САЩ.

— Проследяваме всички. — Йегър извади на екрана карта на Източното крайбрежие с четири примигващи червени светлинки в Атлантическия океан и две близо до крайбрежието. — Един от корабите, контейнеровоз, вече е пристанал в Ню Йорк, а вторият трябва да влезе в пристанището днес. И двата ще бъдат претърсени от хора на вътрешна сигурност. И трети кораб е пристанал. Танкер, който е пристигнал в Чарлстън преди два дни.

— Вероятно не може да е главният заподозрян — отбеляза Пит.

— Проверихме няколко негови сателитни снимки. На палубата нямаше нищо подозрително, затова и ние сме на това мнение.

— Значи остават три кораба в движение.

— Единият е круизен кораб с назначение Маями, а другите два — товарни, които трябва да пристанат през следващите два дни. Единият е на път за Хюстън, а другият за Нюарк. Предадохме данните на Департамента по вътрешна безопасност и инспектори ще очакват и трите кораба.

— С всички тези можем да се справим — каза Пит. — По-голямата опасност е придвижващ се тихо нерегистриран кораб или някой малък частен плавателен съд.

— Сателитното покритие на Бермудите е по-лошо, отколкото на България — оплака се Йегър, — но направих каквото можах. За съжаление през тази част от годината много яхти и увеселителни кораби посещават Бермудските острови. За да работим по-лесно, отхвърлих всички съдове, по-къси от девет метра.

Йегър нареди на компютъра да сортира и сканира свалените снимки, ограничавайки се с плавателните съдове, заснети във водата западно от Бермудите. Суперкомпютърът бързо прегледа, подбра и сравни изображенията, представяйки дълъг списък на Йегър.

— Общо около четиридесет — обяви той. — Макар да не е лесно, ще трябва да видим всеки от тях.

Групата започна да оглежда внимателно снимките, отбелязвайки размера, вида и очевидното назначение на всеки плавателен съд. Много от корабите бяха елиминирани като увеселителни, неподходящи да превозват бомбата.

Гън водеше сметките.

— Стигнахме до много голяма ветроходна яхта близо до Бостън и две луксозни яхти на път за Маями. Някакви други възможности?

— Има още един в списъка, отплавал в западна посока преди три дни от Бермудите.

Той извади сателитна снимка на една бяла точка пред бреговете на острова. Започна да я увеличава, докато не изпълни екрана. Всъщност ставаше дума за два съда. Един оранжево-бял влекач теглеше баржа. Пит забеляза, че влекачът се отличава с разширена задна палуба. Снимката беше достатъчно чиста, за да се види дългото

буксирно въже, вързано за три кнехта на баржата, която беше малка и боядисана в черно.

Джордино се вгледа в нея и подсвирна.

— В това със сигурност се крие потенциал.

Както беше направил със снимките на другите съдове, Йегър сканира изображението и нареди на компютъра да търси подобни близо до бреговете на САЩ. Минута по-късно на екрана се появиха две нови изображения.

— Първата снимка е направена вчера рано сутринта в шест часа местно време — обясни Йегър. Влекачът и баржата се виждаха някъде в средата на океана. Йегър нагласи скалата, за да види какво е местоположението им спрямо Източното крайбрежие. — Изглежда плава в северозападна посока и се намира на около сто мили от Северна Каролина.

— Май е на път за залива Чесапийк. — Пит се наведе на стола си. — Къде го разполага най-скорошната снимка?

Йегър увеличи второто изображение.

— Току-що свалих тази. — Той погледна часовия маркер. — Тази сутрин в пет и половина.

Двата плавателни съда сякаш бяха в някакъв вътрешен воден път. Йегър намали увеличението и се видя западен приток на Чесапийк, а съдовете се движеха на север. В най-горната част на снимката видяха позната извивка на реката.

— Те са в Потомак! — възкликна Джордино.

— Бреговата охрана има патрулна лодка на пост северно от Куантико — каза Гън. — Трябва да го спрат, щом приближи окръг Колумбия.

— Съобщи им каква е мишената им — каза Пит. — После уведомете Департамента за вътрешна сигурност да насочи всички сили срещу тях. — Той се зае да изучава снимките. — Те са само на двайсет до трийсет мили нагоре по реката. Какви са ресурсите ни на международното летище „Роналд Рейгън“?

— В хангара на НАВПД има един „Робинсън 44“ — отговори Гън. — Ще наредят да го заредят и подготвят за полет. Но не съм сигурен, че имаме дежурни пилоти.

Пит кимна на Джордино, преди да отговори на Гън:

— Ето ги пред теб.

Пит и Джордино вече излизаха от вратата, преди Гън да беше успял да набере телефонните номера. Те подгониха колата през оживеното предобедно движение и стигнаха за минути до вашингтонското национално летище „Роналд Рейгън“, южно от сградата на НАВПД. Пит даде газ покрай своя дом, преустроен хангар в отдалечена част на летището, и се насочи към терминала на частната авиация. Двигателят на яркотюркоазения хеликоптер вече работеше на празен ход пред хангара на НАВПД. Чакащият ги летищен екип им предаде машината и само няколко минути по-късно вече бяха във въздуха. Пит седеше на пилотското място.

Той насочи „Робинсън R44“ над река Потомак и по нея в южна посока, оглеждайки водите напред за влекача и баржата. Близо до Маунт Върнън^[1] те прелетяха над двойка моторници на бреговата охрана, които бързаха надолу по реката. Няколко мили по-късно хеликоптерът прелетя над полуостров Мейсън Нек и Пит забеляза оранжев плавателен съд.

— Това е нашата мишена.

Когато приближиха град Куантико и близката военноморска база, започнаха ясно да различават влекача и следващата го баржа. До него вече имаше катер на бреговата охрана, който го насочваше към брега.

— Изглежда са го подкарали към обществената marina на Куантико — каза Джордино.

Пит направи кръг над двата съда, след това полетя обратно към Куантико. До марината имаше празен паркинг и той кацна там. С Джордино стояха на кея, когато влекачът спря успоредно на него. Двете моторници на бреговата охрана пристигнаха секунди по-късно и скоро пристанището загъмжа от въоръжени мъже.

— За какво е всичко това? — извика капитанът на влекача, който говореше с лек британски акцент. Потен, по шорти и тениска, беше свален на брега под дулата на оръжията.

Пит и Джордино се качиха на борда на баржата, след като и тя се плъзна успоредно на кея, и започнаха да отварят капаците на трюмните

люкове. Един лейтенант от бреговата охрана се присъедини към тях, когато вдигнаха първия капак и тримата надникнаха в трюма.

— Пясък — установи Джордино.

Останалите три трюма също бяха пълни с фин пясък. Пит скочи в единия от тях и с дръжката на брадвата от противопожарния комплект провери половин метър надолу, но не откри нищо. Повтори упражнението и в останалите три трюма.

— Нещо? — попита Джордино.

Пит поклати глава. Той се качи обратно на палубата, а лейтенантът от бреговата охрана посочи влекача.

— Капитанът на влекача твърди, че изпълняват правителствена поръчка да изсипят пясъка по протежение на брега на река Анкостия за укрепване на брега. Имаме заповед да арестуваме и двата плавателни съда за пълна проверка. Ще извадим пясъка до зрънце, за да се уверим, че няма нещо скрито отдолу.

— Благодаря, лейтенант — каза Пит. — Подозирам, че няма да намерите нищо.

Двамата с Джордино отидоха на носа на баржата и се вгледаха във влекача, швартован пред тях.

— Можем да наречем това бебче „Дивата гъска“ — каза Джордино, подпирайки се между двата кнехта на баржата. — Мисля, че бомбата е отплавала на изток от Бермудските острови, а не на запад.

— Може би — съгласи се Пит, — но защо някой ще тегли баржа с пясък през половината Атлантически океан?

— Може да е пристигнала празна и да са натоварили пясъка някъде във Вирджиния.

Пит се вторачи в Джордино, докато обмисляше тази идея, когато му хрумна обяснението.

— Не, Ал, това е различна баржа. Просто са ги разменили.

— Откъде знаеш?

Пит показва двата кнехта за буксирното въже.

— Защото си се облегал на доказателството.

[1] Някогашната плантация на Джордж Вашингтон. — Б.пр. ↑

Хайрам Йегър потвърди, че сателитната снимка на влекача, направена вчера, показва, че тегли баржа с три кнехта на носа. Подробният анализ разкри разлика и в цвета и ръждивите петна между двете баржи.

Тази новина задейства пълна блокада на река Потомак, където в издирването бяха включени всички съдове на бреговата охрана, полицията и техните хеликоптери. Пит и Джордино също подпомогнаха каузата, като със самолета стигнаха чак да Чесапийк, преди да се върнат обратно, прелитайки отново над реката.

След като получиха разрешение да кацнат на летището на Корпуса на морската пехота в Куантико, Пит приземи машината за дозареждане. Докато чакаха да дойде цистерна, чуха силна подводна експлозия от тесния залив отвъд летището. Един от наземния екип забеляза техния интерес.

— Момчетата от разузнавателните части на корпуса се упражняват в подводно разрушаване — обясни той. — Сега пистата цяла седмица ще вони на развалена риба.

— Ще гледаме да не се гмуркаме там — ухили се Джордино.

Докато пристигне цистерната, Пит се разхождаше около хеликоптера.

— Трябва да разширим зоната на издирване — каза той накрая. — Може да са поели към Норфолк нагоре по Чесапийк, но може и да са останали в Атлантика, за да ударят Филадельфия или Ню Йорк.

— Това е доста голям район за покриване... — Джордино спря наред изречението, за да приеме обаждането на Гън от главната квартира на НАВПД.

Пит наблюдаваше зареждането, когато от тесния залив се чу друга експлозия. Той се отдръпна от хеликоптера и видя в далечния му край да се издига малък воден фонтан. Това му напомни потъването на баржата в Черно море. И в този момент всичко се подреди в главата му: връзката между Босфора, Севастопол и Вашингтон.

— Ал, Руди още ли е на линия?

Джордино кимна и му подаде телефона.

— Руди, трябва да откриеш къде тук са зоните с понижено кислородно съдържание: независимо дали в Потомак, Чесапийк или залива Деллауер. Може би мишената е аноксична зона близо до гъсто населен район.

— Ще помоля Хайрам да се заеме с това. С какво е привлекателна една мъртва зона?

— Хидроген сулфитен газ.

— Вярно, аноксичните води са пълни с хидроген сулфит. Проучвали сме подводната концентрация на това вещество пред делтата на Мисисипи и бреговете на Орегон и в... Чесапийк.

— Руди, това е ключът. Екипажът на „Кримска звезда“ беше убит с хидроген сулфитен газ, а Манкедо се опита да вдигне облак над Севастопол.

— Да създаде облак от хидроген сулфит? Да, може да убие хиляди.

— Помисли само какво може да предизвика взривът на атомна бомба в някоя мъртва зона.

Гън замълча при тази мисъл.

— Руди, намери аноксичните зони — каза Пит, — а аз ще потърся баржата.

Пит и Джордино бяха отново във въздуха, когато Гън се обади няколко минути по-късно и разговорът бе прехвърлен на хеликоптерната радиостанция.

— Хайрам току-що въведе карта на известните мъртви зони, създадена въз основа на водни проби в миналото и днешни точки за събиране на данни. Както знаете, големи части на залива Чесапийк се превръщат в зони с намалено съдържание на кислород през лятото, когато нитрогенни и фосфорни замърсители в съчетание с топлата вода създават условия за цъфтеж на водораслите. За съжаление моментът е много точно подбран, защото приближава сезонният връх.

— Кои са най-горещите точки? — попита Пит.

— По-лесно ще бъде да определя кои не са — отговори Гън. — Голям пласт се простира почти по цялата дължина на Чесапийк. Започва близо до устието на Потомак и стига чак да Анаполис. Центриран е в западната страна на залива. Има и допълнителни зони

по на север, но тях ще уточним, когато Хайрам завърши с въвеждането на данните.

Пит вече бе наклонил хеликоптера на изток, прелетя над Уолдорф, Мериленд, на път за залива Чесапийк.

— Около Вашингтон май няма?

— Макар че бих се поколебал да плувам в река Анакостия — отговори Гън, — тя и Потомак винаги са показвали много малко активни мъртви зони.

— Ние ще се насочим към Анаполис — каза Пит.

Скоро стигнаха до Чесапийк и Пит насочи машината на север. Започнаха да летят над западната част на широкия десет мили залив, прелитайки над няколко търговски кораба и голям платноход, който Пит разпозна като скипджак. От лявата им страна се показва тесният ръкав на река Севърн и Пит последва на запад коритото ѝ, което се извиваше около Анаполис и околните езера. Като изключим няколкото драги, влачещи ръждиви баржи, пълни с кал, нищо не приличаше на теглената на буксир черна баржа.

Докато Пит правеше обратен завой към Чесапийк, Гън се обади отново:

— Открихме още няколко аноксични зони на север.

— Има ли такива близо до населени места? — попита Пит.

— Река Патапско е пълна с тях.

— Балтимор?

— Да, точно пред вътрешното пристанище. — Гън замълча. — В момента ветровете в Балтимор идват от югозапад със сила около десет възела. Ако теорията ти е вярна и я взривят в Патапско, ще успеят да вдигнат облак хидроген сулфит, който ще мине точно над града.

— Там живеят три милиона души — отбеляза Джордино.

— Газът ще бъде експоненциално по-смъртоносен от самата бомба — допълни Гън.

— Да, това съответства на заплахата — кимна Пит. — Руди, помниш ли писмото до президента от украинската група бунтовници?

— Да. Там не се ли казваше, че ще ударят Вашингтон?

— Не. Пишеха, че ще нанесат удар срещу историческата столица. И че обсипаното със звезди знаме повече няма да се развява. Това са думи право от нашия национален химн.

— Вярно — отговори Гън. — Форт „Макхенри“. Френсис Скот Кий. Той е автор на оригиналната поема, написана в Балтимор.

— Не само това, но ако не бъркам, Балтимор е ранна временна столица за Континенталния конгрес^[1] преди Ню Йорк и Вашингтон, окръг Колумбия.

— Веднага ще вдигна по тревога бреговата охрана в Балтимор.

— Ще бъдем там след миг. Край.

Пит бутна цикличния контролен лост напред, за да ускори от хеликоптера, докато завиваше отново на север нагоре по Чесапийк. Устието на река Патапско се показва на по-малко от десет мили пред тях.

— Искрено се надявам цялата ти теория да е погрешна — въздъхна Джордино.

— И аз — отговори Пит. — И аз.

Пет минути по-късно обаче, когато стигнаха до подстъпите на река Патапско, забелязаха малката черна баржа, буксирана към Балтимор.

[1] Конвент от делегати, свикани от Тринайсетте колонии на Британската империя в Северна Америка, които обявяват независимост. Той става управляващ орган на САЩ по време на Американската революция. — Б.пр. ↑

— Нос Уагнър е на три мили пред нас. — Щурманът на „Лорън Бел“ посочи през прозореца на рулевата рубка земната маса отвъд моста „Френсис Скот Кий“.

Васко хвърли поглед на приближаващия се пътен мост и отново насочи вниманието си към морската карта на залива Чесапийк. Беше доставена от Хендрикс и на нея с лилаво бяха отбелязани аноксичните зони в него. Вече плаваха над подобна зона, но целта им беше един южен приток на река Патапско от другата страна на моста. Той не само се славеше като място с високи стойности на аноксичност през лятото, но имаше и допълнителното предимство да е на един хвърлей от вътрешното пристанище на Балтимор.

Васко прекоси малкия мостик и показа картата на щурмана.

— Закарай ни веднага зад върха на носа. Там ще отрежем и потопим баржата. Каква е максималната ни скорост без буксир?

— Близо петнайсет взела.

— От другата страна на залива, на място, наречено Смитс Фийлд, ни чака чартърен самолет. Веднага щом се освободим от баржата, ни закарай там колкото може по-бързо.

— Тъй вярно. — В мостика се чу плясъкът на винтове и мъжът посочи вратата отзад. — Май имаш гости.

Васко се обърна и видя един тюркоазен хеликоптер да виси над баржата.

— Къде е сандъкът, който качихме на борда? — попита той.

— Точно зад теб.

Васко разрита няколко якета и в задния край на мостика се показа сандъкът. Той отвори закопчалките и вдигна капака. Показаха се четири автомата АК-47, на лавицата над тях лежаха няколко газови маски. Той ги бутна настрана, за да освободи РПГ-то, което лежеше под тях между две редици гранати. Извади го и вкара една от гранатите в тръбата.

На сто и петдесет метра над баржата хеликоптерът на НАВПД се стрелна напред.

— По-добре да съобщим на Руди да вдигне Департамента по вътрешна сигурност по тревога, за да се заеме с тях. — Пит беше доволен, че са намерили истинската баржа, което се потвърждаваше от трите кнехта на носа. Докато се носеха над буксирните въжета, Джордино го предупреди.

— Мъж с оръжие на палубата.

Пит също го беше видял. Беше Васко, който вдигаше тежко оръжие към рамото си. Пит наклони носа на хеликоптера, за да увеличи скоростта, като същевременно рязко зави надясно.

Васко имаше много малко време да се прицели в бързо летящата машина, затова просто насочи ерпегето и дръпна спусъка. Граната излетя сред пламъци от гранатомета в мига, когато Пит наклони вертолета настрана.

Снарядът изсвири покрай фюзелажа на хеликоптера и замалко щеше да го пропусне. Обаче закачи задното витло и избухна.

Взривът откъсна опашката и от нея се посипаха отломки върху долната част от фюзелажа и машинното отделение. Ранената машина профуча пред влекача, преди смъртоносният удар да започне своето въздействие. Кокпитът се изпълни с дим от повредения двигател. Пит почувства, че машината започна да се върти заради изгубеното задно витло. Той протегна ръка към джойстика и затвори дросела.

Това сякаш инстинктивно действие освободи главното витло от двигателя, премахвайки въртенето, резултат на въртящия момент. Създаде се и автономно въртене на витлото под въздействие на въздушната струя, което намали скоростта на падането. С помощта на инерцията Пит можа да осъществи донякъде контролирано спускане. Но разполагаха само с няколко секунди, преди да се приводнят.

— Кацаме! — извика той, макар да знаеше, че бреговата линия е на повече от осемстотин метра от тях.

Кокпитът беше пълен с гъст син пушек. Двамата с Ал едва се виждаха един друг, да не говорим за пътя пред тях. Пит беше притиснал буза в страничното стъкло и гледаше как водната повърхност бързо приближава, след това стрелна поглед напред. Голямата черна маса се виждаше, но нямаше да стигнат толкова далеч, че да се опасяват от сблъсък.

През страничното стъкло Пит гледаше как машината губи височина, докато не се озова на петнайсетина метра над водата. Тогава

дръпна назад джойстика, за да повдигне носа и така да намали скоростта.

Когато до водата оставаха три метра, той завъртя дросела, за да убие още скоростта, после изключи двигателя.

Хеликоптерът се стовари с голямо сътресение във водата. Приводнявайки се на корема си, машината остана за няколко секунди на повърхността, докато от двигателя излизаше черен пушек. После потъна под повърхността, а главното витло разплиска водата в залива. Две от перките му се счупиха от удара, продължавайки да се въртят във водата.

Разпадайки се под водата сред облаци мехурчета, машината потъна на дъното, без да се види и следа от двамата души в кабината.

— Предполагам, че все пак ще ни се наложи да поплуваме — каза Джордино, когато водата започна да залива коленете му.

Пит освободи предпазния колан.

— Трябва да изчакаме, докато се напълни с вода, за да можем да отворим вратите.

Макар да се бяха спуснали без помощта на двигателя, той успя да изпълни образцово приводняване и никой не пострада. Единственият проблем беше, че кацнаха в залива.

Макар машината да беше потънала, кабината беше само наполовина пълна с вода. Двамата мъже търпеливо изчакаха водата да се издигне над рамките на вратите. Хеликоптерът беше потънал на шест метра дълбочина и продължаваше бързо да се спуска. Те си поеха за последен път дъх в оставащия въздушен мехур, отвориха вратите и заплуваха към дневната светлина.

Изскочиха на повърхността, зяпайки широко за въздух, и тъкмо се ориентираха в коя посока е брегът, за да плуват към него, когато две въжета разплискаха водата до тях.

— Хванете се и ние ще ви издърпаме на борда — извика мъжки глас.

Пит се обърна и видя един голям черен платноход да пори водите на залива. Той се протегна за най-близкото въже и бе издърпан към извития дървен борд на съда. От оръдейните портове един етаж под главната палуба стърчаха дулата на оръдия. Пит с изненада разпозна кораба — беше КСЩ^[1] „Констълейшън“, тримачтов платноход отпреди гражданската война и дългогодишен музеен съд, домуващ в балтиморското пристанище.

Той се изкачи до релинга и се прехвърли на борда. Малка група мъже на средна възраст държаха другия край на въжето, а в това време друг екип издърпа Джордино на борда.

— Благодаря за помощта. — Пит изтръска водата от себе си като куче. — Не очаквах да видя платнохода да се разтърква в залива.

Приблужи се мъж с хавайска риза и наблюдателни очи.

— Току-що излезе от сухия док. Правим пробно плаване, за да проверим дали е мореходен. По-късно през лятото се надяваме да плаваме до Ню Йорк и Бостън. — Той протегна ръка. — Аз съм Уейн Валеро. Оглавявам доброволческия екипаж на „Констълейшън“.

Пит се представи, докато Джордино се прехвърли на борда и се присъедини към тях.

— Момчета, извадили сте голям късмет — каза Валеро, гледайки ги изпитателно. — Един от хората ми казва, че сте били свалени.

Пит посочи над релинга влекача и баржата, които плаваха в другата посока.

— Ще повярвате ли, ако ви кажа, че тази баржа плава към Балтимор с бомба в трюма?

— Щом го казват двама мъже, които току-що изплуваха от горящ хеликоптер на НАВПД — отговори Валеро.

— Бихме могли използваме вашата помощ, за да ги спрем.

Валеро изпъчи гърди.

— „Констълейшън“ е построен за това. Кажете какво можем да направим.

По указанията на Пит старият боен кораб направи широк завой ляво на борд. Моряците ветерани работеха умело с платната, завиха с кораба и го насочиха по северозападен курс нагоре по река Патапско. С издути на трите мачти платна корабът плаваше бързо. Пит виждаше, че скоро ще надминат влекача и баржата.

Когато пред носа на кораба се показа град Балтимор, той се доближи до Валеро.

— Работят ли оръдията на „Констълейшън“?

Валеро посочи към кърмата.

— При кърмовия релинг има дваисетфунтово^[2] оръдие „Парот“, с което непрекъснато се стреля по време на различни прояви. В трюма има доста барут, останал от празненствата на 4 юли.

— А гюле?

Валеро се замисли малко.

— Оръдието на Парот е нарезно, така че стреля със снаряди. На оръдейната палуба има изложбена витрина с няколко снаряда, за да могат посетителите да добият по-ясна представа.

Той поведе Пит и Джордино един етаж по-надолу до оръдейната палуба, където оръдейните портове бяха заети от редици

двестамилиметрови оръдия. Приблжиха се към изложбения кът, покрит с найлон, където имаше оръжия, използвани на борда на „Констълейшън“ след спускането му на вода през 1854 г.

Джордино хвана единия край на найлона и го откъсна от стената.

— Извинявам се на музея — каза той на Валеро, — но ако не спрем тези типове, в бъдеще може да няма повече посетители.

— Аз ще се оправя с тях — кимна Валеро. — Вземете двата снаряда от долната лавица. Този модел на десетфунтовия снаряд може да се използва вместо истински. Аз ще отида да взема барута и капсули. Ще се видим горе.

Джордино кимна по посока на Валеро, докато той прекосяваше палубата.

— Добре че намерихме човек, който застана на наша страна.

— Изглежда е сродна душа — отговори Пит, докато се опитваше да свали две извити като ятагани саби от стенната витрина.

Те понесоха мунициите и сабите към горната палуба и оръдието „Парот“ при кърмовия релинг. През 1860 г. капитан Робърт Паркър създава първото си нарезно оръдие. По време на Гражданската война двете страни широко използват модели на тези оръдия с най-различни калибри. Известни повече със своята точност, отколкото с издръжливостта си, оръдията „Парот“ като това на борда могат да изстрелват дващсетфунтови снаряди на разстояние повече от три километра.

Валеро пристигна при оръдието с раклата, пълна с торби черен барут, и повика някои от доброволците.

— Уинстън, Гуин, Кембъл, Пейте, елате и заемете местата си в оръдейния разчет. Аз ще поема щурвала.

— Ще стреляме откъм левия релинг — обясни Пит. — Кажете на хората да се пазят. Онези типове са въоръжени.

— Не се притеснявайте. Ще го докарам успоредно на тях. — Валеро застана зад щурвала, който беше разположен пред бизанмачтата^[3].

Пит и Джордино с помощта на хората от разчета избутаха оръдието „Парот“ до отвор в лявобордовия релинг. Пит постави двуфунтова алуминиева гилза с барут в дулото, а един от мъжете я избута с помощта на шомпола до задната му част.

Джордино посочи муниционния сандък.

— Какво избираш?

— Хайде да започнем с плътен снаряд.

Джордино пхна дългия двайсет и пет сантиметра плътен снаряд в дулото и го натика с шомпола до барута. Разчетът избута оръдието до релинга и го обезопаси с въжета. Пит постави в задната част оръдейната запалка, действаща чрез триене при завиването. Върхът ѝ проби алуминиевата гилза, а Пит върза за края на запалката тънък ремък и заедно с другите мъже се отдръпна от оръдието.

Влекачът беше на по-малко от деветдесет метра пред тях, а Валеро държеше платнохода по курс право към него. Изглежда от влекача забелязаха приближаването на „Констълейшън“ и завиха наляво.

— Ще се опитат да ни избягат в плитчините — каза Джордино.

Платноходът също зави наляво.

— Очевидно капитанът е смелчага — отбеляза Пит.

„Констълейшън“ наближи влекача. Когато се намираше на по-малко от двайсет метра от него, корабът леко зави надясно, за да изкара зареденото оръдие на позиция за стрелба. Пит стоеше зад оръдието — изчакваше да се покаже рулевата рубка на влекача и тогава дръпна ремъка.

Оръдието изригна с трясък пламъци и облак дим, стреля от упор. Тъпоносият снаряд профуча през мостика на влекача, разби щурвала на парчета и пътьом отнесе лявата ръка на щурмана.

Застанал малко встрани от рулевата рубка, Васко отговори по същия начин. Зареди гранатомета и стреля по кораба. Бронебойната граната проби най-долната палуба, преди да се взриви ниско в кораба, разкъсвайки дъските на борда и наводнявайки дъното на трюма, където се плискаше трюмната вода. Останалите трима от екипажа на влекача, които не бяха ранени, грабнаха калашниците и обсипаха „Констълейшън“ с куршуми.

— Дръжте главите ниско и презаредете — нареди Пит.

Разчетът от доброволци издърпа оръдието назад и изми дулото с мокра четка.

Дървеният боен кораб беше изпреварил влекача, излагайки мъжете на кърмовата палуба на обстрел. Куршумите отнесоха релинга и парчета от палубата, докато разчетът бързаше да презареди оръдието.

— Този път ще използваме шрапнел — обяви Джордино, докато натикваха в дулото следващия снаряд.

Когато започнаха да избутват оръдието към релинга, един от разчета падна на земята с вик:

— Улучен съм!

Пит извъртя оръдието към кърмовата палуба на влекача и произведе втори изстрел. Шрапнелът беше пълен с оловни топчета, които след излитането от оръдейната цев се разпръснаха като огромен облак сачми. Платноходът беше твърде близо, за да може изстрелът да покрие голяма площ, но съсредоточеният огън улучи единия от екипажа и го уби на място.

Васко презареди ерпегето и изстреля друга граната, този път по-добре прицелена. Тя профуча над главата на Пит и улучи бизанмачтата на десетина метра зад гърба му. Целият кораб потрепери, а треските и шрапнелът се посипаха по оръдейния разчет. Взривът запали бизанмачтата, а след нея лумнаха въжетата и платната, бълвайки пламъци към небето.

Пит се опита да събере разчета за още един изстрел, докато виковете на ранения и мъжете, които се опитваха да загасят пламъците, се сляха в кресчендо.

— Последният снаряд — предупреди Джордино. Той вдигна дванайсетфунтов плътен снаряд, предназначен за по-малко гладкоцевно оръдие.

Пит се втренчи яростно във влекача.

— Давай!

Оръдието беше избутано напред и прицелено назад над кърмата, защото „Констълейшън“ беше изпреварил доста влекача. Пит се прицели в човека, който стреляше от кърмовата палуба. Точно когато дръпна кожения ремък, корабът се разтърси, а откъм трюма се чу стържене. Оръдейният изстрел пропусна целта, а мъжете около оръдието изпопадаха на палубата.

— Заседнахме! — извика един от екипажа. — Пазете се от бизанмачтата!

Сътресението от рязкото спиране отвори пукнатина във вече повредената мачта. Тежката греда се пречупи ниско над палубата и се наклони наляво. Такелажът се изпокъса, а горящото платно се свлече, докато мачтата падаше настрани и рухваше върху релинга откъм левия

борд. Платното и въжетата изплющяха върху повърхността, а рейте се забиха във водата. Сега пламъците лумнаха в нова посока — нагоре.

Сред хаоса Пит чу вик, че капитанът е повален. В подножието на бизанмачтата намери ранения Валеро проснат възник. Неколцина от доброволците се грижеха за него. Раната му беше от осколките на гранатата и Пит видя, че не изглежда добре.

Водачът на групата доброволци го погледна с изцъклен поглед.

— Как се справи платноходът?

— Великолепно!

— Спрете ги! — каза мъжът, после затвори очи.

— На всяка цена — отговори Пит. — Никога няма да забравя това, което направи.

Обърна се към релинга и с изненада видя влекача да ги приближава. Първият оръдеен изстрел беше повредил руля и хидравликата му. Неконтролираният рул се бе завъртял обратно в централно положение и сега влекачът продължаваше по своя първоначален курс.

Пит зърна Васко в рулевата рубка, който се опитваше да завърти безрезултатно щурвала.

Влекачът, който напредваше успоредно на „Констълейшън“, мина под падналата бизанмачта и се блъсна право в долната рея. Рееята се строши във водолинията, но тъй като влекачът продължи напред, останалата част от мачтата се плъзна по палубата му и се заби в рулевата рубка. Влекачът заблъска срещу рееята, но трябваше да се справи с цялата тежест на заседналия платноход и тъй като баржата тежеше отзад, спря на място.

Пит видя две въжета да висят от горната рея край релинга и веднага оцени явилата се възможност. Втурна се обратно към оръдейния разчет.

— Бързо, заредете двоен заряд барут и стреляйте.

Той грабна една от извитите саби, които беше качил от оръдейната палуба, и подаде другата на Джордино.

— Какъв е планът? — попита неговият приятел.

— Следвай ме — отговори Пит. — Ще го вземем на абордаж!

[1] На английски USS — кораб на Съединените щати. — Б.ред. ↑

- [2] 9-килограмово — 1 фунт е равен на 0,453 килограма. —
Б.ред. ↑
- [3] Последната мачта. — Б.пр. ↑

Васко погледна през разбития прозорец на мостика и изпсува. Влекачът беше завил встрани от плитчините и продължаваше нагоре по реката към нос Уагнър — точно там искаше да отиде. Щеше да накара някого от екипажа долу да поеме ръчното управление на руля, докато не стигнат местоназначението си. После щяха да освободят баржата и да избягат. Единственият проблем беше музеен експонат, който плаваше пред тях.

Поне оръдието на „Констълейшън“ вече не стреляше. Не знаеше дали гранатите или бушуващите на кораба пожари го бяха накарали да млъкне. За да е сигурен, Васко отиде до задната част на мостика и презареди гранатомета. Вдигна го, за да се прицели, и с шок установи, че платноходът е заседнал и се намира право пред носа на влекача. Васко се хвърли към щурвала на „Лорън Бел“, за да избегне бизанмачтата, но той се въртеше свободно в ръцете му.

Влекачът се заби в реята и спря на място, а отгоре му се посипаха парчета горящи платна и въжета.

Васко излезе откъм задната част на мостика и бе посрещнат с рев от оръдието, стрелящо от упор. Този път нямаше повреди, но гъст облак бял пушек обгърна влекача. След това Васко видя две привидения да изскачат от облака — двама мъже долетяха на въжета и скочиха на борда, стиснали в устите си саби.

Въжето на Пит го запрати близо до кърмата на „Лорън Бел“. Той падна на краката си и стремително се впусна към двамата оцелели моряци. Единият се бе отпуснал на коляно, за да презареди пушката си, а другият се беше прицелил в оръдейния разчет на платнохода. Правият моряк се обърна и замахна с приклада, но Пит беше по-бърз. Той се наведе, за да избегне удара, и заби сабята в торса на мъжа. Стрелецът залитна към него, Пит отпусна ръкохватката и бутна умирация настрана. После се хвърли към втория стрелец, преди да е успял да зареди оръжието си.

Този тип беше по-едър от Пит и скочи енергично на яките си крака. Заби приклада в гърдите на Пит и използва инерцията от удара

да го повали на палубата. Пит се претърколи и скочи на крака, но отнесе удар с приклада в лявото си рамо. Контрира с дясната ръка и закачи бузата на мъжа, който се замая от удара. Пит стрелна ръце напред и се опита да измъкне пушката от ръцете му.

Подобна битка се разиграваше и зад мостика. Джордино се беше приземил близо до него, изскочи от пушека и видя Васко да се прицелва с друга граната в „Констълейшън“.

Той се хвърли напред и вдигна сабята за мощен замах. Васко го забеляза в последния миг и вдигна гранатомета, за да се защити. Старата сабя се стовари върху металната тръба и острието се счупи в основата на ефеса.

Васко погледна в лицето своя нападател и с шок установи, че е Джордино.

— Отново вие! — изрева той.

— Да не би да си очаквал Червената шапчица? — Джордино замахна с ефеса и го стовари в стомаха на Васко. Той изръмжа и в отговор замахна с гранатомета, стоварвайки го върху главата на Джордино.

Джордино хвърли ефеса настрана и сграбчи гранатомета, завъртя дулото му настрани от платнохода към кърмата на влекача.

Двамата мъже се блъскаха и дърпаха с все сили, за да завладеят оръжието.

— Не си достатъчно силен, джудже такова — подигра се Васко на противника си.

Джордино не отговори, но напрегна всички сили срещу по-едрия си противник, докато Васко не започна да стиска зъби и да криви лице. Джордино беше като скала и напрежението изобщо не му личеше.

Когато осъзна, че губи борбата, Васко стрелна ръката си към пистолетната дръжка и натисна спусъка.

Малката ракета излетя от тръбата, удари кнехтите и клуповете на буксирните въжета на кърмата и избухна с оглушителен трясък.

Реактивната вълна от другия край на тръбата опърли Джордино и временно го ослепи.

Васко се възползва от това. Ритна Джордино в слабините, изтръгна гранатомета от ръцете му и го стовари върху главата му. После замахна широко и яростният удар отхвърли Джордино назад, за да се стовари върху релинга. От сътресението при падането върху

палубата той си върна зрението отчасти. Присви очи назад към кърмата, но откри, че е празна.

Пит и другият мъж бяха изчезнали.

Пит чу шума от изстрелването на граната и притисна гръб към кърмата. Гранатата се взриви на по-малко от шест метра от него. Взривната вълна го прехвърли през релинга и можеше да го убие, ако не беше човешкият му щит. Бяха все още вкопчени със стрелеца и поедрият мъж пое шрапнела и главното сътресение от взрива.

Двамата се стовариха заедно във водата, но хватката на другия отслабна. Пит го пусна, борейки се с вълната от болка и объркване, която го заля. Ушите му звъняха, а в дробовете му сякаш не беше останала и глътка въздух. Усети, че се дави. Протегна крайници и зарита, надявайки се, че ще може да излезе на повърхността. Един дълъг предмет се плъзна над тялото му. Той протегна ръце и се хвана за него. Беше буксирното въже и то го изкара за секунди на повърхността. Пит едва успя да си напълни гърдите, когато тежкото въже отново потъна и го повлече надолу.

Сетивата му започнаха да се събуждат и той се закатери по въжето първо бавно, а после все по-бързо. Изтегляйки се с ръце, отново се озова на повърхността и се оказа съвсем близо до черната баржа. Погледна през рамо. „Констълейшън“ и влекачът бяха на стотина метра нагоре по реката. Баржата дрейфаше свободно и той с нея.

Васко, който стоеше пред рулевата рубка, хвърли настрана гранатомета и огледа повредената кърма. Когато димът се разпръсна, видя, че буксирното въже се е откачило от кнехтите и се е плъзнало във водата. Баржата беше свободна и той не можеше да направи нищо. Известно време гледа как баржата дрейфа към средата на Патапско. Все още беше в района на мъртвата зона, а водата беше достатъчно дълбока за неговата цел.

Той стъпи на мостика и почувства, че „Лорън Бел“ започна да се движи. Свободен от баржата, влекачът беше събрал достатъчно сили да мине покрай мачтата и реята на „Констълейшън“. Васко погледна покрай платнохода и плъзна очи по високите сгради на Балтимор,

сетне отиде при сандъка с оръжията. Извади чантата с радиопредавателя, свързан с експлозивите на борда на баржата.

Джордино отвори очи на палубата и видя стена от пламъци. Гореше платното, откъснато от покрива на мостика на влекача, минаващ под падналата мачта. Антената на покрива закачи част от горящото платно и стовари завеса от брезент отстрани на рулевата рубка.

Джордино седна и видя „Констълейшън“ да изостава. Двама от оръдейния разчет се бяха надвесили над релинга и оглеждаха влекача.

Джордино извика на мъжете:

— Хвърлете ми няколко торбички барут.

Доброволецът на име Йейтс изчезна за малко и се върна при релинга с три торбички черен барут. Ловко ги хвърли над водата и цилиндрите от алуминиево фолио паднаха до Джордино. Той грабна два и ги запрати в основата на вратата към мостика. Минута по-късно Васко прекрачи прага.

В ръцете си носеше радиопредавателя. Насочи го към дрейфащата баржа и натисна бутона за предаване на сигнала. След секунда от кърмата на баржата се чува два приглушени взрива, съпроводжани от малки облачета сив дим. Васко се усмихна, без да обръща внимание на мъжа във водата, вкопчен в буксирното въже на баржата.

Обърна се и забеляза Джордино, седнал близо до релинга, който го гледаше злобно със сардонична усмивка.

— Джудже, още ли си тук? — попита Васко.

— Минах да се сбогуваме.

— За мен ще е удоволствие — Васко се наведе в рубката, за да остави предавателя и вместо него взе зареден автомат.

Когато се обърна, Джордино със зъби разкъса третия цилиндър и го хвърли в краката на украинеца.

Васко погледна надолу объркан и в този момент пътечката от разсипан барут се подпали от горящото платно и се стрелна с пращене към торбичките в краката му. Не му остана много време за гледане.

Взривът отекна в корпуса на платнохода и отново обгърна влекача в облак бял пушек.

Когато димът се разсея, Джордино се приближи към разбитата рулева рубка.

Васко лежеше на палубата с откъснати крака, а в гаснещите му очи беше изписан шок.

Джордино го изгледа без съчувствие, след това изстреля за последно:

— Може да ми казваш Ал.

Погледа го как умира и отиде на кърмата на влекача. Надолу по реката видя дрейфащата баржа да се отдалечава. Висок чернокос мъж излезе от водата, изправи се и му помахаша от носа на своята атомна колесница.

Пит беше все още във водата, когато чу приглушените взривове откъм кърмата на баржата. Той се издърпа по въжето, претърколи се през релинга и се озова на борда ѝ, опитвайки се да нормализира дишането си. Докато се изправяше на крака, усети лек диферент^[1] към кърмата.

Той отиде при люковете на трюмовете. Всеки от четирите отвора беше покрит с лек капак от фибростъкло. Отвори първия и откри руската атомна бомба РДС–5, лежаща безопасно на голям палет. След това провери останалите три трюма. Всички бяха празни, като се изключат един ръждясал варел и няколко вериги във втория трюм и водовъртежът от надигаща се вода в четвъртия. Пит предположи, че на баржата ѝ остават по-малко от петнайсет минути на повърхността.

Той се върна при първия трюм и се спусна вътре, за да огледа оръжието. РДС–5 беше леко издута в средата, широка метър и петдесет и около три и седемдесет дълга. Опашната ѝ част завършваше с кръг и криле. Гладката ѝ черна обвивка се нарушаваше от издигнат панел към края на опашката. Пит надникна в покрития със стъклен капак панел и установи, че бомбата е жива. Светеха множество цифрови дисплеи, на които бяха изписани числа. До панела от корпуса на бомбата стърчеше малка шайба — прост уред за задаване на дълбочина. Той отново погледна панела. До два от дисплеите имаше надписи: на единия пишеше „настояща дълбочина“ и показваше нула, а на другия — „дълбочина на взривяване“, и показваше седем метра и половина.

Пит беше обзет от ужас. Дори Джордино да беше ликвидирал Васко, това вече нямаше значение. На бомбата беше зададено да се взриви на дълбочина седем и половина метра. Когато баржата потъне, бомбата щеше да избухне — това беше простата зависимост. Пит се замисли дали да не разбие панела или уреда за задаване на дълбочина, но се страхуваше, че е програмирана да избухне при подобна намеса.

Той изскочи от трюма и се огледа. Баржата се намираще на половин миля от сушата. Тъй като нямаше двигател, беше невъзможно да я прекара през течението до плитчините, преди да потъне. Той

огледа реката. Наоколо имаше безброй малки лодки, които се носеха на ята към горящия платноход. Но те бяха твърде малки, за да помръднат тежката баржа. Пит обърна поглед към залива и съзря скипджака, който беше видял от хеликоптера да пуфти по посока на вятъра.

Баржата вече имаше силен диферент и водата беше започнала да се плиска по палубата. Пит отново погледна към рибарския кораб. Той беше единствената възможност.

Корабът току-що беше влязъл в река Патапско и плаваше в центъра ѝ далеч от пътя на баржата. Пит трябваше бързо да запуши тази празнина. Той се втурна към втория трюм и изнесе на ръце празния варел на палубата. Отдолу измъкна парчета въже и верига. Оплете ги като сбруя около варела и към нея завърза шестметрово водещо въже. Спусна варела във водата и го остави да се пълни с вода и да се влачи хоризонтално зад баржата.

Импровизираната шамандура задърпа кърмата откъм брега и така застави носа леко да се завърти наляво. Не беше много, но позволи на потъващата баржа да застане на курс, по който щеше да кръстоса пътя си с рибарския кораб.

Брайън Кенеди, прошарен ловец на стриди, плаваше нагоре по реката и хвърляше по едно око на баржата, защото бе забелязал, че дрейфа без влекач. Очевидно потъваше и той зави, за да я огледа по-добре. Неговият кораб „Лорейн“ беше голям скипджак — едномачтов платноход с триъгълно платно — клас, известен със своята маневреност. Създадени за вадене на стриди с мрежа в залива Чесапийк, някога много скипджаци са порели неговите води. Прекомерният риболов намали улова на стриди и с това сложи началото на техния упадък. „Лорейн“ беше един от малкото, които още се използваха.

Сега не беше сезонът за улов на стриди, но Кенеди беше излязъл да изпробва ново платно за любимия си кораб. Когато видя един висок мъж да му маха от баржата, той пресече реката и застана успоредно до нея. Носът ѝ вече беше под водата и вълните се плискаха върху ниската ѝ палуба от всички страни.

— Господине, скачайте на борда, защото всеки момент ще потъне.

— Имам жив товар в първия трюм, който трябва да бъде изваден — отговори Пит. — Имате ли моторен екскаватор?

Рибарят оглеждаше Пит. Беше подгизнал от вода, но дрехите му бяха опърлени и изцапани с кръв. Водата се плискаше около глезените му, в очите му се четеше настойчивост, но въпреки това стоеше с непоколебимо спокойствие.

— Да, имам — отговори Кенеди. — С напълно обновен двигател. По-добре побързай с тази работа.

Той завъртя дълга стрела, на която на въже висяха челюстите на екскаватора. Пит ги сграбчи и ги пхна в трюма, докато рибарят освобождаваше въжето с лебедката.

В трюма вече имаше около половин метър вода, която се плискаше насам-натам по дъното, и при всяка вълна нахлуваше все повече. Пит остави челюстите в ъгъла и освободи въжето от куката, където бе закачено. Клекна във водата и потърси под палета веригата за повдигане, която беше видял по-рано.

— Господине, излизайте вече оттам! — извика Кенеди.

Докато Пит събираше четирите краища на веригата, водата започна да нахлува по-бързо. Вдигна ги над бомбата и ги закачи на куката на въжето.

— Хайде вдигай! — извика той.

Едва беше извикал, когато каскада от вода се заизлива от всички страни в трюма. Пит се хвана за въжето и се набра върху бомбата, докато трюмът се пълнеше с вода. Въжето се опъна и бомбата беше вдигната от палета, блъскайки се в стените на трюма, докато баржата потъваше. Пит затаи дъх, докато отгоре му се изливаше водния порой. Почувства още няколко вибрации, докато бомбата се люлееше и блъскаше в металните преградни стени. После шумотевицата престана и водата около него се успокои.

На борда на „Лорейн“ Кенеди гледаше в шок как баржата потъва заедно с мъжа в трюма. Двигателят на лебедката полагаше толкова усилия, че направо премести кораба настрана, а стрелата почти опираше във водата. Рибарят си помисли, че въжето на екскаватора се е закачило някъде на баржата, и точно се готвеше да го освободи, когато главата на Пит изскочи на повърхността.

Той я разтърси, за да освободи очите си от водата, и вдигна глава към Кенеди.

— Извадихме я, а сега остава да я вдигнеш на борда.

Кенеди не пускаше бутона на лебедката, докато машината се бореше да извади тежкия предмет. Корабът бавно започна да се изправя, а той гледаше онемял как Пит се появява от вълните, седнал върху голяма черна бомба.

— Седнал си... седиш върху бомба! — заекна той. —
Неизбухнала?

— Не — отговори Пит с крива усмивка, — тази е атомна.

[1] Ъгъл на отклонение на корпуса на съда от хоризонтала. —
Б.пр. ↑

Военият хеликоптер се спусна ниско над източното крайбрежие на Мериленд, увисна над една празна ваканционна вила и кацна на автомобилната ѝ алея. Екип от сапъори и специалисти по ядрени оръжия изскочиха от двете му страни и се втурнаха към задния двор на сградата. Вилата се издигаше над живописно заливче в Чесапийк на име Хънтингфийлд Крийк с малък пристан във водата. В края му стоеше изоставена руската бомба.

До бомбата беше задействан мощен заглушител на радиочестоти, за да попречи на детонация от подаден от разстояние сигнал. След това екипът оръжейници внимателно проучи оръжието и потвърди, че е активирано чрез задаване на дълбочина. Те преодоляха сензора за водно налягане, разглобиха няколко външни елемента, за да свалят спусъчния механизъм, и накрая обезвредиха трийсеткилотонното оръжие.

В другия край на Чесапийк Пит стоеше на носа на „Лорейн“ и наблюдаваше с доволство как полицейската лодка ги пъди към Балтимор. Цяло ято полицейски лодки се стрелкаше панически насамнатам в опит да отцепи петмилна зона на безопасност около далечния пристан, където Пит беше оставил бомбата.

Риболовният кораб плаваше обратно към река Патапско, където съвсем близо до пристанище Балтимор намериха заседналия „Констълейшън“. Старият тримачтов платноход беше заобиколен от полицейски и пожарни лодки. Мъртвите и ранените бяха свалени от борда, пожарите изгасени и помпите включени, за да изхвърлят нахлулата на различни палуби вода. Пит забеляза, че влекачът „Лорън Бел“ все още е успоредно с мидела на платнохода, а неколцина полицаи проучваха всеки сантиметър.

— Ей, моряко, ще ме вземеш ли на стоп? — чу се вик от палубата на платнохода.

Пит погледна, видя Джордино да му маха от палубата и накара Кенеди да приближи рибарския кораб успоредно на платнохода.

Джордино се сбогува с оръдейния разчет, слезе по трапа, спуснат за полицейската лодка, и скочи на борда на „Лорейн“.

Целият беше покрит с изгаряния и натъртвания, но на лицето му сияеше усмивка.

— Трябваше да се досетя, че ще се уредиш с разтоварващ круиз, докато ние останалите си цапаме ръцете.

— Нали знаеш, че ненавиждам ръчния труд — отговори Пит. — Ще се оправи ли „Констълейшън“?

— За сега има едноръчен билет за сухия док, но ще се оправи.

— Днес екипажът от доброволци помогна да спасим живота на много хора.

— Къде остави бомбата? — попита Джордино. — Опитах се да те последвам, но рулят на влекача беше повреден от нашата стрелба.

— Предполагам и нашият гологлав приятел?

Джордино се усмихна.

— Намерихме тихо заливче от другата страна на Чесапийк — обясни Пит, — колкото може по-встрани.

Джордино погледна към Кенеди, който стоеше зад щурвала.

— Момче, ето това, което сте качили на борда, се казва стрида.

Рибарят само кимна, сякаш просто си беше свършил работата за деня.

Рибарският кораб влезе с вдигнато платно в пристанище Балтимор, чийто вход беше пламнал от многото мигащи полицейски лампи. „Лорейн“ влезе с маневри в празния пристан на бреговата охрана, който беше пълен с официални лица от различните институции по охрана на законността. Когато Пит и Джордино слязоха от кораба и помогнаха на Кенеди да го швартова, на пристана се появиха две черни лимузини. От първата изскочи охраната от тайните служби, а от втората слязоха вицепрезидентът Сандекър и Руди Гън.

— Добра работа, момчета — каза Сандекър през стиснати зъби, впити в една пура. — Току-що научихме, че армейските сапъори са обезвредили бомбата успешно.

— Трийсет килотона — добави Гън — щяха да предизвикат бая шумотевица.

Сандекър погледна Пит.

— Как стигна до извода, че целта е Балтимор, а не Вашингтон?

— Заради Черно море — отговори Пит. — Същите хора използваша експлозивни, за да освободят водородния сулфид, който се съдържа под формата на газ в аноксичните води. През лятото в Чесапийк съществуват подобни условия точно пред пристанището. — Той посочи покрай форт „Макхенри“ към река Патапско.

— Все още не знаем кой точно стои за това нападение — каза Гън и се обърна към Джордино. — Разбрах, че от хората на влекача няма оцелели.

— Точно така — потвърди той.

— Беше същият екипаж от България, част от хората на Манкедо — допълни Пит. — Ана Белова от Европол е погнала човека, който ги финансира. Скоро ще знаем повече.

— Ако са украински бунтовници, мога да ти кажа, че са направили голяма грешка — каза Сандекър. — Президентът е гневен и готов да поиска от Конгреса да отпуснат повече пари и оръжия за украинското правителство.

— Може би точно това е била целта им — подхвърли Пит.

— Какво искаш да кажеш? — попита Гън.

— Първо, направен е опит да бъде нападнат Севастопол с американски кораб. Второ, американски самолет е взривен, когато разтоварва хуманитарна помощ за Украйна. Накрая има нападение срещу САЩ под маската на проруски украински бунтовници. На мен ми се струва, че някой се опитва да предизвика война.

— Или да изрита руснаците от Източна Украйна — каза Гън.

— Може би са по-умни от всички нас. — Сандекър заоглежда пурата си. — Както и да е. Президентът иска да ви изкаже своята лична благодарност за това, че спасихте страната. — Той посочи лимузините. — Сега е в Кемп Дейвид и очаква да се срещне с вас.

— Моля те, благодари на президента от мое име, но точно сега не мога да се срещна с него — каза Пит.

— Отказваш на президента? Защо? Какво да му кажа?

Пит кимна към „Лорейн“.

— Кажи на президента, че не мога да дойда, защото дължа на ловеца на стриди от залива Чесапийк една много голяма и много студена бира.

ЕПИЛОГ
ПЪРВИЯТ УТРИНЕН ЛЪЧ

Съботното утро на 22 април в Гибралтар беше ясно и слънчево. Туристите, които вече изпълваха пролетните тротоари, започнаха да търсят сянка, когато пред сградата на бившата Англо-египетска банка спря такси. Мансфилд отвори вратата за Мартина и един як мъжага от руското посолство в Мадрид, отбелязвайки наум няколкото военни камиона, спрени по-надолу по улицата. Когато последва останалите вътре, замръзна сред навалищата британски военни, които кръжаха из фойайето.

Не войниците го накараха да провери оръжието в кобура, който носеше под самото си, а множеството познати лица, които се бяха струпали около управителя на банката — Дърк, Самър, Пърлмутър, Трехорн, Хокър, и всички се бяха вторачили в него, все едно беше закъснял за рождения ден на най-близкия си приятел. Все още никой не бе проговорил, нито охраната на банката бе извикана.

Най-накрая управителят прекоси фойайето и се здрависаха.

— Господин Романов, радвам се да ви видя отново.

Под очите на управителя имаше черни кръгове. Носеше същия костюм като вчера, само че малко по-измачкан. Мансфилд забеляза обаче още нещо — вчерашната набиваща се на очи нервност на Финли сега отсъстваше напълно.

— Добро утро, господин Финли. Мога ли да ви представя Александър Водоков от руското Министерство на външните работи.

Пълничкият адвокат пристъпи напред и разтърси ръката на Финли.

— Аз представлявам Руската федерация и искам да заявя официално нашите претенции върху един депозит, съхраняван в тази банка. — Той извади официалното искане, подписано от посланика.

— Може ли да посочите номера на сметката?

— Не, но мисля, че вие знаете за този депозит. Голяма сума в златни кюлчета, депозирани в Англо-египетската банка през март 1917 от името на цар Николай II.

— Протоколът изисква представянето на някакви доказателства за подобен депозит — обяви Финли, без да му мигне окото.

— Златото е било депозирано от Кралския военен флот чрез КНВ „Сентинел“ от името на Руската империя като част от Петроградския договор.

— Имате ли копие от този договор? — попита Финли.

Водоков зарови из дипломатическото си куфарче и накрая извади два листа, хванати с телбод.

— Това е подписано копие.

Финли взе листовете.

— Моля да ме извините. — Той мина зад стъклото на касата, отиде при копирната машина и изкопира два комплекта. Заклучи единия в чекмеджето на бюрото на касиера, а другия подаде на един помощник, преди да се върне при Водоков.

— Като представител на банка „Барклис“, държател на депозита, за който стана въпрос, трябва със съжаление да ви информирам, че претенциите на Руската федерация за собственост са прекратени. — Той върна договора на дипломата.

Мансфилд пристъпи към него.

— Какви ги приказвате?

— Документът е пределно ясен дори за моя руски — отговори Финли. — В документа се казва, че британците трябва да съхраняват активите до възстановяване на императорската корона или следващата стогодишнина от възшествието на първия Романов на престола — което настъпи първо.

— Дайте да видя. — Мансфилд издърпа договора от ръцете на Водоков и плъзна очи по условията.

— Вие познавате руската история по-добре от мен — продължи Финли — но аз мисля, че Михаил I е първият руски цар от династията Романови. Историята казва, че е бил коронясан на двацет и втори юли 1613 година. Боя се, че споменатата при подписването на договора през 1917 г. стогодишнина изтече току-що, днес на обяд, както се посочва в документа. — Той погледна към часовника на стената. — Активите вече са собственост на британското правителство, което взе мерки да влезе във владението им.

Той махна към войниците из фоайето. Мъжете бяха започнали да се подреждат, образувайки въоръжен кордон, който излизаше навън

през входната врата с изключение на двама едри военни, които последваха Финли в отворения трезор. Скоро войниците се появиха отново, носейки малък, но очевидно тежък дървен сандък, който изнесоха през входната врата. Качиха го на един от военните камиони, който сега беше паркирал отпред, след това се върнаха за следващия.

След като изгледа сцената, дипломатът избухна:

— Това е възмутително! — изкрещя той на Финли. — Моето правителство ще изрази официален протест! — После се обърна към Мансфилд. — Защо не съобщихте по-рано?

— Защото разбрахме за това едва вчера късно следобед.

— Това със сигурност ще предизвика репресивни мерки! — Водокон изхвъркна от банката, вдигна ръка, за да спре такси и изчезна надолу по улицата.

Мансфилд се подсмихна, докато гледаше как дипломатът си тръгва, след това се приближи към Самър и останалите.

— Поздравления за добре свършената работа — каза той. — Как казвахте вие американците: ден по-късно е долар по-малко?

— В случая доларите по-малко са два милиарда — отговори Самър.

— Явно ще се наложи да останем с празни ръце.

— Вие би трябвало да се озовете зад решетките — избухна Хокър.

— Е, майоре, това не подхожда на западния рицарски дух. — Мансфилд се поклони леко. — Сбогом. — Обърна се и бавно излезе от банката, без повече да поглежда назад.

Мартина го последва навън, поклащайки глава на показаното от него безразличие.

— Провалихме се с трясък — каза тя, — а теб не те е грижа за гнева на Москва? Водокон е прав. Със сигурност ще има репресии.

Мансфилд вдигна рамене, докато минаваха край военните камиони.

— Скъпа другарко, пред себе си виждаш оцеляващ. Просто докато избухне следващата криза в разузнаването, ще избягам Москва, а тогава тази случка вече ще е забравена.

— А директорът на „Чуждо разузнаване“?

— Царе, президенти и директори идват и си отиват, но Виктор Мансфилд винаги ще бъде в декадентския Див запад, за да се бори за

Майка Русия. — Той я хвана под ръка. — Какво ще кажеш да пийнем по нещо някъде?

Строгата агентка го изгледа смутено, но накрая кимна:

— Така да бъде.

Пърлмутър гледеше как двойката бавно се отдалечава.

— Той със сигурност разбира нашия начин на мислене. Вече няма смисъл да бъде арестуван.

— Тукашните му дни като агент под прикритие свършиха — каза Хокър. — Мисля, че това е най-важното.

Дърк поклати глава.

— Още ми се иска да му изпратя сметката за повредената ни подводница.

Финли се приближи към групата с енергични крачки.

— Може ли сега да ви покажа пещерата „Нелсън“?

— Направете го, моля — усмихна се Самър.

Финли ги поведе през огромната стоманена врата в трезора. Той беше построен в естествена пещера, като строителите бяха добавили само бетонна заливка на пода и рамката за вратата. Сводестите варовикови стени и таван се простираха на близо петнайсет метра в хълма.

— Испанците са наричали това място пещерата Ла Боведа — каза Финли. — През 1805 е прекръстена на пещерата „Нелсън“, когато известен брой загинали в Трафалгарската битка моряци са докарани тук, преди да бъдат погребани. Когато през 1887 г. Англо-египетската банка купува имота и построява сградата, включваща пещерата, почти всички са забравили, че е била наречена „Нелсън“.

— Много умен начин да си направиш трезор — отбеляза Пърлмутър.

— Вероятно са искали да направят икономия от строителните работи — допълни Трехорн.

— Сигурно сте прави. — Финли почука с кокалчетата на пръстите си по стената. — Варовиковият слой е дебел най-малко девет метра, така че със сигурност мястото е напълно безопасно за съхраняване на пари.

— Или руско злато — подхвърли Самър.

Финли ги преведе покрай няколко редици депозитни кутии, голям сейф за налични пари и накрая се озоваха пред голяма метална

клетка в задната част на трезора. Старата метална врата беше отворена, а вътре се виждаха струпани един върху друг дървени сандъци от отминала епоха. Двамата войници бяха вътре и вадеха поредния сандък, а после се промъкнаха покрай групата.

— Златото на Романови, за да бъдем точни — каза Финли, отговаряйки на подхвърлянето на Самър.

— Донесено е тук, за да може Английската банка да отрече, че го притежава? — попита Трехорн.

— Така мисля. Златото е изнесено от Русия и е прехвърлено на КНВ „Сентинел“ при пълна секретност. „Сентинел“ го докарва тук за временно съхранение, в очакване на превозването му в Англия. Обаче се случват две неща. Общественото недоволство в Петроград нараства и се стига до абдикацията на царя. А „Сентинел“ е потопен само ден след като е докарал златото тук. Онези, които в Англия са знаели за договора, са сметнали, че корабът е потопен заедно със златото. Управителят на Англо-египетската банка и представителят на Английската банка за региона сключват сделка да запазят златото тук в очакване политическото положение в Русия да се изясни. — Той поклати глава. — Казаха ми, че представителят на Английската банка загинал, когато корабът, на който плавал, за да се върне в Англия, бил торпедиран.

Трехорн потърка брадичката си.

— Значи и Английската банка не е била наясно?

— Допреди две седмици, когато съобщихме на гуверньора и поискахме да осигури транспорт и охрана.

— Кой друг е знаел? — попита Самър.

— На практика никой извън Гибралтар. Говори се, че премиерът и кралицата били шокирани от новината. Разбира се, те се надяват съществуването на златото да бъде запазено в тайна.

— Трудно в днешно време — поклати Дърк глава. — Къде ще го закарат?

— Армията ще го транспортира до летището и оттам с военен самолет до Лондон. Ще бъде складирано в правителственото хранилище за злато в центъра на Лондон под улица „Треднийдъл“.

Самър погледна към Финли:

— Откъде знаехте, че днес е денят?

— В архива ни имаше копие от проектодоговора, така че знаехме много добре кога изтича срокът. Можете да си представите моя шок, когато вчера в банката се появихте вие, а след вас — руснаците.

— Мда — усмихна се Трехорн, — измъкнахте се на косъм.

— Нищо не знаете — въздъхна Финли.

— Не сте имали подписано копие на договора, нали? — попита Пърлмутър.

— Точно така — кимна bankerът. — Докато руснаците не ни донесоха подписания екземпляр, няхахме правно основание. Сега вече имаме доказателство за законността на договора. Британското правителство трябва да ви благодари за това.

— А останалите клаузи от договора? — попита Дърк.

— Ще предяви ли претенции британското правителство за правата си върху полезните изкопаеми?

— Кой може да каже? Ако някога тези права бъдат признати, Британия ще стане най-богатата нация в света. Предполагам обаче, че руснаците по-скоро биха ни обявили война. Вероятно въпросът ще бъде заметен под килима в името на дипломатическата тайна. Жалко за вас.

— Защо? — попита Самър.

— Защото съм сигурен, че в другия случай кралицата щеше да ви направи всички почетни рицари.

— Рицари? — удиви се Трехорн. — Боже, това наистина щеше да е страхотно.

Самър поклати глава при тази мисъл.

— Можем ли да видим златото?

— Разбира се. — Финли ги въведе в клетката и спря до един от сандъците. Вдигна капака и пред тях лъснаха блестящите жълти кюлчета, които си приличаха като две капки вода с онова, което Самър беше намерила в „Кентърбъри“. Финли извади едно и им го подаде, за да може всички да му се полюбуват.

— Има и един-два сандъка с необработени скъпоценни камъни — изненада ги той.

Самър последна поддържа кюлчето и когато го връщаше на Финли го изтърва. Тежкото кюлче извънтя, когато падна на пода.

— Извинете, господин Финли, но не всеки ден ми се изплъзват милиард долара.

— Права сте. — Той вдигна кюлчето. — Мога да си представя вашето разочарование след дългото и трудно преследване на златото.

— Вярно, че ми струва няколко безсънни нощи — отговори тя.

Когато се упътиха обратно към фоайето, забеляза, че Дърк се усмихва.

— Като се имат предвид обстоятелствата, си странно щастлив.

— Точно си мислех какъв късметлия съм.

— Късметлия? Направо си скъсахме задниците от бачкане, за да намерим златото, а то през цялото време си е лежало в банката. Беше и си остава голяма тайна. Къде е късметът в тази история?

— В тайната. Така няма да ми се наложи до края на живота си да те наричам дейм Самър.

От прозореца на наетия апартамент Мартин Хендрикс наблюдаваше как холандски полицаи нахлуват в оградената му резиденция малко по-надолу по улицата. Ако беше гледал повнимателно, щеше да забележи, че една чернокоса българка ръководи нахлуването.

Знаеше, че след провала на Васко е само въпрос на време следата да ги доведе при него. Досега обаче неговото име не се споменава в разгласата, на която се радваше разследването. Това беше най-важното.

Той излезе от апартамента през задната врата и се качи в лимузината, която чакаше в страничната уличка.

— Едно спиране по пътя — каза на своя дългогодишен шофьор.

Гледаше втренчено през прозореца, но не обръщаше внимание на амстердамските канали или на гъмжилото от велосипедисти покрай тях. Лимузината пое на изток, стигна до град Зволе и влезе в голямото гробище „Краненбург“. Шофьорът знаеше точно къде трябва да отиде. Заобиколи малко езеро и спря под групичка извисяващи се червени дъбове.

Това върна Хендрикс в действителността. Той слезе и тръгна към скромния надгробен камък с три имена, изсечени в мрамора. Отпусна се на колене пред него, но за първи път сълзите не потекоха. Болката обаче още беше у него, силна както винаги, и отказваше да намалее с годините.

— Вече не остава много време — прошепна той. Бръкна в джоба си и докосна металния си спомен.

След дълъг размисъл целуна надгробния камък и малко трудно се изправи. Като в транс затътри крака обратно към лимузината и рухна на задната седалка. Едва след около час, когато колата вече беше влязла в Германия, тъгата отстъпи малко и той напълно се съсредоточи върху следващите си действия.

Лимузината стигна до едно малко използвано летище близо до град Везел, където го очакваше частният му самолет. Хендрикс стисна

на сбогуване ръката на своя шофьор и се качи на самолета, който веднага се издигна в небето.

Машината пое на изток и прекоси Полша и Беларус, преди да навлезе след предварително разрешение в руското въздушно пространство. След по-малко от час самолетът се приземи на „Чкаловский“ — военно летище на северозапад от Москва. Хендрикс погледна през илюминатора към спретнато подредената редица от нови хеликоптери пред хангарите. Пред тях стояха в стегнат строй руски войници, застанали мирно.

Самолетът спря пред един хангар и Хендрикс бе съпроводен до група офицери, застанали на червения килим близо до подиума. Генерал Захарин се обърна, за да поздрави холандеца.

— Господин Хендрикс, радвам се да ви видя отново. Пристигнахте точно навреме.

— Генерале, благодаря, че ме поканихте.

— Празнуваме въвеждането в служба на нашия нов клас щурмови хеликоптери Ми-28 НМ — каза Захарин. — Президентът Вашенко ще ги инспектира, затова реших, че това е добра възможност да му покажа „Перегрин“. Може би ще успеете да организирате такава демонстрация, каквато проведохте за мен преди няколко седмици?

— С удоволствие — отговори Хендрикс. — Генерале, позволете да се оттегля, за да проверя състоянието на нашия безпилотник.

Той тръгна към своя зелен влекач с ремарке, паркиран в края на пистата. Помощникът му Джерард го посрещна до пулта за управление на дрона, разположен наблизко.

— Някакви проблеми на границата? — попита Хендрикс.

Джерард поклати глава.

— Никакви при пресичането, нито при влизането в базата.

— Какъв е статусът на „Перегрин“?

— Както ми наредихте, вдигнах го във въздуха преди изгрев. В момента се намира на десет мили северно от нас. — Той почука със ставите на пръстите си по пулта.

— Когато минете на ръчно управление за демонстрацията, той е програмиран да премине в полет на ниска височина от тук до Балтийско море.

— Благодаря, Джерард. Аз поемам от тук нататък. — Хендрикс посочи самолета си. — Бих искал ти и шофьорът да се качите веднага

на самолета. Той ще ви откара в Стокхолм. Остани там, докато моят адвокат се свърже с теб.

Техникът погледна своя началник и кимна.

— Разбирам. Сбогом, господин Хендрикс.

Самолетът излетя няколко минути преди кортежът на президента Вашенко да влезе в летището и да спре до подиума. Руският президент направи преглед на войниците, държа реч и го качиха на един от щурмовите хеликоптери за кратка обиколка. Той обсъди накратко полета със своите помощници и бе насочен от генерал Захарин към подиума, където Хендрикс беше пренесъл пулта за управление на „Перегрин“.

— Господин президент — започна Захарин, — мога ли да ви представя Мартин Хендрикс, конструктора на дрона „Перегрин“?

— Чух хубави неща за вашия безпилотник — каза Вашенко. — Разбрах, че дори е спасил руски моряци в Черно море. Къде е вашето изобретение?

— В небето над нас, господин президент. Както показах на генерал Захарин, големият му обхват го прави труден за откриване. Каня ви да установите неговото местоположение, ако можете.

Вашенко огледа небето и се заслуша да чуе двигателя, но не видя и не чу нищо. В това време Хендрикс използва мощната камера на „Перегрин“, за да се прицели в подиума на няколко метра от тях. Той обърна видеоекрана, за да го покаже на президента.

— Ние стоим ето тук — посочи той екрана. — Ако активирам лазерния прицел, който по случайност работи и с вашите противотанкови ракети „Вихър“, ще го видите как прихваща нашето местоположение.

Той набра команда на клавиатурата и на екрана се появи премигващ червен кръг, който обгради изображението на тримата мъже.

— Много впечатляващо — кимна президентът. — Кажете, от коя посока идва дронът?

Хендрикс не обърна внимание на въпроса.

— Дронът е въоръжен и готов за атака — каза той. — Ако исках да ви убия, просто щях да натисна тези два червени бутона и да изстрелям ракетите му.

Когато се протегна и натисна двете копчета, Вашенко нервно се изсмя.

— Защо ви е да правите това?

Захарин посочи северната част на небето.

— Това ли е? Какви са тези кълба дим?

Когато Вашенко се обърна да погледне, Хендрикс прошепна в ухото му:

— Господин президент, ще ви убия по същия начин, както вие убихте моето семейство в небето над Украйна.

Бръкна в джоба си и извади металния предмет, който беше винаги у него. Издраният и полуразтопен кръст, който жена му беше носила на врата си. Той го стисна леко в двете си ръце, след това вдигна очи и зачака идването на двойката ракети.

Хладен ветрец повя над хълмчето, разхлаждайки гостите на сватбата, събрани в малката беседка. Свежи цветя и дълги ленти украсяваха постройката с традиционните за българска сватба цветове — бяло и червено. Отвъд сушата Черно море осигуряваше лазурен фон под яркото септемврийско слънце.

Булката носеше проста бяла рокля, която потрепваше от морския бриз. Младоженецът беше с черен костюм и червена вратовръзка. В ръката си стискаше черен бастун. След като завършиха вричането си, Ана и Петър Ралин се обърнаха един към друг и се целунаха пред събралите се гости, предизвиквайки одобрителен шум.

Младоженците се размесиха със своите роднини, когато келнерите започнаха да поднасят шампанско, а по-младите гости се хвърлиха да танцуват. Докато си пробиваха път през тълпата, Ана и Ралин се озоваха пред една висока двойка.

Ралин стисна ръката на Пит:

— Толкова се радвам, че успяхте да дойдете днес.

— Не бих го пропуснал — усмихна се Пит, а после им представи съпругата си Лорън.

Ана прегърна Пит, после се обърна към Лорън.

— Ако не беше вашият съпруг, днес с Петър нямаше да сме тук.

— Чух, че сте преживели големи изпитания — отговори тя. — Радвам се, че все пак се стигна до този специален ден.

— Планирахте ли меден месец? — попита Пит.

Ана се усмихна.

— Отиваме за една седмица в Хиос.

Ралин поклати глава.

— Настоява да работи дори по време на медения ни месец.

— Отиваме, за да се опитаме да потвърдим, че корабът, който потъна там, е бил „Бесо“ — обясни Ана. — Разговарях с децата ви за една руска подводница от Първата световна война, потънала в района, която може да е привлякла „Бесо“, за да извади ценности от нея.

— Да, и аз подочух нещо такова — каза Пит. — Манкедо вероятно си е помислил, че там го чакат купища злато, и в опита си да го извади, се е сблъскал с руски агенти.

— Трябваше да се откаже, когато успя да се измъкне — каза Ана. — При разследването на Мартин Хендрикс установихме, че е превел на Манкедо двайсет милиона долара в кипърска банка. И други пет милиона на мъртвия му съдружник Иля Васко. Нито един от двамата не е изтеглил парите.

— Предполагам, вече е ясно, че Хендрикс не е подкрепял проруските бунтовници в Украйна.

— Точно обратното. Твърде късно открихме, че неговата жена и двете му деца са били в полет № 17 на малайзийските авиолинии, когато самолетът е свален близо до Донецк през 2014 година. Действал е изцяло от желание да си отмъсти на руснаците и сепаратистите.

— Този човек за малко не предизвика Трета световна война — каза Лорън.

— Да, но в известен смисъл все пак успя — отговори Ана. — Сега Съединените щати оказват по-голяма подкрепа на Украйна, а новият руски президент изтегли всички руски войски от района. Насилието намалява и може би Украйна ще успее да си върне изгубените земи.

— Ана, стига сме говорили за работа — намеси се Ралин. — Хайде да празнуваме.

— Съжалявам, Петре, прав си. Лорън и Дърк, какви са вашите планове, докато сте в България?

— Имаме намерение да посетим Рилския манастир и да се разходим по крайбрежния път до Варна.

— Освен това възнамерявам да изследваме отоманския кораб, който открихме. След това искам да купя една стара, ръждясала италианска кола.

— А Ана — побърза да се намеси Лорън — ще ми каже къде си заслужава да се пазарува, докато ти си под водата.

Пит хвана Петър под ръка и му каза:

— Хайде, Петре, ще ти купя едно питие, докато още не съм разорен. Ще си поговорим за богати корабни останки, ретро автомобили и силни жени.

Двамата се отправиха към бара, а Ана се обърна към Лорън:

— Той е човек от друго време, нали?

Лорън погледна с гордост след Пит и се усмихна.

— Да, но съм щастлива, че живее в нашето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.